C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka\Martin_George_R_R-PLaO-4-Hostina_pro_vrany_1.pdb

PDB Name: Martin - 4 Hostina pro vrany 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.9.2007
Modification Date: 16.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

George R. R. Martin
HOSTINA
PRO VRÁNY
Kniha čtvrtá
Píseň ledu a ohně

Část první

TALPRESS

Copyright © 2005 by George R. R. Martin
Translation © 2006 by Hana Březáková
Cover © 2006 by Martina Pilcerová

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez souhlasu nakladatele.

ISBN 80-7197-291-6

Stephenu Boucherovi, čaroději Windows a drakovi DOS, bez kterého bych tuto knihu byl napsal tužkou.

PROLOG

raci," řekl Mollander. Zvedl ze země svraštělé jablko a přehodil si je z ruky do ruky.
"Hoď sem to jablko," pobídl jej Alleras Sfinga. Vytáhl ze svého toulce šíp a přiložil jej k tětivě.
"Já bych viděl draka moc rád." Roone z nich byl nejmladší, robustní chlapec, kterému scházela do dospělosti přinejmenším dvě léta.
A já bych rád spal v Růžiččině náruči, pomyslel si Pate. Nepokojně se zavrtěl na lavici. Zítra už by ta dívka mohla být jeho. Odvezu ji daleko ze Starého města, za Úzké moře, do některého ze Svobodných měst. Tam nejsou žádní mistři, nikdo, kdo by jej mohl z čehokoli vinit.
Slyšel Emmin smích ozývající se přes zavřené okenice okna nad svou hlavou, mísící se s hlubším hlasem muže, kterému se právě věnovala. Byla nejstarší z nevěstek pracujících U Brku a korbele, již čtyřicetiletá, ale pořád na ní bylo co chytit. Růžička byla její dcera, patnáctiletá, čerstvě vykvetlá. Emma prohlásila, že Růžiččino panenství bude stát zlaťák. Pate si už našetřil devět stříbrných a hrníček měďáků, pro všechno dobro, které mu to mělo prokázat. Ve skutečnosti měl ale větší šanci vysedět pravé dračí vejce než našetřit tolik, aby dal dohromady zlaťák.
"Na draky ses narodil moc pozdě, hochu," řekl Roonovi Armen Akolyta. Armen nosil kolem krku kožený řemínek, na kterém byly provázkem připevněné kousky cínu, slitiny cínu s olovem, olova a mědi, a jako většina akolytů byl toho názoru, že novicové nosí na ramenou místo hlav turíny. "Poslední zahynul za vlády krále Aegona Třetího."
"Poslední drak Západozemí," nedal se odbýt Mollander.
"Vyhoď to jablko," pobídl jej Alleras znovu. Byl to pohledný mladík, všechny nevěstky do něj byly zblázněné. Dokonce i Růžička se ho tu a tam dotkla na rameni, když mu přinesla víno, a Pate musel vždycky zatít zuby a předstírat, že si toho nevšiml.

"Poslední drak Západozemí byl úplně poslední drak ze všech," řekl Armen zarputile. "To přece ví každý."
"To jablko," naléhal Alleras. "Pokud je ovšem nechceš sníst."
"Tu máš." Mollander, nehledě na svoji koňskou nohu, vyskočil, otočil se ve vzduchu, máchl rukou a vyhodil jablko vysoko do mlhy, která visela nad Medovínou. Nebýt té jeho nešťastné nohy, stal by se rytířem, stejně jako jeho otec. V těch svých silných pažích a ramenou na to měl síly dost. Jablko letělo daleko a daleko…
…ale ne tak rychle jako šíp, který svištěl za ním, yard dlouhá tětiva ze zlatého dřeva s opeřením ze šarlatových pírek. Pate neviděl, jak šíp jablko dostihl, ale slyšel to. Tiché mlask se odrazilo ozvěnou přes řeku, následováno šplouchnutím.
Mollander hvízdl. "Provrtal jsi je. To je hezké."
Ani z poloviny tak hezké jako Růžička. Patovi se líbily její oříškově hnědé oči a pučící ňadra. A také to, jak se usmála pokaždé, když ho uviděla. Měl rád dolíčky v jejích tvářích. Někdy chodívala bosá, když obsluhovala hosty, aby cítila trávu pod nohama. To měl taky rád. Miloval její čistou svěží vůni, to, jak se jí vlnily vlasy za ušima. Zbožňoval prstíky na jejích nohou. Jedné noci mu určitě dovolí mnout jí chodidla a hrát si s nimi, a on si vymyslí pro každý prst legrační příběh, aby se co nejvíc smála.
Možná by nakonec přece jen udělal lépe, kdyby zůstal na této straně Úzkého moře. Mohl by si za ušetřené peníze koupit osla a pak by se s Růžičkou mohli střídat v jízdě na něm, až by putovali po Západozemí. Ebrose si o něm možná myslel, že nestojí ani za stříbrňák, ale Pate uměl napravovat kosti a léčit horečku pijavicemi. Obyčejní lidé by byli za jeho pomoc vděční. Kdyby se naučil stříhat vlasy a holit vousy, mohl by dokonce být bradyřem. To by mi stačilo, říkal si v duchu, kdybych měl Růžičku. Růžička byla vším, po čem na světě toužil.
Vždycky tomu tak nebylo. Kdysi snil o tom, že se stane mistrem v hradu, ve službách nějakého štědrého pána, který jej bude mít v úctě pro jeho moudrost a daruje mu krásného bílého koně, aby se mu odvděčil za jeho služby. Jak vysoko by jel, jak vznešeně. Usmíval by se na prostý lid, když by jej míjel na cestě…
Jednoho večera v nálevně hostince U Brku a korbele, po druhé konvici děsivě silného jablečného vína, se Pate vychloubal, že nebude vždycky jen novicem. "To je pravda," zavolal Líný Leo. "Budeš bývalým novicem, pasákem vepřů."
Dopil zbytek svého korbele. Pochodněmi osvětlená terasa hostince byla nad ránem ostrovem světla v moři mlh. Dole u řeky plul ve vlhku noci jako zamlžený oranžový měsíc strážní oheň na Vysoké věži, ale jeho světlo dokázalo jen málo pozvednout jeho ducha.
Alchymista už tu měl být. Byl to všechno jen nejapný žert, nebo se tomu muži něco stalo? Nebylo by to poprvé, co se Štěstěna obrátila k Patovi zády. Kdysi považoval sám sebe za šťastného, že byl vybrán, aby pomáhal starému arcimistrovi Walgravovi s havrany, a nikdy se mu ani nesnilo o tom, že brzy bude osobně donášet starému muži jídlo, uklízet v jeho komnatách a každého rána mu pomáhat s oblékáním. Každý říkal, že Walgrave zapomněl víc z havraního řemesla, než kdy znali všichni mistři dohromady, a tak Pate usoudil, že řetěz s články z černého železa je tím nejmenším, v co může doufat, jen aby zjistil, že Walgrave mu ho dát nemůže. Starý muž zůstával arcimistrem jen ze zdvořilosti. Bez ohledu na to, jak velkým mistrem kdysi býval, nyní jeho róba nezřídka skrývala jen špinavé spodní prádlo, a někdy ani to ne. A před půl rokem jej nějací akolyté našli plačícího v knihovně, protože nebyl schopen najít cestu zpátky do svých komnat. Na Walgravově místě pod železnou maskou seděl nyní mistr Gormon, tentýž Gormon, který kdysi obvinil Pata z krádeže.
V jabloni vedle vody začal prozpěvovat slavík. Byl to sladký zvuk, vítaná úleva od drsných výkřiků a nekonečného krákání havranů, o které se staral celý dlouhý den. Bílí havrani znali jeho jméno a krákali je jeden přes druhého, kdykoli jej zahlédli, "Pate, Pane, Pate," dokud by se nejraději nedal do křiku. Ti velcí bílí ptáci byli sice pýchou arcimistra Walgrava, ale Pate měl napůl podezření, že by nejraději sežrali i jeho.
Možná to způsobilo děsivě silné jablečné víno - nepřišel sem pít, jenže Alleras kupoval jednu holbu za druhou, aby oslavil svůj měděný řetěz, a pocit viny jej činil žíznivým -, ale téměř to znělo, jako by slavík trylkoval zlato za železo, zlato za železo, zlato za železo. Což bylo zvláštní, protože právě tohle mu řekl cizinec v tu noc, kdy je Růžička svedla dohromady. "Kdo jsi?" zeptal se jej Pate a muž odpověděl: "Alchymista. Dokážu měnit železo ve zlato." A pak měl náhle v ruce minci, tančící přes jeho klouby, světle žluté zlato lesknoucí se ve světle svíce. Na jedné straně byl tříhlavý drak, na druhé hlava nějakého mrtvého krále. Zlato za železo, pamatoval si Pate, jinak to nepůjde. Chceš ji? Miluješ ji?
"Nejsem žádný zloděj," řekl tomu muži, který zval sám sebe alchymistou. "Jsem novic z Citadely." Alchymista sklonil hlavu a řekl: "Kdyby sis to rozmyslel, přijdu sem za tři dny ode dneška, se svým zlaťákem."
Tři dny uplynuly. Pate se vrátil k Brku a korbeli, stále nerozhodnut, ale místo alchymisty tam našel Mollandera, Armena a Sfingu, s Roonem ve vleku. Vzbudilo by to podezření, kdyby se k nim nepřipojil, a tak začal pít s nimi.
V hostinci U Brku a korbele hosty nikdy neodmítli. Již šest set let stál na svém ostrově v Medovíně, a nikdy nebyly jeho dveře pro zákazníky zavřeny. Třebaže jeho vysoká dřevěná budova se nakláněla k jihu, stejně jako se novicové někdy nakláněli nad korbeli, Pate předpokládal, že hostinec tam bude stát dalších šest set let a budou v něm prodávat víno a pivo a děsivě silné jablečné víno rybářům a námořníkům, kovářům a zpěvákům, kněžím a princům, i novicům a akolytům z Citadely.
"Staré město není svět," prohlásil Mollander až příliš hlasitě. Byl to syn rytíře, a opilý, jak jen může opilec být. Od doby, co mu přinesli vzkaz o smrti jeho otce na Černovodě, se opíjel skoro každý večer. Dokonce i ve Starém městě, vzdáleném od bojů a bezpečném za jeho zdmi, se válka pěti králů dotkla každého v něm… třebaže arcimistr Benedikt trval na tom, že to nikdy nebyla válka pěti králů, protože Renly Baratheon byl zabit ještě předtím, než Balon Greyjoy korunoval sám sebe.
"Můj otec vždycky říkal, že svět je větší než hrad jakéhokoli pána," pokračoval Mollander. "A draci jsou určitě jen jednou z věcí, které se dají v Qarthu, Ašai a Yi Ti najít. Ty námořnické povídačky…"

"…jsou jen povídačky námořníků," skočil mu do řeči Armen. "Námořníků, můj milý Mollandere. Zajdi si dolů do doků a ručím ti za to, že tam najdeš námořníky, co ti budou vyprávět o mořských pannách, se kterými se vyspali, nebo o tom, jak strávili rok v břiše ryby."
"A jak víš, že to doopravdy neprožili?" Mollander šmátral v trávě, snažil se najít další jablko. "Sám bys musel být v tom břiše, abys mohl přísahat, že oni tam nebyli. Jistě, jeden námořník s jednou povídačkou ještě nic neznamená, ale když ti čtyři veslaři ze čtyř rozdílných lodí povědí stejný příběh ve čtyřech rozdílných jazycích…"
"Ty příběhy nejsou úplně stejné," namítl Armen. "Draci v Ašai, draci v Qarthu, draci v Mereenu, dothračtí draci, draci osvobozující otroky… každé to vyprávění se od toho posledního liší."
"Jenom v detailech." Mollander se stával umíněným, když pil, a dokonce i ve střízlivém stavu to byla pěkně tvrdá palice. "Všichni mluví o dracích a krásné mladé královně."
Jediným drakem, který zajímal Pata, byl ten na zlaté minci. V duchu se divil, co se s alchymistou stalo. Třetí den. Říkal, že sem přijde.
"Tamhle u nohy máš další jablko," zavolal Alleras na Mollandera, "a já mám ještě dva šípy v toulci."
"Svůj toulec si strč někam." Mollander sebral padavku. "Vždyť je červivé," zabručel, ale přesto je hodil do vzduchu. Šíp jablko dostihl, když začalo padat, a čistě je rozčísl vpůli. Jedna půlka přistála na střeše vížky, svezla se na nižší střechu, odrazila se a minula Armena stěží o stopu. "Kdybys prostřelil vpůli i toho červa, měl bys teď dva," zabručel akolyta.
"Kdyby to tak fungovalo i s jablky, nikdo by nikdy nemusel hladovět," řekl Alleras s jedním ze svých milých úsměvů. Sfinga se usmíval pořád, jako by znal nějaký soukromý vtip. Dodávalo mu to rozpustilý vzhled, kterému odpovídala i jeho špičatá brada, vlasy vybíhající špičkou do středu čela a houština nakrátko zastřižených, uhlově černých kudrn.
Z Allerase se stane mistr. Byl v Citadele teprve rok, a přesto již stihl vykovat tři články svého mistrovského řetězu. Armen jich možná měl víc, jenže mu pokaždé trvalo celý rok, než si zasloužil další. Přesto bude i z něho mistr. Roone a Mollander zůstávali uzardělými novici, jenže Roone byl ještě moc mladý a Mollander raději popíjel, než by četl v knihách.
Ovšem Pate…
Byl v Citadele již pět let, přišel sem, když mu nebylo víc než třináct, a jeho krk přesto zůstával stále holý, jako prvního dne, kdy do Starého města přišel ze západních zemí. Již podvakrát se domníval, že je dobře připraven. Poprvé předstoupil před arcimistra Vaellyna, aby mu předvedl svou znalost nebes. Místo toho pochopil, jak si Kyselý Vaellyn vysloužil svou přezdívku. Patovi trvalo další dva roky, než sebral odvahu, aby se o to pokusil znovu. Tentokrát předstoupil před laskavého starého arcimistra Ebroseho, známého svým tichým hlasem a jemnýma rukama, jenže se ukázalo, že Ebroseho povzdechy jsou stejně bolestné jako Vaellynovy jízlivé poznámky.
"Ještě jedno poslední jablko," slíbil Alleras, "a povím vám, co si myslím o těch dracích."
"Co bys mohl vědět, co já nevím?" zabručel Mollander. Uviděl na větvi jablko, vyskočil, utrhl je a vyhodil je do vzduchu. Alleras si přitiskl tětivu k uchu, graciézně se otáčeje, když sledoval cíl v letu. Vystřelil právě ve chvíli, kdy začalo jablko klesat k zemi.
"Posledním výstřelem vždycky mineš," řekl Roone.
Jablko spadlo se šplouchnutím do řeky, netknuté.
"Vidíš?" řekl Roone.
"Den, kdy je trefíš všechna, je dnem, kdy se přestaneš zdokonalovat." Alleras povolil tětivu a zastrčil luk zpátky do koženého pouzdra. Luk byl vyřezán ze zlatosrdce, vzácného a legendárního dřeva z Letních ostrovů. Pate se jej jednou pokoušel ohnout a nepodařilo se mu to. Sfinga vypadá drobný, ale má v těch svých štíhlých pažích neuvěřitelnou sílu, přemítal, zatímco Alleras přehodil nohu přes lavici a natáhl se po svém poháru s vínem. "Drak má tři hlavy," prohlásil svým měkkým dornským přízvukem.
"To je nějaká hádanka, či co?" chtěl vědět Roone. "V příbězích mluví Sfingy vždycky v hádankách."
"Ne, tohle žádná hádanka není." Alleras si usrkl svého vína. Ostatní do sebe obraceli korbele děsivě silného jablečného vína, kterým byl hostinec U Brku a korbele proslulý, ale on dával přednost zvláštním sladkým vínům ze své domoviny. Dokonce ani ve Starém městě nebyla taková vína zrovna levná.
Byl to Líný Leo, kdo dal Allerasovi přezdívku "Sfinga". Sfinga byla kousek z toho, kousek z tamtoho: lidská tvář, lví tělo, jestřábí křídla. Alleras byl také takový: jeho otec pocházel z Dorne, jeho matka černé pleti z Letních ostrovů. On sám měl kůži tmavou jako týkové dřevo. A stejně jako zelené mramorové sfingy strážící z obou stran hlavní bránu do Citadely, měl i Alleras onyxové oči.
"Žádný drak nikdy neměl tři hlavy, kromě těch na štítech a praporcích," řekl Armen Akolyta pevným hlasem. "Bylo to jen erbovní znamení, nic víc. Kromě toho, všichni Targaryenové jsou mrtví."
"Všichni ne," opáčil Alleras. "Žebrácký král měl sestru."
"Já myslel, že jí roztříštili hlavu o zeď," ozval se Roone.
"Ne," řekl Alleras. "To byl malý synek prince Rhaegara Aegon, komu rozbili hlavu o zeď chrabří muži Lva z Lannisterů. Mluvíme o Rhaegarově sestře, narozené na Dračím kameni, než padl. Té, kterou nazývají Daenerys."
"Za bouře zrozená. Už si vzpomínám." Mollander zvedl svůj korbel do výše, vyšplíchl jablečné víno, které v něm ještě zbývalo. "Tak na ni!" Zhltl víno, praštil prázdným korbelem do stolu, mocně si říhl a otřel si ústa hřbetem dlaně. "Kde je Růžička? Naše právoplatná královna si zasluhuje další rundu vína, nemyslíte?"
Armen Akolyta se zatvářil vyděšeně. "Ztiš hlas, blázne. O takových věcech bys neměl dokonce ani žertovat. Nikdy nevíš, kdo může poslouchat. Pavouk má uši všude."
"Aby sis nepočural kaťata, Armene. Já tady navrhuju další pitivo, ne rebelii."
Pate uslyšel zachechtání. Pak se za jeho zády ozval úlisný tichý hlas. "Já vždycky věděl, že jsi zrádce, Žaboskoku." Na

konci starého prkenného mostu se hrbil Líný Leo, oblečený v zelenozlatě pruhovaném saténu, s černým hedvábným poloplášťem připevněným k rameni nefritovou růží. Víno, kterým si potřísnil celý předek kabátce, bylo nějaké silné červené, soudě podle barvy skvrn. Dolů přes oko mu spadal pramen popelavě světlých vlasů.
Mollander se při pohledu na něj naježil. "Do háje. Zmiz odsud. Nejsi tady vítán." Alleras mu položil ruku na rameno, aby ho uklidnil, zatímco Armen se zamračil. "Leo. Můj pane. Pochopil jsem to tak, že jsi zavřený v Citadele na…"
"…další tři dny." Líný Leo pokrčil rameny. "Perestan říká, že svět je čtyřicet tisíc let stár. Mollos tvrdí pět set tisíc. Co znamenají tři dny, ptám se?" Třebaže na terase byl tucet prázdných stolů, Leo se posadil k jejich. "Přines mi pohár stromovinského zlatého, Žaboskoku, a já za to třeba nepovím svému otci o tom tvém přípitku. Prohrál jsem v kostkách a poslední stříbrňák jsem dal za večeři. Člověk musí jíst. Co jste si dali vy, hoši?"
"Skopové," zamumlal Mollander. Neříkal to ani trochu nadšeně. "Dali jsme si dohromady vařenou skopovou kýtu."
"Jsem si jistý, že byla nadívaná." Leo se otočil k Allerasovi. "Panský syn by měl být štědrý, Sfingo. Chápu to tak, že jsi získal měděný článek. Rád bych se na to napil."
Alleras se na něj usmál. "Já kupuji pití jen přátelům. A už jsem ti říkal, že nejsem žádný panský syn. Moje matka byla obchodnice."
Leovy oříškové oči se leskly vínem a potměšilostí. "Tvoje matka byla opice z Letních ostrovů. Dornové šukají všechno, co má díru mezi nohama. Bez urážky. Jsi možná hnědý jako ořech, ale aspoň se koupeš. Na rozdíl od našeho flekatého pasáčka vepřů." Mávl rukou Patovým směrem.
Kdybych ho praštil korbelem do úst, vyrazil bych mu polovinu zubů, pomyslel si Pate. Flekatý Pate, pasáček vepřů, byl hrdinou tisícovek oplzlých povídaček: dobrosrdečný tupý nemotora, jemuž se vždycky nějak podařilo vyzrát nad vypasenými lordátky, domýšlivými rytíři a nabubřelými septony, kteří mu zkřížili cestu. Pokaždé se ukázalo, že ta jeho hloupost je ve skutečnosti neotesaná šikovnost, a příběhy vždycky končily tak, že Flekatý Pate seděl na panském trůnu nebo spal v posteli s dcerou nějakého rytíře. Ale to byly jen příběhy. Ve skutečném světě se pasáčkům vepřů nikdy tak dobře nevedlo. Pate si někdy říkal, že jej jeho matka zřejmě nenáviděla, když ho takto pojmenovala.
Alleras se už neusmíval. "Za to se mu omluvíš."
"Opravdu?" opáčil Leo. "Jak bych mohl, když mám tak sucho v krku…"
"Děláš svému rodu ostudu každým slovem, které řekneš," vytkl mu Alleras. "A Citadele děláš ostudu už jen tím, že jsi jeden z nás."
"Já vím. Tak mi kup nějaké víno, abych mohl tu svoji ostudu spláchnout."
"Nejraději bych ti vytrhl jazyk rovnou z kořene," řekl mu Mollander.
"Opravdu? Jak bych ti pak mohl povědět o dracích?" Leo znovu pokrčil rameny. "Ten panchart mluvil pravdu. Dcera Šíleného krále je naživu, a vyseděla si tři draky."
"Tři?" žasl Roone.
Leo si poklepal na ruku. "Víc než dva a méně než čtyři. Já bych se teď nepokoušel o zlatý článek, kdybych byl na tvém místě."
"Nechej ho být," varoval ho Mollander.
"Jaký kavalírský Žaboskok. Jak si přeješ. O těch dracích mluví každý muž z každé lodi, která se ocitla do stovky líg od Oarthu. Pár ti jich dokonce řekne, že je viděli na vlastní oči. Mág se přiklání k tomu, že je to pravda."
Armen nesouhlasně našpulil rty. "Marwyn neví nic. Arcimistr Perestan by byl první, kdo by ti to řekl."
"Arcimistr Ryam to říká taky," přitakal Roone.
Leo zívl. "Moře je mokré, slunce je horké a mastifa nemá rád celý zvěřinec."
Ten má urážlivé jméno pro každého, pomyslel si Pate, ale nemohl popřít, že Marwyn skutečně vypadá spíš jako mastif než jako mistr. Jako by tě chtěl kousnout. Mág nebyl jako ostatní mistři. Lidé říkali, že se spolčí s nevěstkami a pokoutními čaroději, že mluví se zarostlými Ibbeňany a uhlově černými obyvateli Letních ostrovů jejich vlastními jazyky a že přináší v malých námořnických kostelících dole u nábřeží obětiny podivným bohům. Říkali, že jej viděli dole pod městem, v krysích dírách a černých veřejných domech, kde se stýká s potulnými herci, zpěváky, žoldáky, ba i s žebráky. Někteří dokonce šeptali, že kdysi zabil člověka holýma rukama.
Když se Marwyn vrátil do Starého města po osmi letech stravených na východě, kde mapoval vzdálené krajiny, pátral po ztracených knihách a studoval u zaklínačů a stínovrhačů, dal mu Kyselý Vaellyn přezdívku "Marwyn Mág". To jméno se k Vaellynově nemalé mrzutosti brzy ujalo po celém Starém městě. "Nechej kouzla a modlitby kněžím a septonům a svůj rozum přiměj k tomu, aby se učil pravdám, jimž může člověk důvěřovat," radil jednou arcimistr Ryam Patovi, jenže Ryamův prsten, hůl i maska byly ze žlutého zlata a v jeho mistrovském řetězu nebyl žádný článek z valyrijské oceli.
Armen se podíval po délce svého nosu na Líného Lea. Měl na to přímo dokonalý nos, dlouhý, tenký a špičatý.
"Arcimistr Marwyn věří v mnoho podivných věcí," řekl, "ale nemá o nic větší důkaz existence draků než Mollander. Jen další námořnické povídačky."
"Nemáš pravdu," namítl Leo. "V Mágových komnatách hoří skleněná svíce."
Na pochodněmi osvětlené terase se rozhostilo ticho. Armen si povzdechl a zavrtěl hlavou. Mollander se dal do smíchu. Sfinga pozoroval Lea velkýma černýma očima a Roone se tvářil zmateně.
Pate už slyšel o skleněných svících, třebaže nikdy neviděl žádnou hořet. Byly tím nejhůře udržovaným tajemstvím Citadely. Říkalo se, že byly přineseny do Starého města z Valyrie tisíc let před Zkázou. Slyšel, že jsou čtyři: jedna byla zelená a tři černé a všechny byly vysoké a zakroucené.
"Co jsou to ty skleněné svíce?" zeptal se Roone.
Armen Akolyta si odkašlal. "V noc před tím, než akolyta odříká své sliby, musí odstát noční stráž ve sklepení. Nepovolí mu žádnou lucernu, pochodeň, lampu, voskovici… jenom svíci z obsidiánu. Musí strávit noc potmě, pokud ovšem

nedokáže tu svíci rozsvítit. Někteří se o to pokoušejí. Ti bláhoví a tvrdohlaví, ti, kteří studovali ona takzvaná vyšší mystéria. Často si pořežou prsty, protože výběžky na svíci jsou prý ostré jako břitvy, a pak musejí se zakrvácenýma rukama čekat na svítání a přemítat nad svou neschopností. Moudřejší jedinci jdou jednoduše spát nebo stráví noc v modlitbách, ale každým rokem se najde pár takových, kteří to prostě musí zkusit."
"Ano." Pate slyšel stejné příběhy. "Ale k jakému užitku je svíce, která nevrhá žádné světlo?"
"Je to lekce," řekl Armen, "poslední lekce, které se musíme naučit, než si navlékneme kolem krku mistrovské řetězy. Ta skleněná věc je určena k tomu, aby představovala pravdu a učení, vzácné, krásné a křehké věci. Je utvářena do podoby svíce, aby nám připomínala, že mistr musí kolem sebe šířit světlo kdekoli, kde slouží, a je ostrá, aby nám připomenula, že vědomosti mohou být nebezpečné. Moudří mužové se mohou stát ve své moudrosti arogantními, ale mistr musí vždy zůstat pokorný. I toto nám skleněná svíce připomíná. Dokonce i poté, co odříkal svůj slib, navlékl si svůj řetěz a odešel do něčích služeb, bude mistr vzpomínat na temnotu své noční stráže a bude si pamatovat, jak nic, co udělal, nedokázalo svíci rozhořet… protože ani s vědomostmi nejsou některé věci možné."
Líný Leo vybuchl smíchy. "Chceš říct, že nejsou možné pro tebe. Já na vlastní oči viděl, jak ta svíce hořela."
"Viděl jsi hořet nějakou svíci, o tom nepochybuji," řekl Armen. "Možná svíci z černého vosku."
"Vím, co jsem viděl. To světlo bylo podivné a velmi jasné, mnohem jasnější, než by mohla vydávat jakákoli svíce z vosku či loje. Vrhala divné stíny a plamen se nikdy nezakomíhal, ani když otevřenými dveřmi za mnou zavanul průvan."
Armen si zkřížil ruce na hrudi. "Obsidián nehoří."
"Dračí sklo," řekl Pate. "Prostí lidé tomu říkají dračí sklo." Nějak mu to připadalo důležité.
"To ano," přitakal Alleras Sfinga, "a pokud jsou na světě opět draci…"
"Draci a ještě temnější věci," řekl Leo. "Šedé ovce mají zavřené oči, ale mastif vidí pravdu. Staré síly se probouzejí. Stíny se rozhýbávají. Brzy se na nás snese věk divů a hrůzy, věk bohů a hrdinů." Protáhl se, usmívaje se svým lenivým úsměvem. "Řekl bych, že to stojí za rundu."
"Už jsme toho vypili dost," rozhodl Armen. "Ráno přijde dřív, než by se nám líbilo, a arcimistr Ebrose bude hovořit o vlastnostech moči. Ti, kdo mají v úmyslu ukovat stříbrný článek, by udělali dobře, kdyby jeho přednášku nezmeškali."
"Vidím, že se mi asi sotva podaří zabránit vám v ochutnávání těch chcanků," ušklíbl se Leo. "Já osobně dávám přednost chuti stromovinského vína."
"Kdybych si měl vybrat mezi chcankama a tebou, tak raději vypiju ty chcanky." Mollander se odstrčil od stolu. "Pojď, Roone."
Sfinga se natáhl po svém pouzdru s lukem. "Já jdu taky spát. Doufám, že se mi bude zdát o dracích a skleněných svících."
"Takže všichni odcházíte?" Leo pokrčil rameny. "Nu což, Růžička tu zůstane. Možná tu naši jahůdku probudím a udělám z ní ženu."
Alleras zachytil výraz v Patově obličeji. "Když nemá měďák na pohár vína, sotva bude mít zlaťák, aby si mohl koupit holku."
"Jo," řekl Mollander. "Kromě toho si to vyžaduje muže, aby udělal z dívky ženu. Pojď s námi, Pate. Starý Walgrave se probudí s východem slunce. Bude potřebovat, abys mu pomohl dojít na záchod."
Pokud si dnes vzpomene, kdo jsem. Arcimistr Walgrave neměl problémy, když měl rozpoznat jednoho havrana od druhého, ale s lidmi už mu to tak dobře nešlo. Některé dny se zdálo, že Pata považuje za kohosi, kdo se jmenoval Cressen. "Já zatím nejdu," řekl svým přátelům. "Ještě tu chvíli zůstanu." Ještě se nerozednilo, ne docela. Alchymista možná ještě přijde, a Pate měl v úmyslu být přítomen, až se to stane.
"Jak chceš," řekl Armen. Alleras se na Pata ještě dlouze zadíval, pak si přehodil luk přes štíhlé rameno a následoval ostatní směrem k mostu. Mollander byl tak opilý, že musel jít s rukou zavěšenou přes Roonova ramena, jinak by upadl. K Citadele to rozhodně nebyla taková dálka, jakou létá havran, jenže žádný z nich havran nebyl. A Staré město bylo opravdovým labyrintem, samé úzké uličky, křižující se ulice a stísněné hrbolaté cesty. "Opatrně," slyšel ještě Pate říkat Armena, když všechny čtyři pohltila říční mlha, "noc je vlhká a dlažební kameny budou kluzké."
Když byli pryč, Líný Leo se na Pata zamračeně podíval přes stůl. "Jak smutné. Sfinga si s sebou odnesl všechno svoje stříbro a nechal mě tu s Flekatým Patem, pasáčkem vepřů." Protáhl se a zívl. "Říkám si, jak se asi má naše malá Růžička?"
"Spí," odpověděl Pate stroze.
"Nepochybuji o tom, že nahá." Leo se chlípně usmál. "Myslíš, že opravdu stojí za zlaťák? Asi to budu muset jednoho dne zjistit."
Pate raději nic neříkal.
Leo odpověď ani nepotřeboval. "Předpokládám, že jakmile tu děvku jednou přefiknu, poklesne její cena natolik, že si ji budou moct dovolit i pasáci vepřů. Měl bys mi poděkovat."
Měl bych tě zabít, pomyslel si Pate, ale na to, aby zahodil svůj život, ještě nebyl dost opilý. Leo prodělal výcvik se zbraněmi a bylo o něm známo, že umí smrtonosně zacházet s mečem a dýkou. A kdyby se Patovi nějak podařilo ho zabít, přišel by o hlavu i on. Leo měl dvě jména tam, kde měl Pate jen jedno, a jeho druhé jméno bylo Tyrell. Jeho otcem byl ser Moryn Tyrell, velitel městské hlídky ve Starém městě. A jeho bratrancem Mace Tyrell, pán Vysokozahrady a Strážce jihu. A stařešina Starého města, lord Leyton z Vysoké věže, který mezi množství svých titulů počítal i "Ochránce Citadely", byl proslulým tyrellským vazalem. Nechej to být, řekl si Pate v duchu. Říká tyhle věci jen proto, aby mě naštval.
Mlhy na východě se projasňovaly. Svítání, uvědomil si Pate. Přišlo svítání a alchymista se nedostavil. Nevěděl, jestli se tomu má smát, nebo má plakat. Jsem pořád zloděj, když na to všechno zapomenu a nikdo se to nikdy nedozví? To byla další otázka, na kterou neznal odpověď, stejně jako na ty, které mu kdysi kladli Ebrose a Vaellyn.

Když se odstrčil z lavice a vstal, děsivě silné jablečné víno mu okamžitě stouplo do hlavy. Musel položit ruku na stůl, aby se podepřel. "Nechej Růžičku na pokoji," řekl Leovi na rozloučenou. "Prostě ji nechej být, nebo bych tě mohl zabít."
Leo Tyrell pohybem hlavy odhodil dozadu pramen vlasů. "S pasáky vepřů se nebiji. Zmiz odsud."
Pate se otočil a přešel terasu. Jeho kroky se odrážely od zvětralých prken starého mostu. Než přešel na opačnou stranu, východní obloha se již barvila do růžová. Svět je široký, řekl si v duchu. Kdybych si koupil osla, pořádještě bych se mohl toulat po cestách a pěšinách Sedmi království, léčit lidi pijavicemi a vybírat jim hnidy z vlasů. Mohl bych se zapsat na nějakou loď, posadit se k veslu a plavit se do Qarthu vedle Nefritové brány, abych na vlastní oči viděl ty zatracené draky. Nemusím se vracet ke starému Walgravovi a k havranům.
Přesto se jeho chodidla sama stočila směrem k Citadele. Když se skrze mraky na východě prodral první pás slunečního světla, z Námořnického septa dole u přístavu se začaly ozývat ranní zvony. O okamžik později se přidalo Panské septum, pak Sedm svatyní z jejich zahrad za Medovínou a nakonec Hvězdné septum, které bylo sídlem Nejvyššího septona již tisíc let předtím, než Aegon přistál v Králově přístavišti. Dohromady to byla působivá hudba. Třebaže ne tak sladkájako písnička toho slavíka.
Pod vyzváněním zvonů slyšel také zpěv. Každého rána za prvního světla se shromáždili rudí kněží, aby uvítali venku před jejich skromným chrámem na nábřeží slunce. Protože noc je temná a plná hrůz. Pate je slyšel vykřikovat tato slova nastokrát, když žádali svého boha R'hllora, aby je uchránil před temnotou. Jemu osobně stačilo Sedm bohů, ale slyšel, že Stannis Baratheon nyní pořádá bohoslužby u nočních ohňů. Dokonce si dal ohnivé srdce R'hllora do svého erbu místo korunovaného jelena. Kdyby získal Železný trůn, museli bychom se všichni naučit slova písně rudých kněží, pomyslel si Pate, ale to bylo nepravděpodobné. Tywin Lannister rozdrtil Stannise a R'hllora na Černovodě a brzy s nimi skoncuje docela, nabodne hlavu baratheonského uchvatitele na kopí nad bránu Králova přístaviště.
Jak slunce spalovalo ranní mlhy, Staré město kolem něj na sebe bralo tvar, vynořovalo se jako duch z přítmí předcházejícího svítání. Pate nikdy neviděl Královo přístaviště, ale věděl, že to je město z mazaniny a proutí, roztažený spletenec blátivých ulic, doškových střech a dřevěných chatrčí. Staré město bylo postavené z kamene a všechny jeho ulice byly dlážděné, i ty nejnuznější. Město nebylo nikdy krásnější než právě za rozbřesku. Na západní straně Medoviny lemovaly nábřeží cechovní domy, které vypadaly jako řada paláců. O kus výš se zvedaly po obou stranách řeky kopule a věže Citadely, pospojované kamennými mosty zastavěnými množstvím panských sídel a domů. Dole po proudu, pod černými mramorovými zdmi a klenutými okny Hvězdného septa, se jako děti shluklé u nohou staré matrony tísnily příbytky božích služebníků.
A za nimi, tam, kde se Medovína rozšiřovala do Šeptavice, se zvedala Vysoká věž, jejíž majákové ohně jasně zářily na pozadí úsvitu. Z místa, kde stála, na vrcholcích kolmých útesů Ostrova bojů, protínal její stín město jako meč. Ti, kdo se narodili a vyrostli ve Starém městě, dokázali určit denní dobu podle toho, kam stín zrovna dopadal. Někteří tvrdili, že z jejího vrcholku člověk vidí celou cestu až ke Zdi. Možná to bylo příčinou skutečnosti, proč lord Leyton nesestoupil z věže již přes deset let a raději vládl svému městu z oblačných výšin.
Kolem Pata projel po říční cestě řeznický vozík, na jehož korbě nepokojně kvičelo pět selat. Když jim uhýbal, jen tak tak ho nepotřísnil obsah nočníku, který vychrstla na ulici nějaká ženština z okna nad ním. Až ze mne bude mistr sloužící v hradu, budu mít koně, nakterém budu moci jezdit, říkal si v duchu. Pak zakopl o dlažební kostku a pomyslel si, koho se to snaží obalamutit. Pro něho nikdy nebude žádný řetěz, žádné místo u stolu urozeného pána, žádný vysoký bílý kůň, na kterém by mohl jezdit. Donekonečna bude trávit dny naslouchánímhavranímu krákání a drhnutím skvrn od moči a výkalů ze spodního prádla arcimistra Walgrava.
Vkleče se snažil otřít si bláto z šatů, když čísi hlas řekl: "Dobré jitro, Pate."
Stál nad ním alchymista.
Pate vstal. "Třetího dne… říkal jsi, že budeš U Brku a korbele."
"Byl jsi tam se svými přáteli. Nechtěl jsem vaši družnou společnost vyrušovat." Alchymista na sobě měl cestovní plášť s kápí, hnědý a nepopsatelný. Nad střechami za jeho ramenem vyhlíželo vycházející slunce, a tak bylo obtížné rozlišit obličej pod kápí. "Už ses rozhodl, co jsi?"
To mne musí nutit, abych to řekl? "Myslím, že jsem zloděj."
"Já si to taky říkal."
Nejtěžší ze všeho bylo klesnout na všechny čtyři, aby vytáhl truhličku zpod postele arcimistra Walgrava. Třebaže truhlička byla bytelně vyrobená a pobitá železem, její zámek byl rozbitý. Mistr Gormon již dříve podezříval Pata, že jej rozbil, jenže to nebyla pravda. Walgrave rozbil zámek sám, když ztratil klíč, kterým se odemykala.
Uvnitř našel Pate váček se stříbrňáky, kadeř žlutých vlasů svázaných stužkou, namalovanou miniaturu ženy, která mu připomínala Walgrava (dokonce měla knírek), a železnou rukavici z překládané oceli. Walgrave tvrdil, že ta rukavice kdysi patřila nějakému princi, třebaže si už nedokázal vzpomenout kterému. Když jí Pate zatřásl, vypadl z ní na podlahu klíč.
Jakmile ho zvednu, jsem zloděj, honilo se mu v tu chvíli hlavou. Klíč byl starý a těžký, vyrobený z černého železa, a údajně se jím daly otevřít všechny dveře v Citadele. Takové klíče měli jen arcimistři. Ostatní nosili svoje klíče u sebe nebo je měli schované na nějakém bezpečném místě, ale pokud si Walgrave jednou schoval svůj, nikdo ho u něj už nemohl nikdy vidět. Pate klíč popadl a byl již v polovině cesty ke dveřím, když se otočil nazpět a šel si vzít i stříbro. Zloděj byl zloděj, ať toho ukradl málo či hodně. "Pate," zavolal za ním jeden z bílých havranů. "Pate, Pate, Pate."
"Máš pro mne zlaťák?" zeptal se alchymisty.
"Pokud máš to, co jsem chtěl já."
"Vyndej ho. Chci se podívat." Pate se rozhodně nehodlal nechat oklamat.
"Říční cesta pro to není správným místem. Pojďme."

Neměl čas popřemýšlet o tom, zvážit svoje možnosti. Alchymista již odcházel. Pate buď musel jít za ním, nebo jednou provždy přijít jak o Růžičku, tak o zlaťák. Následoval muže. V chůzi si zajel rukou do rukávu. Nahmatal klíč, bezpečně schovaný ve skryté kapse, kterou si tam sám všil. Mistrovská roucha byla plná kapes. Tohle věděl už jako malý kluk. Musel si pospíšit, aby udržel tempo s alchymistovými dlouhými kroky. Ubírali se uličkou, kolem nároží, přes starý Zlodějský trh, Hadrnickou uličkou. Nakonec muž zabočil do další uličky, užší, než byla ta první. "Už jsme dost daleko," řekl Pate. "Nikdo tady není. Uděláme to tady."
"Jak si přeješ."
"Chci svůj zlaťák."
"Samozřejmě." Mince se objevila z ničeho nic. Alchymista jí proběhl přes klouby na ruce, tak jako to udělal poprvé, když Růžička svedla ty dva dohromady. Mince se v ranním světle blýskala a vrhala zlaté odlesky na alchymistovy prsty.
Pate mu ji sebral z ruky. Zlato bylo v jeho dlani teplé. Zvedl si ji k ústům a kousl do ní, tak jako to viděl dělat dospělé muže. Aby pravdu řekl, nebyl si jistý, jakou by mělo mít zlato chuť, ale nechtěl vypadat jako blázen.
"Klíč?" připomněl se alchymista zdvořile.
Něco přimělo Pata zaváhat. "A co si vůbec chceš v Citadele vzít? Nějakou knihu?" Říkalo se, že některé ze starých valyrijských svitků dole v zamčených sklepeních jsou jedinými dochovanými kopiemi na světě.
"Do toho ti nic není."
"Ne." Je to vyřízeno, pomyslel si Pate. Jdi. Utíkej zpátky k Brku a korbeli, probuď Růžičku polibkem a řekni jí, že patří tobě. Přesto stále otálel. "Ukaž mi svou tvář."
"Jak si přeješ." Alchymista si sundal kápi.
Byl to jen člověk a jeho obličej byl jen obličej. Obličej mladého muže, úplně obyčejný, s plnými lícemi a stínem vousu. Na pravé tváři byla vidět slabá jizva. Měl zahnutý nos a houšť hustých černých vlasů, které se mu vlnily kolem uší. Nebyla to tvář, kterou by Pate poznával. "Neznám tě."
"Ani já tebe."
"Kdo jsi?"
"Cizinec. Ve skutečnosti vlastně nikdo."
"Ach tak." Patovi došla slova. Vyndal klíč a položil jej cizinci do dlaně. Hlavu měl podivně lehkou, téměř jej jímala závrať. Růžička, připomněl sám sobě. "Takže jsme spolu hotovi."
Byl napůl cesty dolů uličkou, když se dlažební kostky pod jeho chodidly začaly hýbat. Ty kameny jsou hrozně kluzké a vlhké, pomyslel si, jenže tím to nebylo. Cítil, jak mu buší srdce v hrudi. "Co se děje?" hlesl. Nohy se mu proměnily ve vodu. "Já to nechápu."
"A nikdy nepochopíš," řekl smutný hlas.
Dlažební kostky se prudce zvedly, aby jej políbily. Pate se snažil vykřiknout o pomoc, ale hlas mu selhal.
Jeho poslední myšlenka patřila Růžičce.

PROROK
rorok zrovna utápěl na Velkém Wyku muže, když mu přišli sdělit, že je král mrtev.
Bylo to za bezútěšného chladného jitra a moře mělo stejně olověnou barvu jako obloha. První tři muži nabídli své životy Potopenému bohu beze strachu, ale čtvrtý byl ve své víře slabý a začal se vzpírat, když jeho plíce volaly po vzduchu. Aeron, stojící po pás hluboko v příboji, popadl nahého chlapce za ramena a stlačil mu hlavu zpátky pod vodu, zatímco mladík se marně snažil nadechnout. "Měj odvahu," řekl. "Z moře jsme přišli a do moře se musíme navrátit. Otevři ústa a pij zhluboka z božího požehnání. Naplň své plíce vodou, abys mohl zemřít a znovu se narodit. Je marné se vzpírat."
Buď jej chlapec s hlavou pod vlnami neslyšel, nebo jej víra opustila docela. Začal kopat a mlátit sebou tak divoce, že musel Aeron zavolat o pomoc. Přibrodili se k němu čtyři z jeho utopených mužů, aby nešťastníka chytili, a podrželi jej pod vodou. "Bože, který jsi kvůli nám utonul," modlil se kněz hlasem hlubokým jako moře, "umožni svému služebníku Emrnondovi nově se narodit z moře, tak jako ses narodil i ty. Požehnej ho solí, požehnej ho kamenem, požehnej ho ocelí."
Konečně bylo po všem. Z chlapcových úst již nestoupal v bublinkách žádný vzduch a jeho končetiny opustila všechna síla. Vznášel se tváří dolů na hladině mělkého moře, bledý, studený a pokojný.
Tehdy si Mokrovlas uvědomil, že k jeho utopeným mužům se na břehu pokrytém oblázky připojili tři jezdci. Aeron poznal Ráhnovce, starého muže s protáhlou tváří a vodnatýma očima, jehož chvějivý hlas znamenal v této části Velkého Wyku zákon. Provázel jej jeho syn Steffarion s dalším mladíkem, jehož plášť, lemovaný tmavorudou kožešinou, byl přišpendlen na rameni vyumělkovanou broží, která znázorňovala černozlatý válečný roh Dobrobratrských. Jeden z Goroldových synů, usoudil kněz po zběžném pohledu. Manželce Dobrobratrského se již poměrně pozdě v životě narodili po celém tuctu dcer tři synové, nyní již urostlí mladíci, a říkalo se, že žádný člověk nerozezná jednoho syna od druhého. Aeron Mokrovlas se ani nenamáhal pokoušet se o to. Ať je to Greydon nebo Gormond či Gran, kněz na něj neměl čas.
Zabručel strohý příkaz a jeho utopení muži uchopili mrtvého chlapce za ruce a za nohy, aby jej odnesli nad čáru přílivu. Kněz je následoval, nahý, až na tulení kůži, která zakrývala jeho intimní partie. Pokrytý husí kůží a s vodou crčící mu z těla se s hlasitým šplouchánim vybrodil přes studený mokrý písek a mořem omleté kamínky na souš. Jeden z jeho utopených mužů mu podal roucho ze silného hrubého plátna, obarvené skvrnitě zeleně, modře a šedivě, barvami moře a Potopeného boha. Aeron si oblékl roucho a rozpustil si vlasy. Černé a mokré byly ty vlasy; žádné ostří se jich

nedotklo od doby, co jej moře vyvrhlo. Spadaly mu na ramena jako střapatý provazcovitý plášť a sahaly mu až pod pás. Aeron si do nich a také do svého zacuchaného nepěstěného vousu zaplétal šňůry mořských řas.
Jeho utopení muži vytvořili kolem mrtvého chlapce kruh a začali se modlit. Norjen pracoval s jeho rukama, zatímco Rus si na něj klekl obkročmo a začal mu rytmicky stlačovat hrudník, ale všichni se rychle uklidili stranou, když se přiblížil Aeron. Prsty rozdělil chlapcovy studené rty a dal Emmondovi polibek života, a zas a znovu, dokud se moře nevyřinulo z jeho úst. Chlapec začal kašlat a plivat a jeho oči se mrkáním otevřely, plny strachu.
Další se navrátil. Bylo to znamení přízně Potopeného boha, jak říkali lidé. Každý druhý kněz přišel čas od času o nějakého člověka, dokonce i Tarle Třikráte utopený, který byl kdysi považován za natolik svatého, že jej vybrali, aby korunoval krále. Aeron Greyjoy však nikdy. Byl Mokrovlas, který osobně viděl vodní síně svého boha a vrátil se, aby o tom podal svědectví. "Vstaň," řekl prskajícímu chlapci a pleskl ho po nahých zádech. "Utopil ses a byl jsi nám navrácen. Co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít."
"Ale vstane." Chlapec se zprudka rozkašlal, vykašlal ze sebe další vodu. "Vstane znovu." Každé slovo bylo vykoupeno bolestí, ale tak už to na světě chodilo. Člověk musel bojovat, když chtěl žít. "Vstane znovu." Emmond se vrávoravě zvedl. "Tvrdší. A silnější."
"Nyní náležíš bohu," řekl mu Aeron. Kolem se shromáždili ostatní utopení muži a každý mu uštědřil štulec a políbení, aby jej přivítali do svého bratrstva. Jeden mu pomohl obléknout hrubé roucho s modrými, zelenými a šedými skvrnami, další mu přinesl hůl z naplaveného dřeva. "Nyní patříš moři a moře tě vyzbrojilo," řekl Aeron. "Budeme se modlit, abys vládl svou holí divoce, proti všem nepřátelům našeho boha."
Teprve tehdy se kněz otočil ke třem jezdcům pozorujícím je ze svých sedel. "Přijeli jste, abyste se nechali utopit, moji páni?"
Ráhnovec si odkašlal. "Mě utopili jako chlapce," řekl, "a mého syna v jeho den jména."
Aeron si odfrkl. O skutečnosti, že byl Steffarion Ráhnovec dán Potopenému bohu brzy po svém narození, nepochyboval. Věděl ovšem, jakým způsobem to bylo provedeno, rychlým ponořením do kádě s mořskou vodou, která stěží smočila hlavičku dítěte. Není divu, že byli železní muži poraženi, ti, kteří kdysi ovládali všechna místa, kde byl slyšet hukot vln. "To nebylo opravdové utopení," řekl jezdcům. "Ten, který skutečně nezemře, nemůže doufat, že vstane z mrtvých. Proč jsi přijel, pokud ne dokázat svoji víru?"
"Přijel tě vyhledat syn pána Gorolda. Má pro tebe vzkaz." Ráhnovec ukázal na mladíka v rudém plášti.
Chlapec nevypadal na víc než šestnáct. "Ano, a který jsi ty?" zeptal se Aeron.
"Gormond. Gormond Dobrobratrský, nechať se ti zlíbí, můj pane."
"Líbit se musíš především Potopenému bohu. Už tě utopili, Gormonde Dobrobratrský?"
"V můj den jména, Mokrovlase. Můj otec mne sem poslal, abych tě vyhledal a přivedl té k němu. Potřebuje tě vidět."
"Zde stojím. Ať sem pán Gorold přijde a popase se očima." Aeron vzal od Ruse kožený měch, čerstvě naplněný mořskou vodou. Vytáhl zátku a zhluboka se napil.
"Mám tě přivést do pevnosti," naléhal mladý Gormond ze hřbetu svého koně.
Bojí se sesednout, aby si nenamočil boty. "Mám tady boží práci." Aeron byl prorok. Nestrpěl, aby mu nějací bezvýznamní páni nařizovali, co má dělat, jako nějakým poddaným.
"Ke Goroldovi přiletěl pták," řekl Ráhnovec.
"Pták od mistra ze Štítu," dodal Gormond.
Temná křídla, temná slova. "Havrani létají nad solí a kamenem. Pokud přinesl zprávy, které se mne týkají, pověz mi je teď a tady."
"Zprávy, co přinášíme, jsou určeny jen pro tvé uši, Mokrovlase," namítl Ráhnovec. "Nejsou to záležitosti, o kterých bych zde mohl mluvit před ostatními."
"Ti ostatní jsou moji utopení muži, služebníci boží, tak jako jsem i já. Nemám před nimi žádné tajnosti, ani před naším bohem, vedle jehož svatého moře stojím."
Jezdci si vyměnili pohled. "Pověz mu to," řekl Ráhnovec, a mladík v rudém plášti sebral odvahu. "Král je mrtev," řekl prostě. Tři krátká slova, a přesto se moře zachvělo, když je vyslovil.
V Západozemí byli čtyři králové, a přesto se Aeron nemusel tázat, kterého tím mysleli. Železným ostrovům vládl Balon Greyjoy a nikdo jiný. Král je mrtev. Jak je to možné? Aeron viděl svého nejstaršího bratra před necelým měsícem, když se vrátil na Železné ostrovy z nájezdnické výpravy proti Kamenitému pobřeží. Balonový šedivé vlasy napůl zbělely, zatímco byl kněz pryč, a shrbení jeho ramenou bylo výraznější, než když lodě vyplouvaly. Celkově však král nevypadal, že by byl nemocen.
Aeron Greyjoy vystavěl svůj život na dvou mocných pilířích. Ta tři krátká slova jeden z nich povalila. Teď už mi zůstává jen Potopený bůh. Nechť mne učiní stejně silným a neúnavným jako je moře samo. "Povězte mi, jak můj bratr zemřel."
"Jeho Výsost přecházela po mostě na Štítu. Spadla z něj a roztříštila se o skálu dole."
Pevnost Greyjoyů stála na rozeklaném výběžku, její bašty a věže byly postaveny na masivních skaliskách, která vystupovala z moře. A právě mosty spojovaly jednotlivé části Štítu mezi sebou; pevné klenuté mosty z opracovaného kamene i visuté mosty z konopných provazů a dřevěných prken. "Zuřila snad bouře, když spadl?" chtěl vědět Aeron.
"Ano," odpověděl mladík. "Zuřila."
"Tak to ho srazil k zemi Bouřlivý bůh," prohlásil kněz. Po tisíce tisíců let spolu byly moře a obloha ve válce. Z moře přišli železní muži a ryby, které je udržovaly při životě i za těch nejkrutějších zim, ale bouře přinášely jen strasti a žal.
"Můj bratr Balon nás učinil opět velkými, což vyvolalo hněv Bouřlivého boha. Nyní hoduje ve vodních síních Potopeného boha a mořské panny mu plní každé jeho přání. Bude na nás, kteří jsme zbyli v tomto suchém a bezútěšném údolí, abychom dokončili jeho velké dílo." Zarazil zátku zpátky do měchu. "Promluvím s tvým panem

otcem. Jak daleko je to odsud do Kladivo rohu?"
"Šest líg. Můžeš jet v sedle za mnou."
"Jeden je schopen jet rychleji než dva. Dej mi svého koně a Potopený bůh ti požehná."
"Vezmi si mého koně, Mokrovlase," nabídl se Steffarion Ráhno vec.
"Ne. Jeho zvíře je silnější. Chci tvého koně, chlapče."
Mladík na okamžik zaváhal, pak sesedl a podal otěže Mokrovlasovi. Aeron zasunul do třmene bosé černé chodidlo a vyhoupl se do sedla. Neměl koně rád - byli to tvorové ze zelených krajin a pomáhali muže oslabovat - nicméně situace si vyžadovala, aby na něm jel. Temná křídla, temná slova. Kdesi v dálce se znovu sbírala bouře, slyšel to ve vlnách, a bouře nepřinášely nic než zlo. "Sejdeme se v Oblázkově pod věží pána Merlyna," řekl svým utopeným mužům, když koně otáčel.
Cesta byla špatně sjízdná, vzhůru do kopců, lesů a kamenných soutěsek, po úzké vyježděné stopě, která se pod koňskými kopyty často zcela ztrácela. Velký Wyk byl největším ze Železných ostrovů, tak rozlehlý, že někteří z jeho šlechticů vlastnili území, jež neležela přímo u moře. Gorold Dobrobratrský byl jedním z nich. Jeho pevnost se nacházela v Tvrdokamenných kopcích, ze všech míst na ostrově nejdále od říše Potopeného boha. Goroldovi lidé se lopotili v panských dolech, v kamenné temnotě pod zemí. Někteří žili a zemřeli, aniž jedinkrát za život spatřili slanou vodu. Žádný div, že jsou takoví lidé zatrpklí a divní.
Jak Aeron jel, jeho myšlenky se stočily k jeho bratrům.
Devět synů vzešlo z klína Quellona Greyjoye, pána Železných ostrovů. Harlon, Quenton a Donel se narodili první ženě pána Quellona, ženě z rodu Kamenostromských. Balon, Euron, Viktarion, Urrigon a Aeron byli synové od jeho druhé manželky, Rozdělovské ze Solnoútesu. Za třetí manželku pojal Ouellon dívčinu ze zelených krajin, která mu porodila nemocného idiota jménem Robin, bratra, na něhož bylo lépe zapomenout. Quentona a Donela, kteří zemřeli jako děti, si kněz nepamatoval. Na Harlona si vzpomínal, ale jen matně, jak sedí s šedou tváří a nehybný ve věžní místnosti bez oken a hovoří šeptem, který byl slabší každým dnem, jak mu šedá šupinatost měnila jazyk a rty v kámen. Jednoho dne budeme hodovat na rybách ve vodních síních Potopeného boha, my čtyři, a Urri také.
Devět synů vzešlo z klína Quellona Greyjoye, ale jen čtyři se dožili dospělého věku. Tak už to chodilo v tomto studeném světě, kde muži rybařili na moři, kopali v zemi a umírali, zatímco ženy rodily na ložích krve a bolesti děti, které brzy odcházely ze světa. Aeron byl tím posledním a nejméně důležitým mezi čtyřmi krakeny, Balon nejstarším a nejstatečnějším, divokým a nebojácným chlapcem, který žil jen proto, aby znovu vzkřísil zašlou slávu železných mužů. V deseti vylezl po Pazourkových útesech ke strašidelné věži Slepého pána. Ve třinácti ovládal vesla válečné veslice a prstový tanec uměl tančit stejně dobře jako kterýkoli muž na ostrovech. V patnácti se plavil s Dagmerem Rozseklým ke Kamenoschodům a strávil léto nájezdy a loupením. Zabil tam svého prvního muže a vzal si svoje první dvě solné ženy. V sedmnácti dělal Balon kapitána na své vlastní lodi. Byl vším, čím by měl starší bratr být, třebaže pro Aerona nikdy neměl nic než jen pohrdání. Byl jsem slabý a hříšný, a pohrdání bylo víc, než jsem si zasluhoval. Lépe když mnou opovrhoval Balon Chrabrý, než aby mne miloval Euron Vraní oko. A pokud stáří a zármutek naplnily Balona během let hořkostí, učinily jej rovněž odhodlanějším, než byl jakýkoli muž, jenž kdy žil. Narodil se jako panský syn a zemřel jako král, zavražděn žárlivým bohem, pomyslel si Aeron, a nyní přichází bouře, taková bouře, jakou na těchto ostrovech ještě nezažili.
Bylo již dlouho po setmění, než kněz spatřil rozježené železné opevnění Kladivorohu, škrábající do srpku měsíce. Goroldova pevnost byla mohutná a hranatá, postavená z velkých kamenů nalámaných z útesu, jenž se tyčil za ní. Pod jejími hradbami zela bezzubá černá ústa vchodů do jeskyň a starých dolů. Železná brána Kladivorohu byla na noc zavřená a zatarasená. Aeron do ní bušil kamenem, dokud kovový zvuk neprobudil strážného.
Mladík, který jej vpustil, jako by vypadl z oka Gormondovi, jehož koně si vzal. "Který jsi ty?" zeptal se Aeron.
"Gran. Můj otec tě očekává."
Síň byla vlhká, plná temných stínů a protahovalo v ní. Jedna z Goroldových dcer nabídla knězi roh piva. Další prohrabala nízko hořící oheň, který vydával spíš kouř než světlo. Gorold Dobrobratrský tiše hovořil se štíhlým mužem v úpravném šedém šatu, jenž měl kolem krku řetěz z mnoha kovů, značící, že jde o mistra z Citadely.
"Kde je Gormond?" zeptal se Gorold, jakmile spatřil Aerona.
"Vrací se pěšky. Pošli svoje ženy pryč, můj pane. A mistra rovněž." Neměl mistry v lásce. Jejich havrani byli tvorové Bouřlivého boha a on jejich léčebným metodám nedůvěřoval, ne od Urriho. Žádný pořádný muž by si nevybral život v porobě, ani by si neukoval řetěz podřízenosti, aby jej pak nosil celý život kolem krku.
"Gisello, Gwin, odejděte," řekl Dobrobratrský stroze. "Ty také, Grane. Mistr Murenmure tu zůstane."
"Odejde," trval na svém Aeron.
"Toto je má síň, Mokrovlase. Nepřísluší ti, abys rozhodoval, kdo zde zůstane a kdo odejde. Mistr zůstane."
Ten muž žije příliš daleko od moře, pomyslel si Aeron. "Pak tedy půjdu já," řekl Dobrobratrskému. Suché rákosí zašustilo pod rozpraskanou kůží jeho bosých černých chodidel, když se otočil a zamířil pryč. Zdálo se, že jel celou tu dlouhou cestu zbytečně.
Byl již téměř u dveří, když si mistr odkašlal a řekl: "Na Mořskokamenném trůnu sedí Euron Vraní oko."
Mokrovlas se otočil. V síni jako by se náhle o poznání ochladilo. Vraní oko je půl světa daleko. Balon jej poslal pryč před dvěma lety a přísahal, že když se vrátí, přijde o život. "Mluv," řekl chraptivě.
"Vplul do Panského přístavu den po králově smrti a jako Balonův nejstarší bratr si pro sebe zabral hrad a korunu," řekl Gorold Dobrobratrský. "Nyní vysílá havrany, svolává všechny kapitány a krále z každého ostrova na Štít, aby před ním poklekli a přísahali mu věrnost jako svému králi."
"Ne," vyhrkl Aeron Mokrovlas bez rozmýšlení. "Na Mořskokamenném trůnu může sedět jen bohabojný muž. Vraní oko neuctívá nic a nikoho kromě své vlastní pýchy."

"Byl jsi na Štítu před nedávném a mluvil jsi s králem," řekl Dobrobratrský. "Řekl Balon cokoli o následnictví?"
Ano. Mluvili spolu v Mořské věži, zatímco za okny vyl vichr a vlny se neúnavně rozbíjely o skaliska pod nimi. Balon zoufale vrtěl hlavou, když naslouchal, co mu Aeron říká o jeho posledním živém synovi. "Vlci z něj udělali slabocha, jak jsem se obával," hořekoval král. "Modlím se k bohu, aby ho zabili, aby nemohl stát Aše v cestě." V tom spočívala Balonova zaslepenost; viděl se ve své divoké, tvrdohlavé dceři a věřil, že by mohla být jeho následnicí. Jenže se mýlil a Aeron se mu to marně pokoušel vysvětlit. "Železným nikdy nebude vládnout žena, dokonce ani taková žena jako Aša," trval na svém, ale Balon uměl být k věcem, které nechtěl slyšet, hluchý.
Než mohl kněz Goroldovi Dobrobratrskému odpovědět, mistr opět otevřel ústa. "Podle práva náleží Mořskokamenný trůn Theonovi, nebo Aše, pakliže je princ mrtev. Takový je zákon."
"Zákon zelených krajin," řekl Aeron opovržlivě. "Co znamená pro nás? My jsme zrození ze železa, synové moře, vybraní Potopeným bohem. Žena nám vládnout nemůže, ani bezbožný muž."
"A Viktarion?" zeptal se Gorold Dobrobratrský. "Má Železnou flotilu. Bude si Viktarion nárokovat trůn, Mokrovlase?"
"Euron je nejstarší bratr…" začal mistr.
Aeron jej umlčel pohledem. V malých rybářských městečkách i velkých kamenných pevnostech omdlévaly při jediném pohledu Mokrovlasa panny a děti s křikem utíkaly ke svým matkám, a byl více než dostačující k tomu, aby přemohl řetězem spoutaného nevolníka, jímž byl mistr před ním. "Euron je starší," řekl kněz, "ale Viktarion je zbožnější."
"Dojde mezi nimi k válce?" zeptal se mistr.
"Železní nesmí prolít krev železných."
"Zbožný sentiment, Mokrovlase," řekl Dobrobratrský, "ale tvůj bratr jej nesdílí. Sawanea Lahvovce nechal utopit jen proto, že ten muž řekl, že Mořskokamenný trůn náleží podle práva Theonovi."
"Pokud byl utopen, žádná krev prolita nebyla," řekl Aeron.
Mistr a pán si vyměnili pohled. "Musím poslat vzkaz na Štít, a to brzy," řekl Gorold Dobrobratrský. "Co bys mi poradil, Mokrovlase? Slib věrnosti, či vzdor?"
Aeron si popotáhl za vous a zamyslel se. Viděl jsem bouři a její jménoje Euron Vraní oko. "Prozatím neodpovídej," řekl šlechtici. "Musím se na to pomodlit."
"Modli se, jak jen chceš," řekl mistr. "Zákon tím nezměníš. Právoplatným dědicem je Theon a po něm Aša."
"Ticho!" zaburácel Aeron. "Příliš dlouho naslouchali ze železa zrození vám mistrům se spoutanými krky, žvanícím o zelených krajinách a jejich zákonech. Je čas, abychom opět naslouchali moři. Je čas naslouchat hlasu boha." Jeho vlastní hlas zvonil zakouřenou síní, tak silný a mocný, že se ani Gorold Dobrobratrský, ani mistr neodvažovali něco namítnout. Potopený bůh je se mnou, pomyslel si Aeron. Ukazuje mi cestu.
Dobrobratrský mu nabídl na noc pohodlí hradu, ale kněz odmítl. Zřídkakdy spal pod hradní střechou, a nikdy tak daleko od moře. "Pohodlí poznám až ve vodních síních Potopeného boha, pod vlnami. Narodili jsme se, abychom trpěli, aby nás naše utrpení učinilo silnými. Jediné, oč žádám, je čerstvý kůň, který mne donese do Oblázková."
Dobrobratrský byl rád, že mu jej může poskytnout. Poslal také svého syna Greydona, aby knězi ukázal nejkratší cestu mezi kopci k moři. Do svítání zbývala ještě hodina, když vyrazili, ale jejich koně byli odvážní, našlapovali jistě a pevně, a tak cesta navzdory tmě rychle ubíhala. Aeron zavřel oči, odříkal tichou modlitbu a po chvíli začal v sedle dřímat.
Ten zvuk přišel tiše, zaskřípění zrezivělého pantu. "Urri," zamumlal a procitl, pln strachu. Tady žádný pant není, žádné dveře, žádný Urri. Letící sekera usekla Urrimu ve čtrnácti letech při hře v prstový tanec půlku dlaně, zrovna když byli jeho otec a starší bratři ve válce. Třetí žena lorda Quellona pocházela z Růžovopanenského hradu, dívka s velkými měkkými prsy a hnědýma očima laně. Místo aby léčila Urriho zranění starým způsobem, ohněm a mořskou vodou, předala jej do péče mistrovi ze zelených krajin, který přísahal, že dokáže useknuté prsty přišít zpátky. Udělal to, a později použil lektvary, obklady a byliny, jenže do ruky se dala sněí a Urriho přepadla horkost. Než mu mistr ruku uřízl, bylo již příliš pozdě.
Lord Quellon se ze své poslední výpravy nikdy nevrátil; Potopený bůh mu ve své dobrotě dopřál smrt v moři. Zato lord Balon se vrátil, se svými bratry Euronem a Viktarionem. Když se Balon dozvěděl, co se Urrimu stalo, usekl mistrovi tři prsty kuchyňským sekáčkem a poslal manželku svého otce, aby mu je přišila. Obklady a lektvary účinkovaly v mistrově případě stejně jako u Urriho. Když umíral, blouznil, a třetí manželka lorda Quellona následovala brzy po něm, poté co porodní bába vytáhla z jejího lůna mrtvou holčičku. Aeron byl rád. Byla to jeho sekera, která usekla Urrimu kus dlaně, zatímco spolu tančili prstový tanec, tak jak to přátelé a bratři dělávají.
Stále jej zahanbovalo, když si vzpomněl na léta, která následovala po Urriho smrti. V šestnácti zval sám sebe mužem, ale ve skutečnosti byl jen vinným měchem s nohama. Zpíval, tančil (ale ne prstový tanec, ten už nikdy), vtipkoval, drmolil a dělal si ze všeho legraci. Hrál na dudy, žongloval, jezdil na koních, dokázal vypít víc než všichni Ráhnovci a Lahvovci dohromady a taky než polovina Drsnozákonských. Potopený bůh dává každému člověku dar, a dokonce i jemu ho dal: žádný muž nedokázal močit déle ani dostříknout moč dál než Aeron Greyjoy, jak opětovně prokazoval při každé veselicí. Jednou vsadil svoji novou válečnou veslici proti stádu koz, že dokáže uhasit oheň jen za pomoci svého údu. Jedl pak kozí maso celý rok a svoji loď pojmenoval Zlatá bouře, třebaže Balon vyhrožoval, že ho pověsí z jejího stěžně, když se doslechl, jaký druh beranidla chtěl jeho bratr připevnit na její příď.
Nakonec se Zlatá bouře potopila během Balonový první rebelie u Krásného ostrova, rozčísnutá vpůli ohromnou válečnou galérou zvanou Zuřivost, když Stannis Baratheon chytil Viktariona do pasti a rozdrtil Železnou flotilu. Jenže bůh s Aeronem ještě nebyl hotov a vyplavil jej na břeh. Nějací rybáři ho vzali do zajetí a odvedli ho v řetězech do Lannisportu, kde strávil zbytek války v útrobách Casterlyovy skály a dokazoval tam, že krakeni umí močit dál a déle než lvi, kanci či kuřata.
Ten muž je mrtvý. Aeron se utopil a nově se narodil z moře jako prorok boží. Žádný smrtelník jej nedokázal zastrašit o nic víc než temnota… ani vzpomínky, kosti duše. Zvuk otevírajících se dveří, skřípot zrezivělého železného pantu.

Euronje zpátky. Nezáleželo na tom. On byl kněz, Aeron Mokrovlas, bohem milo-, vany.
"Dojde k válce?" zeptal se jej Greydon Dobrobratrský, když slunce začalo osvětlovat kopce. "Válce bratra proti bratrovi?"
"Když si to bude Potopený bůh přát, tak ano. Na Mořskokamenném trůnu nesmí sedět bezbožný muž." Vraní oko bude bojovat, to je jisté. A nedokáže jej porazit žádná žena, dokonce ani Aša; ženy byly stvořeny k tomu, aby bojovaly své bitvy na porodním loži. A Theon, pokud ještě žije, byl stejně beznadějný případ, chlapec, u kterého se střídala rozmrzelost s dobrou náladou. Na Zimohradu prokázal svou cenu, jenže Vraní oko nebyl žádný zmrzačený chlapec. Paluby Euronových lodí byly natřeny rudě, aby nebyla tak vidět krev, která se do nich vsakovala. Viktarion. Králem musí být Viktarion, jinak nás bouře smete všechny.
Greydon jej opustil, když vyšlo slunce, aby odvezl zvěst o Balonově smrti svým příbuzným v jejich věžích v Dolnosrázu, Vranohrotské pevnosti a u Mrtvolného jezera. Aeron jel dál sám, nahoru do kopců a dolů do údolí, po kamenité stezce, která byla stále širší a uježdělnější, jak se blížil k moři. V každé vesnici zastavil, aby chvíli kázal, a také na dvorech menších pánů. "Narodili jsme se z moře a do moře se všichni navrátíme," říkal všem. Jeho hlas byl hluboký jako oceán a hřímal jako vlny. "Bouřlivý bůh ve svém hněvu sebral Balona z jeho hradu a mrštil jím o skaliska a náš král nyní hoduje pod vlnami, ve vodních síních Potopeného boha." Zvedl ruce. "Balon je mrtev! Král je mrtev! Ale král přijde znovu! Protože co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít, ale vstane znovu, tvrdší a silnější! Král vstane!"
Někteří z těch, kteří ho slyšeli, odhodili svoje motyky a rozhodli se následovat ho, a do té doby, než zaslechl hukot vln, šel vedle jeho koně zhruba tucet mužů, bohem dotčených a toužících po utopení.
Oblázkov byl domovem několika tisícovek rybářů, jejichž chýše se tísnily kolem úpatí čtvercové věže s vížkou v každém rohu. Očekávaly jej tam dvě desítky jeho utopených mužů, utábořených na pláži s šedivým pískem, ve stanech z tuleních kůží a chatrčích postavených z naplaveného dříví. Jejich ruce byly zdrsnělé slanou vodou, zjizvené sítěmi a provazy, zmozolnatělé od vesel, podběráků a seker, ale nyní se ty ruce chápaly holí z naplaveného dřeva, tvrdých jako železo, protože bůh je vyzbrojil svými zbraněmi pocházejícími zpod hladiny moře.
Postavili knězi příbytek těsně nad čárou přílivu. S radostí se do něj uchýlil ihned, jakmile utopil své nejnovější následovníky. Můj bože, modlil se, mluv ke mne ve hřmotu vln a pověz mi, co mám dělat. Kapitáni a králové čekají na tvé slovo. Kdo bude naším králem místo Balona? Zpívej ke mně v jazyce mořských oblud, abych se dozvěděl jeho jméno. Pověz mi, ó Pane pod vlnami, kdo má sílu bojovat na Štítu proti všem bouřím?
Třebaže jej cesta do Kladivorohu poznamenala únavou, Aeron Mokrovlas byl ve svém dřevěném příbytku, zastřešeném černými mořskými řasami, nepokojný. Po obloze se přivalily mraky, zakryly měsíc a hvězdy, a temnota prostírající se nad mořem byla stejná jako ta v jeho duši. Balon měl zalíbení v Aše, dítěti ze svého těla, jenže žena nemůže vládnout mužům z moře zrozeným. Musí to být Viktarion. Devět synů vzešlo z klína Ouellona Greyjoe a Viktarion z nich byl nejsilnější, spíš býk než muž, nebojácný a svědomitý. A právě v tom spočívá naše nebezpečí. Mladší bratr je povinován poslušností vůči staršímu, a Viktarion nebyl mužem, který by se plavil proti tradici. Jenže Eurona nemá rád. Od smrti své ženy jej nenávidí.
Zvenčí, pod chrápáním jeho utopených mužů a nářkem větru, slyšel dorážení vln, kladivo jeho boha volajícího jej do bitvy. Aeron se vysoukal ze svého malého příbytku do chladu noci. Stál tam nahý, bledý, vyzáblý a vysoký, a po chvíli vešel do černého slaného moře. Voda byla ledově studená, ale on před laskáním svého boha neucukl. O jeho hrudník se rozbila vlna, málem jej porazila. Další se roztříštila o jeho hlavu. Cítil sůl na svých rtech, vnímal boha kolem sebe a jeho uši zvonily nádherou jeho písně. Devět synů vzešlo z klína Quellona Greyjoye a já byl ten poslední z nich, slabý a vystrašenýjako děvče. Už ale ne. Ten muž je utopený a bůh mne učinil silným. Studené moře jej obklopovalo, objímalo ho, pronikalo skrze jeho slabé lidské maso a dotýkalo se jeho kostí. Kosti, pomyslel si. Kosti duše. Balonový kosti a Urriho kosti. Pravda je v našich kostech, protože maso se rozkládá a kost zůstává. A na Naggově kopci jsou kosti Síně Šedého krále…
Vyzáblý, bledý a chvějící se chladem se Aeron Mokrovlas brodil zpátky na břeh, o mnoho moudřejší, než byl, když vkročil do moře. Nalezl odpověď ve svých kostech a zřetelně se před ním rýsovala cesta. Noc byla tak chladná, že se z jeho těla kouřilo, když se ubíral zpátky do svého příbytku, ale v jeho srdci hořel oheň a spánek přišel pro tentokrát snadno, nerušený skřípěním železných pantů.
Když se probudil, byl jasný, větrný den. Aeron posnídal polévku ze škeblí a mořských řas, uvařenou nad ohněm z naplaveného dříví. Ještě ani nedojedl, když ze své věže sestoupil s půl tuctem strážných Merlyn, aby s ním promluvil.
"Král je mrtev," řekl mu Mokrovlas.
"Ano. Přiletěl k nám pták. A teď druhý." Merlyn byl plešatý, kulatý, otylý muž, který sám sebe tituloval "lord", po vzoru zelených krajin, a oblékal se do kožešin a sametu. "Jeden havran mne předvolává na Štít, druhý k Deseti věžím. Vy krakatice máte mnoho ramen, rvete člověka na kusy. Co říkáš, knězi? Kam mám poslat svoje lodě?"
Aeron se zamračil. "K Deseti věžím, říkáš? Jaká krakatice tě tam volá?" Deset věží bylo sídlo pána Drsnozákonského.
"Princezna Aša. Zamířila se svými loděmi domů. Čtec vysílá havrany, svolává všechny její přátele. Říká, že Balon chtěl, aby na Mořskokamenném trůnu seděla ona."
"Potopený bůh rozhodne, kdo bude sedět na trůnu," řekl kněz. "Poklekni, abych ti mohl požehnat." Pán Merlyn si klekl a Aeron odzátkoval svůj měch a nalil mu proud vody na holé čelo. "Bože, který jsi pro nás utonul, nechť se tvůj služebník Merlyn znovu narodí z moře. Požehnej ho solí, požehnej ho kamenem, požehnej ho ocelí." Voda stékala po Merlynových otylých tvářích, smáčela mu vous a plášť z liščí kožešiny. "Co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít," dořekl ještě Aeron, "ale vstane znovu, tvrdší a silnější." Když ale Merlyn vstal, řekl mu: "Zůstaň a naslouchej, abys mohl šířit slovo boží."
Tři stopy od kraje vody se vlny rozbíjely kolem oblého žulového balvanu. Právě tam se Aeron Mokrovlas postavil, aby jej všichni jeho věrní viděli a slyšeli slova, která jim chtěl říct.

"Narodili jsme se z moře a do moře se všichni vrátíme," začal, tak jako stokrát předtím. "Bouřlivý bůh sebral ve svém hněvu Balona z jeho hradu a mrštil jím o skaliska, a náš král nyní hoduje pod vlnami." Zvedl ruce. "Železný král je mrtvý! Jenže král přijde znovu! Protože co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít, ale vstane znovu, tvrdší a silnější!"
"Král vstane!" vykřikli utopení muži.
"Vstane. Musí. Jenže kdo?" Mokrovlas chvíli naslouchal, ale odpovědí mu byl jen hukot příboje. "Kdo bude naším králem?"
Utopení muži začali bušit svými holemi z naplaveného dříví o sebe. "Mokrovlas!" volali. "Král Mokrovlas! Král Aeron! Dejte nám Aerona!"
Aeron zavrtěl hlavou. "Když má otec dva syny a jednomu dá sekeru a druhému síť, který z nich se má podle něj stát válečníkem?"
"Sekera je pro válečníka," vykřikl Rus v odpověď, "síť pro rybáře moří."
"Ano," přitakal Aeron. "Bůh mne vzal hluboko pod vlny a utopil tu bezcennou věc, kterou jsem býval. Když mne opět vyvrhl, dal mi oči, abych viděl, uši, abych slyšel, hlas, abych šířil jeho slovo, abych mohl být jeho prorokem a kázal jeho pravdu těm, kdož zapomněli. Nebyl jsem stvořen k tomu, abych seděl na Mořskokamenném trůnu… o nic víc než Euron Vraní oko. Protože slyším boha, který říká: Žádný bezbožný muž nesmí sedět na mém trůnu!"
Merlyn si zkřížil ruce na hrudi. "Bude to tedy Aša? Nebo Viktarion? Pověz nám to, kněži!"
"Potopený bůh vám to vyjeví, ale ne tady." Aeron namířil prst na Merlynovu vypasenou bílou tvář. "Nevzhlížej ke mně ani k zákonům lidí, ale k moři. Zvedni své plachty a odstraň vesla, můj pane, a vydej se na Starý Wyk. Ty a všichni kapitáni a králové. Nevydávej se na Štít, neskláněj se před bezbožnými ani na Drsnozákon, aby ses spolčil s intrikánskými ženami. Namiř svou příď ke Starému Wyku, kde stojí Síň Šedého krále. Ve jménu Potopeného boha tě vyzývám. Vyzývám vás všechny! Opusťte své síně a chatrče, svoje hrady a pevnosti a vydejte se na Naggův kopec, na velkou královolbu!"
Merlyn na něj civěl s otevřenými ústy. "Královolbu? Opravdová královolba se nekonala již…"
"…již příliš dlouho!" vykřikl Aeron ztrápeně. "A přesto si na úsvitu věků železní muži vybírali své vlastní krále, volili si ty nejlepší mezi nimi. Je načase, abychom se vrátili ke starým způsobům, protože jen to nás opět učiní silnými. Právě na královolbě byl zvolen nejvyšším králem Ureas Železná noha, kterému položili na hlavu korunu z naplaveného dříví. Sylas Ploskonosý, Harrag Šedivák, Staří Krakeni, ti všichni vzešli z královolby. A z této volby vzejde i muž, jenž dokončí dílo, které započal král Balon, a získá nám zpátky naši svobodu. Znovu říkám, nepluj na Štít ani k Deseti věžím Drsnozákona, ale na Starý Wyk. Vyhledej kopec Nagga a kosti Síně Šedého krále, protože na tom posvátném místě, až měsíc utone a znovu se vynoří, si zvolíme úctyhodného krále, bohabojného krále." Opět zvedl do výše svoje kostnaté ruce. "Naslouchejte! Naslouchejte vlnám! Naslouchejte bohu! Mluví k nám a říká: Nebudeme mít jiného krále než toho, který vzejde z královolby!"
Při těchto slovech se zvedl jásot a utopení muži bili svými holemi o sebe. "Královolba!" volali. "Volba, volba. Žádný král kromě toho, který vzejde z volby!" A lomoz, který vydávali, byl tak hlasitý, že jej určitě slyšel i Vraní oko na Štítu a zlý Bouřlivý bůh ve své mračné síni. A Aeron Greyjoy věděl, že udělal dobře.

KAPITÁN
STRÁŽÍ
y krvavé pomeranče jsou už hodně přezrálé," poznamenal princ znaveným hlasem, když jej kapitán vyvezl na terasu. Poté znovu nepromluvil celé hodiny.
Ohledně pomerančů měl pravdu. Pár jich spadlo a rozprsklo se na světle růžovém mramoru. Jejich pronikavá sladká vůně plnila Hotahovo chřípí, kdykoli se nadechl. Nebylo pochyb o tom, že princ je cítí taky, jak tak seděl pod stromy v kolečkovém křesle, které pro něho vyrobil mistr Caleotte, vyloženém polštáři s husím peřím a s rachotivými kolečky z ebenu a železa.
Po dlouhou dobu bylo jediným zvukem šplouchání dětí v jezírcích a fontánkách a jednou tiché plesk, když spadl a pukl další pomeranč. Pak kapitán uslyšel ze vzdálené části paláce dusot vysokých bot na mramoru.
Obara. Znal její chůzi; dlouhé kroky, spěšné a hněvivé. Její kůň ve stájích dole u brány bude zpěněný a zakrvácený od ostruh. Vždycky jezdila na hřebcích, a slyšeli ji vychloubat se, že by zvládla jakéhokoli koně v Dorne… a také jakéhokoli muže. Kapitán slyšel také jiné kroky, rychlé tiché šoupání mistra Caleotta, který se s ní snažil udržet krok. Obara Písek vždycky chodila až příliš rychle. Honí se za něčím, co nemůže nikdy dostihnout, řekl princ jednou své dceři, v kapitánově doslechu.
Když se objevila pod trojitou klenbou, Areo Hotah mávl svou dlouhou sekerou a zatarasil jí cestu. Hlavice sekery byla nasazená na topůrku z horského jasanu šest stop dlouhém, takže ji nemohla obejít. "Dál nesmíte, má paní." Jeho hlas byl basový brum zastřený silným norvošským přízvukem. "Princ si nepřeje být vyrušován."
Její tvář byla kamenná ještě předtím, než promluvil; pak ztvrdla ještě víc. "Stojíš mi v cestě, Hotahu." Obara byla nejstarší z Písečných hadů, žena s mohutnými kostmi, blízko ke třicítce, s očima posazenýma blízko u sebe a vlasy v barvě myší hnědi, jež podědila po nevěstce ze Starého města, která ji porodila. Pod strakatým pláštěm z písečného hedvábí v barvě dun a zlata měla oblečené staré jezdecké šaty z kůže, odřené a poddajné. Ty šaty na ní byly tou nejměkčí věcí. Na jednom stehně nosila svinutý bič, přes záda kulatý štít z oceli a mědi. Svoje kopí nechala venku, za což byl Areo Hotah vděčný. Přestože byla rychlá a silná, věděl, že mu ta žena nemůže být rovnocennou soupeřkou… jenže ona to nevěděla, a Hotah netoužil vidět na dlaždicích z růžového mramoru její krev.
Mistr Caleotte přesunul váhu z nohy na nohu. "Paní Obaro, pokoušel jsem se ti říci…"
"Ví, že je můj otec mrtev?" zeptala se Obara kapitána, nevěnujíc mistrovi víc pozornosti, než by věnovala mouše, kdyby

ovšem byla jakákoli moucha tak pošetilá, že by jí bzučela kolem hlavy.
"Ano, ví," odpověděl kapitán. "Přiletěl k němu pták."
Smrt přilétla do Dorne na havraních křídlech, napsaná drobným písmem a zapečetěná kapkou tvrdého červeného vosku. Caleotte musel vycítit, co bylo v tom dopise, protože jej dal Hotahovi, aby jej předal. Princ mu poděkoval, ale pak trvalo velmi dlouho, než rozlomil pečeť. Celé odpoledne tam seděl s pergamenem na klíně, pozoroval děti při hře. Díval se na ně, dokud slunce nezapadlo a večerní vzduch se neochladil natolik, že je zahnal dovnitř; pak pozoroval hvězdy odrážející se od vodní hladiny. Již vycházel měsíc, když poslal Hotaha, ať přinese svíci, aby si mohl přečíst dopis pod pomerančovníky v temnu noci.
Obara se dotkla svého biče. "Tisíce překračují písky pěšky, aby se dostali na Kostěnou cestu a pomohli Ellarii přinést tělo mého otce domů. Septa jsou nacpaná k prasknutí a rudí kněží zapálili svoje chrámové ohně. Ženy v polštářových domech obcují s jakýmkoli mužem, co k nim zavítá, a odmítají peníz. Ve Slunečním oštěpu, na Zlomeném rameni, podél Zelenokrvavice, v horách, venku na hlubokých píscích, všude, všude si ženy rvou vlasy a muži křičí hněvem. A z každého hrdla stoupá k nebi stejná otázka - co teď Doran udělá? Co jeho bratr udělá, aby pomstil našeho zavražděného prince?" Popošla blíž ke kapitánovi. "A ty říkáš, že si nepřeje být vyrušován?"
"Nepřeje si být vyrušován," řekl Areo Hotah znovu.
Kapitán stráží znal prince, kterého strážil. Kdysi, bylo tomu již dávno, přišel z Norvosu nezkušený mladíček, velký hoch se silnými rameny a hřívou tmavých vlasů. Ty vlasy byly teď bílé a jeho tělo na sobě neslo jizvy z mnoha bitev… ale síla mu zůstala a svoji dlouhou sekeru udržoval nabroušenou, tak jak jej to učili vousatí kněží. Nepustím ji, řekl si v duchu a nahlas prohlásil: "Princ pozoruje děti, jak si hrají. Nikdy nesmí být vyrušován, když pozoruje děti při hře."
"Hotahu," zasyčela Obara Písek, "ustoupíš mi z cesty, nebo ti vezmu tu sekeru a -"
"Kapitáne," ozvalo se za jeho zády, "nech ji projít. Promluvím s ní." Princův hlas byl ochraptělý.
Areo Hotah škubl topůrkem k sobě a ustoupil stranou. Obara se na něj naposledy dlouze zadívala a prošla kolem, s mistrem pospíchajícím jí v patách. Caleotte neměřil víc než pět stop a hlavu měl holou jako vejce. Jeho obličej byl tak hladký a otylý, že bylo těžké určit jeho věk, ale byl tady již před kapitánem, sloužil i princově matce. Navzdory svému věku a obvodu pasu byl stále čiperný a také chytrý, ale příliš měkký. Proti Písečným hadům nic nezmůže, pomyslel si kapitán.
Ve stínu pomerančovníků seděl princ v kolečkovém křesle, se svýma dnoua postiženýma nohama nataženýma před sebou a těžkými váčky pod očima… ačkoli zda to byl zármutek, nebo pakostnice, co mu bránilo ve spánku, to Hotah nevěděl. Dole pod nimi, ve fontánkách a jezírkách, si stále hrály děti. Těm nejmenším nemohlo být víc než pět, nejstarším pak devět či deset. Polovina jich byly dívky a polovina chlapci. Hotah slyšel, jak cákají a pokřikují na sebe vysokými pronikavými hlásky. "Není to tak dávno, co jsi byla jedním z těch dětí dovádějících v bazéncích, Obaro," řekl princ, když klesla na koleno před jeho kolečkovým křeslem.
Odfrkla si. "Bylo to před dvaceti lety, nebo téměř před dvaceti, pokud by na tom mělo záležet. A nebyla jsem tady dlouho. Jsem panchart, kterého porodila nevěstka, nebo jsi na to už zapomněl?" Když neodpovídal, vstala a dala si ruce v bok. "Můj otec byl zavražděn."
"Byl zabit v souboji muže proti muži při božím soudu," řekl princ Doran. "Podle zákona to vražda nebyla."
"Byl to tvůj bratr."
"Byl."
"Co máš v úmyslu udělat?"
Princ namáhavě otočil svoje kolečkové křeslo, tak aby jí byl tváří v tvář. Třebaže mu bylo pouhých padesát dva let, vypadal Doran Martell mnohem starší. Jeho tělo bylo pod lněným šatem měkké a beztvaré a bylo obtížné spočinout pohledem na jeho nohou. V důsledku pakostnice mu groteskně opuchly a zrudly klouby; jeho levé koleno bylo jablko, jeho pravé meloun a prsty se proměnily v temně rudé hrozny, tak přezrálé, až se zdálo, že musí při sebemenším doteku prasknout. Dokonce i pod tíhou pokrývky se chvěl, třebaže bolest snášel bez stížností. Ticho je mi přítelem, slyšel jej kapitán jednou říkat jeho dceři. Slova jsou jako šípy, Arianne. Jakmile jsou vypuštěna, nemůžeš je přivolat nazpět.
"Napsal jsem lordu Tywinovi -"
"Napsal? Kdybys byl jenom z poloviny mužem, jakým byl můj otec -"
"Já nejsem tvůj otec."
"To vím." Z Obařina hlasu čišelo pohrdání.
"Ty bys chtěla, abych šel do války?"
"Znám lepší řešení. Nemusíš se dokonce ani zvednout ze svého křesla. Dovol mně pomstít mého otce. Máš armádu v Princově průsmyku. Pán Železodřevský má další na Kostěné cestě. Dej jednu mně a Nym druhou. Ať ona vyrazí po Královské cestě, zatímco já budu hnát blatské pány z jejich hradů a pak to vezmu kolem mokřad na Staré město."
"A jak bys mohla doufat, že udržíš Staré město?"
"Postačí, když je vydrancujeme. Bohatství Vysoké věže -"
"Takže to je zlato, po čem toužíš?"
"Já toužím po krvi."
"Lord Tywin nám nechá poslat Horovu hlavu."
"A kdo nám doručí hlavu lorda Tywina? Hora byl vždycky jeho oblíbenec."
Princ ukázal k jezírkům. "Obaro, dívej se chvíli na děti, uvidíš, jak tě ten pohled potěší."
"Tohle mne určitě nepotěší. Víc by mne potěšilo, kdybych mohla vehnat kopí do břicha lorda Tywina. Přinutím ho zpívat ‚Deště Kastameru', zatímco z něj budu tahat vnitřnosti a pátrat v nich po zlatě."
"Podívej se," opakoval princ. "Nařizuji ti to."
Několik starších dětí leželo na břiškách na hladkém růžovém mramoru, opalovaly se na slunci. Další se plácaly v moři o

kousek dál. Tři si stavěly pískový hrad s velkou věží, která připomínala věž zvanou Kopí na Starém paláci. Deset nebo víc se jich shromáždilo ve velkém jezírku, aby pozorovaly bitvu, při níž menší děti jezdily v po pás hlubokých jezírkách na zádech větších a snažily se shazovat se navzájem do vody. Pokaždé, když šla nějaká dvojice pod vodu, následoval po šplouchnutí výbuch smíchu. Dívali se, jak děvčátko s ořechově hnědou kůží tahá světlovlasého chlapce z ramen jeho bratra, aby ho svrhlo hlavou napřed do jezírka.
"Tvůj otec kdysi hrával stejnou hru, stejně jako já před ním," řekl princ. "Byl mezi námi rozdíl deseti let, takže jsem již her v jezírkách zanechal, než byl on dost stár na to, aby s nimi začal, ale vždycky jsem ho pozoroval, když jsem přišel navštívit svou matku. Byl tak divoký, už jako malý chlapec. Rychlý jako vodní had. Často jsem ho viděl, jak svrhává do vody hochy mnohem větší, než byl sám. Připomněl mi to v den, kdy odcházel do Králova přístaviště. Přísahal, že to udělá už jen jednou, naposledy, jinak bych ho nikdy nenechal jít."
"Nenechal jít?" zasmála se Obara. "Jako bys ho mohl zastavit. Rudá zmije z Dorne si chodil, kam sám chtěl."
"To ano. Kéž bych tak měl nějaké slovo útěchy, abych -"
"Já si za tebou nepřišla pro útěchu." Její hlas byl stále plný opovržení. "V den, kdy přišel můj otec, aby si mne odvedl, mne moje matka nechtěla nechat jít. ‚Je to děvče,' řekla, ‚a ani si nemyslím, že je tvoje. Měla jsem tisíc dalších mužů.' Mrštil mi svoje kopí k nohám a moji matku uhodil do tváře hřbetem dlaně, takže se rozplakala. ‚Chlapec či děvče,' řekl, ‚bojujeme svoje bitvy. Ale bohové nás nechávají vybírat si své zbraně.' Ukázal na kopí, pak na slzy mé matky a sebral kopí. ‚Říkal jsem ti, že je moje,' řekl můj otec a vzal si mě. Moje matka se do roka upila k smrti. Prý plakala, když umírala."
Obara popošla blíž k princovu kolečkovému křeslu. "Dovol mi použít kopí. O nic víc nežádám."
"Žádáš po mně hodně, Obaro. Půjdu se na to vyspat."
"Už jsi spal příliš dlouho."
"Možná máš pravdu. Pošlu ti vzkaz do Slunečního oštěpu."
"Jen pokud bude znít: válka." Obara se otočila na patě a odešla stejně nasupeně, jako přišla, do stájí pro čerstvého koně, na kterém vyrazí stejně zběsile na zpáteční cestu.
Mistr Caleotte se ještě zdržel. "Můj princi?" ozval se malý kulatý muž. "Co tvoje nohy? Bolí tě?"
Princ se pousmál. "Je slunce horké?"
"Mám ti přinést utišující nápoj?"
"Ne. Potřebuji mít čistou hlavu."
Mistr zaváhal. "Můj princi, bylo… bylo moudré nechat paní Obaru, aby se vrátila na Sluneční oštěp? Je více než jisté, že svoje rozpoložení přenese na obyčejný lid. Velmi tvého bratra milovali."
"Stejně jako my všichni." Přitiskl si prsty ke spánkům. "Ne. Máš pravdu. I já se musím vydat do Slunečního oštěpu."
Kulatý malý muž zaváhal. "Je to moudré?"
"Ne moudré, ale nezbytné. Nechej poslat jezdce k Ricassovi, ať připraví moje komnaty ve Sluneční věži. Uvědom moji dceru Arianne, že zítra dorazím."
Moje princezničká. Kapitán ji bolestně postrádal.
"Všichni tě uvidí," varoval jej mistr.
Kapitán chápal, jak to myslí. Když před dvěma lety odjížděli ze Slunečního oštěpu do klidu a samoty Vodních zahrad, nebyla princova pakostnice ani zpolovice tak zlá. V těch dnech ještě chodil, i když pomalu, opíral se o hůl a pitvořil se bolestí při každém kroku. Princ si nepřál, aby jeho nepřátelé věděli, jak slabým se stal, a Starý palác a jeho Stínové město byly plné očí. Očí, pomyslel si kapitán, a schodů, které není schopen vyjít. Musel by umět létat, aby se dostal na vrchol Sluneční věže.
"Já se musím nechat vidět. Někdo musí nalít olej na vodu. Dorne je třeba připomenout, že má stále svého prince."
Chabě se usmál. "I když je starý a stížený dnou."
"Pokud se vrátíš do Slunečního oštěpu, budeš muset poskytnout slyšení princezně Myrcelle," řekl Caleotte. "Bude s ní ten její bílý rytíř… a ty přece víš, že posílá dopisy své královně."
"Ano, předpokládám, že to dělá."
Bílý rytíř. Kapitán se zamračil. Ser Arys přišel do Dorne, aby byl k službám své princezně, tak jako kdysi přišel Areo Hotah se svou. Dokonce i jejich jména zněla zvláštně podobně: Areo a Arys. Jenže tady veškerá podobnost končila. Kapitán jednou provždy opustil Norvos a jeho vousaté kněze, jenže ser Arys dál sloužil Železnému trůnu. Hotah pociťoval nejasnou lítost, kdykoli toho muže v jeho dlouhém bílém plášti spatřil, když jej princ poslal do Slunečního oštěpu. Nosil v sobě hluboko zakořeněný pocit, že jednou se spolu budou muset utkat; toho dne ser Arys zemře, s kapitánovou sekerou zaraženou hluboko v lebce. Přejel rukou po dlouhém jasanovém topůrku své zbraně a v duchu se podivil, jak se ten den blíží.
"Odpoledne se již chýlí ke konci," řekl princ. "Počkáme na ráno. Dohlédni na to, aby byla za rozbřesku připravena moje nosítka."
"Jak poroučíš." Caleotte se uklonil. Kapitán ustoupil stranou, aby ho nechal projít, a naslouchal, jak odeznívají jeho kroky.
"Kapitáne?" řekl princ tichým hlasem.
Hotah vyrazil kupředu, jednou rukou svíraje svoji sekeru. Jasanové dřevo bylo pod jeho dlaní hladké jako ženská kůže. Když přišel ke kolečkovému křeslu, prudce udeřil žerdí do země, aby oznámil svou přítomnost, ale princ měl oči jen pro děti. "Měl jsi bratry, kapitáne?" zeptal se. "Tam v Norvosu, když jsi byl mladý? A sestry?"
"Oboje," odpověděl Hotah. "Dva bratry, tři sestry. Já z nich byl nejmladší." Nejmladší a nechtěný. Další ústa, která bylo třeba krmit, velký chlapec, jenž příliš mnoho jedl a brzy vyrostl ze svých šatů. Není divu, že jej prodali vousatým kněžím.
"Já jsem byl nejstarší," řekl princ, "a přesto jsem z nich zůstal jako poslední. Poté co Mors a Olyvar zemřeli v

kolébkách, jsem se vzdal naděje na bratry. Bylo mi devět, když se narodila Elia a já sloužil jako páže ve službách Slaného pobřeží. Když havran přinesl zvěst, že moje matka musela ulehnout na porodní lože o měsíc dříve, byl jsem již dost stár, abych pochopil, že dítě nebude žít. Dokonce i když mi lord Gargalen oznámil, že mám sestru, ujistil jsem ho, že bude žít jen krátce. Přesto z milosti Matky přežila. A o rok později přišel na svět s křikem a kopáním Oberyn. Byl jsem už velký, když si spolu hráli tady v těch jezírkách. A přesto tady teď sedím a oni jsou mrtví."
Areo Hotah nevěděl, co na to říct. Byl jen kapitánem stráží a v této zemi s jejím bohem sedmi tváří stále ještě cizincem, i po všech těch letech, která v ní již prožil. Služ. Poslouchej. Chraň. Tato slova odříkal v šestnácti, v den, kdy se zasnoubil se svou sekerou. Prosté sliby pro prosté muže, říkali vousatí kněží. Neprošel výcvikem, který by ho opravňoval radit truchlícím princům.
Stále marně tápal po slovech, když na zem spadl s hlasitým plesknutím další pomeranč, ne víc než stopu od místa, kde seděl ve svém křesle princ. Doran sebou při tom zvuku škubl, jako by jej něco zabolelo. "Dost," řekl, "je dost. Odejdi, Areo. Nechej mne dívat se dalších pár hodin na děti."
Když slunce zapadlo, vzduch se ochladil a děti zašly dovnitř, aby se poohlédly po něčem k večeři, princ stále seděl pod svými pomerančovníky, vyhlížel přes nehybné hladiny jezírek na moře za nimi. Sluha mu přinesl misku purpurových oliv, chlebovou placku, sýr a cizrnovou pastu. Něco málo snědl a vypil pohár sladkého těžkého silnovína, které miloval. Když byl pohár prázdný, znovu si jej dolil. Někdy v hlubokých temných hodinách nad ránem jej v jeho křesle zastihl spánek. Teprve tehdy jej kapitán odvezl po měsícem zalitém ochozu, kolem řady vroubkovaných sloupů a pod půvabným klenutým průchodem, do velké postele s čistými, chladivými lněnými pokrývkami v komnatě vedle moře. Doran zasténal, když jej kapitán přemísťoval, ale bohové k němu byli milosrdní a neprobudil se.
Kapitánova spací komora byla hned vedle princovy komnaty. Posadil se na úzkou postel, vzal z výklenku brousek a hadřík napuštěný olejem a pustil se do práce. Udržuj svoji sekeru nabroušenou, řekli mu vousatí kněží v den, kdy jej ocejchovali. Vždycky to dodržoval.
Zatímco ostřil sekeru, myslel Hotah na Norvos, na vysoké město na kopci a na nízké vedle řeky. Stále si vybavoval zvuk tří zvonů, způsob, jakým mu hluboké vyzvánění Noomu rozechvívalo samotné kosti v těle, hrdý silný hlas Narrahu a sladký stříbřitý smích Nyelu. Ústa mu opět zaplnila chuť zimního koláče plného zázvoru, piniových oříšků a sušených třešní, nahsy na spláchnutí, kysaného kozího mléka podávaného v železném pohárku a oslazeného medem. Viděl svoji matku v šatech s límcem z veverčiny, tím, co jej nosila jen jednou za rok, když se šli podívat na medvědí tanec na Schody hříšníků. A cítil zápach hořících chlupů, když se vousatý kněz dotkl cejchovadlem středu jeho hrudníku. Bolest byla tak strašlivá, až si myslel, že se mu z toho zastaví srdce, ale Areo Hotah sebou ani neškubl. Nad tím znamením mu chlupy už nikdy znovu nenarostly.
Teprve když byly oba břity natolik ostré, že by se s nimi mohl holit, položil kapitán svoji jasanovou a železnou manželku na postel. Se zíváním si stáhl propocené šaty, hodil je na podlahu a natáhl se na slamník. Stačilo, že o svém cejchu přemýšlel, a začal ho svědit, takže se tam musel poškrábat, než zavřel oči. Měl jsem ty spadlé pomeranče posbírat, pomyslel si ještě a upadl do spánku, ve kterém se mu zdálo o jejich pronikavé sladké chuti a o lepkavé rudé šťávě na jeho prstech.
Svítání se dostavilo až příliš brzy. Venku před stájemi stála připravená nejmenší ze tří koňských nosítek, ta z cedrového dřeva, se závěsy z červeného hedvábí. Kapitán vybral dvacet kopiníků, kteří je budou provázet, z těch třiceti, co strážili Vodní zahrady. Ostatní zůstanou tady, budou hlídat pozemek a děti, z nichž některé byly syny a dcerami velkých pánů a bohatých kupců.
Třebaže princ hovořil o odjezdu za prvního světla, Areo Hotah věděl, že se jeho pán bude loudat. Zatímco mistr pomáhal Doranu Martellovi vykoupat se a ovíjel mu napuchlé klouby lněnými obvazy napuštěnými hojivými mastmi, kapitán si oblékl košili z měděných šupin, jak se příslušelo jeho postavení, a vlající plášť z šedohnědého a žlutého hedvábí, aby sluneční paprsky nedopadaly přímo na měď. Vypadalo to na horký den a kapitán se již dávno zbavil těžkého pláště z koňských žíní a ocvočkované kožené tuniky, které nosil v Norvosu a ve kterých by se člověk v Dorne uvařil. Ponechal si svoji železnou polopřílbu s hřebenem z ostrých bodců, ale nyní ji měl na hlavě zahalenou do oranžového hedvábí, přičemž tkaninu pečlivě propletl sem a tam mezi jednotlivými hroty. Jinak by jej ze slunce pražícího do kovu rozbolela hlava dřív, než by spatřili palác.
Princ stále ještě nebyl připravený k odjezdu. Rozhodl se před odjezdem posnídat, krvavý pomeranč a talíř nakrájených racčích vajec, kousků šunky a pálivých papriček. Pak už nezbývalo než se rozloučit s několika dětmi, které si zvlášť oblíbil: Daltovým chlapcem, dětmi paní Černohorské a děvčátkem s kulatou tvářičkou, jehož otec prodával látky a koření podél Zelenokrvavice. Doran měl přes nohy přehozenou nádhernou myrskou pokrývku, zatímco s nimi hovořil, aby je ušetřil pohledu na svoje znetvořené obvázané klouby.
Bylo již poledne, když konečně vyrazili na cestu; princ ve svých nosítkách, mistr Caleotte jedoucí na oslu, zbytek pěšky. Vpředu a vzadu šli po pěti kopiníci, s pěticemi dalších rozestoupených z obou stran nosítek. Areo Hotah sám zaujal své obvyklé místo po princově levici a při chůzi si položil sekeru na rameno. Cesta ze Slunečního oštěpu do Vodních zahrad běžela podél moře, a tak je ochlazoval chladivý svěží větřík, zatímco se ubírali přes rozlehlou rudohnědou krajinu z písku, kamení a pokroucených zakrslých stromů.
V půli cesty je zastihl Písečný had.
Vyjela zcela náhle zpoza duny, usazená na zlatavě pískovém hřebci s hřívou jako jemné bílé hedvábí. Dokonce i na koni vypadala paní Nym půvabně, oblečená v třpytivém jasně fialovém šatu a rozměrném hedvábném plášti v barvě smetany a mědi, který se nadouval při každém poryvu větru a navozoval zdání, že by mohla každým okamžikem vzlétnout. Nymerii Písek bylo pětadvacet let a byla štíhlá jako vrbový proutek. Rovné černé vlasy, které nosila spletené do dlouhého copu protkaného rudozlatým drátkem, vytvářely na čele nad jejíma tmavýma očima ostrý výběžek, stejný, jako měl její otec. Se svými vysokými lícními kostmi, plnými rty a mléčně bledou pletí pobrala všechnu krásu, kterou její

starší sestra postrádala… jenže Obařina matka byla nevěstka ze Starého města, kdežto Nym se narodila z nejurozenější krve starého Volantisu. Doprovázel ji tucet kopiníků na koních, jejichž kulaté štíty se leskly ve slunci. Sjížděli za ní dolů po duně.
Princ již předtím odhrnul a svázal závěsy ve svých nosítkách, aby si užil větřík, který vanul od moře. Paní Nym zajela až k němu, zpomalila svoji krásnou zlatou klisnu, srovnala její krok s rychlostí nosítek. "Ráda tě vidím, strýce," zazpívala, jako by ji sem závala pouhá náhoda. "Mohu jet s tebou do Slunečního oštěpu?" Kapitán byl na opačné straně nosítek, a přesto slyšel každé slovo, které řekla.
"Budu tomu jen rád," odpověděl princ Doran, třebaže kapitánovým uším to tak neznělo. "Pakostnice a zármutek jsou mi na cestě ubohými společníky." Kapitán věděl, co tím myslí: při každém oblázku na cestě jako by mu projely oteklými klouby ostré hřeby.
"Od pakostnice ti nepomohu," řekla, "a žal mému otci nijak neprospěje. To spíš pomsta by odpovídala jeho vkusu. Je pravda, že se Gregor elegáne přiznal k vraždě Elie a jejích dětí?"
"Vyrval svoji vinu na celý dvůr, aby to všichni slyšeli," připustil princ. "Lord Tywin nám slíbil jeho hlavu."
"A Lannister si vždycky splácí svoje dluhy," řekla paní Nym, "a přesto se mi zdá, že má lord Tywin v úmyslu zaplatit nám naší vlastní mincí. Přiletěl ke mně pták od našeho milého sera Daemona, který přísahá, že můj otec tu zrůdu nejednou polechtal svým kopím, když spolu bojovali. Pokud je tomu tak, ser Gregor je už pravděpodobně mrtvý, a nikoli zásluhou lorda Tywina."
Princ zkřivil tvář. Zda to bylo bolestí nebo kvůli slovům jeho neteře, to nemohl kapitán říci. "To je možné."
"Možné? Já říkám, že to tak je."
"Obara chce, abych šel do války." Nym se zasmála. "Ano, chtěla by podpálit Staré město. Nenávidí to město stejně, jako je naše sestřička miluje."
"A ty?"
Nym se podívala přes rameno tam, kde jeli tucet koňských délek za nimi její společníci. "Byla jsem na loži s Ptáčníkovými dvojčaty, když se ke mně ta zpráva dostala," slyšel ji říkat kapitán. "Víš, jak zní slova Ptáčníků? Nechej mne vzlétnout! To je vše, co od tebe žádám. Nechej mne vzlétnout, strýce. Nepotřebuji žádnou mocnou armádu, jen jednu drahou sestru."
"Obaru?"
"Tyene. Obara je příliš hlučná. Tyene je tak sladká a laskavá, že ji žádný muž nebude podezírat. Obara by udělala ze Starého města pohřební hranici našeho otce, ale já tak nenasytná nejsem. Mně postačí čtyři životy. Zlatá dvojčata lorda Tywina jako platba za Eliiny děti. Starý lev za Eliu samotnou. A poslední ze všech ten jejich malý král za mého otce."
"Ten chlapec nám nikdy ničím neublížil."
"Ten chlapec je bastard narozený ze zrady, krvesmilstva a cizoložství, pokud se dá věřit lordu Stannisovi." Hravý tón se z jejího hlasu vytratil a kapitán zjistil, že ji pozoruje přimhouřenýma očima. Její sestra Obara nosila bič na svém boku a svoje kopí tak, že je každý člověk viděl. Paní Nym nebyla o nic méně smrtonosná, třebaže měla svoje zbraně dobře ukryté. "Jen královská krev může smýt vraždu našeho otce."
"Oberyn zemřel v souboji muže proti muži. Bojoval v záležitosti, která se ho nijak netýkala. Já tomu vražda neříkám."
"Říkej si tomu, jak chceš. My jsme jim poslali toho nejlepšího muže z Dorne, a oni nám posílají zpátky pytel kostí."
"Zašel příliš daleko, mimo cokoli, co jsem po něm žádal. ‚Odhadni malého krále a jeho rádce a zjisti, v čem tkví jejich síla a jaké jsou jejich slabosti,' řekl jsem mu na terase. Jedli jsme pomeranče. ‚Najdi nám přátele, pokud se tam dají nějací najít. Snaž se dozvědět všechno, co se dá, o Eliině smrti, ale příliš lorda Tywina neprovokuj,' to byla slova, která jsem mu pověděl. Oberyn se zasmál a řekl: ‚Kdy jsem vyprovokoval jediného muže… příliš! Spíš bys měl varovat Lannistery, aby oni neprovokovali mě.' Chtěl spravedlnost pro Eliu, ale nedokázal počkat -"
"Čekal sedmnáct let," skočila mu do řeči paní Nym. "Kdybys to byl ty, koho zabili, můj otec by vedl svoje vazaly na sever, než by tvoje mrtvola stačila vychladnout. Kdybys to byl ty, nad blaty by teď létala kopí hustě jako déšť."
"O tom nepochybuji."
"A neměl bys pochybovat ani o tomhle, můj princi - moje sestry a já nebudeme čekat sedmnáct let na svoji pomstu."
Zabodla ostruhy klisně do boků a byla pryč, cválajíc směrem ke Slunečnímu oštěpu, s její družinou uhánějící za ní.
Princ se opřel zpátky o polštáře a zavřel oči, ale Hotah věděl, že nespí. Má bolesti. Na chvíli zvažoval, že k nosítkům zavolá mistra Caleotta, ale pak si řekl, že kdyby ho princ Doran potřeboval, zavolal by ho sám.
Stíny odpoledne byly dlouhé a tmavé a slunce bylo stejně rudé a napuchlé jako princovy klouby, než konečně zahlédli na východě věže Slunečního oštěpu. Nejdříve štíhlé Kopí, sto a půl stopy vysoké a korunované bodcem z pozlacené oceli, který dodával dalších třicet stop k jeho výšce; pak mohutnou Sluneční věž s kopulí ze zlata a skleněných tabulek zasazených v olovu; a nakonec šedohnědě zbarvenou Pískoloď, která vypadala jako monstrózní koráb, jenž byl vyplaven na souš a proměnil se tam v kámen.
Pouze tři lígy pobřeží dělily Sluneční oštěp od Vodních zahrad, a přesto to byly dva zcela odlišné světy. Tam dováděly nahé děti na slunci, na dlážděných nádvořích hrála hudba, ve vzduchu byla cítit pronikavá vůně citronů a krvavých pomerančů. Tady byl vzduch cítit prachem, potem a kouřem a noci byly živé neutuchajícím halasem. Namísto růžového mramoru Vodních zahrad byl Sluneční oštěp postavený z bláta a hlíny a jeho barva byla hnědá a pískově šedá. Prastará pevnost rodu Martellů stála na nejvýchodnějším konci malé výspy z kamene a písku, obklopená ze tří stran mořem. Na západě, ve stínu masivních zdí Slunečního oštěpu, se k hradu tiskly krámky z hliněných cihel a chatrče bez oken jako vilejši k trupu galéry. Na západ od nich vyrostly stáje, hospody, vinné špeluňky a nevěstince, mnohé obklopené svými vlastními zdmi, a pod těmito zdmi vyrůstaly další chatrče. A tak dále a tak dále a tak dále, jak by řekli vousatí knězi. Ve srovnání s Tyrošem, Myrem nebo Velkým Norvosem nebylo Stínové město ničím víc než jen malým městečkem, a

přesto to byla zástavba nejvíce podobná skutečnému městu, jakou Dornové měli.
Příjezd paní Nym předcházel o pár hodin jejich, a nebylo pochyb o tom, že na jejich příjezd upozornila stráž, protože Trojitá brána již byla otevřená, když k ní přijeli. Pouze zde se brány nacházely jedna za druhou, aby umožnily návštěvníkům projít pod všemi třemi točitými hradbami přímo do Starého paláce, aniž by museli napřed urazit celé míle úzkými uličkami, přes skrytá nádvoří a hlučná tržiště.
Princ Doran zatáhl závěsy svých nosítek v okamžiku, kdy se objevilo na dohled Kopí, a přesto na něj lid pokřikoval, když je nosítka míjela. Píseční hadi je přivedli do varu, pomyslel si kapitán s nepříjemným pocitem. Projeli špínou prvního půlkruhu hradeb a vjeli do druhé brány. Za ní páchl vzduch dehtem, slanou vodou a tlejícími mořskými řasami a davu přibývalo s každým krokem. "Vykliďte cestu pro prince Dorana!" zahřímal Areo Hotah a udeřil přitom násadou své sekery do cihel. "Vykliďte cestu pro prince Dorne!"
"Princ je mrtvý!" zaječel ženský hlas za ním.
"Do kopí!" zařval nějaký muž z balkonu.
"Dorane!" zvolal čísi urozený hlas. "Do kopí!"
Hotah to brzy vzdal a přestal se po křiklounech dívat; dav byl již příliš hustý a za chvíli jich volala dobrá třetina. "Do kopí! Pomsta za Zmiji!" Než přijeli ke třetí bráně, strážní museli odstrkávat lidi stranou, aby udělali cestu po princova nosítka, a dav začal házet věci. Jeden otrhaný chlapec se prosmýkl kolem kopiníků s napůl shnilým granátovým jablkem v ruce, ale když uviděl v cestě Areo Hotaha, s dlouhou sekerou v pohotovosti, nechal ovoce spadnout na zem a rychle se ztratil. Další, již byli víc vzadu, házeli citrony, limetky a pomeranče a křičeli: "Válku! Válku! Do kopí!" Jednoho strážného zasáhli do oka citronem a kapitánovi samotnému se rozprskl o botu shnilý pomeranč.
Z nosítek se neozvala jediná odpověď. Doran Martell zůstal ukrytý za svými hedvábnými zdmi, dokud je všechny nespolkly o mnoho silnější stěny hradu a nesjela za nimi s dunivým rachotem padací mříž hradní brány. Výkřiky davu pomalu odeznívaly. Princezna Arianne již čekala na vnějším nádvoří, aby svého otce přivítala, s polovinou dvora kolem sebe: starým slepým senešalem Ricassem, kastelánem rytířem Manfreym Martellem, mladým mistrem Mylesem v šedém rouchu a s hedvábným navoněným vousem, dvěma desítkami dornských rytířů v rozevlátém hedvábí v půl stovce odstínů. Malá princezna Myrcella Baratheon tam stála se svou septou a sérem Arysem z Královské gardy, potícím se ve svých bíle lakovaných šupinách.
Princezna Arianne zamířila k nosítkům v sandálech z hadí kůže, zašněrovaných až po stehna. Její vlasy byly hřívou uhlově černých prstýnků, které jí spadaly ke kostrči, a kolem čela měla čelenku z měděných sluníček. Je pořád tak malá, pomyslel si kapitán. Tam, kde byli Píseční hadi vysocí, se Arianne vyvedla po své matce, která měřila jen pět stop a dva palce. Avšak pod svým zlatým pásem a volnými vrstvami vzdušného purpurového hedvábí a žlutého aksamitu měla tělo ženy, vnadné a zaoblené. "Otče," zvolala, když se nosítka otevřela, "Sluneční oštěp se raduje z tvého návratu."
"Ano, slyšel jsem tu radost." Princ se chabě usmál a pohladil dceřinu tvář zarudlou, opuchlou dlaní. "Vypadáš dobře. Kapitáne, buď tak hodný a pomoz mi odsud."
Hotah si přehodil svoji dlouhou sekeru přes záda a vzal prince do náruče, velmi opatrně, aby nestiskl jeho oteklé klouby. Přesto slyšel, jak Doran Martell tiše sykl bolestí.
"Poručila jsem kuchařům, aby na dnešní večer připravili hostinu," řekla Arianne, "se všemi tvými oblíbenými pokrmy."
"Obávám se, že to nemohu ocenit." Princ se pomalu rozhlédl po nádvoří. "Nevidím Tyene."
"Chce si s tebou pohovořit v soukromí. Poslala jsem ji do trůnní síně, aby tam očekávala tvůj příchod."
Princ si povzdechl. "Dobře. Kapitáne? Čím dřív to budu mít za sebou, tím dřív si budu moci odpočinout."
Hotah jej vynesl po dlouhých kamenných schodech Sluneční věže do velké okrouhlé síně až pod kopulí, kam dopadaly skrze silná okna s mnohobarevnými sklíčky poslední sluneční paprsky odpoledne a tečkovaly bledý mramor diamanty ve stovce a půl barev. Tam jej očekával třetí Písečný had.
Seděla se zkříženýma nohama na polštáři pod vyvýšeným stupínkem, na němž stály dva trůny, ale vstala, když vstoupili, oblečená v přiléhavém šatu ze světle modrého aksamitu s rukávy z myrské krajky, ve kterých vypadala jako ztělesněná nevinnost. V jedné ruce držela vyšívací plátno, na kterém pracovala, ve druhé pár zlatých jehel. I vlasy měla zlaté, a její oči byly hluboká modrá jezírka… a přesto kapitánovi nějak připomínaly oči jejího otce, třebaže Oberynovy byly černé jako noc. Všechny dcery prince Oberyna mají jeho zmijí oči, uvědomil si najednou. Na barvě nezáleží.
"Strýčku," řekla Tyene Písek. "Čekala jsem na tebe."
"Kapitáne, pomoz mi na trůn."
Na stupínku byla dvě křesla, téměř identická, až na to, že jedno mělo na opěradle zlatě vykládané kopí Martellů, zatímco druhé neslo žhnoucí rhoynské slunce, které plápolalo ze stěžňů Nymeriiných lodí, když poprvé připluly do Dorne. Kapitán posadil prince do křesla s kopím a ustoupil stranou.
"To tě to tolik bolí?" Hlas mladé Tyene byl něžný, vypadala sladce jako letní jahody. Její matka byla septa a z Tyene vyzařovalo ovzduší takřka nadpozemské nevinnosti. "Mohu něco udělat, abych ti od bolesti ulevila?"
"Řekni mi, co máš na srdci, a nechej mne odpočinout. Jsem unavený, Tyene."
"Tohle jsem udělala pro tebe, strýčku." Tyene rozbalila plátno, které vyšívala. Byl na něm její otec princ Oberyn, sedící na pískově zbarveném oři a oděný v rudé zbroji, s úsměvem na tváři. "Až to dokončím, bude to tvoje, aby sis ho snáz zapamatoval."
"Je nepravděpodobné, že bych na tvého otce někdy zapomněl."
"To jsem ráda, že to vím. Mnozí o tom pochybují."
"Lord Tywin nám slíbil Horovu hlavu."
"Je tak laskavý… jenže katův meč nebyl pro chrabrého sera Gregora vhodnou smrtí. Tak dlouho jsme se modlili o jeho skon, a je jen správné, aby se o něj modlil i on. Znám ten jed, který můj otec použil, a neexistuje žádný, který by

účinkoval pomaleji a působil větší utrpení. Brzy uslyšíme, jak Hora křičí, dokonce i zde ve Slunečním oštěpu."
Princ Doran si povzdechl. "Obara chce, abych jim vypověděl válku. Nym by stačilo pár vražd. A tobě?"
"Válka," odpověděla Tyene. "Ale ne válka mé sestry. Dornové bojují nejlépe doma, a tak říkám, naostřeme svá kopí a čekejme. Až sem na nás Lannisterové a Tyrellové přijdou, vykrvácíme je v průsmycích a pohřbíme je v pohyblivých pískách, tak jako jsme to udělali už stokrát předtím."
"Pokud sem na nás přijdou."
"Ach, jenže oni musí, jinak uvidí říši opět rozpolcenou, tak jako tomu bylo předtím, než jsme se zasnoubili s draky. Otec mi to řekl. Řekl, že musíme Skřetovi poděkovat, že nám sem poslal princeznu Myrcellu. Je tak hezká, nemyslíš? Kéž bych tak měla ty její kudrny. Byla stvořena k tomu, aby byla královnou tak jako její matka." V Tyeninych tvářích rozkvetly dolíčky. "Bylo by mi ctí připravit svatbu a dohlédnout také na výrobu korun. Trystane a Myrcella jsou tak nevinní, a tak jsem myslela na bílé zlato… se smaragdy, aby šly Myrcelle k očím. Och, diamanty a perly by také nebyly špatné, hlavně když budou děti sezdány a korunovány. Pak postačí, když ji budeme oslavovat jako Myrcellu První svého jména, královnu Andalů, Rhoynarů a Prvních lidí a právoplatnou dědičku Sedmi království Západozemí, a budeme čekat, až sem přijdou lvi."
"Právoplatnou dědičku?" Princ si odfrkl.
"Je starší než její bratr," vysvětlovala Tyene, jako by byl hlupák. "Podle práva by měl Železný trůn připadnout jí."
"Podle dornského práva."
"Když se dobrý král Daeron oženil s princeznou Myriah a přivedl nás do svého království, bylo rozhodnuto, že v Dorne bude vždy platit dornské právo. A Myrcella je v Dorne."
"To je pravda," připustil váhavě. "Dovol mi popřemýšlet o tom."
"Přemýšlíš až příliš, strýčku," řekla Tyene podrážděně.
"Opravdu?"
"Otec to říkal."
"Oberyn zas nepřemýšlel skoro vůbec."
"Někteří muži musí přemýšlet, protože se bojí konat."
"Je rozdíl mezi strachem a opatrností."
"Och, musím se modlit, abych tě nikdy neviděla vystrašeného, strýčku. Mohl bys zapomenout dýchat." Zvedla ruku… Kapitán zvučně uhodil koncem topůrka své sekery do mramoru. "Má paní, odvažujete se příliš. Sestupte ze stupínku, buďte tak laskavá."
"Neměla jsem v úmyslu nikomu ublížit, kapitáne. Miluji svého strýce, tak jako vím, že on miloval mého otce." Tyene poklekla před princem na koleno. "Řekla jsem všechno, co jsem ti přišla říct, strýčku. Odpusť mi, jestli jsem tě urazila. Mám srdce rozbité na kusy. Máš mne pořád rád?"
"Navždycky."
"Pak mi tedy dej své požehnání a já půjdu."
Doran na kratičký okamžik zaváhal, než položil neteři ruku na čelo. "Buď statečná, dítě."
"Och, copak nejsem? Vždyť jsem jeho dcera."
Neodešla dřív, než ke stupínku přispěchal mistr Caleotte. "Můj princi, snad ne… ukaž, podivám se ti na ruku." Nejdříve prohlédl dlaň, pak ji otočil dolů a přičichl ke hřbetům princových prstů. "Ne, je to v pořádku. Nejsou tu žádné škrábance, takže…"
Princ vytáhl ruku z jeho sevření. "Mistře, mohl bych tě poprosit o trochu makového mléka? Náprstek by postačil."
"Makové mléko. Ano, jistě."
"Myslím, že hned teď," pobídl ho Doran Martell laskavě a Caleotte se rozběhl ke schodům.
Venku zapadalo slunce. Světlo uvnitř kopule bylo modré soumrakem a diamanty na podlaze postupně zhasínaly. Princ seděl na svém trůnu s martellovským oštěpem, obličej bledý bolestí. Dlouho tam takto seděl a mlčel. Nakonec se otočil k Areo Hotahovi. "Kapitáne," řekl, "jak věrní jsou moji strážní?"
"Věrní." Kapitán nevěděl, co jiného by na to měl říct.
"Všichni? Nebo jen někteří?"
"Jsou to dobří muži. Dobří Dornové. Udělají, co poručíte." Uhodil koncem násady své sekery do podlahy. "Přinesl bych vám hlavu jakéhokoli muže, jenž by vás zradil."
"Já nechci hlavy. Chci poslušnost."
"Máte ji." Sluš, Poslouchej. Chraň. Prosté sliby pro prosté muže. "Kolik mužů je zapotřebí?"
"Toto rozhodnutí ponechám na tobě. Je docela možné, že pár dobrých mužů nám poslouží lépe než větší množství. Chci, aby to bylo vykonáno tak rychle a tiše, jak jen to bude možné, aniž by došlo ke krveprolití."
"Rychle, tiše a bez krve, ano. Co poroučíte?"
"Vyhledáš dcery mého bratra, zatkneš je a zavřeš je do cel na vrcholu Kopí."
"Písečné hady?" Kapitánovi vyschlo v krku. "Všech… všech osm, můj princi? I ty malé?"
Princ se zamyslel. "Ellariina děvčata jsou příliš malá, než aby představovala nějakou hrozbu, ale jsou tací, kteří by se mohli snažit použít je proti mně. Nejlépe bude mít je všechny bezpečně pod zámkem. Ano, i ty malé… ale nejdříve zajisti Tyene, Nymerii a Obaru."
"Jak můj princ poroučí." Jeho srdce bylo nepokojné. Mé princezničce se tohle líbit nebude. "A co Sarella? Je to již žena, skoro dvacetiletá."
"Pokud se nevrátí do Dorne, nemohu ohledně Sarelly nic udělat, snad se jen modlit, aby měla víc rozumu než její sestry. Nechej ji její… hře. Ostatní pozatýkej. Nebudu spát, dokud nebudu vědět, že jsou všechny zajištěné."
"Vykonám, co poroučíte." Kapitán zaváhal. "Až se to proslechne v ulicích, lid bude naříkat."

"Celé Dorne bude naříkat," řekl Doran Martell znaveným hlasem. "Já se jen modlím, aby je uslyšel i lord Tywin v Králově přístavišti, aby věděl, jak věrného přítele má ve Slunečním oštěpu."

CERSEI

dálo se jí, že sedí na Železném trůnu, vysoko nade všemi. Dvořané byli jasně zbarvené myši hluboko pod ní. Urození páni a hrdé paní před ní klečeli. Chrabří mladí rytíři položili své meče k jejím nohám a žadonili o její přízeň, a královna se na ně z výše usmívala. Dokud se z ničeho nic neobjevil Skřet, neukázal na ni a nezačal skučet smíchy. Pánové a paní se začali také pochechtávat, zvedali si ruce k ústům a zakrývali úsměvy. Teprve tehdy si královna uvědomila, že je nahá. Vyděšeně se snažila zakrýt se rukama. Krčila se, aby schovala svoji hanbu, a ostny a čepele Železného trůnu se jí zarývaly do masa. Krev jí stékala po nohou a ocelové zuby chňapaly po jejích hýždích. Když se pokusila vstát, chodidlo jí vklouzlo do mezery v pokrouceném kovu. Čím víc se snažila vyprostit, tím víc ji trůn pohlcoval, rval jí kusy masa z prsou a břicha, řezal jí ruce a nohy, dokud nebyly kluzké a neleskly se rudou krví.

A její bratr po celou dobu poskakoval dole pod trůnem a chechtal se.

Jeho křepčení jí ještě doznívalo v uších, když ucítila lehký dotek na rameni a s trhnutím se probudila. Na polovinu zabušení srdce měla pocit, že ta ruka je součástí její noční můry, a Cersei vykřikla, ale byla to jen Senelle. Obličej služebné byl bledý a vystrašený.

Nejsme tu samy. Kolem její postele se tyčily stíny, vysoké postavy v kroužkové zbroji, lesknoucí se pod jejich plášti. Ozbrojení muži tam neměli co pohledávat. Kde jsou moji strážní? Její ložnice byla tmavá, až na lucernu, kterou držel jeden z vetřelců v ruce. Nesmím dát najevo sebemenší strach. Cersei si odhrnula z tváře spánkem zcuchané vlasy a řekla: "Co po mně chcete?" Do světla lucerny vstoupil muž a ona uviděla, že jeho plášť je bílý. "Jaime?" Měla jsem sen o jednom bratrovi, a druhý mne přišel probudit.

"Veličenstvo." Nebyl to hlas jejího bratra. "Lord velitel nařídil, abychom vás přivedli." Měl vlnité vlasy, tak jako její bratr, ale vlasy jejího bratra byly jako tepané zlato, stejně jako její, zatímco tento muž je měl černé a umaštěné. Zmateně na něj hleděla, zatímco mumlal cosi o latríně a kuši a vyslovoval jméno jejího otce. Tohle je pořád sen, pomyslela si Cersei. Neprobudila jsem se a moje noční můra dosud neskončila. Za chvíli vyleze zpod mé postele Tyrion a začne se mi smát.

Jenže to byl nesmysl. Její zakrslý bratr hnil dole v černých celách, odsouzený k smrti. Rozsudek měl být vykonán právě toho dne. Pohlédla na svoje ruce, aby se ujistila, že tam má pořád všechny prsty. Když si projela rukou po paži, měla na ní husí kůži, ale jinak byla nezraněná. Nohy byly bez řezných ran a chodidla byla také celá. Sen. Byl to jenom sen, nic víc. Minutého večera jsem příliš pila a tyhle strachy jsou jen výplody mého mozku opilého vínem. To já se budu smát, až přijde soumrak. Moje děti jsou v bezpečí, Tommenův trůn je zajištěný a ten netvor, co si říká můj bratr, bude dnes o hlavu kratší.

U jejího lokte stála Jocelyn Swyft, tiskla jí do rukou pohár. Cersei se opatrně napila: voda smíchaná se šťávou vymačkanou z citronu, tak kyselá, že ji vyplivla. Slyšela noční vítr lomcující okenicemi a viděla všechno podivně jasně. Jocelyn se třásla jako list, stejně vyděšená jako Senelle. Nad ní se tyčil ser Osmund Černokotlý a za ním stál ser Boros Blount s lucernou v ruce. Ve dveřích byli lannisterští strážní s pozlacenými lvy lesknoucími se na hřebenech jejich přílb. I z nich čišel strach. Je to možné? podivila se královna. Je možné, aby to byla pravda?

Vstala a nechala Senelle přehodit jí přes ramena noční roucho, aby skryla svou nahotu. Cersei si je sama zavázala ztuhlými a neobratnými prsty kolem pasu. "Můj otec si kolem sebe přece nechává strážné ve dne v noci," řekla. Jazyk jako by měla ze dřeva. Znovu se napila citrónové vody a převalila ji v ústech, aby si osvěžila dech. Do lucerny, kterou držel ser Boros, se dostala můra; slyšela třepetání jejích křídel, jak bila proti sklu.

"Strážní byli na svých stanovištích, Výsosti," řekl ser Osmund. "Za krbem jsme našli skryté dveře. Tajná chodba. Lord velitel se do ní vydal, aby se podíval, kde má vývod."

"Jaime?" Přepadla ji hrůza, náhlá jako bouře. "Jaime by měl být s králem…"

"Chlapci se nic nestalo. Ser Jaime poslal tucet mužů, aby ho hlídali. Jeho Veličenstvo pokojně spí."

Ať se mu zdá sladšísen než mně a atse mu dostane laskavějšího probuzení. "Kdo je s králem?"

"Ser Loras má tu čest, pakliže vás to potěší, paní."

Netěšilo ji to. Tyrellové byli pouhými správci, které dračí králové pozvedli vysoko nad jejich původní postavení. Jejich domýšlivosti se mohla rovnat pouze jejich ctižádost. Ser Loras byl možná pohledný jako dívčí sen, ale pod svým bílým pláštěm to byl Tyrell až do morku kostí. Podle všeho, co věděla, bylo odporné ovoce dnešní noci zaseto a vypěstováno ve Vysokozahradě.

Toto podezření se však neodvážila vyslovit nahlas. "Dej mi okamžik, abych se mohla obléknout. Sere Osmunde, doprovodíš mne do Pobočníkovy věže. Sere Borosi, ty zburcuj strážné a ujisti se, že trpaslík je stále ve své cele."

Nevyslovila jeho jméno. Ten by v sobě nikdy nenašel odvahu pozvednout ruku proti našemu otci, říkala si v duchu, ale potřebovala si tím být jistá.

"Jak Její Výsost poroučí." Blount předal lucernu rytíři Osmundovi. Cersei byla ráda, že vidí jeho záda. Otec jej nikdy neměl přijmout zpátky mezi bílé. Ten muž prokázal, že je zbabělec.

Než vyšli z Maegorovy pevnosti, obloha se proměnila v temně kobaltovou modř, třebaže hvězdy stále svítily. Všechny až na jednu, pomyslela si Cersei. Jasná hvězda západu pohasla, a noci teď budou temnější. Zastavila se na padacím mostě, který se klenul nad suchým příkopem, zahleděla se na hroty kopí pod sebou. O takové věci by se mi neodvážili lhát. "Kdo ho našel?"

"Jeden z jeho strážných," odpověděl ser Osmund. "Lum. Pocítil volání přírody a našel jeho lordstvo na latríně."

Ne, to nemůže být pravda. Takhle přece lev neumírá. Královna cítila zvláštní pokoj. Vzpomněla si, jaké to bylo, když

poprvé přišla o zub, když ještě byla malá holčička. Nebolelo to, ale díra v jejich ústech byla cítit tak divně, a ona se jí musela pořád dotýkat jazykem. Nyní je díra ve světě, tam, kde stál otec, a díry potřebují zaplnit.
Pokud byl Tywin Lannister mrtvý, nebyl nikdo v bezpečí… a nejméně ze všech její syn na svém trůnu. Když padne lev, přicházejí menší zvířata: šakalové, supi a toulaví psi. Budou se snažit odstrčit ji stranou, tak jako to dělali vždycky. Proto musí jednat rychle, jako když zemřel Robert. Možná je to dílo Stannise Baratheona, prostřednictvím nějakého najatého vraha. Doufala, že tomu tak je. Však at si přijde. Rozdrtím ho, stejně jako to udělal otec, a tentokrát zemře. Ze Stannise strach neměla, o nic větší aniž z Maceho Tyrella. Neměla strach z nikoho. Byla dcera Skály, lva. Už nestrpím, aby mi kdokoli vnucoval, že bych se měla znovu provdat. Casterlyova skála byla nyní její a také všechna moc rodu Lannisterů. Už nikdo se k ní nikdy nebude chovat lhostejně. I když Tommen dospěje do věku, kdy již nebude potřebovat regentku, paní z Casterlyovy skály dál zůstane nejmocnějším člověkem v zemi.
Vycházející slunce pomalovalo vrcholky věží živou červení, ale pod hradbami stále panovala noc. Vnější hrad byl tak tichý, až by uvěřila, že všichni jeho obyvatelé jsou mrtví. Měli by být. Nepřísluší se, aby Tywin Lannister zemřel sám. Takový muž si zasluhuje, aby mu i v pekle pomáhali jeho věrní plnit jeho potřeby.
U vchodu do Pobočníkovy věže stáli čtyři kopiníci v rudých pláštích a v přilbách se lvem na vrcholku. "Nikdo nevstoupí ani neodejde bez mého svolení," řekla jim. Poroučení jí šlo snadno. Můj otec měl také ocel v hlase.
Uvnitř věže jí podráždil oči kouř z pochodní, ale Cersei neplakala o nic víc, než by plakal její otec. Jsem jediný opravdový syn, jakého kdy měl. Její podpatky škrábaly o kámen, když vystupovala po schodech, a stále slyšela můru, divoce sebou mlátící uvnitř lucerny sera Osmunda. Umři, pomyslela si královna podrážděně, vlet do plamene a skoncuj to.
Na vrcholku schodiště stáli další dva strážní v rudých pláštích. Rudý Lester zamumlal pár soustrastných slov, když jej míjela. Královnin dech byl zrychlený a mělký a slyšela, jak jí divoce buší srdce v hrudi. To ty schody, pomyslela si, tahle proklatá věž má příliš mnoho schodů. Měla napůl v úmyslu strhnout ji.
Síň byla plná bláznů hovořících mezi sebou šeptem, jako by lord Tywin spal a oni se báli probudit ho. Strážní i sluhové se před ní krčili, otvírali ústa. Viděla jejich růžové dásně a komíhající se jazyky, ale jejich slova jí nedávala větší smysl než bzukot můry uvězněné v lampě. Co tady dělají? Jak se to dozvěděli? Správně měli jako první zavolat ji. Byla královna regentka, copak na to zapomněli?
Před pobočníkovou ložnicí stál ser Meryn Trant ve své bílé zbroji a plášti. Hledí jeho přilby bylo otevřené a váčky pod jeho očima navozovaly dojem, jako by stále napůl spal. "Pošli ty lidi pryč," řekla mu Cersei. "Otec je stále na latríně?"
"Odnesli ho zpátky do jeho lože, moje paní." Ser Meryn jí otevřel dveře, aby mohla vstoupit.
Okenicemi pronikalo ranní světlo a vykreslovalo zlaté pásy na rohožích rozložených na podlaze ložnice. Její strýc Kevan klečel na koleni vedle postele, snažil se modlit, ale stěží ze sebe dokázal vypravit slova. Poblíž krbu se tísnili strážní. Tajné dveře, o kterých hovořil ser Osmund, zely otevřené za roštem s popelem, ne větší než dvířka od pece. Člověk by se jimi musel proplazit. Jenže Tyrion je jen půl člověka. To pomyšlení ji rozzuřilo. Ne, Skřet je zamčený v černé cele. Tohle nemohlo být jeho dílo. Stannis, řekla si v duchu, to Stannis v tom má prsty. Má v tomhle městě své přívržence. On nebo Tyrellové…
O tajných chodbách uvnitř Rudé bašty se hovořilo odjakživa. O Maegorovi Krutém se říkalo, že nechal pozabíjet všechny zedníky, kteří hrad stavěli, aby udržel vědomosti o chodbách v tajnosti. V kolika dalších ložnicích jsou skryté dveře? Cersei si náhle představila svého trpasličího bratra, jak se vyplazí zpoza gobelínu v Tommenově ložnici s nožem v ruce. Tommen je dobře střežen, ujišťovala se v duchu. Jenže lorda Tywina přece taky hlídali.
Na okamžik mrtvého člověka před sebou nepoznávala. Měl vlasy jako její otec, ano, jenže toto byl nějaký jiný muž, určitě, menší a mnohem starší. Noční roucho měl vykasané kolem hrudi, od pasů dolů byl nahý. Šíp jej zasáhl do třísla, mezi pupek a genitálie, a byl zabořený tak hluboko, že z něj vyčnívalo jen opeření. Jeho pubické ochlupení bylo tuhé zaschlou krví. Další se srážela v jamce pupku.
Při pachu, který se z něj linul, musela nakrčit nos. "Vyndejte z něj ten šíp," poručila. "Vždyť je to pobočník." A můj otec. Můj pán a můj otec. Mám křičet a rvát si vlasy? Říkají, že Catelyn Stark si nehty rozdrásala vlastní tvář na cucky, když Freyové zabili jejího milovaného Robba. Líbilo by se ti to, otče? chtěla se ho zeptat. Nebo bys chtěl, abych byla silná? Plakal jsi ty pro svého vlastního otce? Její děd zemřel, když jí byl pouhý rok, ale znala ten příběh. Lord Tytos velmi ztloustl, a jednoho dne, když vystupoval po schodech ke své milence, mu puklo srdce. Její otec byl v Králově přístavišti, když se to stalo, sloužil tam jako pobočník Šíleného krále. Lord Tywin často pobýval v Králově přístavišti, když byli ona a Jaime malí. Pokud i plakal, když mu přinesli tu zvěst, dělal to na místě, kde jeho slzy nikdo neviděl.
Královna cítila, jak si zarývá nehty do dlaní. "Jak jsi ho mohl nechat takto? Můj otec byl pobočník tříkrálů, ten největší muž, jaký kdy chodil po Sedmi královstvích. Musí za něj vyzvánět zvony, tak jako vyzváněly za Roberta. Musí být omyt a obléknut, jak se přísluší jeho postavení, do hermelínu, zlatého brokátu a rudého hedvábí. Kde je Pycelle? Kde je Pycelle?" Otočila se ke strážným. "Čtverochu, přiveď sem velmistra Pycelleho. Musí se podívat na lorda Tywina."
"Už ho viděl, Výsosti," řekl strážný. "Přišel, podíval se a odešel, aby přivolal tiché sestry."
A pro mne poslali až nakonec. Toto uvědomění ji rozezlilo natolik, že na chvíli ztratila řeč. A Pycelle si odběhne, aby tu zprávu rozšířil, místo aby si potřísnil ty svoje měkké, vrásčité ruce krví. Ten muž je k ničemu. "Najdi mistra Ballabara," poručila. "Najdi mistra Frenkena. Kteréhokoli z nich." Čtveroch a Krátkouch odběhli splnit její rozkaz. "Kde je můj bratr?"
"Dole v tunelu. Je tam svislá šachta, s železnými příčkami zasazenými v kameni. Ser Jaime se šel podívat, jak hluboko vede."
Vždyť má jen jednu ruku, chtěla na ně vykřiknout. Měl tam jít jeden z vás. Proč musí Jaime šplhat po nějakých žebřících? Tam dole jsou možná muži, kteří zavraždili otce, čekají na něho. Její bratr dvojče byl vždycky příliš unáhlený, a zdálo se, že ani ztráta ruky jej nenaučila opatrnosti. Už chtěla strážným poručit, aby se vydali za ním a přivedli ho,

když se Čtveroch a Krátkouch vrátili s šedovlasým mužem mezí sebou. "Výsosti," řekl Krátkouch, "tenhleten tvrdí, že je mistr."
Muž se zhluboka uklonil. "Čím mohu Její Výsosti posloužit?"
Jeho obličej byl Cersei nejasně povědomý, třebaže si jej nedokázala zařadit. Starý, ale ne tak starý jako Fycelle. Tento v sobě stále ještě má nějakou sílu. Byl vysoký, i když mírně shrbený, s vráskami kolem troufalých modrých očí. "Nenosíš mistrovský řetěz."
"Odebrali mi jej. Mé jméno je Qyburn, nechať se Výsosti zlíbí. Ošetřoval jsem ruku vašeho bratra."
"Jeho pahýl, chceš říct." Už si na něj vzpomněla. Přijel s Jaimem z Harrenova.
"Ruku jsem rytíři Jaimemu zachránit nemohl, to je pravda. Moje znalosti mu nicméně zachránily paži, a možná také život. Řetěz mi vzali v Citadele, ale moje vědomosti mi odebrat nemohli."
"Možná tady postačíš," rozhodla. "Ujišťuji tě, že pokud mne zklameš, přijdeš o víc než jen řetěz. Odstraň ten šíp z břicha mého otce a připrav jej pro tiché sestry."
"Jak moje královna poroučí." Qyburn přešel k posteli, zarazil se, ohlédl se na ni. "A co mám dělat s tou dívkou, Výsosti?"
"Dívkou?" Cersei si druhého těla nevšimla. Přikročila k posteli, odhrnula hromadu zakrvácených pokrývek a tam byla, nahá, studená a růžová… až na tvář, která jí zčernala stejně jako Jeffova na jeho svatební hostině. Napůl pohřbený v mase jejího krku byl řetěz ze zlatých ruček, zakroucený tak těsně, až jí z toho praskla kůže. Cersei zasyčela jako vzteklá kočka. "Co tahle tady dělá?"
"Našli jsme ji tady, Výsosti," odpověděl Krátkouch. "Je to Skřetova děvka." Jako by to vysvětlovalo, proč tam je.
Můj otec žádné děvky nepotřeboval, pomyslela si. Od smrti naší matky se jiné ženy nedotkl. Změřila si strážného mrazivým pohledem. "To není možné… když lordu Tywinovi zemřel otec, vrátil se do Casterlyovy skály a našel tam… ženu jako tahle… ověšenou šperky jeho paní matky a oblečenou v jedněch z jejích šatů. Strhal je z ní a také všechno ostatní. Celých čtrnáct dní ji vodili nahou ulicemi Lannisportu, kde se musela každému člověku, kterého potkala, přiznat, že je zlodějka a běhna. Takto lord Tywin Lannister zacházel s nevěstkami. Nikdy… tato žena zde byla z nějakého jiného důvodu, ne aby…"
"Možná se jeho lordstvo vyptávalo té dívky na její paní," navrhl Qyburn. "Sansa Stark zmizela v tu noc, kdy byl král zavražděn, jak jsem slyšel."
"To bude ono." Cersei po jeho návrhu dychtivě skočila. "Vyslýchal ji, to je jisté. O tom nemůže být pochyb." V duchu viděla, jak se Tyrion chechtá, jeho ústa zkroucená do opičího šklebu pod ruinou nosu. A jak ji lépe vyslýchat než nahou, s rozhozenýma nohama? zašeptal trpaslík. Já ji takhle také rád vyslýchám.
Královna se odvrátila. Nebudu se na ni dívat. Najednou na ni bylo příliš dokonce jen pobývat ve stejné místnosti jako mrtvá žena. Protlačila se kolem Qyburna a zamířila do chodby.
K rytíři Osmundovi se mezitím připojili jeho dva bratři Osney a Osfryd. "V pobočníkových komnatách je mrtvá žena," řekla Cersei třem Černokotlým. "Nikdo se nesmí nikdy dozvědět, kdo to je."
"Jak poroučíte, paní." Ser Osney měl slabé drápance na tváři, kde ho poškrábala další z Tyrionových děvek. "A co s ní máme udělat?"
"Nakrmte jí vaše psy. Nechte si ji za svoji matraci. Mně je to jedno. Nikdy tady nebyla. Nechám vytrhnout jazyk každému muži, který se odváží jen špitnout, kdo to je. Rozumíte?"
Osney a Osfryd si vyměnili pohled. "Ano, Výsosti."
Šla za nimi zpátky dovnitř a dívala se, jak balí mrtvou dívku do zakrvácených pokrývek jejího otce. Šae, jmenovala se Šae. Naposledy spolu mluvily večer v den před trpaslíkovým božím soudem, poté co se ten usměvavý Dorne nabídl, že za něj bude bojovat. Šae se ptala na jakési šperky, co jí Tyrion věnoval, a na jisté sliby, které jí Cersei možná dala, o domě ve městě a o rytíři, jenž se s ní ožení. Královna jí dala jasně najevo, že děvka nedostane nic, dokud jí neřekne, kam odešla Sansa Stark. "Byla jsi její služebná. To mám jako věřit, že jsi o jejích plánech nevěděla?" řekla. Šae odešla v slzách.
Ser Osfryd si hodil zabalenou mrtvolu přes rameno. "Chci ten řetěz," řekla Cersei. "Dávej pozor, abys neodřel zlato."
Osfryd přikývl a zamířil ke dveřím. "Ne, přes nádvoří ne!" Ukázala k tajné chodbě. "Tamhle je šachta, která vede do sklepení. Tamtudy."
Jak si ser Osfryd klekal před krbem, zevnitř zazářilo světlo a královna uslyšela zvuky. Z otvoru se vynořil Jaime, sehnutý jako stařena, vykopávaje vysokými botami obláčky popela z posledního ohně lorda Tywina. "Uhněte mi z cesty," řekl Černokotlým.
Cersei se k němu rozběhla. "Našel jsi je? Našel jsi ty vrahy? Kolik jich bylo?" Jistě víc než jen jeden. Jediný muž by nikdy nemohl zabít jejího otce.
Obličej jejího bratra měl ztrhaný výraz. "Šachta vede dolů do síně, kde se sbíhá tucet tunelů. Jsou zavřené železnými bránami, spoutané řetězy a zamčené na zámek. Musím najít klíče." Rozhlédl se kolem po ložnici. "Kdokoli to udělal, možná se stále skrývá ve zdech. Tam dole je labyrint a je tam tma."
Představila si Tyriona, jak se plazí mezi stěnami jako nějaká obludná krysa. Ne. Jsi hloupá. Trpaslík je ve své cele.
"Vezměte na ty zdi kladiva. Zbořte celou tuhle věž, bude-li to zapotřebí. Chci, abyste je našli. Ať to udělal kdokoli. Chci, aby za to zemřeli."
Jaime ji objal, přitiskl svoji zdravou ruku na kříž jejích zad. Byl cítit popelem, ale ve vlasech měl ranní slunce, které jim dodávalo zlatou záři. Nejraději by si přitáhla jeho obličej ke svému, aby ho políbila. Později, připomněla sama sobě, později si přijde pro útěchu. "Jsme jeho dědicové, Jaime," zašeptala. "Bude na nás, abychom dokončili jeho dílo. Musíš zaujmout otcovo místo pobočníka. Teď už to jistě také tak vidíš. Tommen tě bude potřebovat…"
Odstrčil se od ní, zvedl ruku a vrazil jí svůj pahýl do tváře. "Pobočník bez ruky? Špatný vtip, sestro. Nechtěj po mně,

abych vládl."
Jejich strýc jeho odmítnutí slyšel. Qyburn taky, stejně jako Černokotlí, tahající své břemeno přes popel. Dokonce i strážní to slyšeli, Čtveroch a Plakoš a Koňský hnát a Krátkouch. Do večera to budou vědět po celém hradu. Cersei cítila, jak jí stoupá do tváří horko. "Vládnout? O vládnutí nebyla řeč. Budu vládnout já, dokud můj syn nedospěje."
"V tom případě nevím, koho mám litovat víc," řekl její bratr. "Tommena či Sedm království."
Vyťala mu políček. Jaime zvedl ruku, aby úder odrazil, rychle jako kočka… jenže tahle kočka měla místo pravé ruky pahýl. Cerseiny prsty zanechaly rudý otisk na jeho tváři.
Jejich strýc při zvuku políčku vstal. "Váš otec tady leží mrtvý. Mějte tu slušnost a jděte se hádat ven."
Jaime sklopil hlavu na znamení omluvy. "Odpusť nám, strýče. Moje sestra je nemocná žalem. Zapomíná na dobré vychování."
Za tohle by ho nejraději udeřila podruhé. Musela jsem být blázen, když jsem si myslela, že by mohl být pobočníkem. Brzy ten úřad nadobro zruší. Kdy jí králův pobočník přinesl cokoli jiného než jen žal? Jon Arryn přivedl do její postele Roberta Baratheona, a než zemřel, začal čenichat kolem ní a Jaimeho. Po Arrynově smrti převzal to místo Robert Stark a začal přesně tam, kde Arryn skončil; jeho vměšování ji přimělo zbavit se Roberta dřív, než by se jí bylo líbilo. Předtím, než si stačila poradit s jeho otravnými bratry. Tyrion prodal Myrcellu Dornům, udělal jednoho z jejích synů svým rukojmím a druhého zavraždil. A když se do Králova přístaviště vrátil lord Tywin…
Příští pobočník bude vědět, kde je jeho místo, slíbila sama sobě v duchu. Bude to muset být ser Kevan. Její strýc byl neúnavný, prozíravý, neomylně poslušný. Mohla se na něj spolehnout, stejně jako její otec. Pobočník se se mnou nesmí dohadovat. Měla na starosti říši, které musela vládnout, ale bude potřebovat nové muže, kteří jí v tom budou pomáhat. Pycelle byl roztřesený patolízal, Jaime přišel s pravou rukou také o svou odvahu a Mácu Tyrellovi a jeho kumpánům Rudovínovi a Veslovci se nedalo důvěřovat. Podle všeho, co věděla, se mohli docela dobře podílet i na téhle vraždě. Lord Tyrell určitě věděl, že nikdy nebude moci vládnout Sedmi královstvím, dokud bude Tywin Lannister žít.
V téhle věci budu muset postupovat opatrně. Město bylo plné jeho lidí, a dokonce se mu podařilo dostat jednoho ze svých synů do Královské gardy. Také měl v úmyslu dostat svoji dceru do Tommenovy postele. Pomyšlení, že její otec souhlasil s plánem zasnoubit Tomenna s Margaery Tyrell, v ní stále probouzelo zuřivost. Ta dívka je dvakrát tak stará jako on a dvakrát už ovdověla. Mace Tyrell tvrdil, že jeho dcera je stále panna, ale Cersei o tom pochybovala. Joffrey byl zavražděn, než mohl s tou dívkou sdílet lože, jenže předtím byla provdaná za Renlyho… Muž sice může dávat přednost kořeněnému vínu, ale když před něj postavíš holbu piva, zhltne ji jedním rázem. Musí nařídit lordu Varysovi, aby zjistil, co bude moci.
To ji přimělo zarazit se na místě, kde stála. Úplně na Varyse zapomněla. Měl by být tady. Vždycky je tady. Ať se v Rudé baště stalo cokoli důležitého, eunuch se tam vždycky zjevil jakoby odnikud. Je tady Jaime a strýc Kevan a Pycelle přišel a odešel, ale není tu Varys. Cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech. Měl v tom prsty. Určitě se bál, že jej otec chce připravit o hlavu, a tak zaútočil první. Lord Tywin nikdy neměl hloupě se usmívajícího mistra donašečů v lásce. A pokud nějaký člověk znal tajemství Rudé bašty, pak to zajisté byl právě Pavouk. Určitě se spolčil s lordem Stannisem. Koneckonců, byli oba členy Robertovy rady…
Cersei zamířila ke dveřím ložnice, k rytíři Merynu Trantovi. "Trante, přiveď sem lorda Varyse. Ječícího a vzpínajícího se, bude-li to zapotřebí, ale nezraněného."
"Jak Její Výsost poroučí."
Ale ještě než jeden člen Královské gardy stačil odejít, vrátil se druhý. Ser Boros Blount byl zrudlý a ztěžka oddychoval po rychlém výstupu po schodech. "Je pryč," vydechl, když uviděl královnu. "Skřet… jeho cela je prázdná. Výsosti… nikde po něm není ani vidu, ani slechu."
Takže ten sen byl pravdivý. "Vydala jsem příkazy," řekla. "Měl být pod přísným dozorem, ve dne v noci…"
Blountův hrudník se prudce zvedal a klesal. "Chybí také jeden ze žalářníků. Rugen, tak se jmenoval. Další dva muži spali."
Cersei měla co dělat, aby se nedala do křiku. "Doufám, že jste je neprobudili. Nechejte je spát."
"Spát?" Zmateně se na ni podíval. "Ano, Výsosti. Jak dlouho -"
"Navždycky. Postarej se, aby spali už navždycky. Nestrpím strážné, kteří na hlídce spí." Je ve zdech. Zabil otce a zabil matku, stejně jako zabil Jqffa. Přijde si také pro ni, věděla to, tak jak jí to prorokovala ta stařena v šerém stanu. Vysmála jsem se jí do tváře, jenže ona měla moc. Viděla moji budoucnost v kapce krve. Moji zkázu. Nohy měla najednou slabé jako voda. Ser Boros se pokusil vzít ji za paži, ale ona před jeho dotekem ucukla. Podle všeho, co věděla, to mohl být docela dobře Tyrionův člověk. "Jdi ode mě," řekla. "Jdi pryč!" Odbelhala se k židli.
"Výsosti?" řekl Blount. "Mám přinést pohár vody?"
Já potřebuju krev, ne vodu. Tyrionovu krev, krev toho kripla. Pochodně kolem se začaly otáčet. Cersei zavřela oči a uviděla trpaslíkovu tvář, jak se na ni šklebí. Ne, pomyslela si, ne, už jsem se tě skoro zbavila. Ale jeho prsty se sevřely kolem jejího hrdla a ona cítila, jak zesilují stisk.

BRIENNE
ledám třináctiletou dívku," řekla šedovlasé porodní bábě vedle vesnické studny. "Urozenou dívku a velmi krásnou, s modrýma očima a kaštanovými vlasy. Možná cestuje se statným rytířem kolem čtyřiceti nebo možná se šaškem. Neviděla jsi ji?"
"Pokavaď mě paměť neplete, tak ne, pane," odpověděla žena, poklepávajíc si na čelo. "Ale budu mít oči na stopkách, to tedy budu."

Kovář ji také neviděl, ani septon ve vesnickém septu, ani pasák se svými prasaty, ani dívka vytrhávající cibule ve své zahrádce, ani nikdo jiný z dalších prostých vesnických lidiček, které Brienne z Tarthu našla mezi chatrčemi z proutí a mazaniny Růženína. Přesto to nevzdávala. Toto je ta nejkratší cesta do Šerodolu, říkala si v duchu. Pokud Sansa prchala touto cestou, někdo ji musel vidět. U hradní brány položila stejnou otázku dvěma kopiníkům, na jejichž suknicích byly tři červené krokve na hermelínově bílém podkladu, znak pánů z Růženína. "Jestli ta tvoje dívčina cestuje v dnešní době po cestě, tak už to není panna," řekl starší muž. Ten mladší chtěl vědět, zda měla taky kaštanové ochlupení mezi nohama.

Tady se mi žádné pomoci nedostane. Když Brienne opět vysedala na koně, zahlédla na vzdáleném konci vesnice hubeného chlapce na grošovaném koníkovi. S tím jsem ještě nemluvila, pomyslela si, jenže chlapec zmizel za septem, než se stačila rozhýbat. Neobtěžovala se tím, aby se za ním pustila. Se vší pravděpodobností toho stejně nevěděl víc než ostatní. Růženín byl stěží víc než jen rozšířeným místem na cestě; Sansa by neměla důvod zdržovat se tady.

Brienne se vrátila na cestu, zamířila na sever a na východ kolem jabloňových sadů a polí s ječmenem a brzy měla vesnici a její hrad daleko za sebou. Byla přesvědčená, že svou kořist nalezne spíš v Šerodolu. Pokud vůbec jela touto cestou.

"Já tu dívku najdu a postarám se o její bezpečí," slíbila Brienne Jaimemu Lannisterovi v Králově přístavišti. "Kvůli její matce. A kvůli tobě." Vznešená slova, jenže slova se říkala snadno. Konat činy bylo mnohem těžší. Zdržela se ve městě příliš dlouho a dozvěděla se toho příliš málo. Měla jsem vyrazit mnohem dřív… jenže kam? Sansa Stark zmizela té noci, kdy zemřel král Joffrey, a pokud ji někdo od té doby viděl nebo měl ponětí, kam se mohla vydat, neřekl to. Alespoň ne mně.

Brienne věřila, že dívka odjela z města. Pokud by stále byla v Králově přístavišti, zlaté pláště by ji objevily. Musela odjet někam jinam… jenže jinam je hodně velké místo. Kdybych já byla panna, která poprvé dostala měsíční krvácení, sama a vystrašená, ve strašlivém nebezpečí, co bych dělala? ptala se sama sebe. Kam bych šla? Pro ni byla odpověď nasnadě. Vrátila by se na Tarth, ke svému otci. Sansin otec však byl zkrácen o hlavu, zatímco nebohá dívka se na to musela dívat. Její paní matka byla také mrtvá, zavražděná ve Dvojčatech, a Zimohrad, velká pevnost rodu Starku, byl vypleněn a vypálen a jeho obyvatelé povražděni. Sansa nemá domov, kam by mohla uprchnout, ani otce, ani matku, ani bratry. Mohla by být v sousedním městě nebo taky na lodi do Ašaje; jedna možnost se jevila stejně pravděpodobná jako druhá.

Dokonce i kdyby Sansa chtěla jít domů, jak by se tam dostala? Královská cesta byla plná nebezpečí, to vědělo dokonce i dítě. Železní měli obsazenou Kailinskou držbu napříč přes šíji a ve Dvojčatech seděli Freyové, kteří zavraždili Sansina bratra a její matku. Dívka by mohla plout po moři, kdyby měla peníze, jenže přístav v Králově přístavišti byl stále jedna velká ruina a řeka samotná byla propletencem přístavních hrází a spálených a potopených galér. Brienne se vyptávala v docích, ale nikdo si nevzpomínal na loď, která by vyplula v noc, kdy zemřel král Joffrey. V zálivu kotvilo pár kupeckých lodí, překládaly svoje zboží na čluny, ale většina jich pokračovala vzhůru podél pobřeží do Šerodolu, jehož přístav byl nyní rušnější než kdy předtím.

Její klisna byla milá na pohled a dokázala udržovat dobré tempo. Na cestě bylo víc poutníků, než by si Brienne byla myslela. Plahočili se tam žebraví bratři se svými miskami uvázanými na řemínčích kolem krku. Kolem procválal mladý septon na vraníkovi tak krásném, že by se za něj nemusel stydět žádný šlechtic, a později potkala skupinu tichých sester, které jen vrtěly hlavami, když jim Brienne položila svou otázku. Cestou na jih se plahočila řada povozů tažených osly a naložených obilím a pytli s vlnou, a ještě později míjela pasáka, který hnal po cestě stádo vepřů, a starou ženu v koňských nosítkách s doprovodem jízdní stráže. Všech se jich ptala, zda neviděli urozenou třináctiletou dívku s modrýma očima a kaštanovými vlasy. Neviděl ji nikdo. "Tady Kroutínov a Šerodol jsou ještě bezpečné," řekl jí jeden starý muž, "ale za Šerodolem jsou v lesích psanci a dezertéři."

Už jenom borovice a jedle si uchovaly zelenou barvu; listnaté stromy oblékly pláště červenohnědé a zlaté barvy, anebo již shodily listí docela a škrábaly do oblohy holými hnědými větvemi. Každý poryv větru hnal přes vyježděnou cestu vířící oblaka mrtvého listí. Vydávalo šustivý zvuk, honilo se kolem kopyt velké hnědé klisny, kterou jí daroval Jaime Lannister. Bylo by asi stejně snadné najít jeden list ve větru jako jednu dívku ztracenou v Západozemí. Zjistila, že se začíná divit, zda ten úkol, kterým ji Jaime pověřil, nebyl míněn jako krutý žert. Možná byla Sansa Stark mrtvá, zkrácená o hlavu za svou účast na smrti krále Joffreyho, pohřbená v nějakém neoznačeném hrobě. Jak lépe zamaskovat její vraždu než poslat nějakou pitomou přerostlou holku z Tarthu, aby ji jela hledat?

Tohle by Jaime neudělal. Myslel to upřímně. Dal mi meč a nazval ho Přísežník. Na tom ale stejně nezáleželo. Již předtím slíbila paní Catelyn, že její dcery přivede zpátky, a žádný slib není míněn tak vážně, jako ten, jenž byl dán mrtvému. Mladší dívka byla již dávno po smrti, jak tvrdil Jaime; Arya, kterou Lannisterové poslali na sever, aby se provdala za bastarda Roose Boltona, byla podvržená. Zbývala tedy jen Sansa. Brienne ji musela najít.

Nedlouho před soumrakem uviděla u potoka hořet oheň. Seděli u něj dva muži, opékali si pstruha, zbroj a zbraně měli složené pod stromem, jeden byl starý, druhý o něco mladší, ale ani zdaleka mladý. Ten mladší vstal, aby ji pozdravil. Měl velký břich napínající se proti tkanicím flekatého kabátce ze srnčiny. Bradu a tváře mu pokrýval rozcuchaný nepěstěný vous zlatavé barvy. "Máme tady dost pstruha pro tři, pane," zavolal na ni.

Nebylo to poprvé, co si Brienne spletli s mužem. Sundala si přilbici, vytřepala vlasy. Byly žluté, v barvě špinavé slámy, a skoro stejně lámavé a křehké. Dlouhé a tenké jí poletovaly kolem ramen. "Děkuji ti, pane."

Potulný rytíř na ni mhouřil oči tak urputně, až si uvědomila, že musí být krátkozraký. "Takže paní, je to tak? Ve zbroji a ozbrojená? lily, bohové buďte dobří, ta je ale velká."

"Já si taky myslel, že je to chlap," řekl starší rytíř, otáčeje pstruha nad ohněm.

Kdyby byla Brienne muž, považovali by jej za velkého. Jako žena byla obrovská. Zrůdná bylo slovo, které slýchala po celý svůj život. Byla široká v ramenou a ještě širší v bocích. Nohy měla dlouhé, paže silné. Hrudník měla spíš svalnatý

než vyvinutý. Její ruce byly velké, chodidla obrovitá. A kromě toho byla ošklivá, měla pihovatou koňskou tvář a zuby, které jako by byly na její ústa až příliš velké. Nic z toho jí nebylo třeba připomínat. "Pánové," řekla, "neviděli jste někde na cestě třináctiletou dívku? Měla modré oči a kaštanové vlasy a možná byla ve společnosti statného muže s rudým obličejem, zhruba čtyřicetiletého."
Krátkozraký rytíř se poškrábal na bradě. "Na žádné takové děvče si nevzpomínám. Jaké vlasy jsou kaštanové?"
"Hnědočervené," řekl ten starší. "Ne, neviděli jsme ji."
"Neviděli jsme ji, paní," řekl mladší. "Pojď, sesedni, jídlo je skoro hotové. Máš hlad?"
Hlad měla, jenže byla také opatrná. Potulní rytíři měli nechvalnou pověst. "Potulný rytíř a loupežný rytíř jsou dvě strany stejného meče," říkalo se. Tihle dva nevypadají moc nebezpečně. "Mohla bych znát vaše jména, pánové?"
"Já mám tu čest být ser Creighton Dlouholuký, o kterém zpívají zpěváci," řekl ten s velkým břichem. "Možná se ještě doslechneš o mých činech na Černovodě. Mým společníkem je ser Illifer Švorc."
Pokud i existovala píseň o Creightonovi Dlouholukém, Brienne ji v životě neslyšela. Jejich jména pro ni nic neznamenala, stejně jako jejich erby. Na zeleném štítu rytíře Creightona byla vidět jen hnědá hlava a hluboký zásek, který tam zanechala bojová sekera. Ser Illifer tam měl zlatý a hermelínový kruh, třebaže vše na jeho osobě naznačovalo, že namalované zlato a namalovaný hermelín jsou jedinými, které kdy poznal. Mohlo mu být kolem šedesáti, jeho obličej byl pod kápí záplatovaného hrubého pláště bledý a hubený. Měl na sobě kroužkovou zbroj, ale železo bylo potečkované jako pihami spoustou rezavých skvrn. Když se budu bát takových jako tihle, mohla bych docela dobře vyměnit svůj meč za pár pletacích jehlic.
"Děkuji vám, dobří páni," řekla. "Ráda si od vás vezmu pstruha." Brienne se zhoupla dolů, sundala z klisny sedlo, napojila a ji s kulháním ji odvedla na trávu, aby se napásla. Svoje zbraně, štít a sedlové vaky složila pod jilm. Do té doby byl pstruh dokřupava upečený. Ser Creighton jí kus ryby přinesl a Brienne se posadila se zkříženýma nohama na zem, aby se najedla.
"Máme namířeno do Šerodolu, má paní," řekl jí Dlouholuký, zatímco trhal prsty svého pstruha. "Udělala bys dobře, kdybys jela s námi. Cesty jsou nebezpečné."
Brienne by mu mohla o nebezpečích na cestách vyprávět mnohem víc, než by kdy chtěl slyšet. "Děkuji ti, pane, ale já vaši ochranu nepotřebuji."
"Trvám na tom. Pravý rytíř musí bránit něžnější pohlaví."
Dotkla se jílce svého meče. "Ochrání mne tohle, pane."
"Meč je jen tak dobrý jako člověk, který jím vládne."
"Já jím vládnu dost dobře."
"Jak si přeješ. Nebylo by zdvořilé dohadovat se s dámou. Nicméně tě bezpečně doprovodíme aspoň do Šerodolu. Tři pohromadě budou bezpečnější než osamělý jezdec."
Byli jsme tři, když jsme vyjeli z Řekotočí, a přesto přišel Jaime o ruku a Cleos Frey o život. "Vaše koně neudrží tempo s mým." Hnědý valach sera Creightona bylo staré zvíře s prohnutým hřbetem a revmatickýma očima a kůň rytíře Illifera vypadal vyzáble a podvyživeně.
"Na Černovodě mi můj kůň posloužil dobře," nedal se odbýt ser Creighton. "Vždyť jsem jich tam hodně pozabíjel a získal na tucet výkupných. Neznala má paní náhodou sera Herberta Paličkovce? Teď už ho nepotkáš. Zabil jsem ho na místě, kde stál. Když třeskají meče, ser Creighton Dlouholuký nikdy nestojí opodál."
Jeho společník se tiše zachechtal. "Nech toho, Creighu. Takoví jako ona sotva potřebují takové jako my."
"Takoví jako já?" Brienne si nebyla jistá, co tím myslel.
Ser Illifer namířil kostnatý prst na její štít. Třebaže jeho barva byla popraskaná a odlupovala se, znak na něm byl stále patrný: černý netopýr na příčně rozděleném poli stříbrozlaté barvy. "Nosíš štít lháře, na který nemáš právo. Posledního z Hnusokamene pomáhal zabít pradědeček mého pradědečka. Od těch dob se toho netopýra neodvážil nikdo ukázat, protože je černý jako činy těch, kdo ho nosili."
Ten štít jí dal ser Jaime, vzal ho ze zbrojnice na Harrenově. Brienne jej našla ve stájích společně se svou klisnou a dalšími věcmi: sedlem a uzdou, kroužkovým brněním a přilbicí s hledím, s měšci zlata a stříbra a pergamenem cennějším než všechny peníze dohromady. "Svůj vlastní štít jsem ztratila," řekla na vysvětlenou.
"Pravý rytíř je jediný štít, který panna potřebuje," prohlásil ser Creighton srdnatě.
Ser Illifer mu nevěnoval pozornost. "Bosý člověk hledá boty, prochladlý člověk plášť. Jenže kdo by se halil do hanby? Toho netopýra nosil lord Lucas Kuplíř a Manfred Černokápě, jeho syn. Proč nosit takový znak, ptám se sám sebe, pokud tvůj vlastní hřích není ještě odpornější než jejich… a čerstvější." Tasil dýku, ošklivý kus levného železa.
"Ženská zrádně velká a zrůdně silná, která tají svoje vlastní barvy. Creighu, pohlédni na Pannu z Tarthu, která podřízla hrdlo králi Renlymu."
"To není pravda." Renly Baratheon pro ni byl víc než král. Milovala ho od okamžiku, kdy poprvé přišel na Tarth v rámci neuspěchaného budování své šlechtické kariéry, ve věku, kdy čerstvě dosáhl zletilosti. Její otec mu uspořádal hostinu na uvítanou a nařídil jí, aby ho zabavovala; jinak by se schovala ve svém pokoji jako raněné zvíře. Nebyla tehdy starší než Sansa, a víc než světa se bála posměšků. Dozvědí se o té růži, řekla lordu Selwynovi, budou se mi smát. Ale dokonce ani Večerní hvězda se nedal obměkčit.
A Renly Baratheon se k ní choval s tou největší zdvořilostí, jako by byla řádná panna, a pěkná. Dokonce s ní tančil, a ona se v jeho náruči cítila půvabná a její chodidla se vznášela nad zemí. Později ji prosili o tanec i druzí, následujíce jeho příkladu. Od toho dne nechtěla nic jiného než být lordu Renlymu nablízku, sloužit mu a chránit jej. Jenže nakonec ho zklamala. Renly zemřel v mé náruči, ale já ho nezabila, pomyslela si, ovšem to tihle potulní rytíři nikdy nepochopí.
"Za Renlyho bych byla dala život a zemřela bych ráda," řekla. "Ničím jsem mu neublížila. Přísahám to na svůj meč."
"Rytíř přísahá na svůj meč," řekl ser Creighton.

"Přísahej při Sedmi," vyzval ji ser Illifer Švorc.
"Pak tedy při Sedmi. Nikdy jsem neublížila králi Renlymu. Přísahám při Matce. Ať nikdy nepoznám její milosrdenství, jestli lžu. Přísahám při Otci, a žádám, aby mne soudil spravedlivě. Přísahám při Panně a Stařeně, při Kováři a Válečníkovi. Přísahám při Cizinci, ať si mne hned teď vezme, pokud říkám lež."
"Na dívku umí přísahat dobře," připustil ser Creighton.
"Ano." Ser Illifer pokrčil rameny. "Nu, jestliže lhala, bohové si to s ní vyřídí." Zastrčil dýku zpátky do pochvy. "Máš první hlídku."
Zatímco rytíři spali, chodila Brienne nepokojně kolem malého tábořiště, naslouchala praskání ohně. Měla bych jet dál, dokud ještě mohu. Neznala ty muže, a přesto se nemohla přinutit, aby je tam nechala nestrážené. Dokonce i v černi noci byli na cestě jezdci, a z lesa se ozývaly zvuky, které nemusely pocházet jen od sov a slídících lišek. A tak Brienne chodila sem a tam, s rukou na jílci meče.
Její hlídka byla vcelku snadná. Až potom to bylo těžké, když se probudil ser Illifer a řekl, že ji vystřídá. Brienne si prostřela na zem pokrývku, stulila se na ní a zavřela oči. Já spát nebudu, řekla si v duchu, třebaže byla unavená až do morku kostí. V přítomnosti mužů se jí nikdy nespalo snadno. Dokonce i v táborech lorda Renlyho vždycky hrozilo nebezpečí znásilnění. Byla to lekce, které se naučila pod hradbami Vysokozahrady a pak znovu, když společně s Jaimem padli do rukou Chrabrých kumpánů.
Chlad z hlíny prostupoval její pokrývkou a vkrádal se jí do kostí. Netrvalo dlouho a každý sval v těle měla ztuhlý a zkřečovatělý, od čelisti až ke konečkům prstů na nohou. V duchu si říkala, zda je teď Sanse Stark stejná zima jako jí, ať už je kdekoli. Paní Catelyn řekla, že Sansa je něžná duše, která miluje citrónové koláčky, hedvábné šaty a rytířské písně, jenže ta dívka viděla, jak jejímu otci uťali hlavu, a pak byla nucena provdat se za jednoho z jeho vrahů. Pokud byla jen polovina povídaček, které Brienne slyšela, pravdivá, tak byl Skřet tím nejkrutějším ze všech Lannisterů. Jestli otrávila krále Joffreyho, tak ji k tomu určitě donutil Skřet. Byla tam úplně sama, bez přátel. Brienne v Králově přístavišti našla jednu ženu, jistou Brellu, která bývala jednou ze Sansiných služebných, a ta jí řekla, že mezi Sansou a trpaslíkem panovala pramalá náklonnost. Možná prchala i před ním.
Jakékoli sny se Brienne zdály, rozplynuly se za svítání, které ji probudilo. Nohy měla od studené země ztuhlé jako kusy dřeva, ale nikdo ji neobtěžoval a všechny její věci zůstaly nedotčené. Rytíři již byli vzhůru. Ser Illifer kuchal veverku k snídani, zatímco ser Creighton stál obrácen tváří ke stromu, kde si dlouze ulevoval. Potulní rytíři, pomyslela si, staří, zbyteční, tlustí a krátkozrací, a přesto slušní muži. Potěšilo ji, že na světě stále existují muži dobrých mravů.
Posnídali pečenou veverku, žaludové těsto a pár bobulí, zatímco ser Creighton ji bavil vyprávěním o svých hrdinských činech na Černovodě, kde pozabíjel tucet neohrožených rytířů, o kterých nikdy neslyšela. "Och, to byl jedinečný boj, má paní," básnil, "jedinečný a krvavý." Připustil, že ser Illifer v bitvě také bojoval vznešeně. Illifer sám skoro nemluvil.
Když přišel čas, aby se znovu vydali na cestu, rytíři se zařadili každý z jedné její strany, jako strážní ochraňující nějakou velkou paní… třebaže tato dáma byla větší než oba její ochránci a měla nesrovnatelně lepší zbroj i výzbroj. "Projížděl někdo kolem během vašich hlídek?" zeptala se jich Brienne.
"Jako třeba třináctiletá dívka s kaštanovými vlasy?" opáčil ser Illifer. "Ne, má paní. Nikdo."
"Za mé hlídky jich pár projelo," ozval se ser Creighton. "Nějaký rolnický synek na grošákovi, no a o hodinu později prošel kolem pěšky tucet mužů s holemi a kosami. Zahlédli náš oheň a zastavili se, dlouze se dívali na naše koně, ale já jim ukázal lesk své oceli a řekl jsem jim, aby si šli po svých. Drsní chlapíci, podle vzhledu, a taky zoufalí, ale ne zas tak zoufalí, aby si zahrávali se sérem Creightonem Dlouholukým."
Ne, pomyslela si Brienne, tak zoufalí zase ne. Odvrátila se, aby zakryla úsměv. Ser Creighton byl naštěstí příliš soustředěný na líčení své epické bitvy s rytířem Rudého kuřete, než aby si jejího dívčího uculení všiml. Byl to dobrý pocit, mít na cestě společníky, dokonce i takové společníky, jako byli ti dva.
Bylo poledne, když Brienne uslyšela útržky zpěvu zalétající k nim skrze hnědé stromy. "Co je to za zvuk?" zeptal se ser Creighton.
"Hlasy pozvednuté v modlitbě." Brienne to prozpěvování znala. Žádají Válečníka o ochranu a Stařenu prosí, aby jim osvětlila cestu.
Ser Illifer Chuďas tasil svůj otlučený meč a zastavil svého koně v očekávání jejich příchodu. Najednou se zdroj zvuku objevil před nimi na cestě. V čele šla skupina žebravých bratří, zanedbaných vousatých mužů v hrubě tkaných hávech, někteří bosí, jiní v sandálech. Za nimi kráčely tři desítky otrhaných mužů, žen a dětí, strakatá prasnice a několik ovcí. Několik mužů třímalo sekery, ale víc jich mělo hrubé hole a klacky. Ve svém středu tlačili dvoukolák z šedého popraskaného dřeva, vysoko navršený lebkami a rozlámanými úlomky kostí. Když žebraví bratři spatřili potulné rytíře, zastavili se a přestali zpívat. "Dobří rytíři," řekl jeden z nich, "Matka vás miluje."
"I tebe, bratře," odvětil ser Illifer. "Kdo jste?"
"Ubozí lidé," odpověděl velký muž se sekerou. Navzdory chladu panujícímu v podzimním lese byl bez košile a na prsou měl vyřezanou sedmicípou hvězdu. Takové hvězdy si vyřezávali do kůže andalští válečníci, když poprvé přepluli Úzké moře, aby si podrobili království Prvních lidí.
"Putujeme do města," řekla vysoká žena za dvoukolákem, "abychom přinesli tyto svaté kosti svatému Baelorovi a hledali pomoc a ochranu u krále."
"Přidejte se k nám, přátelé," naléhal na ně malý muž v konopném rouchu septona, který měl na dlouhé tkanici kolem krku krystal. "Západozemí potřebuje každý meč."
"My máme namířeno do Šerodolu," prohlásil ser Creighton, "ale snad bychom vás mohli bezpečně doprovodit do Králova přístaviště."
"Pokud máte peníz, kterým byste nám za takový doprovod zaplatili," dodal ser Illifer, který byl nejenom bez vindry, ale také nanejvýš praktický.

"Vrabčáci zlato nepotřebují," namítl septon.
"Vrabčáci?" opáčil ser Creighton zmateně.
"Vrabec je ten nejpokornější a nejobyčejnější z ptáků, stejně jako jsme my ti nejpokornější a nejobyčejnější z lidí." Septon měl úzký, ostře řezaný obličej a krátký, prošedivělý hnědý vous. Řídké vlasy měl sčesané dozadu a vzadu zauzlované a chodidla měl bosá a černá, pokroucená a tvrdá jako kořeny stromů. "Toto jsou kosti svatých mužů zavražděných pro jejich víru. Sloužili Sedmi až do své smrti. Někteří hladověli, jiní byli mučeni. Septa byla znesvěcena, panny a matky znásilněny bezbožnými muži a uctívači ďábla. Dokonce i svaté sestry byly obtěžovány. Naše Matka na nebesích pláče bolestí. Je čas, aby všichni pomazaní rytíři opustili své světské pány a bránili naši svatou víru. Pojďte s námi do města, pokud milujete Sedm."
"Já myslím, že je miluji docela dost," řekl Illifer, "jenže musím taky jíst."
"Stejně jako musíme my všechny Matčiny děti."
"Máme namířeno do Šerodolu," řekl ser Illifer odhodlaně.
Jeden z žebravých bratří si odplivl a nějaká žena zasténala. "Jste falešní rytíři," řekl velký muž s hvězdou vyřezanou na hrudi. Několik ostatních zamávalo svými holemi.
Bosý septon je uklidnil slovem. "Nesuďte je, neboť soudit může jen Otec. Nechte je projít v pokoji. Jsou to taky jen ubozí lidé, ztracení na této zemi."
Brienne popojela se svou klisnou blíž. "Moje sestra se taky ztratila. Třináctiletá dívka s kaštanovými vlasy, pohledná."
"Všechny Matčiny děti jsou pohledné. Ať Panna dává pozor na tu ubohou dívku… a myslím, že na tebe taky." Septon si přehodil jeden z popruhů dvoukoláku přes rameno a zatáhl. Žebraví bratři se dali znovu do zpěvu. Brienne a potulní rytíři seděli na svých koních, zatímco procesí pomalu procházelo kolem, po vyježděné cestě směrem k Růženínu. Zvuk jejich prozpěvování pomalu odeznívál v dálce.
Ser Creighton nadzvedl půlku zadnice ze sedla, aby se mohl poškrábat. "Co za člověka by mohlo zabít svatého septona?"
Brienne takové lidi znala. Dobře si pamatovala, jak blízko Panenského jezírka pověsili Chrabří kumpáni septona za paty z větve stromu a pak se na jeho mrtvole cvičili v lukostřelbě. Říkala si, zda jsou i jeho kosti nakupeny v dvoukoláku mezi ostatními.
"Chlap by musel být blázen, aby znásilnil tichou sestru," řekl ser Creighton. "Dokonce na ni jen položit ruce… říká se, že to jsou manželky Cizince a jejich ženské části jsou studené a mokré jako led." Podíval se na Brienne. "Ehm… prosím za prominutí."
Brienne popohnala klisnu směrem k Šerodolu. Ser Illifer se po chvíli rozjel za ní a nakonec ser Creighton.
O tři hodiny později narazili na jinou skupinu lopotící se k Šerodolu; kupce a jeho sluhy, provázené dalším potulným rytířem. Kupec jel na strakatém šedivém koni, zatímco jeho sluhové se střídali v tažení povozu. Čtyři se lopotili na cestě, dva další šli vedle kol, ale když zaslechli dusot koňských kopyt, seskupili se kolem povozu, připravení bránit jej jasanovými obušky. Kupec vytáhl kuši a rytíř tasil meč. "Odpusťte mi, jestli jsem podezřívavý," zavolal kupec, "ale jsou nepokojné časy a já s sebou mám jen dobrého rytíře Rybohojného, aby mne ochraňoval. Kdo jste?"
"Nu," řekl ser Creighton uraženě, "já jsem přece rytíř Creighton Dlouholuký, který se proslavil v bitvě na Černovodě, a toto je můj společník ser Illifer Švorc."
"Nechceme vám ublížit," řekla Brienne.
Kupec se na ni pochybovačně zadíval. "Má paní, ty bys měla prodlévat v bezpečí domova. Proč na sobě máš tak nepřirozené odění?"
"Hledám svoji sestru." Neodvážila se vyslovit Sansino jméno, když byla dívka obviněná z královraždy. "Je to urozená dívka a krásná, s modrýma očima a kaštanovými vlasy. Možná jste ji viděli, se statným rytířem, asi čtyřicetiletým, nebo s opilým bláznem."
"Cesty jsou plné opilých bláznů a zkažených panen. Co se týče statných rytířů, pro jakéhokoli poctivého člověka je obtížné uchovat si kulatý břich, když tolik lidí postrádá jídlo… ačkoli tady rytíř Creighton nehladověl, jak se zdá."
"Mám velké kosti," opáčil ser Creighton. "Nepojedeme chvíli spolu? Nepochybuji o udatnosti tady rytíře Rybohojného, ale připadá mi malý, a tři meče jsou lepší než jeden."
Čtyři meče, pomyslela si Brienne, ale držela jazyk za zuby.
Kupec pohlédl na svůj doprovod. "Co říkáš, pane?"
"Och, u těchto tří není třeba se čeho obávat." Rytíř Rybohojný byl šlachovitý chlapík s liščím obličejem, špičatým nosem a chumáčem oranžových vlasů, usazený na tyčkovitém kaštanovém oři. Třebaže nemohl být víc než pět stop a dva palce vysoký, měl sebejisté vystupování. "Jeden je starý, druhý tlustý a ten velký je ženská. Nechejme je, ať jedou s námi."
"Jak říkáš." Kupec sklonil kuši.
Jakmile se znovu vydali na cestu, najatý rytíř přejel k Brienne a změřil si ji odshora dolů, jako by byla kusem dobrého nasoleného vepřového. "Řekl bych, že jsi velká, zdravá holka."
Urážky sera Jaimeho ji ťaly hluboko do srdce; slova tohoto mužíka se jí stěží dotkla. "Obryně, ve srovnání s některými."
Zasmál se. "Tam, kde na tom záleží, jsem velký až dost, holka."
"Kupec ti říkal Rybohojný."
"Rytíř Rybohojný ze Stínorokle. Někteří mi říkají Šílená myš." Otočil štít, aby jí ukázal svůj znak, velkou bílou myš s divokýma rudýma očima na poli hnědé a modré barvy. "Ta hnědá znamená země, které jsem pojezdil, ta modrá řeky, co jsem překročil. Myš jsem já."
"A jsi šílený?"

"Och, docela ano. Obyčejná myš od každé bitvy a krve uteče. Šílená myš je vyhledává."
"Zdálo by se, že je zřídka najde."
"Nacházím jich až dost. Pravda, nejsem žádný turnajový rytíř, schovávám si svoji udatnost pro bitevní pole, ženo." Pomyslela si, že ženo je přece jen o něco lepší než holka. "To znamená, že ty a rytíř Creighton toho máte hodně společného."
Rytíř se zasmál. "Och, o tom pochybuji, ale možná že ty a já máme společné cíle. Malá ztracená sestřička, říkáš? S modrýma očima a kaštanovými vlasy?" Znovu se zasmál. "Nejsi jediný lovec v těchto lesích. I já hledám Sansu Stark."
Brienne se podařilo uchovat si kamennou tvář a zamaskovat zděšení. "Kdo je ta Sansa Stark a proč ji hledáš?"
"Pro lásku, jak jinak?"
Nakrčila obočí. "Pro lásku?"
"Ano, pro lásku boží. Na rozdíl od dobrého sera Creightona jsem bojoval na Černovodě, ale na poražené straně. Výkupné, které jsem musel zaplatit, mne zničilo. Víš doufám, kdo je to Varys? Eunuch nabídl za tu dívku, o které jsem nikdy neslyšel, tučný měšec zlaťáků. Nejsem lakotný muž. Kdyby mi nějaká přerostlá holka pomohla to nezbedné děcko najít, rád se s ní o Pavoukovy peníze podělím."
"Já myslela, že ses dal najmout tím kupcem."
"Jenom do Šerodolu. Hibald je stejně lakotný, jako je ustrašený. A že je hodně ustrašený. Tak co říkáš, holka?"
"Já žádnou Sansu Stark neznám," trvala na svém. "Hledám svoji sestru, urozenou dívku…"
"S modrýma očima a kaštanovými vlasy, přesně tak. A kdo je prosím ten rytíř, který cestuje s tvou sestrou? Nebo jsi říkala, že je to šašek?" Rytíř na její odpověď nečekal, což bylo jen dobře, protože žádnou neměla. "Jistý šašek zmizel z Králova přístaviště v tu noc, kdy zemřel král Joffrey. Statný chlapík s nosem plným popraskaných žilek, jistý ser Dontos Rudý, původem z Šerodolu. Modlím se, aby si tu tvoji sestřičku a jejího opilého šaška nikdo nezmýlil s tou Starkovic holkou a sérem Dontosem. To by měli docela smůlu." Zabodl paty do boků svého koně a poodjel dopředu. Dokonce i Jaime Lannister zřídka udělal z Brienne takového blázna. Nejsi jediný lovec v těchto lesích. Ta ženská Brella jí řekla, jak Joffrey zbavil sera Dontose ostruh a jak Sansa prosila krále o jeho život. Pomohl jí uprchnout, usoudila Brienne, když to slyšela. Najdi sera Dontose a nalezneš Sansu. Měla vědět, že se najdou i jiní, komu to dojde. Někteří možná budou i méně šlechetní než Šílená myš, který se se mnou chce podělit. Mohla jen doufat, že ser Dontos Sansu dobře ukryl. Jenže pokud ano, jak ji kdy najde?
Shrbila ramena a jela zamračeně dál.
Již se sbírala noc, když skupina přijela k hostinci, vysoké dřevěné budově, která stála obkročmo na obou stranách mostu vedoucího přes řeku. Tak se hostinec i jmenoval, jak jim řekl ser Creighton: U Starého kamenného mostu. Hostinský byl jeho přítel. "Není to špatný kuchař a v jeho pokojících nenajdete víc blech než ve většině jiných," ujišťoval je. "Kdo je dnes pro teplou postel?"
"My určitě ne, pokud nám je tvůj přítel nedá zadarmo," odpověděl ser Illifer Švorc. "Na pokoj nemáme peníze."
"Mohu zaplatit za všechny tři." Brienne peníze nescházely; Jaime se o to postaral. Našla ve svých sedlových vacích měšec plný stříbrňáků a měďáků a o něco menší, nacpaný k prasknutí zlaťáky, a také pergamen nařizující všem věrným poddaným krále, aby pomohli Brienne z Tarthu, která byla pověřena úkolem v záležitosti Jeho Veličenstva. Byl podepsán dětskou rukou Tommenem, Prvním svého jména, králem Andalů, Rhoynarů a Prvních lidí a pánem Sedmi království.
Hibald byl také pro to, aby zastavili, a nařídil svým mužům zanechat povoz blízko stájí. Diamantově tvarovanými tabulkami oken hostince se linulo teplé žluté světlo a Brienne uslyšela zařičet hřebce, který cítil její klisnu. Právě sundávala sedlo, když vyšel ze vrat stáje chlapec a řekl: "Dovol, pane, udělám to."
"Já nejsem žádný pán," řekla mu, "ale o koně se mi postarat můžeš. Dohlédni na to, aby byl nakrmený, vykartáčovaný a napojený."
Chlapec se začervenal. "Omlouvám se, má paní. Myslel jsem, že…"
"Nejsi první." Brienne mu podala otěže a následovala ostatní do hostince, se sedlovými vaky přehozenými přes rameno a pokrývkou srolovanou v podpaždí.
Podlahu jídelny pokrývaly piliny a vzduch byl cítit chmelem, kouřem a masem. Nad ohněm se otáčel a prskal rožeň, na který již chvíli nikdo nedohlížel. Kolem stolu sedělo šest místních, hovořili spolu, ale jakmile dovnitř vstoupili cizinci, zmlkli. Brienne na sobě cítila jejich oči. Navzdory kroužkové zbroji, plášti a koženému kabátci si připadala jako nahá. Když jeden z mužů řekl: "Ale, ale, jen se podívejme," věděla, že nemluví o rytíři Rybohojném.
Objevil se hostinský, nesoucí v každé ruce tři korbele a šplíchající z nich pivo na každém kroku.
"Máš pokoje, dobrý muži?" zeptal se ho kupec.
"Možná ano," odpověděl hostinský, "pro toho, kdo má peníz."
Ser Creighton Dlouholuký se zatvářil uraženě. "Naggle, takhle vítáš starého přítele? To jsem já, Dlouholuký."
"Já tě vidím. Dlužíš mi sedm stříbrných. Ukaž mi stříbro a já ti ukážu postel." Hostinský položil korbele jeden po druhém na stůl, vyšplíchl přitom další pivo.
"Já platím za jeden pokoj pro sebe a za druhý pro svoje dva společníky." Brienne ukázala na sera Creightona a sera Illifera.
"Já si také vezmu pokoj," řekl kupec, "pro sebe a pro dobrého rytíře Rybohojného. Moji sluhové si ustelou dole ve stájích, pokud ti to nevadí."
Hostinský si je přeměřil pohledem. "Vadí, ale možná jim to dovolím. Dáte si večeři? Mám tady na rožni dobrou kozinu."
"Sám posoudím, jak je dobrá," řekl Hibald. "Moji muži se spokojí s chlebem a vypečenou šťávou."
A tak povečeřeli. Brienne taky okusila kozu, poté co následovala hostinského nahoru po schodech, vtiskla mu do ruky pár mincí a uložila si věci do pokoje, který jí ukázal. Poručila kozí maso také pro rytíře Creightona a Illifera, protože se s

ní podělili o svého pstruha. Rytíři a septon spláchli maso pivem, ale Brienne vypila jen pohár kozího mléka. Naslouchala hovoru u stolu, v naději, že snad zaslechne něco, co by jí pomohlo najít Sansu.
"Přijíždíte z Králova přístaviště," obrátil se jeden z místních na Hibalda. "Je pravda, že byl Králokat zmrzačen?"
"Ano, to je pravda," odpověděl Hibald. "Přišel o pravou ruku."
"Jo," dodal ser Creighton, "ukousl mu jizlovlk, jak jsem slyšel, jedna z těch oblud, co se přikrádají sem dolů ze severu. Odtamtud nikdy nepřišlo nic dobrého. I jejich bohové jsou divní."
"To nebyl vlk," slyšela Brienne říkat sebe samu. "Rytíři Jaimemu nechal useknout ruku žoldnéř Oohorik."
"Není snadné bojovat s useknutou rukou," poznamenal Šílená myš.
"Pche," ušklíbl se ser Creighton Dlouholuký. "Já náhodou bojuji stejně dobře oběma rukama."
"Och, o tom nepochybuji." Šílená myš zvedl svůj korbel v přípitku.
Brienne si vzpomněla na svůj zápas s Jaimem Lannisterem v lese. Měla tehdy co dělat, aby netasila meč. Byl slabý po dlouhém věznění a spoutaný na zápěstích. Žádný rytíř v Sedmi královstvích by se proti němu nemohl postavit, kdyby byl v plné síle, bez řetězů, kterého omezovaly. Jaime udělal v životě mnoho špatných věcí, ale jak jen uměl bojovati Jeho zmrzačení bylo zrůdně kruté. Jednou věcí bylo zabít lva, druhou useknout mu tlapu a nechat ho zlomeného a zmateného.
Najednou na ni byl v jídelně příliš velký hluk, než aby tam vydržela ještě o chvíli déle. Popřála všem dobrou noc a odebrala se nahoru do postele. Strop v jejím pokojíku byl nízký; když vstupovala se svící v ruce, musela se sehnout, aby se neuhodila do hlavy. Jediným zařízením v místnosti byla postel dost široká na to, aby se v ní vyspalo šest lidí, a kus svíce na okenním parapetu. Zapálila ji svou svíčkou, zavřela dveře na petlici a pověsila meč na sloupek postele. Jeho pochva byla úplně obyčejná, dřevo potažené popraskanou hnědou kůží, a její meč byl ještě obyčejnější. Koupila jej v Králově přístavišti, aby jím nahradila meč, který jí ukradli Chrabří kumpáni. Renlyho meč. Stále ji to bolelo, když si uvědomila, že o něj přišla.
Ve své pokrývce však měla zabalený další meč. Posadila se na postel a vyndala jej. Zlato se žlutě zalesklo ve světle svící a rubíny rudě zažhnuly. Když vytáhla Přísežník z ozdobné pochvy, zatajila dech. Valyrijská ocel, kouzlem vykovaná. Byl to meč hodný reka. Když byla malá, její chůva jí plnila uši hrdinskými příběhy, vyprávěla jí o smělých činech rytíře Galladona z Jitrova, Floriana Blázna, prince Aemona Dračího rytíře a dalších šampiónů. Každý z nich nosil slavný meč, a Přísežník nepochybně patřil do jejich společnosti, třebaže ona sama nikoli. "Budeš ochraňovat dceru Neda Starka vlastní ocelí Neda Starka," řekl jí Jaime.
Poklekla mezi postel a stěnu, a držíc meč v rukou, odříkala tichou modlitbu ke Stařeně, jejíž zlatá lampa ukazovala lidem cestu životem. Veď mne, modlila se, osvětluj cestu přede mnou, ukaž mi směr, kudy se dostanu k Sanse. Zklamala Renlyho, zklamala paní Catelyn. Jaimeho zklamat nesmí. Věřil mi natolik, že mi dal svůj meč. Natolik, že mne vyznamenal svou důvěrou.
Poté se natáhla na postel, jak nejlépe mohla. Navzdory své šířce pro ni nebyla dost dlouhá, a tak si do ní lehla napříč. Slyšela třeskot korbelů zezdola a hlasy doléhající k ní nahoru po schodech. Objevily se blechy, o kterých mluvil Dlouholuký. Škrábání ji pomáhalo zůstat vzhůru.
Slyšela Hibalda, jak vystupuje po schodech, a o něco později také svoje rytíře, "…nikdy jsem se nedozvěděl jeho jméno," říkal ser Creighton, když procházel kolem, "ale na jeho štítu bylo krvavě rudé kuře a z jeho meče odkapávala krev…" Jeho hlas odezněl a někde nahoře se otevřely a zavřely dveře.
Její svíce dohořela. Na hostinec U Starého kamenného mostu padla tma a rozhostilo se takové ticho, že Brienne slyšela tichý hukot řeky. Teprve tehdy vstala, aby si posbírala svoje věci. Otevřela dveře, chvíli naslouchala, pak sešla bosá po schodech. Venku si nazula boty a pospíchala ke stájím, aby osedlala svoji klisnu, v duchu se omlouvajíc rytířům Creightonovi a Illiferovi. Jeden z Hibaldových sluhů se probudil, když jela kolem, ale neučinil jediný pohyb, aby ji zastavil. Kopyta její klisny zazvonila na starém kamenném mostě. Pak se kolem ní sevřely stromy, černé jako dehet a plné duchů a vzpomínek. Jedu pro tebe, Sanso, říkala si v duchu, když vjížděla do tmy. Neměj strach. Neodpočinu si, dokud tě nenajdu.

SAMWELL
am si zrovna četl o Jiných, když uviděl myš.
Oči ho pálily a měl je celé zarudlé. Neměl bych si je tolik mnout, říkal si vždycky, když si je znovu mnul. Z prachu ho štípaly a slzely mu, a tady dole byl prach všudypřítomný. Malé obláčky prachu plnily vzduch při každém otočení stránky, a v šedivých mračnech se zvedal pokaždé, když přemístil hromádku knih, aby se podíval, co se možná skrývá pod nimi.
Nevěděl, kolik času uplynulo od doby, kdy naposledy spal, ale ze silné lojové svíce, kterou zapálil, když se pustil do otrhané hromady volných stránek, jež našel svázané provázkem, zbýval už jen oharek. Byl strašlivě unavený, jenže bylo tak obtížné přestat. Ještě jednu knihu, řekl si, a pak toho nechám. Už jenom jeden list, jen jeden, poslední. Jednu stránku, a pak půjdu nahoru a odpočinu si a něco sním. Jenže za tou jednou stránkou byla vždycky další a za ní ještě další, a spousta dalších knih čekala pod hromádkou. Jen se ještě rychle podívám, o čem je tahle, pomyslel si, a než si to uvědomil, prolistoval ji do poloviny. Od té doby, co snědl s Pypem a Grennem misku polévky s fazolemi a slaninou, neměl nic v ústech. Nu, až na ten chléb a sýr, i když toho byl jen kousíček, pomyslel si. Tehdy zalétl pohledem k prázdnému talíři a uviděl myš pochutnávající si na chlebových drobečkách.
Byla velká asi jako polovina jeho malíčku, měla černá očka a hebký šedivý kožíšek. Sam věděl, že by ji měl zabít. Myši možná upřednostňovaly sýr, ale žraly také papír. Na policích a mezi stohy knih našel spoustu myšího trusu a na některých kožených vazbách byly patrné známky myších zubů.

Jenže je to tak maličký tvor. A má hlad. Jak by se na ni mohl zlobit pro pár drobečků? Ale okusuje knihy…
Po hodinách strávených v židli byla Samova záda ztuhlá jako prkno a nohy měl napůl necitlivé. Věděl, že na to, aby myš chytil, není dost rychlý, ale snad by ji mohl rozplácnout. Vedle jeho lokte ležela masivní, v kůži vázaná kopie Kroniky Černého kentaura, septonem Jorquenem sepsaného vyčerpávajícího líčení devíti let, během kterých sloužil jako lord velitel Noční hlídky Robert Caswell. Byla tam stránka pro každý den jeho služby a každá z nich začínala. "Lord Robert za svítání vstal a vyprázdnil se," kromě poslední, na které stálo: "Bylo zjištěno, že lord Robert během noci zesnul."
Žádná myš neobstojí v konkurenci se septonem Jorquenem. Sam velmi pomalu uchopil knihu do levé ruky. Byla silná a těžká, a když se ji pokusil zvednout jednou rukou, vyklouzla mu z otylých prstů a spadla zpátky na stůl. Myš byla v okamžení pryč, rychlá jako blesk. Samovi se ulevilo. Kdyby toho ubohého tvorečka zabil, určitě by z toho pak měl noční můry. "Ale knihy bys žrát neměla," řekl nahlas. Snad by jí mohl přinést další sýr, až půjde sem dolů příště.
Překvapilo ho, jak nízko svíce dohořela. Měl tu polévku s fazolemi a slaninou včera, nebo dnes? Včera. Muselo to být včera. Když si to uvědomil, musel zívnout. Jon se bude divit, co se s ním stalo, i když mistr Aemon to nepochybně pochopí. Než přišel mistr o zrak, miloval knihy stejně, jako je teď měl rád Samwell Tarly. Chápal způsob, jakým dokážou člověka pohltit, jako by každá stránka byla průchodem do jiného světa.
Konečně se zvedl, zkřivil tvář, když mu začalo mravenčit v lýtkách. Židle byla velmi tvrdá a zařezávala se mu do zadní části stehen, když se skláněl nad knihami. Musím si vzpomenout, že si sem mám přinést polštář. Ještě lepší by bylo, kdyby mohl tady dole spát, v komůrce, kterou objevil napůl skrytou za čtyřmi truhlami plnými stránek, co se uvolnily z knih, do kterých patřily, ale nechal tam mistra Aemona samotného už tak dlouho. Poslední dobou byl slabý a vyžadoval pomoc, především s havraný. Měl sice ještě Clydase, to ano, jenže Sam byl mladší a s ptáky to uměl mnohem lépe.
Se stožkem knih a svazků pod levým podpažděm a svící v pravé ruce se Sam proplétal chodbami, kterým bratři říkali červí díry. Na příkré kamenné schody, které vedly na povrch, dopadal bledý pás světla, a tak poznal, že nahoře je už den. Postavil hořící svíčku do výklenku ve zdi a začal s výstupem. Na pátém schodu již odfukoval. Na desátém se zastavil, aby si přendal knihy pod pravou paži.
Vynořil se pod oblohu barvy bílého olova. Sněhová obloha, pomyslel si Sam, mhouře na ni oči. Neměl z té vyhlídky radost. Vzpomněl si na noc na Pěsti prvních lidí, kdy přišel sníh a s ním živé mrtvoly. Nebuď takový zbabělec, pomyslel si. Všude kolem sebe máš bratry v přísaze, nemluvě o Stannisi Baratheonovi a všech jeho rytířích. Kolem něj se zvedaly bašty a věže Černého hradu, umenšené do trpasličích rozměrů ledovou nezměrností Zdi. Ve čtvrtině cesty na vrchol, tam, kde se setkávaly nové překládané schody, aby se setkaly se zbytky starých, se plahočila po ledu malá armáda černých bratří. Od ledu se odrážely ozvěnou zvuky jejich pil a kladiv. Jon nechával stavitele pracovat na tomto úkolu ve dne v noci. Sam slyšel některé z nich, jak si na to stěžují u večeře, jak reptají, že za lorda Mormonta nemuseli pracovat ani zpolovice tak tvrdě. Bez schodů však neexistoval způsob, jak se dostat na vrchol, kromě řetězového rumpálu. A tak jako Samwell Tarly nenáviděl schody, ještě víc nesnášel rumpálovou klec. Vždycky zavíral oči, když v ní musel jet nahoru, přesvědčený, že řetěz každou chvíli praskne. Pokaždé když železná klec zaškrábala o led, zastavilo se mu na okamžik srdce v hrudi.
Před dvěma stovkami let tady byli draci, pomyslel si, zatímco se díval, jak klec pomalu klesá. Ti by prostě z vrcholku Zdi slétli. Královna Alysanne jednou navštívila Černý hrad na drakovi a Jaehaerys, její král, přiletěl za ní na svém. Že by po sobě Stříbrokřídlý zanechal někde vejce? Nebo našel Stannis jedno vejce na Dračím kameni? I kdyby takové vejce měl, jak by mohl doufat, že je oživí? Baelor Požehnaný se nad svými vejci modlil a jiní Targaryenové se je snažili vysedět pomocí čárů a kouzel. Jediné, co kdy získali, byla fraška a tragédie.
"Samwelli," řekl nevrlý hlas, "už jsem šel pro tebe. Řekli mi, abych tě přivedl k lordu veliteli."
Samovi přistála na nose sněhová vločka. "Jon mě chce vidět?"
"To já nevím, hochu," odpovědět Bolestínský Edd Tollett. "Já nikdy nechtěl vidět ani polovinu věcí, co jsem už viděl, a neviděl jsem ani polovinu věcí, co jsem chtěl vidět. Myslím, že nezáleží na tom, co chceš a co nechceš. V každém případě bys tam měl jít. Lord Sníh si s tebou přeje mluvit ihned, jakmile bude hotový s Krasterovou manželkou."
"Fialkou."
"Ano, to je ona. Kdyby moje kojná vypadala jako ona, tak bych byl pořád u prsu. Ta moje měla kníry."
"To má většina koz," zavolal Pyp, který se s Grennem vynořil zpoza rohu, s luky v rukou a toulci plnými šípů na zádech. "Kdes byl, Zabijáku? Včera večer jsme tě postrádali u večeře. Zbyl tam nesnědený celý pečený vůl."
"Neříkej mi Zabijáku." Sam narážku o volovi ignoroval. Pyp už byl prostě takový. "Četl jsem si. Byla tam myš…"
"O myších před Grennem nemluv. Má z nich hrůzu."
"To není pravda," prohlásil Grenn rozhořčeně.
"Určitě by ses bál, kdybys měl nějakou sníst."
"Snědl bych jich víc než ty."
Bolestínský Edd si povzdechl. "Když já byl kluk, jedli jsme myši, jen když byl nějaký svátek. A protože jsem byl nejmladší, zbyl na mě vždycky jen ocásek, a na tom není žádné maso."
"Kde máš luk, Same?" zeptal se Grenn. Ser Alliser mu říkal Tur, a zdálo se, že do toho jména každým dnem o kousíček dorůstá. Přišel na Zeď velký, ale pomalý, se silným krkem, silným pasem, rudý v obličeji a neobratný. A třebaže mu krk stále červenal, kdykoli se Pypovi nějak podařilo si z něj utáhnout, hodiny výcviku s mečem a štítem mu zploštily břicho, posílily paže, rozšířily hrudník. Byl silný a chlupatý, jak už tuři bývají. "Ulmer tě čekal na střelnici."
"Ulmer," řekl Sam ustrašeně. Jednou z prvních věcí, které Jon Sníh udělal jako nový lord velitel, bylo to, že zavedl denní lukostřelecký výcvik pro celou posádku, dokonce i pro stevardy a kuchaře. Hlídka dosud kladla příliš velký důraz na meč a příliš malý na luk, jak prohlásil, což byl pozůstatek z dob, kdy byl jeden z každé desítky bratří rytíř, a ne

jeden z každé stovky. Samovi připadalo Jonovo rozhodnutí smysluplné, jenže lukostřelecký výcvik nesnášel skoro stejně jako výšlap po schodech. Když na sobě měl rukavice, nikdy nic netrefil, jenže když si je sundal, nadělaly se mu na dlaních puchýře. Luky byly podle něj nebezpečné. Saténoví utrhla tětiva polovinu nehtu na palci. "Zapomněl jsem na to."
"Zlomil jsi srdce té divošské princezně, Zabijáku," řekl Pyp. Val je poslední dobou často pozorovala z okna své komnaty v Králově věži. "Sháněla se po tobě."
"To není pravda! Neříkej to!" Sam mluvil s Val jen dvakrát, když ji navštívil mistr Aemon, aby se ujistil, že jsou děti zdravé. Princezna byla velice hezká a Sam se v její přítomnosti zajíkal a červenal se.
"Proč ne?" zeptal se Pyp. "Chce s tebou mít děti. Možná bychom ti měli říkat Sam Svůdník."
Sam zrudl. Věděl, že král Stannis má s Val svoje plány; byla pojidlem, kterým měl v úmyslu zpečetit mír mezi seveřany a svobodným lidem. "Na lukostřelbu nemám dnes čas, musím jít za Jonem."
"Za Jonem? Jakým Jonem? Známe snad někoho, kdo se jmenuje Jon, Grenne?"
"Má na mysli pana velitele."
"Ach tááák. Velkého lorda Sněha. No jistě. Proč za ním chceš jít? Vždyť ani nedokáže zatřepat ušima." Pyp zatřepal svými, aby ukázal, že on to umí. Byly to velké uši, a navíc zrudlé mrazem. "Teď už je to opravdu lord Sníh, příliš urozený pro takové jako my."
"Jon má svou práci," řekl Sam na jeho obranu. "Zeď je jeho a s ní všechny povinnosti, které to obnáší."
"Člověk má povinnosti také vůči svým přátelům. Nebýt nás, mohl být naším velitelem Janoš Slynt. Lord Janoš by poslal Sněha na průzkum nahého a na oslu. ‚Cválej do Krasterovy pevnosti,' řekl by mu, ‚a přines mi sem plášť a boty Starého medvěda.' Uchránili jsme ho před takovým osudem, jenže on teď má tolik povinností, že si s námi ani nemůže vypít u ohně pohár svařeného vína."
Grenn souhlasil. "Ovšem ve výcviku na nádvoří mu jeho povinnosti nebrání. Je tam skoro každý den, pořád s někým šermuje."
To musel Sam připustit. Jednou, když se Jon přišel poradit s mistrem Aemonem, se jej Sam zeptal, proč tráví tolik času šermováním. "Starý medvěd nikdy tolik netrénoval, když byl lordem velitelem," poukázal. Jon vtiskl Dlouhý dráp Samovi do ruky. Nechal jej ucítit jeho lehkost, jeho vyváženost, přiměl jej otočit čepel tak, že se v kouřově tmavém kovu zaleskly vlnky. "Valyrijská ocel," řekl, "kouzlem ukovaná a ostrá jako břitva, takřka nezničitelná. Šermíř by měl být stejně dobrý jako jeho meč, Same. Dlouhý dráp je valyrijská ocel, ale já nejsem. Půlruký by mne zabil stejně snadno, jako ty rozplácneš mouchu."
Sam mu podal meč zpátky. "Když se pokouším rozplácnout mouchu, vždycky uletí. Vždycky se akorát plácnu po ruce a pak mě to bolí."
To Jona rozesmálo. "Tak tedy jinak. Qohorin by mne zabil stejně snadno, jako ty sníš misku ovesné kaše." Sam měl ovesnou kaši moc rád, zvlášť když byla oslazená medem.
"Na tohle nemám čas." Sam opustil svoje přátele a zamířil ke zbrojnici, s knihami přitisknutými k hrudi. Jsem štít, který stráží říše lidí, vzpomněl si. Pomyslel si, co by ti lidé asi říkali, kdyby si uvědomili, že jejich říše jsou stráženy takovými jako Grenn, Pyp a Bolestínský Edd.
Věž lorda velitele byla vykuchána ohněm a Stannis Baratheon si ji posléze zabral jako svůj vlastní příbytek, a tak se Jon Sníh zabydlel ve skromnějším příbytku Donala Noyeho za zbrojnicí. Fialka právě odcházela, když tam Sam přišel, zahalená ve starém plášti, který jí dal na útěku z Krasterovy pevnosti. Málem proběhla rovnou kolem něho, ale Sam ji chytil za paži. Upadly mu přitom dvě knihy. "Fialko."
"Same." Její hlas zněl ochraptěle. Fialka byla tmavovlasá a štíhlá, s velkýma hnědýma očima srny. V záhybech Samova pláště se úplně ztrácela a tvář měla napůl zakrytou jeho kápí, a přesto se třásla. Její obličej byl bledý a vystrašený.
"Co se děje?" zeptal se Sam. "Jak se daří dětem?" Fialka se mu vytrhla. "Jsou v pořádku, Same. V pořádku."
"Je zázrak, že vůbec můžeš mezi těmi dvěma spát," řekl Sam potěšeně. "Které to bylo, co jsem slyšel plakat minulou noc? Myslel jsem, že už to nikdy nepřestane."
"Dallin chlapec. Pláče, když chce prs. Moje… moje nepláče skoro nikdy. Někdy si brouká, ale…" Její oči se zaplnily slzami. "Musím jít. Je nejvyšší čas, abych je přestala krmit. Když nepřestanu, vysají mě dočista." Rozběhla se přes nádvoří, nechala zmateného Sama vzadu.
Musel si kleknout na kolena, aby posbíral knihy, které mu popadaly. Neměl jsem jich brát tolik, řekl si v duchu, když oprašoval hlínu z Nefritového kompendia Colloqua Votara, silného svazku příběhů a legend z výcholu, který mu přikázal vyhledat mistr Aemon. Kniha vypadala nepoškozená. Zato Příbuzenství s draky čili Historie rodu Targaryenů od exilu k apoteóze, s úvahou o životě a smrti draků mistra Thomaxe takové štěstí nemělo. Kniha se při pádu otevřela a pár stránek teď bylo od bláta, včetně té s docela pěkným obrázkem Baleriona Černozhouby, vyvedeným barevnými inkousty. Sam nadával sám sobě do nemotorných ťulpasů, když stránky uhlazoval a snažil se je očistit. Fialčina přítomnost jej vždycky znervóznila a taky v něm zvedla… nu, zvedání. Přísahající bratr Noční hlídky by neměl cítit takové věci, jaké jej nutila cítit Fialka, zvlášť když mluvila o svých prsou a…
"Lord Sníh čeká." U dveří zbrojnice stáli dva strážní v černých pláštích a železných polopřílbách, opírali se o svá kopí. To Vlasatý Hal byl tím, kdo promluvil. Muloš pomohl Samovi vstát. Sam mu spěšně poděkoval a proběhl kolem nich, zoufale svíraje stožek knih, zatímco pospíchal kolem kovárny s měchy a kovadlinou. Na pracovní lavici ležela napůl dokončená kroužková košile. Před kovadlinou ležel natažený Duch, žvýkal volskou kost a snažil se dostat na morek. Velký bílý zlovlk vzhlédl, když šel Sam kolem, ale nevydal jediný zvuk.
Jonova komnata se nalézala vzadu za stohy kopí a štítů. Právě četl nějaký pergamen, když Sam vstoupil. Na rameni mu seděl havran lorda Mormonta, hleděl dolů, jako by také četl, ale když spatřil pták Sama, roztáhl křídla a rozletěl se k němu s křikem: "Zrrrní, zrrrní!"

Sam si přesunul knihy v náruči, vrazil dlaň do pytle vedle dveří a vyndal ji naplněnou kukuřicí. Havran mu přistál na zápěstí a jedno zrnko sezobl, přičemž klofl Sama tak prudce, až vyjekl a stáhl ruku zpátky. Havran znovu vylétl do vzduchu a žlutá a červená zrnka se rozsypala všude kolem.
"Zavři dveře, Same." Na Jonově tváři byly stále patrné slabé jizvy, tam, kde se orel kdysi pokoušel vyrvat mu oko. "Proklovl ti ten ničema kůži?"
Sam položil knihy a stáhl si rukavici. "Proklovl." Najednou mu bylo na omdlení. "Já krvácím."
"Všichni proléváme pro Hlídku svou krev. Nos silnější rukavice." Jon k němu přistrčil chodidlem židli. "Posaď se a podívej se na tohle." Podal mu pergamen.
"Co je to?" zeptal se Sam. Havran začal vyzobávat kukuřičná zrnka mezi rákosem na zemi.
"Papírový štít."
Sam si sál krev z ranky na dlani, zatímco četl. Rukopis mistra Aemona znal od pohledu. Jeho písmo bylo malé a precizní, jenže stařec neviděl, kam mu odkapává inkoust, a někdy po sobě zanechával nevzhledné skvrny. "Dopis králi Tommenovi?"
"Na Zimohradu bojoval Tommen proti mému bratrovi Branovi dřevěným mečem. Měl na sobě tolik vycpávek, že vypadal jako nadívaná husa. Bran ho srazil k zemi." Jon přešel k oknu. "A přesto je teď Bran mrtvý a zavalitý růžovoučký Tommen sedí na Železném trůnu, s korunou posazenou mezi těmi svými zlatými kudrnami,"
Bran není mrtvý, chtěl Sam vyhrknout. Odešel za Zeď se Studenorukým. Slova mu uvízla v hrdle. Přísahal jsem, že to nikomu nepovím. "Ten dopis jsi nepodepsal."
"Starý medvěd prosil Železný trůn o pomoc snad stokrát. Poslali sem Janoše Slynta. Žádný dopis nepřiměje Lannistery, aby nás měli raději. Zvlášť když uslyší, že pomáháme Stannisovi."
"Pouze bránit Zeď, ne v jeho rebelií." Sam si dopis rychle přečetl ještě jednou. "Tak to stojí i tady."
"Lordu Tywinovi ten rozdíl možná unikne." Jon si vzal dopis zpátky. "Proč by nám měl teď pomáhat? Neudělal to nikdy předtím."
"Nu," řekl Sam, "nebude chtít, aby se říkalo, že Stannis vyjel na obranu říše, zatímco král Tommen se bavil se svými hračkami. To by vyvolalo vůči rodu Lannisterů opovržení."
"Já chci na rod Lannisterů přivést smrt a zkázu, ne opovržení." Jon zvedl dopis. "Noční hlídka se nezúčastní žádných válek probíhajících v Sedmi královstvích," četl. "Přísahali jsme říši, a říše se nyní ocitla ve strašlivém nebezpečí. Stannis Baratheon nám pomáhá proti našim nepřátelům zpoza Zdi, třebaže nejsme jeho muži…"
"Nu," řekl Sam, ošívaje se, "to nejsme. Nebo ano snad?"
"Poskytl jsem Stannisovi jídlo, přístřeší a Noční pevnost, a kromě toho svolení usadit některé ze svobodných lidí v Daru. To je všechno."
"Lord Tywin namítne, že je to příliš."
"Stannis říká, že to nestačí. Čím víc králi dáš, tím víc toho chce. Kráčíme po mostě z ledu a na každé z obou jeho stran je propast. Zavděčit se jednomu králi je dost obtížné samo o sobě. Zavděčit se dvěma je takřka nemožné."
"Ano, ale… pokud Lannisterové zvítězí a lord Tywin usoudí, že jsme zradili krále, když jsme pomohli Stannisovi, mohlo by to znamenat konec Noční hlídky. Má za sebou Tyrelly a veškerou moc Vysokozahrady. A porazil lorda Stannise na Černovodě." Při pohledu na krev se Samovi možná dělalo zle, ale jak se vyhrávají války, to věděl. Postaral se o to jeho otec.
"Černovoda byla jedna bitva. Robb vyhrál všechny svoje bitvy, a přesto přišel o hlavu. Pokud Stannis dokáže zburcovat sever…"
Snaží se přesvědčit sám sebe, uvědomil si Sam, ale nejde mu to. Havrani vyletěli z Černého hradu v bouři černých křídel, vyzývajíce pány severu, aby uznali Stannise Baratheona a spojili své síly s jeho. Většinu z nich posílal Sam osobně. Dosud se vrátil jen jeden, ten, kterého poslali do Karské bašty. Jinak bylo ticho přímo ohlušující.
Dokonce i kdyby se mu nějak podařilo získat severany na svou stranu, Stannis nemohl doufat, že se vyrovná spojeným silám Casterlyovy skály, Vysokozahrady a Dvojčat. A přesto byla bez severu jeho věc odsouzená k záhubě. Stejně odsouzená jako Noční hlídka, pokud nás lord Tywin označí za zrádce. "Lannisterové mají svoje vlastní severany. Lorda Boltona a jeho bastarda."
"Stannis má Karstarky. Pokud by dokázal získat na svou stranu Bílý přístav…"
"Pokud," zdůraznil Sam. "Pokud ne… můj pane, dokonce i papírový štít je lepší než žádný."
Jon zašustil dopisem. "Myslím, že ano." Povzdechl si, pak vzal brk a naškrábal na spodek dopisu svůj podpis. "Podej mi pečetní vosk." Sam nahřál nad svíčkou tyčinku černého vosku a nakapal jej na pergamen, pak se díval, jak Jon pevně otiskl do voskové loužičky pečeť lorda velitele. "Vezmi to mistru Aemonovi, až budeš odcházet," nařídil mu, "a pověz mu, aby vypravil ptáka do Králova přístaviště."
"Ano, udělám to." Sam zaváhal. "Můj pane, jestli se mohu zeptat… viděl jsem odsud odcházet Fialku. Skoro plakala."
"Val ji opět poslala prosit za Manceho."
"Och." Val byla sestra ženy, kterou Král zpoza Zdi pojal za manželku. Divoká princezna, říkali jí Stannis a jeho muži. Její sestra Dalla zahynula během bitvy, třebaže čepel se jí nedotkla; zemřela, když přiváděla na svět syna Manceho Nájezdníka. Nájezdník sám ji měl brzy následovat do hrobu, pokud bylo něco pravdy na šeptaných řečech, které Sam slyšel. "Co jsi jí řekl?"
"Že promluvím se Stannisem, ačkoli pochybuji, že ho moje slova obměkčí. Královou první povinností je ochraňovat říši, a Mance ji napadl. Na tohle Jeho Veličenstvo jen tak nezapomene. Můj otec říkával, že Stannis Baratheon je spravedlivý muž. Nikdo o něm však neřekl, že by uměl odpouštět." Jon se zarazil, zamračil se. "Raději bych uťal Mancemu hlavu sám. Kdysi býval členem Noční hlídky. Podle práva náleží jeho život nám."
"Pyp říká, že paníMelisandra má v úmyslu dát jej plamenům, prý chce provést jakési kouzlo."

"Pyp by se měl naučit držet jazyk za zuby. Já slyšel totéž od ostatních. Královskou krev, aby jí probudila draka. Kde chce Melisandra najít spícího draka, to nikdo neví. Je to nesmysl. Manceho krev není o nic královštější než má vlastní. Nikdy nenosil korunu ani neseděl na trůnu. Je to lupič, nic víc. A v krvi lupiče se žádná síla neskrývá."
Havran vzhlédl z podlahy. "Krrvi," zakrákal.
Jon si ho nevšímal. "Posílám Fialku pryč."
"Och." Sam zvedl hlavu. "Nu, to je… to je dobře, můj pane." Bude to tak pro ni nejlepší, odejít někam do tepla a bezpečí, daleko od Zdi a bojů.
"Ji a jejího chlapce. Musíme najít nějakou jinou kojnou pro jeho mléčného bratra."
"Kozí mléko by mělo postačit, než nějakou najdete. Pro dítě je lepší než kravské." Sam si to kdesi přečetl. Zavrtěl se na židli. "Můj pane, když jsem se probíral kronikami, dočetl jsem se o dalším mladém veliteli. Čtyři sta let před Dobytím. Osrik Stark byl deset let stár, když byl vybrán, ale sloužil v této funkci celých šedesát let. To jsou čtyři, můj pane. Nejsi ani zdaleka ten nejmladší, jakého kdy zvolili. Doposud jsi pátý nejmladší."
"Ti ostatní čtyři byli všichni synové, bratři nebo bastardi Krále severu. Pověz mi něco užitečného. Pověz mi o našem nepříteli."
"Jiní." Sam si oblízl rty. "Kroniky se o nich zmiňují, třebaže ne tak často, jak bych si byl myslel. Tedy alespoň ty kroniky, které jsem našel a díval se do nich. Je jich tam mnohem víc, do kterých jsem se ještě nedíval. Některé ze starších knih se rozpadají na kusy. Stránky se drolí, když se je snažím otáčet. A ty opravdu staré knihy… buď se už docela rozpadly, nebo jsou pohřbené někde, kde jsem se zatím nedíval, nebo… nu, je docela možné, že takové knihy vůbec neexistují a nikdy neexistovaly. Nejstarší dějiny, které máme, byly napsány po příchodu Andalů do Západozemí. První lidé nám zanechali pouze runové nápisy na kamenech, takže všechno, co víme o Věku hrdinů a Úsvitu věků, pochází z líčení sesbíraných septony o celá tisíciletí později. V Citadele jsou mistři, kteří mají o tom všem pochybnosti. Staré dějiny jsou plné králů, kteří vládli stovky let a jezdili po světě tisíc let předtím, než se stali rytíři. Vždyť ty příběhy znáš, Brandon Stavitel, Symeon Hvězdooký, Noční král… my říkáme, že jsi devítistý devadesátý osmý lord velitel Noční hlídky, ale ten nejstarší seznam, který jsem našel, obsahuje šest set sedmdesát čtyři velitele, což znamená, že byl napsán…"
"Hodně dávno," přerušil ho Jon. "Co jsi zjistil o Jiných?"
"Našel jsem zmínku o dračím skle. Ve Věku hrdinů dodávaly Děti lesa Noční hlídce každoročně stovku obsidiánových dýk. Jiní přicházejí, když je zima, v tom se většina příběhů shoduje. Anebo nastává zima, když přijdou. Někdy se objevují během sněhových bouří a rozpouštějí se, když se obloha vyjasní. Schovávají se před slunečním světlem a objevují se za noci… nebo se taky snese noc, když se objeví. Některé příběhy tvrdí, že jezdí na mrtvých zvířatech. Medvědech, zlovlcích, mamutech, koních, na tom nesejde, pokud je zvíře mrtvé. Ten, kdo zabil Malého Pávku, jel na mrtvém koni, takže tato část je pravdivá. Některá líčení hovoří také o obřích ledových pavoucích. Nevím, co jsou zač. Lidé, kteří padnou v boji proti Jiným, musí být spáleni, jinak jejich mrtvoly znovu povstanou jako jejich otroci."
"Tohle všechno už víme. Otázka zní, jak proti nim máme bojovat?"
"Zbroj jiných je odolná proti většině obyčejných mečů, pokud se dá věřit příběhům," pokračoval Sam, "a jejich vlastní meče jsou tak mrazivé, že dokážou roztříštit ocel. Ohně se ale děsí a jsou zranitelní vůči obsidiánu." Vzpomněl si na toho, proti kterému se ocitl v Začarovaném lese, na to, jak se zdálo, že se rozpustil, když ho bodl dýkou z dračího skla, kterou pro něj Jon vyrobil. "Nalezl jsem jedno vylíčení Dlouhé noci, v němž se hovořilo o posledním hrdinovi, který zabíjel Jiné mečem z dračí oceli. Údajně proti němu byli bezmocní."
"Dračí ocel?" zamračil se Jon. "Valyrijská ocel?"
"To byla i moje první myšlenka."
"Takže kdybych dokázal přesvědčit šlechtice Sedmi království, aby nám postoupili svoje zbraně z valyrijské oceli, byla by říše zachráněna? Jak snadné." Jeho smích v sobě neobsahoval pražádné veselí. "Zjistil jsi, odkud se vzali a co chtějí?"
"Ještě ne, můj pane, aleje docela možné, že jsem dosud četl nesprávné knihy. Jsou jich tam celé stovky, na které jsem se zatím nedíval. Dej mi víc času a já zjistím, co se z nich zjistit dá."
"Víc času ti dát nemohu," řekl Jon, náhle velmi smutným hlasem. "Musíš si dát dohromady svoje věci, Same. Odcházíš s Fialkou."
"Odcházím?" Sam to zpočátku nechápal. "Já odcházím? Do Východní hlídky, můj pane? Nebo… kam mám…"
"Do Starého města."
"Starého města?" Vyšlo to z něj v podobě vyjeknutí. Blízko Starého města se nacházel Paroženatý vrch. Domov. Při tom pomyšlení se mu zatočila hlava. Můj otec,
"Aemon taky."
"Aemon? Mistr Aemon? Ale… vždyť je mu sto a dva let, můj pane, nemůže… ty posíláš mě a jeho? Kdo se bude starat o havrany? Když budou nemocní nebo zranění, kdo se…"
"Clydas. Byl s Aemonem celé roky."
"Clydas je jenom stevard a slábne mu zrak. Ty potřebuješ mistra. Mistr Aemon je tak slabý, cesta po moři…" Pomyslel na Stromovinu a stromovinskou královnu, a málem se zadusil vlastním jazykem. "Mohlo by se stát… je starý a…"
"Jeho život bude vystaven riziku. Toho jsem si vědom, Same, jenže tady je riziko větší. Stannis ví, kdo Aemon je. Pokud bude rudá žena vyžadovat královskou krev pro svoje kouzla…"
"Och." Sam zbledl.
"Ve Východní hlídce se k tobě připojí Dareon. Dělám si naděje, že pro nás jeho písně získají nějaké muže na jihu. Černý pták tě odveze do Braavosu. Odtamtud se budeš muset sám dostat do Starého města. Pokud máš stále v úmyslu prohlásit Fialčino dítě za svého bastarda, pošli ji a jejího synka do Paroženatého vrchu. Jinak pro ni Aemon najde místo

služebné v Citadele."
"Můj b-b-bastard." Sice to kdysi řekl, to ano, ale… Tolik vody. Mohl bych se utopit. Lodě se potápějí každou chvíli, a podzim je bouřlivým obdobím. Jenže na druhé straně by s ním byla Fialka a její dítě by mohlo bezpečně vyrůst. "Ano. Já… moje matka a moje sestry Fialce s dítětem pomohou." Mohl bych jim poslat dopis, nemusel bych se do Parožnatého vrchu vydávat sám. "Dareon ji může odvést do Starého města stejně dobře jako já. Já… každé odpoledne se cvičím s Ulmerem v lukostřelbě, jak jsi přikázal… nu, kromě času, kdy jsem ve sklepení, ale sám jsi mi řekl, abych toho zjistil co nejvíc o Jiných. Z luku mě bolí ramena a dělají se mi puchýře na prstech." Ukázal Jonovi místo, kde mu jeden praskl. "I tak to ale zvládám. Teď už se do terče spíš trefím než ne, ale pořád jsem ten nejhorší lučištník, který kdy natáhl luk. Ale líbí se mně Ulmerovy příběhy. Někdo by je mel zapsat a dát je do knihy."
"Ano. Uděláš to ty. V Citadele mají pergamen a inkoust. Stejně jako luky. Očekávám, že budeš pokračovat ve svém výcviku. Same, Noční hlídka má stovky mužů, kteří dokážou vypustit šíp, ale jen hrstku, co dokáže číst a psát. Potřebuji, aby ses stal mým novým mistrem."
Sam sebou při tom slově škubl. Ne, otče, prosím. Už o tom nebudu nikdy mluvit, přísahám při Sedmi. Pust mne ven, pusť mne prosím ven. "Můj pane… já… moje práce je tady, knihy…"
"…tady budou, až se k nám vrátíš."
Sam si zvedl ruku ke krku. Téměř tam cítil řetěz, který ho škrtil. "Můj pane, v Citadele… oni tam člověka nutí, aby rozřezával mrtvoly." Nutí tě nosit kolem krku řetěz. Pokud je to řetěz, po čem toužíš, pojď se mnou. Po tři dny a tři noci se Sam vždycky uplakal ke spánku, připoutaný za ruku a za nohu ke zdi. Řetěz kolem jeho krku byl tak těsný, že mu rozdíral kůži, a kdykoli se otočil nesprávným směrem, znemožňoval mu dýchat. "Já nemůžu nosit řetěz."
"Můžeš. Budeš. Mistr Aemon je starý a slepý. Síly jej opouštějí. Kdo zaujme jeho místo, až zemře? Mistr Mulin ve Stínové věži je spíš bojovník než učenec a mistr Harmune z Východní hlídky je zase častěji opilý než střízlivý."
"Kdybys požádal Citadelu o další mistry…"
"Mám to v úmyslu. Budeme potřebovat každého. Aemona Targaryena však nelze nahradit tak snadno." Jon se tvářil zmateně. "Byl jsem si jistý, že z toho budeš mít radost. V Citadele mají tolik knih, že žádný člověk nemůže doufat, že by je mohl všechny přečíst. Vedl by sis tam dobře, Same. Já vím, že ano."
"Ne. Knihy bych číst mohl, ale… m-mistr musí umět léčit, a mně se při pohledu na k-k-krev dělá špatně." Natáhl k Jonovi třesoucí se ruku, aby se podíval. "Jsem Sam Strašpytel, ne Sam Zabiják."
"Strašpytel? A čeho se bojíš? Výtek starých mužů? Same, viděl jsi, jak se hemžily přízraky po Pěsti, celý příval živých mrtvol s černýma rukama a jasně modrýma očima. Zabil jsi Jiného."
"To d-d-dračí sklo, ne já."
"Buď zticha. Lhal jsi a kul jsi pikle a strojil úklady, abys ze mne udělal lorda velitele. Poslechneš mne. Půjdeš do Citadely a ukováš pro sebe řetěz, a když přitom budeš muset řezat mrtvoly, tak ať. Alespoň ve Starém městě nebudou mrtvoly nic namítat."
On to nechápe. "Můj pane," řekl Sam, "můj o-o-otec, lord Randyll, on, on, on, on, on… život mistra je život v podřízenosti." Věděl, že blábolí. "Žádný syn z rodu Tarlyů nesmí nikdy nosit řetěz. Muži z Parožnatého vrchu se neklaní a neponižují před bezvýznamnými pány." Pokud je to řetěz, po čem toužíš, pojď semnou. "Jone, já nemohu neuposlechnout svého otce."
Jone, řekl, jenže Jon byl pryč. Teď proti němu stál lord Sníh, šedé oči tvrdé jako led. "Ty nemáš otce," řekl lord Sníh. "Jenom bratry. Jenom nás. Tvůj život patří Noční hlídce, takže jdi, nacpi si do vaku svoje spodní prádlo, společně se vším jiným, co si chceš vzít s sebou do Starého města. Na cestu vyrazíš hodinu před úsvitem. A tady je další příkaz. Od dnešního dne už nebudeš zvát sám sebe zbabělcem. Za uplynulý rok jsi čelil více nebezpečím, než čelí jiní muži za celý život. Dokážeš čelit i Citadele, ale budeš jí čelit jako přísahající bratr Noční hlídky. Nemohu ti poručit, abys byl statečný, ale mohu ti přikázat, abys skryl svůj strach. Odříkal jsi slova, Same. Pamatuješ?"
Jsem meč v temnotách. Jenže mečem vládl mizerně a tma jej děsila. "Já… já se o to pokusím."
"Nepokusíš. Poslechneš."
"Poslechneš." Havran lorda Mormonta zapleskal velkými černými křídly.
"Jak můj pán poroučí. Ví… ví o tom mistr Aemon?"
"Byl to stejně tak jeho nápad jako můj." Jon mu otevřel dveře. "Žádné loučení. Čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe. Hodinu před svítáním vedle hřbitova."
Sam si vůbec nevzpomínal, jak ze zbrojnice odešel. Další věcí, kterou věděl, bylo to, že klopýtá přes bláto a ostrůvky starého sněhu směrem ke komnatám mistra Aemona. Mohl bych se schovat, říkal si v duchu. Mohl bych se schovat ve sklepení pod knihami. Mohl bych tam dole žít s tou myší a vždycky v noci bych se vyplížil ven a ukradl si jídlo. Věděl, že jsou to pošetilé myšlenky, stejně marné, jako byly zoufalé. Sklepení by bylo prvním místem, kam by ho šli hledat. Posledním místem, kde by ho hledali, by byla odvrácená strana Zdi, jenže to bylo ještě šílenější. Divocí by mne chytili a pomalu by mne zabili. Možná by mě upálili zaživa, tak jako to chce udělat rudá žena s Mancem Nájezdníkem.
Když našel mistra Aemona v ptačinci, předal mu Jonův dopis a vyhrkl ze sebe svůj strach v jednom velkém zmateném přívalu slov. "On to nechápe." Sam měl pocit, jako by měl každou chvíli začít zvracet. "Když si dám kolem krku řetěz, můj pan o-o-o-otec… on, on, on…"
"Můj otec vznesl stejné námitky, když jsem se rozhodl, že budu v životě sloužit druhým," řekl starý muž. "Nakonec to byl jeho otec, kdo mne poslal do Citadely. Král Daeron měl čtyři syny a tři měli svoje syny. Příliš mnoho draků je stejně nebezpečných jako příliš málo, slyšel jsem Jeho Veličenstvo říkat mému otci v den, kdy mne posílal pryč." Aemon zvedl skvrnitou ruku k řetězu z mnoha kovů, který mu volně visel kolem hubeného krku. "Ten řetěz je těžký, Same ale můj praotec měl právo žádat to po mně. Stejně ho teď má lord Sníh."
"Sníh," zamumlal havran. "Sníh," odpověděl mu v ozvěně jiný. A pak začali všichni. "Sníh, sníh, sníh, sníh, sníh." To

Sam je naučil to slovo. Nebylo tomu pomoci, jak viděl. Mistr Aemon byl ve stejné pasti jako on. On na moři zemře, pomyslel si zoufale. Je příliš starý, než aby takovou cestu přežil. Fialčin synek možná zemře taky, není tak velký a silný jako Dallin chlapec. Má snad on v úmyslu zabít nás všechny?
Příštího rána nalezl Sam sám sebe osedlávajícího klisnu, na které přijel z Parožnatého vrchu, a vyvádějícího ji směrem ke hřbitovu vedle východní cesty. Její sedlové vaky se nadouvaly sýrem, klobásami, natvrdo vařenými vejci a polovinou nasolené šunky, kterou mu dal Tříprstý Hobb v jeho den jména. "Jsi muž, který dokáže ocenit dobré jídlo, Zabijáku," řekl mu kuchař. "Takových jako ty bychom potřebovali víc." Šunka se mu bude nepochybně hodit. K Východní hlídce to byla daleká studená cesta, a ve stínu Zdi se nenacházela žádná městečka ani hostince.
Hodinu před svítáním byla ještě tma a všude panoval klid. Černý hrad vypadal podivně utišený. U hřbitova jej očekával pár dvoukoláků, společně s Černým Jankem a tuctem zkušených průzkumníků, tvrdých jako koně, na kterých jeli. Bělooký Kedge hlasitě zaklel, když svým dobrým okem spatřil Sama. "Nevšímej si ho, Zabijáku," řekl Černý Janek. "Prohrál sázku, tvrdil, že tě budeme muset vytáhnout s jekem zpod nějaké postele."
Mistr Aemon byl příliš slabý, než aby mohl jet na koni, a tak pro něj připravili vozík, v němž bylo lehátko vysoko navršené kožešinami, a měl koženou střechu, která měla mistra chránit před sněhem a deštěm. V druhém vozíku budou jejich šaty a věci, společně s truhlicí vzácných knih, které podle Aemona možná v Citadele postrádali. Sam strávil polovinu noci jejich hledáním, třebaže našel jen jednu ze čtyř. Což je jen dobře, protože jinak bychom potřebovali další vozík.
Když se objevil mistr, byl zachumlaný do medvědí kožešiny třikrát tak velké jako on. Zatímco mu Clydas pomáhal k vozíku, zavál vítr v mocném poryvu a starý muž se zapotácel. Sam se rozběhl k němu a položil mu paži kolem ramen. Další takový poryv by jej mohl odfouknout přes Zeď. "Drž se mě za ruku, mistře. Už to není daleko."
Slepec přikývl a vítr jim shodil kápě z hlav. "Ve Starém městě je pořád teplo. Na ostrově v Medovíně je hostinec, kam jsem chodíval, když jsem byl mladý novic. Bude příjemné znovu se tam posadit a popíjet jablečné víno."
Než dostali mistra do vozíku, objevila se Fialka, se zavinutým dítětem v náruči. Oči pod kápí měla rudé pláčem. Zároveň s ní přišel i Jon s Bolestínským Eddem. "Lorde Sněhu," zvolal mistr Aemon, "nechal jsem pro tebe ve svých komnatách knihu. Nefritové kompendium. Napsal ji volantéský dobrodruh Colloquo Votar, který cestoval na východ a navštívil všechny země Nefritového moře. Je tam pasáž, která ti možná bude připadat zajímavá. Řekl jsem Clydasovi, aby ji pro tebe označil."
"Určitě si ji přečtu," ujistil ho Jon Sníh,
Z nosu mistra Aemona visela bledá nudle. Otřel si ji hřbetem rukavice. "Vědění je zbraň, Jone. Vyzbroj se jí dobře, než vyjedeš do bitvy."
"Vyzbrojím." Začal padat lehký sníh, velké měkké vločky líně se snášející z oblohy. Jon se otočil k Černému Jankovi. "Jeďte co nejrychleji, ale nesnažte se nijak bláznivě riskovat. Máte s sebou starce a kojeňátko. Postarejte se o to, aby byli v teple a netrpěli nedostatkem jídla."
"Ty udělej to samé, milostpane," řekla Fialka. "Udělej to samé pro to druhé. Najdi mu nějakou kojnou, jak jsi řekl. Slíbil jsi mi, že to uděláš. Ten chlapec… Dallin chlapec… malý princ, chci říct… najdi pro něj nějakou dobrou ženu, aby z něj vyrostl velký a silný hoch."
"Máš moje slovo," řekl Jon vážně.
"Nedávej mu jméno. Nedělej to, dokud mu nebudou dva roky. Nosí to smůlu, dávat jim jméno, dokud jsou ještě u prsu. Vy vrány to možná nevíte, ale je to tak."
"Jak poroučíš, má paní."
Přes Fialčinu tvář přelétla křeč vzteku. "Takhle mi neříkej. Já jsem matka, žádná paní. Jsem Krasterova žena a Krasterova dcera a matka."
Bolestínský Edd si vzal dítě, zatímco Fialka šplhala do vozíku a přikrývala si nohy starými kožešinami. Do té doby byla východní obloha spíš šedivá než černá. Levoruký Lew se už nemohl dočkat, až vyjedou. Edd podal děťátko zpátky Fialce a ta si ho přiložila k prsu. To je možná naposledy, co vidím Černý hrad, pomyslel si Sam, když se vytahoval na svoji klisnu. Tak jako kdysi Černý hrad nenáviděl, nyní mu rvalo srdce, když jej měl opustit.
"Jedeme!" nařídil Černý Janek. Zapráskal bičem a vozíky se s rachotem pomalu vydaly po vyježděné cestě, zatímco kolem se snášel sníh. Sam otálel vedle Clydase, Bolestínského Edda a Jona Sněha. "Tak," řekl, "sbohem."
"Šťastnou cestu, Same," řekl Bolestínský Edd. "Nemyslím si, že by se zrovna tvoje loď měla potopit. Lodě se potápějí, jen když jsem na jejich palubě já."
Jon sledoval pohledem vozíky. "Když jsem Fialku viděl poprvé," řekl, "tiskla se ke zdi v Krasterově pevnosti, kostnatá, vlasatá holka s velkým břichem, krčící se strachy před Duchem. Vletěl mezi její králíky a asi se bála, že ji roztrhá na kusy a sežere její dítě… jenže to nebyl vlk, z čeho měla mít strach, že ne?"
Ne, pomyslel si Sam. To Kraster pro ni představoval největší nebezpečí, její vlastní otec.
"Má v sobě víc odvahy, než tuší."
"A stejně tak i ty, Same. Přeji ti rychlou, bezpečnou cestu a postarej se o ni, o Aemona a o dítě." Jon se na něj usmál zvláštním, smutným úsměvem. "A zvedni si kápi. Máš ve vlasech sněhové vločky."

ARYA
ízko na obzoru plálo vzdálené slabé světlo, prozařující mlhy nad hladinou moře.
"Vypadá jako hvězda," přemítala Arya.
"Je to hvězda domova," vysvětlil jí Denyo.
Jeho otec hlasitě vydával příkazy. Námořníci šplhali nahoru a dolů po třech vysokých stěžních a mrštně se pohybovali

po ráhnoví, svinovali těžké purpurové plachty. Dole pod nimi se napínali veslaři u dvou dlouhých řad vesel. Paluby se nakláněly a praskaly, zatímco galéra Titánova dcera se stočila na pravobok a zamířila k pobřeží.
Hvězda domova. Arya stála na přídi, jednu ruku položenou na pozlacené soše, panně s miskou ovoce. Na kratičký okamžik dovolila sama sobě předstírat, že to před ní je její domov.
Jenže to bylo hloupé. Její domov byl zničen, rodiče byli mrtví a všichni její bratři povražděni, kromě Jona Sněha na Zdi. Právě tam se chtěla vydat. Řekla to kapitánovi, ale dokonce ani železná mince jej nezviklala. Jako by se nikdy neměla dostat do míst, kam se rozhodla vydat. Yoren přisahal, že ji odvede na Zimohrad, jen aby skončila v Harrenově a Yoren v hrobě. Když prchala z Harrenova do Řekotočí, zajali ji Lem, Anguy a Tom Sedma a odvedli ji místo toho do dutého kopce. Pak ji ukradl Ohař a odvlekl ji do Dvojčat. Arya ho zanechala umírajícího u řeky a pokračovala sama k Solnopánvím, doufajíc, že se dostane do Východní hlídky u moře, jen aby…
Braavos možná nebude zas tak špatný. Z Braavosu pocházel Syrio, a možná tam bude taky Jaqen. Právě Jaqen jí dal železnou minci. Ve skutečnosti to nebyl její přítel, ne takovým způsobem jako Syrio, ale k jakému užitku jí kdy její přátelé byli? Já žádné přátele nepotřebuji, pokud mám Jehlu. Přejela bříškem palce po hladké hrušce meče a přála si v tu chvíli, aby… aby…
Popravdě řečeno, nevěděla, co by si měla přát, o nic víc, než věděla, co ji čeká pod oním vzdáleným světlem. Kapitán se uvolil vzít ji s sebou na svou loď, ale neměl čas promluvit si s ní. Někteří z posádky se jí vyhýbali, zatímco jiní jí nosili dárky - stříbrnou vidličku, rukavice bez prstů, měkký plstěný klobouk záplatovaný kůží. Jeden muž ji naučil vázat námořnické uzly. Další jí naléval miniaturní pohárky ohnivého vína. Ti kamarádští si poklepávali na hruď a stále dokola opakovali svá jména, dokud je Arya neuměla vyslovit, třebaže nikdo se nezeptal na její jméno. Říkali jí Slánka, protože přistoupila na palubu v Solnopánvích, blízko ústí Trojzubce. Podle ní to bylo stejně dobré jméno jako jakékoli jiné.
Na obloze zmizely poslední z nočních hvězd… všechny kromě dvojice přímo před nimi. "Teď jsou to dvě hvězdy."
"Dvě oči," přitakal Denyo. "Titán nás vidí."
Titán z Braavosu. Stará chůva jí vyprávěla příběhy o Titánovi kdysi dávno na Zimohradu. Byl to obr velký jako hora, a kdykoli se Braavos ocitl v nebezpečí, probouzel se s ohněm v očích a jeho kamenné končetiny skřípaly a sténaly, když se brodil z moře, aby rozdrtil nepřátele. "Braavosané ho krmili šťavnatým růžovým masíčkem urozených děvčátek," končila vždycky své vyprávění stará chůva a Sansa pokaždé hloupě zaječela. Mistr Luwin ale říkal, že Titán je jen socha a že příběhy staré chůvy jsou jenom příběhy.
Zimohrad je vypálený a rozbořený, připomněla si Arya v duchu. Stará chůva a mistr Luwin byli oba s největší pravděpodobností mrtví, a Sansa také. Myslet na ně ničemu neposloužilo. Všichni lidé musí zemřít. Právě tohle znamenala slova, kterým ji naučil Jaqen H'ghar, když jí dal odřenou železnou minci. Od svého odchodu ze Solnopánví se naučila i další braavoská slova, slova značící prosím a děkuji a moře a ohnivé víno, ale když přišla na palubu, znala jen všichni lidé musí zemřít. Většina z posádky Titánovy dcery oplývala povrchní znalostí společné řeči, kterou nasbírali během nocí strávených na pobřeží ve Starém městě, Králově přístavišti a Panenském jezírku, třebaže jen kapitán a jeho synové ji ovládali natolik dobře, aby s ní mohli mluvit. Denyo byl nejmladší z jeho synů, zavalitý veselý chlapec ve věku dvanácti let, který si pro sebe zabral kajutu svého otce a pomáhal svému bratrovi s jeho počty.
"Doufám, že ten tvůj Titán není hladový," řekla mu Arya.
"Hladový?" opáčil Denyo zmateně.
"Na tom nezáleží." Dokonce i kdyby se Titán živil šťavnatým růžovým holčičím masem, Arya by se ho nebála. Byla vyhublé stvoření, pro obra rozhodně žádná pochoutka, a navíc jí bylo skoro jedenáct, takže už byla prakticky dospělá žena. A Slánka navíc není urozená. "Ten Titán je braavoský bůh?" zeptala se. "Nebo uctíváte Sedm?"
"V Braavosu jsou uctíváni všichni bohové." Kapitánův syn hovořil o svém městě se skoro stejnou láskou, jako rád mluvil o lodi svého otce. "I vašich Sedm tam má septum, Septum za mořem, ale chodí se tam modlit jen západozemští námořníci."
Mých Sedm to není. Byli to bohové tvé matky, a přitom dovolili, aby ji Freyové zavraždili ve Dvojčatech. Říkala si, zda na Braavosu najde boží háj s čarostromem v jeho středu. Denyo by to možná věděl, ale raději se ho na to ptát nebude. Slánka byla ze Solnopánví, a co by mohla dívka ze Solnopánví vědět o starých bozích severu? Staří bohové jsou mrtví, řekla si, společně s Matkou, Otcem, Robbem, Braném a Rickonem, všichni mrtví. Pamatovala si, jak její otec kdysi dávno řekl, že když vanou studené větry, osamělý vlk zemře, ale smečka přežije. Řekl jí to úplně naopak. Arya, osamělý vlk, byla stále naživu, ale vlci ze smečky byli zajati, zabiti a staženi z kůže.
"Sem na toto místo, do útočiště, kde nás nemohli najít draci, nás odvedli Měsíční pěvci," řekl Denyo. "Jim patří ten největší chrám. Také uctíváme Otce vod, ale jeho dům je nově stavěn, kdykoli si vezme svoji nevěstu. Zbytek bohů přebývá pospolu na ostrově uprostřed města. Právě tam nalezneš… Mnohotvárného boha."
Titánovy oči nyní vypadaly jasnější a vzdálenější od sebe. Arya Mnohotvárného boha neznala, ale pokud byl ochoten vyslyšet její modlitby, možná je to bůh, kterého hledá. Ser Gregor, pomyslela si, Dunsen, Sladký Raff, ser Ilyn, ser Metyn, královna Cersei. Už jich zbývalo jenom šest. Joffrey byl mrtvý, Ohař zabil Pollivera a ona sama bodla Lechtače a toho pitomého uhrovitého panoše. Nezabila bych ho, kdyby mě sám nenapadl. Ohař umíral, když ho opouštěla na břehu Trojzubce, spalován horkostí od své rány. Měla jsem mu poskytnout dar milosrdenství a vrazit mu nůž do srdce.
"Slánko, podívej se!" Denyo ji vzal za paži a otočil ji. "Vidíš to? Tamhle." Ukázal.
Mlhy se před nimi rozpouštěly, cáry šedých záclon se dělily před jejich přídí. Titánova dcera rozrážela šedozelené vody na dmoucích se purpurových křídlech. Arya slyšela křik mořských ptáků nad hlavou. Tam, kde Denyo ukazoval, vystupovala z moře řada skalnatých hřebenů, jejichž příkré svahy byly porostlé statnými borovicemi a černými jedlemi. Ale přímo před lodí bylo mezi vrcholy vidět moře, a tam, nad otevřenými vodami, se tyčil Titán, se žhnoucíma očima a dlouhými zelenými vlasy vlajícími ve větru.
Nohy měl rozkročené, každé z chodidel položené na jedné z hor, jeho ramena se tyčila vysoko nad rozeklanými

vrcholky. Nohy měl vytesané z pevného kamene, stejného černého granitu, který tvořil mořské hory, na nichž stál, třebaže kolem boků měl plátovou suknici ze zelenkavého bronzu. Jeho hrudní plát byl rovněž bronzový, stejně jako jeho hlava v polopřílbě s hřebenem. Jeho vlající vlasy byly vyrobené z konopných provazů nabarvených nazeleno, a v jeskyních, které byly jeho očima, plály obrovité ohně. Jedna ruka mu spočívala na vrcholku po jeho levici, kde jeho prsty svíraly kamennou homoli, druhou měl zvednutou do výše, svíral v ní jílec zlomeného meče.
Je jen o trochu větší než socha krále Baelora v Králově přístavišti, pomyslela si, když byli stále ještě hodně daleko na moři. Jak se však galéra blížila k místu, kde se příbojové vlny tříštily o řadu pahorků, byl Titán stále větší. Slyšela Denyova otce, jak vydává svým hlubokým hlasem příkazy. Nahoře v ráhnoví kasali muži plachty. Proplujeme Titánovi rovnou pod nohama. Arya viděla ve velkém bronzovém plátu střílny pro lučištníky, a také skvrny a tečky na Titánových pažích a ramenou, kde hnízdili mořští ptáci. Vyvrátila krk vzhůru. Baelor Požehnaný by mu nesahal ani po kolena. Mohl by překročit rovnou přes zdi Zimohradu.
Pak Titán mocně zařval.
Ten zvuk byl stejně obrovský jako socha samotná, strašlivé sténání a skřípot, tak hlasité, že přehlušily dokonce i kapitánův hlas a třeskot vln proti hřebenům oděným v borovicích. Do výše se zvedlo na tisíc mořských ptáků najednou a Arya sebou škubla, dokud neuviděla, že se Denyo směje. "Upozorňuje Arzenál na náš příchod, to je všechno," vykřikl. "Nemusíš se bát."
"Já se nebála," křikla na něj Arya v odpověď. "Jenom to prostě bylo hrozně hlasité, to je všechno."
Vítr a vlny měly nyní Titánovu dceru pevně v rukou, rychle ji hnaly směrem k průplavu. Její dvojitá řada vesel se plynule zvedala a klesala, šlehala moře do bílé pěny, ale to už na ně padl Titánův stín. Na okamžik se zdálo, že se určitě roztříští o kameny pod jeho nohama. Arya, schoulená vedle Denya na přídi, cítila na rtech sůl, jak jí na tvář dopadaly občasné spršky vodní tříště. Musela se dívat kolmo vzhůru, aby viděla Titánovu hlavu. "Braavosané jej krmí šťavnatým růžovým masíčkem urozených děvčátek," slyšela znovu říkat starou chůvu, jenže ona nebyla děvčátko a nebude se bát nějaké hloupé sochy.
Přesto držela ruku na Jehle, zatímco proplouvali mezi jeho nohama. Vnitřní strany obrovských kamenných stehen byly prošpikované dalšími střílnami pro lučištníky, a když Arya vyvrátila krk, aby se podívala na vraní hnízdo dobrých deset yardů od ní, všimla si vražedných děr pod Titánovou bronzovou sukénkou a bledých obličejů zírajících na ně dolů zpoza železných mříží.
A pak už byli za ním.
Stín se zvedl, borovicemi porostlé pahorky odpadly dozadu po jejich pravé straně, vítr ustal a loď se ocitla na velké laguně. Před nimi se zvedala další mořská hora, skalnatá homole, která vyrůstala z vody jako ojehlená pěst a jejíž kamenné cimbuří se hemžilo škorpiony, ohňomety a trébuchety. "Braavoský Arzenál," pojmenoval to Denyo tak hrdě, jako by to byl sám vytvořil. "Jsou schopní postavit tam za jediný den válečnou galéru." Arya viděla celé tucty galér kotvících u přístavních hrází nebo usazených na vypouštěcích rampách. Malované přídě dalších vyčnívaly z nesčetných dřevěných přístřešků lemujících kamenité pobřeží, jako psi v boudách, štíhlí, podlí a hladoví, čekající jen na to, až je k sobě zavolá lovcův roh. Pokoušela se je počítat, ale bylo jich příliš mnoho, a tam, kde se linie pobřeží stáčela, byly další doky, boudy a přístavní hráze.
Dvě z galér jim vypluly naproti. Letěly nad vodou jako vážky, jejich světlá vesla se jen blýskala. Arya slyšela kapitána, jak na nevolá, a jejich vlastní kapitány volající v odpověď, ale slovům, která si vyměňovali, samozřejmě nerozuměla. Nad vodou se rozlehlo hlasité troubení rohu. Galéry projely z obou stran jejich lodi, tak blízko, že slyšela tlumený zvuk bubnů z nitra jejich purpurových trupů, bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum, bum, jako tep živoucích srdcí.
Pak byly galéry za nimi, a Arzenál rovněž. Před nimi se prostírala široká plocha hráškově zelené vody, zvlněná jako plát barevného skla. Z jejího mokrého srdce vyrůstalo město, rozlehlá změť domů, věží a mostů, šedivých, zlatých a rudých. Stovka ostrovů Braavosu.
Mistr Luwin je o Braavosu učil, ale Arya hodně z věcí, které jim říkal, zapomněla. Bylo to ploché město, to viděla dokonce i z dálky, ne jako Královo přístaviště na jeho třech vysokých kopcích. Jedinými kopci byly ty, které lidé postavili z cihel a žuly, z bronzu a mramoru. A ještě něco tam scházelo, třebaže jí chvíli trvalo, než si uvědomila, co je to. Tohle město nemá žádné hradby. Když to ale řekla Denyovi, dal se do smíchu. "Naše hradby jsou postavené ze dřeva a jsou rudě pomalované," řekl jí. "Našimi hradbami jsou naše galéry. Žádné jiné nepotřebujeme."
Paluba za nimi zapraskala. Arya se otočila a uviděla Denyova otce, tyčícího se nad nimi v dlouhém kapitánském kabátci z rudé vlny. Obchodní kapitán Ternesio Terys neměl vous a udržoval si svoje šedé vlasy ostříhané nakrátko a upravené tak, aby rámovaly jeho čtvercovitou, větrem ošlehanou tvář. Během plavby jej často viděla, jak žertuje se svou posádkou, ale když se zamračil, muži před ním utíkali jako před bouří. I teď se mračil. "Naše cesta tady končí," řekl Arye. "Máme namířeno do Celního přístavu, kde přijdou na palubu úředníci Mořského lorda, aby provedli prohlídku našeho zboží. Zabere jim to půl dne, vždycky jim to tak dlouho trvá, ale rozhodně by nebylo záhodno, abys tady čekala na jejich pozornost ty. Posbírej si svoje věci. Dám spustit člun a Yorko tě dopraví na břeh."
Na břeh. Arya se kousla do rtu. Přeplula Úzké moře, aby se sem dostala, ale kdyby se jí kapitán zeptal, řekla by mu, že chce zůstat na palubě Titánovy dcery. Byla příliš slabá, než aby mohla obsluhovat veslo, to už věděla, ale mohla by se učit splétat provazy, svinovat plachty a kormidlovat loď přes velká slaná moře. Denyo ji jednou vzal nahoru na hlídkový koš a ona se tam vůbec nebála, třebaže paluba jí připadala jen jako drobná tečka hluboko pod ní. Také umím počítat a udržovala bych si v čistotě kajutu.
Jenže na galéře žádné další dítě nepotřebovali. Kromě toho stačilo, aby se podívala na kapitánův obličej, a viděla na něm, jak už se nemůže dočkat, až se jí zbaví. "Na břeh," řekla a věděla, že břeh znamená pouze cizí lidi a neznámý svět.
"Valar dohaeris." Dotkl se dvěma prsty svého čela. "Prosím, aby sis pamatovala Ternesia Teryse a službu, kterou ti prokázal."

"Budu," slíbila Arya tiše. Vítr popotáhl za její plášť, neodbytný jako duch. Bylo načase, aby šla.
Posbírej si věci, řekl kapitán, jenže těch měla velice málo. Pouze šaty, které měla na sobě, svůj malý váček s mincemi, dárky, které jí dala posádka, dýku na levém boku a Jehlu na pravém.
Člun byl připravený dřív než ona a Yorko již seděl u vesel. Byl to také kapitánův syn, ale starší než Denyo a méně přátelský. Vždyť jsem se ani nerozloučila s Denyem, pomyslela si, když slézala dolů, aby se k němu připojila. Říkala si, zda toho chlapce ještě někdy v životě uvidí. Měla jsem se s ním rozloučit.
Titánova dcera se zmenšovala v brázdě za jejich člunem, zatímco město se zvětšovalo s každým záběrem Yorkových vesel. Po své pravici viděla přístav, změť přístavních hrází a mol přeplněných břichatými velrybářskými loděmi z Ibbenu, labutí lodě z Letních ostrovů a víc galér, než by dokázalo jakékoli děvče spočítat. Další přístav, o něco vzdálenější, byl po její levici, za ponorným bodem, kde nad hladinu vyčnívaly z vody vrcholky napůl potopených budov. Arya nikdy neviděla tolik velkých budov na jednom místě pohromadě. Královo přístaviště mělo Rudou baštu a Velké Baelorovo septum a Dračí jámu, ale Braavos se honosil desítkou chrámů, věží a paláců, které byly stejně velké nebo dokonce ještě větší. Zase ze mě bude myš, pomyslela si zachmuřeně, taková, jaká jsem byla v Harrenově, než jsem odtamtud utekla.
Z místa, kde stál Titán, vypadalo město jako jeden velký ostrov, ale jak Yorko vesloval blíž, viděla, že to je mnoho malých ostrovů těsně vedle sebe, pospojovaných klenutými kamennými mosty, které se vypínaly nad nesčetnými kanály. Za přístavem zahlédla ulice plné šedivých kamenných domů postavených tak blízko u sebe, že se o sebe navzájem opíraly. Arye připadaly divné, čtyři až pět pater vysoké a velmi úzké, s příkře zahrocenými, taškami pokrytými střechami, které vypadaly jako špičaté klobouky. Neviděla tam žádné došky a zahlédla jen pár dřevěných domů takového druhu, jaké znala ze Západozemí. Nemají tu stromy, uvědomila si. Braavos je samý kámen, šedé město v zeleném moři.
Yorko vesloval na sever od doků, do chřtánu velkého kanálu, široké zelené vodní cesty, která běžela rovnou do středu města. Propluli pod oblouky kamenného mostu ozdobeného stovkami druhů ryb, krabů a chobotnic. Před nimi se objevil druhý most, tentokrát zdobený krajkovím listnatých úponků, a za ním třetí, zírající na ně dolů tisícem namalovaných očí. Na každou stranu se otvírala ústí užších kanálů a z nich vedly ještě užší. Některé z domů byly postavené nadvodními cestami, jak viděla, měnily kanály v jakési tunely. Vyplouvaly z nich a vplouvaly do nich štíhlé čluny tvarované do podoby vodních hadů s namalovanými hlavami a zvednutými ocasy. Tyhle neměly vesla, ale bidla, jak si všimla, a ta bidla obsluhovali muži, kteří stáli na zádích v pláštích šedivé, hnědé a mechově zelené barvy. Viděla také velké bárky, vysoko navršené bednami a sudy a odstrkované dvaceti muži s bidly na každé straně, fantaskní plovoucí domy s lampami z barevného skla, sametovými závěsy a kovovými figurínami na přídích. Daleko vpředu, tyčící se nad kanály i nad domy, bylo masivní kamenné koryto podpírané třemi řadami mohutných sloupů a ubíhající do dáli, kde se ztrácelo v oparu. "Co je to?" zeptala se Arya Yorka a ukázala tam. "To je sladkovodní řeka," vysvětlil jí. "Přivádí čerstvou vodu z pevniny přes bažiny a slané mělčiny. Dobrou sladkou vodu pro fontány."
Když se podívala za sebe, přístav a laguna již nebyly vidět. Vpředu stála po obou stranách kanálu řada obrovských soch, vážných kamenných mužů v dlouhých bronzových róbách, potřísněných trusem mořských ptáků. Někteří drželi knihy, jiní džbány, další kladiva. Jeden třímal ve zvednuté ruce zlatou hvězdu. Další vyléval z kamenného džbánu nekonečný proud vody šplouchající dolů do kanálu. "To jsou bohové?" zeptala se Arya.
"Mořští lordi," odpověděl Yorko. "Ostrov bohů je o něco dál. Vidíš? O šest mostů dál, na pravém břehu. To je chrám Měsíčních pěvců."
Byl to jeden z těch, které Arya viděla již z laguny, rozlehlá masa sněhobílého mramoru s velkou stříbrnou kopulí, jejíž okna s tabulemi z mléčného skla ukazovala všechny fáze měsíce. Z každé strany hlavního vchodu stála mramorová panna, stejně vysoká jako Mořští lordi, a společně podpíraly půlměsícovitě tvarovaný překlad nade dveřmi.
Za tímto chrámem stála další impozantní budova z červeného kamene, vyhlížející stroze a přísně jako nějaká pevnost. Na vrcholu její velké čtvercovité věže plápolal oheň v železném koši, jenž měl dvacet stop v průměru, zatímco jeho kovové dveře byly lemovány menšími ohni. "Rudí kněží ty svoje plameny milují," řekl jí Yorko. "Jejich bohem je Pán světla, rudý R'hllor."
Já vím. Arya si vzpomínala na Thorose z Myru v jeho kouscích staré zbroje, nošených nad rouchem tak vybledlým, že vypadal spíš jako růžový kněz než jako rudý. Přesto jeho polibek vzkřísil lorda Berika z mrtvých. Dívala se, jak přibytek rudého boha klouže kolem nich, a říkala si, zda umí tihle braavoští kněží stejné věci.
Jako další se objevila obrovská cihlová stavba porostlá lišejníkem. Arya by ji považovala za skladiště, kdyby ovšem Yorko neřekl: "Toto je Svaté útočiště, kde uctíváme menší bohy, na které svět již zapomněl. Říkají zde tomu taky Bludiště." Mezi lišejníkem porostlými zdmi Bludiště běžel malý kanál, a právě tam zabočil Yorko s člunem doprava. Projeli tunelem a znovu vyjeli na světlo. Z obou stran se tyčily do výše další svatyně.
"Nikdy jsem netušila, že existuje tolik bohů," vydechla Arya.
Yorko jen cosi zabručel. Propluli ohybem a pod dalším mostem. Po jejich levici se objevil skalnatý pahorek, na jehož vrcholku stál chrám bez oken, postavený z tmavošedého kamene. Od jeho dveří vedlo dolů kamenné schodiště končící v krytém přístavišti.
Yorko vytáhl vesla a člun jemně narazil do kamenného pilíře. Popadl železný kruh, aby je na chvíli udržel na místě. "Tady tě vysadím."
Přístaviště bylo ponořené ve stínu, schody příkré. Chrám měl střechu z černých tašek, která vybíhala do ostré špičky, podobné jako měly domy podél kanálu. Arya si hryzala ret. Syrio pocházel z Braavosu. Možná navštívil i tento chrám. Možná vystupoval po těchto schoáech. Popadla kruh a vytáhla se na molo.
"Znáš moje jméno," řekl jí Yorko ze člunu.
"Yorko Terys."

"Valar áohaeris." Odstrčil se veslem a zaplul na hlubší vodu. Arya se za ním dívala, jak vesluje zpátky cestou, kudy připluli, dokud jí nezmizel z očí v přítmí pod mostem. Jakmile svist vesel odezněl, rozhostilo se takové ticho, že málem slyšela tep svého srdce. Najednou zatoužila být kdekoli jinde… možná zpátky na Harrenově s Gendrym nebo s Ohařem v lesích podél Trojzubce. Slánka je hloupé děcko, řekla si v duchu. Já jsem vlk, a nebudu se bát. Poklepala pro štěstí na jílec Jehly a vnořila se do stínů, berouc schody po dvou najednou, aby nemohl nikdo nikdy říct, že měla strach.
Na vrcholu našla dvojité vyřezávané dřevěné dveře dvanáct stop vysoké. Křídlo po levé straně bylo vyrobeno ze dřeva čarostromu, bledého jako kost, křídlo po pravici z lesklého ebenu. V jejich středu byla vyřezána tvář měsíce; ebenová na čarostromové straně, čarostromová na ebenové straně. Pohled na ni jí tak trochu připomněl strom srdce v božím háji na Zimohradu. Ty dveře mě pozorují, pomyslela si. Zatlačila do obou stran dveří najednou plochami dlaní v rukavicích, ale ani jedno křídlo se neotevřelo. Jsou zamčené a zatarasené. "Pusťte mě dovnitř, vy pitomé dveře," rozzlobila se. "Přeplula jsem Úzké moře." Zaťala ruku v pěst a zabušila na ně. "Jaqen mi řekl, že mám přijít. Mám železnou minci." Vytáhla ji ze svého váčku a zvedla ji do výše. "Vidíte? Valar morghulis."
Dveře jí sice neodpověděly, ale otevřely se.
Otevřely se dovnitř zcela neslyšně, bez lidské ruky, která by jimi pohnula. Arya udělala krok, pak další. Dveře se za ní zavřely, a na okamžik zůstala v šeru panujícím uvnitř slepá. Jehlu měla v ruce, ačkoli ji nenapadlo, aby ji tasila.
Podél zdí tam hořelo pár svící, ale vydávaly tak málo světla, že si Arya neviděla na svoje nohy. Někdo tam šeptal, příliš tiše, než aby rozlišila slova. Někdo jiný plakal. Slyšela lehké kroky, kůži šoupající po kameni, otvírání a zavírání dveří. Vodu, slyším taky vodu.
Její oči se pomalu přizpůsobovaly šeru. Chrám vypadal uvnitř mnohem větší, než jí připadal zvenčí. Septa v Západozemí byla sedmistranná, se sedmi oltáři pro sedm bohů, ale tady bylo víc bohů než sedm. Jejich sochy stály podél stěn, masivní a hrozivé. Kolem jejich chodidel blikaly červené svíčky, slabá rudá světýlka připomínající vzdálené hvězdy. Nejbližší byla mramorová žena dvanáct stop vysoká. Z očí jí kanuly opravdové slzy, stékaly do mísy, kterou držela v náruči. Za ní byl muž se lví hlavou usazený na trůnu vyřezaném z ebenu. Z druhé strany dveří se vzpínal na zadních obrovský kůň z bronzu a železa. O něco dál rozlišila velkou kamennou tvář, bledé dítě s mečem, chundelatou černou kozu velikosti pratura, muže v kápi, opírajícího se o hůl. Ostatní pro ni byly jen tyčícími se tvary, napůl rozpoznatelnými v šeru. Mezi bohy byly skryté výklenky plné stínů, v nichž tu a tam hořela svíce.
Arya tiše jako stín procházela mezi řadami dlouhých kamenných lavic, meč v ruce. Podlaha tam byla z kamene, jak jí napověděla chodidla; ne z leštěného mramoru jako podlaha ve Velkém Baelorově septu, ale o něco drsnější. Míjela jakési ženy, které si spolu šeptaly. Vzduch tam byl horký a dusný, tak dusný, že musela zívnout. Cítila svíce. Ta vůně byla neznámá a Arya to přičítala nějakému podivnému kadidlu, ale jak kráčela stále hlouběji do útrob chrámu, zdálo se jí, jako by tam byl cítit sníh a borové jehličí a horká dušenina. Dobré vůně, řekla si v duchu a hned si připadala o něco statečnější. Natolik statečná, že zasunula Jehlu zpátky do pochvy.
Uprostřed chrámu nalezla vodu, kterou slyšela; jezírko deset stop v průměru, černé jako inkoust a osvětlené mdlými plamínky červených svíček. Vedle jezírka seděl mladý muž ve stříbřitém plášti a tiše plakal. Dívala se, jak ponořil ruku do vody, vyslal šarlatové vlnky přes hladinu jezírka. Když ruku z vody vytáhl, sál si jeden po druhém prsty. Asi má žízeň. Na kamenném okraji jezírka stály dva poháry. Arya jeden naplnila a přinesla mu ho, aby se mohl napít. Mladý muž na ni dlouho hleděl, když mu jej nabídla. "Valar morghulis," řekl.
"Valar dohaeris," odpověděla.
Zhluboka se napil a odhodil pohár s tichým šplouchnutím do jezírka. Pak se zvedl, zapotácel se, svíraje si rukou břicho. Arya si na okamžik myslela, že upadne. Teprve tehdy uviděla tmavou skvrnu pod jeho opaskem, která se stále rozšiřovala, zatímco se na ni dívala. "Ty jsi pobodaný," vyhrkla, ale muž jí nevěnoval pozornost. Odpotácel se směrem ke zdi a tam se odplížil do výklenku, kde klesl na tvrdou kamennou lavici. Když se Arya rozhlédla kolem, uviděla další výklenky. V některých z nich spali staří lidé.
Ne, zašeptal polozapomenutý hlásek v její hlavě. Ti lidé jsou mrtví nebo umírají. Dívej se svýma očima.
Jejího ramene se dotkla čísi ruka.
Arya se otočila, ale bylo to jen děvčátko: malá bledá holčička v rouchu s kápí, které jako by ji pohlcovalo, černém na pravé straně a bílém na levé. Pod kápí byl vychrtlý kostnatý obličej, propadlé tváře a tmavé oči, velké jako talíře.
"Nesahej na mě," varovala Arya dítě. "Kluka, co na mě naposledy sáhl, jsem zabila."
Dívka řekla nějaká slova, která Arya neznala.
Zavrtěla hlavou. "Znáš společnou řeč?"
"Já ji znám," řekl hlas za ní.
Arye se vůbec nelíbilo, jak ji neustále něčím překvapují. Muž v kápi byl vysoký, oblečený ve větší verzi černobílé róby, jakou na sobě měla dívenka. Jediné, co viděla pod jeho kápí, byl slabý červený lesk světla svic, odrážející se od jeho očí. "Co je tohle za místo?" zeptala se ho.
"Místo pokoje," odpověděl laskavým hlasem. "Tady jsi v bezpečí. Tohle je Dům černé a bílé, mé dítě. Třebaže ty jsi ještě příliš mladá, než abys potřebovala vyhledávat laskavost Mnohotvárného boha."
"Je jako jižanský bůh, ten se sedmi tvářemi?"
"Sedmi? Ne. Má tolik tváří, že se nedají spočítat, moje malá, tolik tváří, jako je hvězd na obloze. V Braavosu lidé uctívají, co chtějí… ale na konci každé cesty stojí On mnoha tváří, čeká. Jednoho dne bude čekat i na tebe, neměj strach. Nemusíš do jeho náruče pospíchat."
"Já jsem přišla najít Jaqena H'ghara."
"Takové jméno neznám."
Její srdce pokleslo. "Byl z Lorathu. Vlasy měl na jedné straně bílé a na druhé červené. Řekl, že mě naučí tajemství, a dal mi tohle." Svírala v pěsti železnou minci. Když rozevřela prsty, lepila se jí k upocené dlani.

Kněz si minci prohlédl, třebaže neučinil jediný pohyb, aby se jí dotkl. Děvčátko s velkýma očima se na ni taky podívalo.
Nakonec muž v kápi řekl: "Pověz mi své jméno, dítě."
"Slánka. Přišla jsem ze Solnopánví, u Trojzubce."
Třebaže neviděla jeho tvář, měla pocit, že se usmívá. "Ne," řekl. "Pověz mi své jméno."
"Holátko," odpověděla tentokrát.
"Tvoje pravé jméno, dítě."
"Moje matka mne pojmenovala Nan, ale říkají mi Lasička…"
"Tvoje jméno."
Polkla. "Arry. Jsem Arry."
"To už je lepší. A teď pravdu."
Strach seká hlouběji než meče, řekla si v duchu. "Arya." Poprvé to slovo zašeptala. Podruhé jím po něm přímo mrskla.
"Jsem Arya z rodu Starků."
"To jsi," řekl, "jenže Dům černé a bílé není místem pro Aryu z rodu Starků."
"Prosím," řekla. "Nemám kam jít."
"Bojíš se smrti?"
Kousla se do rtu. "Ne."
"Uvidíme." Kněz si stáhl svou kápi. Neměl pod ní obličej; pouze zažloutlou lebku s několika cáry kůže, stále lnoucími k tvářím. Z jednoho prázdného očního důlku vylézal bílý červ. "Polib mne, dítě," zachroptěl, hlasem suchým a chraplavým jako chřestění smrti.
Myslí si, že mne vyděsí? Arya ho políbila tam, kde by měl mít nos, a vytáhla mrtvolného červa z jeho oka, aby jej spolkla, ale rozpustil se jí v ruce jako stín.
Žlutá lebka se také rozplynula a z výšky se na ni usmíval ten nejlaskavější stařeček, jakého kdy viděla. "Ještě nikdo se nikdy nepokusil sníst mého červa," řekl. "Máš hlad, dítě?"
Ano, pomyslela si, ale ne na jídlo.

CERSEI

nebe padal studený déšť, měnil růžový odstín hradeb a opevnění Rudé bašty v temně rudou barvu krve. Královna držela krále za ruku a neúprosně jej odváděla přes blátivé nádvoří k místu, kde již čekala nosítka s jejím doprovodem.
"Strýc Jaime říkal, že bych mohl jet na svém koni a házet lidem drobné peníze," protestoval chlapec.
"Chceš snad nastydnout?" Nechtěla to riskovat; Tommen nikdy nebyl tak odolný jako Joffrey. "Tvůj dědeček by chtěl, abys vypadal jako řádný král. Nepřijdeme přece do Velkého septa mokří a ucouraní." Dost špatné už je jen to, že musím zase mít na sobě smuteční šat. Černá jí nikdy neslušela. Se svou bledou pletí v ní sama napůl vypadala jako mrtvola. Vstala hodinu před svítáním, aby se vykoupala a nechala si učesat vlasy, a teď rozhodně neměla v úmyslu nechat si zničit výsledky svého snažení deštěm.
Uvnitř nosítek se Tommen opřel o polštáře a vyhlížel ven na padající déšť. "To bohové pláčou pro dědečka. Paní Jocelyn říká, že dešťové kapky jsou jejich slzy."
"Jocelyn je blázen. Kdyby bohové mohli plakat, plakali by i pro tvého bratra. Déšť je déšť. Zatáhni ten závěs, než nám sem ještě víc naprší. Ten plášť je ze soboliny, chceš, aby ti zmokl?"
Tommen udělal, jak mu přikázala. Jeho poslušnost jí dělala starosti. Král musí být silný. Joffrey by se se mnou kvůli tomu hádal. Nikdy se nenechal snadno zastrašit. "Nehrb se tolik," řekla Tommenovi. "Seď jako král. Vypni ramena a narovnej si korunu. Chceš snad, aby ti spadla před všemi tvými lordy z hlavy?"
"Ne, matko." Chlapec se vsedě napřímil a zvedl ruce, aby si korunu narovnal. Joffova koruna byla na jeho hlavu příliš velká. Tommen vždycky tíhl spíš k zavalitosti, ale nyní vypadala jeho tvář pohublejší. Jestlipak vůbec dobře jí? Musí si zapamatovat, že se na to má zeptat stevarda. Nemohla riskovat, že Tommen onemocní, ne s Myrcellou v rukou Dornů. Časem do Joffovy koruny doroste. Dokud se tak nestane, bude možná potřebovat menší, takovou, u které nebude hrozit, že mu spolkne hlavu. Probere to se zlatníky.
Nosítka byla pomalu snášena z Aegonova Vysokého kopce. Před nimi jeli dva muži Královské gardy, bílí rytíři na bílých koních, s bílými plášti prosáklými deštěm visícími jim z ramen. Za nimi jelo padesát lannisterských strážných ve zlatě a purpuru.
Tommen vyhlížel škvírou mezi závěsy do prázdných ulic. "Myslel jsem, že tady bude víc lidí. Když zemřel otec, vyšli ven všichni lidé, aby se podívali, jak jedeme kolem."
"Déšť je zahnal dovnitř." v Králově přístavišti nikdy neměli lorda Tywina rádi. On také nikdy o jejich lásku nestál.
"Lásku nemůžeš jíst ani si za ni nekoupíš koně, ani nevyhřeje tvé síně za chladné noci," slyšela ho říkat jednou Jaimemu, když její bratr ještě nebyl starší než nyní Tommen.
Ve Velkém Baelorově septu, té mramorové nádheře na vrcholu Visenyina kopce, byl malý zástup truchlících početně převážen zlatými plášti, které ser Addam Marbrand přivedl sem nahoru přes náměstí. Další přijdou až později, říkala si královna v duchu, zatímco jí ser Meryn Trant pomáhal z nosítek. Na ranní bohoslužbu měli být vpuštěni jen urození a jejich doprovod; odpoledne se bude konat další pro měšťanstvo a večerní modlitby byly přístupné pro všechny - Cersei se na ně bude muset vrátit, aby ji prostý lid viděl truchlit. Dav musí dostat svoje představení. Bylo to otravné. Byly tu úřady, které potřebovala obsadit, válka, kterou musela vyhrát, říše, které měla vládnout. Její otec by to byl pochopil.
Na vrcholu schodiště je již čekal nejvyšší septon, shrbený starý muž s chumáčovitým šedým vousem, tak nachýlený pod tíhou svých ozdobně vyšívaných rouch, že jeho oči byly ve stejné úrovni s královninou hrudí… třebaže jeho

koruna, vzdušný výtvor z brouseného křišťálu a tepaného zlata, dodávala k jeho výšce dobrou stopu a půl.
Tuto korunu mu dal lord Tywin, aby jí nahradil tu, jež se ztratila, když rozlícený dav zabil předchozího nejvyššího septona. V den, kdy vyplula Myrcella do Dorne, vytáhli toho tlustého blázna z jeho nosítek a roztrhali ho na kusy. Tamten byl především nenasyta a byl povolný. Tento… Tento nejvyšší septon byl Tyrionovou volbou, jak si Cersei náhle uvědomila. Bylo to znepokojivé pomyšlení.
Skvrnitá ruka starého muže vypadala jako kuřecí pařát, jak tak vyčnívala z rukávu pokrytého zlatými ozdobami ve tvaru spirálek a malými křišťály. Cersei poklekla na vlhký mramor a políbila mu prsty, ale Tommenovi to zakázala. Co všechno o mně ví? Co mu trpaslík řekl? Nejvyšší septon se usmíval, když ji provázel do septa. Byl to ale výhružný úsměv plný nevyslovené vědomosti, nebo jen bezděčné cuknutí vráskčitých rtů starého muže? Královna si tím nebyla jistá.
Pomalu kráčela skrze Lampovou síň pod koulemi z barevných sklíček zasazených v olověných rámečcích, svírajíc Tommenovu dlaň ve své. Trant a Černokotlý je provázeli každý z jedné strany. Voda z jejich plášťů odkapávala na podlahu, kde se srážela do loužiček. Nejvyšší septon šel neuvěřitelně pomalu, opíral se o hůl ze dřeva čarostromu, zakončenou křišťálovou koulí. Provázelo jej sedm z Nejoddanějších, třpytících se ve stříbrném brokátu. Tommen měl pod svým pláštěm ze soboliny zlatý brokát, královna pak staré šaty z černého sametu, lemované hermelínem. Nebyl čas nechat si ušít nové a nemohla si na sebe obléknout tentýž oděv, v jakém byla na pohřbu svého syna, ani ten, ve kterém pohřbívala Roberta.
Alespoň že se ode mne nebude očekávat, že si obléknu smuteční šat kvůli Tyrionovi. Na to se obléknu do rudého hedvábí a zlatého brokátu a do vlasů si vetknu rubíny. Nechala vyhlásit, že člověk, který jí přinese Tyrionovu hlavu, bude povýšen do panského stavu, bez ohledu na to, jak nízký či ubohý je jeho původ nebo postavení. Havrani roznesli její slib do všech koutů Sedmi království, a zvěst se brzy rozšíří za Úzké moře do devíti Svobodných měst a zemí za nimi. Ať si Skřet klidně uteče na konec světa, mně neunikne.
Královské procesí prošlo vnitřními dveřmi do prostorného srdce Velkého septa a kráčelo dál širokou uličkou, jednou ze sedmi, které se střetávaly pod kopulí. Po levici i po pravici klesali při jejich průchodu na kolena urození smuteční hosté. Byli tam mnozí z vazalů jejího otce a rytíři, kteří bojovali po boku lorda Tywina v půl stovce bitev. Pohled na ně ji naplnil sebedůvěrou. Nezůstala jsem bez přátel.
Pod vysokou kopulí ze skla, zlata a křišťálu leželo tělo lorda Tywina Lannistera na stupňovitém mramorovém katafalku. U jeho hlavy stál na stráži Jaime, zdravou rukou svíral jílec vysokého zlatého meče, jehož hrot byl opřený o podlahu. Plášť s kápí, který měl na sobě, byl bílý jako padlý sníh a šupiny jeho dlouhé drátěné košile byly z perleti zdobené zlatem. Lord Tywin by byl chtěl, aby se oblekl do lannisterského zlata a purpuru, pomyslela si. Vždycky ho přivádělo k zuřivosti, když viděl Jaimeho celého v bílém. Její bratr si také opět nechával narůst vous. Bradu a tváře mu pokrývalo strniště a dodávalo jeho obličeji drsné, pusté vzezření. Alespoň mohl počkat, dokud nebudou otcovy kosti pohřbeny pod Skálu.
Cersei vedla krále nahoru po třech krátkých schodech, aby poklekl vedle těla. Tommenovy oči byly zaplněné slzami. "Plač tiše," řekla mu, naklánějíc se k němu. "Jsi král, ne uřvané dítě. Tvoji vazalové tě pozorují." Chlapec si otřel slzy hřbetem ruky. Měl její oči, smaragdově zelené, stejně velké a jasné, jako bývaly Jaimeho oči, když byl v Tommenově věku. Její bratr býval tak pěkný chlapec… ale taky divoký, divoký jako Joffrey, opravdové lvíče. Bude mne potřebovat, abych ho naučila, jak vládnout, a ochránila jej před jeho nepřáteli. Někteří z nich stáli kolem nich dokonce i nyní, tvářili se, že jsou přátelé.
Tiché sestry lorda Tywina oblékly, jako by se měl vydat do poslední bitvy. Měl na sobě svoji nejlepší plátovou zbroj, těžkou ocel v barvě temného purpuru, zlatě vykládanou na dlouhých rukavicích, stehenních plátech a hrudním plátu. Jeho náloketnice byly zářícími zlatými slunci, na každém rameni se krčila zlatá lvice a na hřebeni přilbice položené vedle jeho hlavy byl hřivnatý zlatý lev. Na hrudi mu ležel dlouhý meč v pozlacené pochvě zdobené rubíny, ruce složené kolem jílce byly v rukavicích z pozlaceného pancíře. Dokonce i ve smrti si jeho tvář zachovává vznešený výraz, pomyslela si, ačkoli jeho ústa… Koutky úst jejího otce byly nepatrně zvednuté, dodávaly mu vzezření sotva patrného pobavení. Takhle by to být nemělo. Dávala to za vinu Pycellemu; měl tichým sestrám říct, že lord Tywin Lannister se nikdy neusmíval. Ten muž je stejně neužitečný jako bradavky na hrudním plátu. Onen poloviční úsměv jaksi dělal lorda Tywina méně hrozivým. To, a ještě skutečnost, že měl zavřené oči. Oči jejího otce byly vždycky znepokojivé; světle zelené, takřka průzračné, zlaté tečkované. Ty oči dokázaly prohlédnout člověka naskrz, viděly, jak slabý a bezcenný a ošklivý je hluboko uvnitř. Když se na tebe podíval, hned jsi věděl, že o tobě ví všechno.
Nezvány k ní přišly vzpomínky na hostinu, kterou pořádal král Aerys, když Cersei poprvé přišla ke dvoru, dívka nezkušená jako letní tráva. Starý Dobrovětrský blábolil cosi o zvýšení daně za víno, když pán Kouřovec náhle řekl: "Jestliže potřebujeme zlato, mělo by Jeho Veličenstvo přikázat tady lordu Tywinovi, aby se posadil na nočník." Aerys a jeho patolízalové se tomu hlasitě smáli, zatímco její otec jen pozoroval Kouřovce nad svým vinným pohárem. Ještě dlouho poté, co veselí odeznělo, ten pohled přetrvával. Kouřovec se odvrátil, otočil se zpátky, setkal se s otcovýma očima, pak se opět odvrátil, vypil korbel piva a odpotácel se s rudou tváří, poražen upřeným pohledem páru očí.
Oči lorda Tywina jsou teď navždy zavřené, pomyslela si Cersei. Teď je to můj pohled, před kterým se budou choulit, moje zamračení, ze kterého musejí mít strach. Já jsem taky lvice.
V septu bylo šero, když venku byla tak šedivá obloha. Pokud by déšť vůbec někdy přestal, slunce by dopadalo do septa skrze zavěšené krystaly a zalévalo by mrtvého všemi barvami duhy. Pán Casterlyovy skály si duhu zasluhoval. Byl to velký muž. Já ale budu větší. Za tisíc let ode dneška, až budou mistři psát o těchto časech, budeš pamatován pouze jako předek královny Cersei.
"Matko." Tommen ji zatahal za rukáv. "Co to tu tak strašně smrdí?"
Můj pan otec. "Smrt." Cítila to taky; slabý šepot rozkladu, ze kterého by nejraději nakrčila nos. Nevěnovala tomu pozornost. Za katafalkem stálo sedm septonů ve stříbrných róbách, prosili Otce na nebesích, aby soudil lorda Tywina

spravedlivě. Když byli hotovi, shromáždilo se před oltářem Matky sedmdesát sedm sept a začaly zpívat o jejím milosrdenství. Tommen se do té doby už neklidně vrtěl, a dokonce i královnu začínala bolet kolena. Pohlédla na Jaimeho. Její bratr tam stál, jako by byl vytesán z kamene, a neopětoval její pohled.
V lavicích klečel se shrbenými rameny jejich strýc Kevan a vedle něj jeho syn. Lancel vypadá hůř než jeho otec. Třebaže mu bylo teprve sedmnáct, mohl by se vydávat za muže již sedmdesátiletého; vyzáblý, s šedým obličejem, propadlými tvářemi, vpadlýma očima a vlasy bílými a lámavými jako křída. Jak může být Lancel mezi živými, když je Tywin Lannister mrtvý? Copak přišli bohové o rozum?
Lord Gyles kašlal víc než obvykle a zakrýval si nos čtvercem rudého hedvábí. Taky to cítí. Velmistr Pycelle měl zavřené oči. Jestli usne, přísahám, že ho nechám zmrskat. Na pravé straně od katafalku klečeli Tyrellové: pán Vysokozahrady, jeho ohyzdná matka a slaboduchá manželka, jeho syn Garlan a jeho dcera Margaery. Královna Margaery, opravila se v duchu; vdova po Joffovi a Tommenova nastávající. Margaery se hodně podobala svému bratrovi, Rytíři květin.
Královna si říkala, jestli mají společné i jiné věci. Naše malá růže má spoustu dam, čekajících jen na to, aby jí mohly být k službám, ve dne v noci. Byly s ní i teď, téměř tucet. Cersei pozorovala jejich tváře a říkala si: Která je nejbojácnější, nejzlovolnější, nejvíce lačnící po přízni? Která má nejupovídanější jazyk? Bude si muset zapamatovat, že si to má zjistit.
Bylo úlevou, když zpěvy skončily. Zápach vycházející z mrtvoly jejího otec jako by zesílil. Většina smutečních hostí měla tolik slušnosti, že předstírala, že je všechno v pořádku, ale Cersei viděla, jak dvě sestřenice lady Margaery krčí ty svoje tyrellské nosíky. Když kráčela s Tommenem zpátky uličkou, zdálo se jí, že někoho slyšela zamumlat slovo "latrína" a tiše se zasmát, ale když otočila hlavu, aby se podívala, kdo to promluvil, zíralo na ni jen moře prázdných obličejů. Nikdy by se neodvážili žertovat o něm, když ještě žil. Proměnil by jejich vnitřnosti ve vodu pouhým pohledem.
Zpátky v Lampové síni se kolem nich shlukli jako hejno much smuteční hosté, dychtiví zasypat je zcela zbytečnými projevy soustrasti. Rudovínovic dvojčata jí políbila ruku, jejich otec tváře. Hallyne Pyromancer slíbil, že v den, kdy se kosti jejího otce vydají na západ, bude na obloze nad městem plát hořící ruka. Lord Gyles jí mezi kašláním řekl, že najal mistrovského kameníka, aby vytesal sochu lorda Tywina, která bude stát věčnou stráž vedle Lví brány. Pán Bobulovský se objevil s náplastí přes pravé oko, přísahal, že ji bude nosit, dokud jí nebude moci přinést hlavu jejího zakrslého bratra.
Ještě ani neunikla pazourům toho blázna, když zjistila, že byla zahnána do úzkých lady Falyse a jejím manželem rytířem Balmanem Březovským. "Moje paní matka vzkazuje, že vám vyjadřuje tu nejhlubší soustrast, Výsosti," bublala na ni Falyse. "Lollys musela ulehnout na porodní lože a matka měla pocit, že bude lépe zůstat u ní. Prosí za prominutí a říkala, abych se zeptala… moje matka obdivovala nejvíc ze všech mužů právě zesnulého lorda Tywina. Kdyby se mé sestře narodil chlapeček, přála by si pojmenovat jej Tywin, kdyby… kdyby vám to nevadilo."
Cersei na ni hleděla plna zděšení. "Tvoje slaboduchá sestra se nechala znásilnit polovinou Králova přístaviště a Tanda si myslí, že poctí toho bastarda jménem mého otce? Ne, myslím, že to nedovolím."
Falyse sebou škubla, jako by byla dostala políček, ale její manžel si pouze uhladil palcem hustý plavý knírek. "Já to paní Tandě také říkal. Najdeme pro Lollysina bastarda, ehm… vhodnější jméno, dávám vám své slovo."
"Postarej se o to." Cersei se k nim otočila ramenem a zamířila pryč. Tommen mezitím upadl do spárů Margaery Tyrrel a její matky, jak si všimla. Královna trnů byla tak malá, že ji Cersei na okamžik považovala za další dítě. Než mohla svého syna před růžemi zachránit, tlak davu ji přivedl tváří v tvář jejímu strýci. Když mu královna připomněla, že se s ním chce později setkat, ser Kevan jen znaveně přikývl a požádal, zda se smí vzdálit. Lancel ale setrvával, dokonalý obraz člověka, který je jednou nohou v hrobě. Ovšem slézá dovnitř, nebo vylézá ven?
Cersei se přinutila usmát. "Lancele, těší mne, když vidím, že již vypadáš mnohem silnější. Mistr Ballabar nám přinesl tak ošklivé zvěsti, že jsme se obávali o tvůj život. Ale já si myslela, že jsi teď už na cestě do Darry, abys převzal svoje panství." Její otec jmenoval Lancela po Bitvě na Černovodě lordem, jako úlitbu svému bratru Kevanovi.
"Zatím ještě ne. Na mém hradu vládnou psanci." Hlas jejího bratrance byl stejně slabý jako knírek nad jeho horním rtem. Třebaže mu vlasy zbělely, chmýří jeho knírku si zachovalo pískovou barvu. Cersei často hledívala vzhůru na jeho tvář, zatímco byl ten chlapec v ní a svědomitě se pohyboval sem a tam. Vypadá to, Jako by měl na horním rtu rozmazanou špínu, Vždycky mu vyhrožovala, že mu na něj plivne a otře jej. "Můj otec říká, že říční krajiny potřebují silnou ruku."
Škoda že dostanou tu tvoji, chtěla říct. Místo toho se usmála. "A také se prý máš oženit."
Přes ztrhaný obličej mladého rytíře přelétl zasmušilý úsměv. "Freyovo děvče, a nikoli podle mé volby. Dokonce to ani není panna. Vdova, z Darryho krve. Můj otec říká, že mi pomůže s tamními rolníky, jenže všichni rolníci jsou mrtví."
Natáhl se po její ruce. "Je to kruté, Cersei. Její Výsost přece ví, že miluji -"
"- rod Lannisterů," dořekla to za něj. "O tom nikdo nepochybuje, Lancele. Ať ti tvoje žena dá silné syny." Raději však nenechávej jejího dědečka uspořádat svatební hostinu. "Jsem si jistá, že v Darry vykonáš mnoho šlechetných činů."
Lancel zbědované přikývl. "Když se zdálo, že bych mohl zemřít, můj otec ke mně přivedl nejvyššího septona, aby se za mne modlil. Je to dobrý člověk." Oči jejího bratrance byly mokré a lesklé, oči dítěte ve tváři starého muže. "Říká, že mne Matka ušetřila z nějakého svatého účelu, abych mohl odčinit svoje hříchy."
Cersei si říkala, jak má v úmyslu odčinit obcování s ní. Pasovat jej na rytíře byla chyba, a jít s ním do postele ještě větší. Lancel byl slabý jako rákos, a jeho nově nalezená zbožnost se jí pranic nezamlouvala; mnohem zábavnější byl, když se snažil napodobovat Jaimeho. Co tenhle ukňouraný blázen asi napovídal nejvyššímu septonovi? A co poví svojí malé Freyové, až spolu budou ležet ve tmě? Když se jí přizná, že lehával s Cersei, nu, to by ještě přežila. Muži o ženách vždycky lhali; mávla by nad tím rukou jako nad bohapustou pomluvou nezkušeného chlapce uchváceného její krásou. Ovšem pokud bude zpívat o Robertovi a víně… "Odčinění lze nejlépe dosáhnout pomocí modlitby," řekla mu. "Tiché modlitby." Nechala jej tam o tom přemýšlet a v duchu se obrňovala na střet s hejnem Tyrellů.
Margaery ji objala jako sestra, což královně připadalo troufalé, ovšem nebyla na místě, kde by ji za to mohla kárat. Lady

Alerie a její příbuzní se spokojili s tím, že jí políbili prsty. Paní Krásnobrodská, která byla v pokročilém stavu těhotenství, požádala královnu o svolení dát dítěti jméno Tywin, bude-li to chlapec, nebo Lanna, pokud se narodí děvče. Další? zasténala málem. Říše bude Tywiny přímo zahlcená. Dala jí své svolení tak laskavě, jak jen dokázala, předstírajíc potěšení.
Zato paní Dobrovětrská ji opravdu potěšila. "Veličenstvo," řekla jí svým smyslným myrským hlasem, "poslala jsem vzkaz svým přátelům za Úzkým mořem, ve kterém jsem je požádala, aby se Skřeta zmocnili v okamžiku, kdy se jeho odporná tvář objeví ve Svobodných městech."
"Máš za vodou hodně přátel?"
"V Myru mnoho. Také v Lys a Tyroši. Mocných mužů."
Cersei jí to docela věřila. Tyřanka byla až příliš krásná: s dlouhýma nohama a vyvinutou hrudí, s hladkou olivovou pletí, smyslnými rty, velkýma tmavýma očima a hustými černými vlasy, které vždycky vypadaly, jako by právě vstala z lože. Dokonce je hříchem i cítit, jako nějaký cizokrajný lotos. "Pán Dobrovětrský a já si nepřejeme nic jiného než věrně sloužit Její Výsosti a malému králi," zavrněla žena s pohledem natolik obtíženým významem, jako bylo břicho paní Krásnobrodské.
Tahle je opravdu ambiciózní, a její manžel je hrdý, ale chudobný. "Musíme si spolu ještě promluvit, má paní. Taena, je to tak? Jsi velmi laskavá. Jsem si jistá, že z nás budou dobré přítelkyně."
Pak už se na ni vrhl pán Vysokozahrady.
Mace Tyrell nebyl ani o deset let starší než Cersei, a přesto o něm smýšlela spíš jako o muži otcova věku, nikoli svého. Nebyl ani zdaleka tak vysoký, jako byl lord Tywin, ale jinak byl statnější, se silnou hrudí a ještě silnějším břichem. Vlasy měl kaštanově zbarvené, ale ve vousu již měl bílá a šedá místečka. Obličej míval často rudý. "Lord Tywin byl velký muž, výjimečný muž," prohlásil rozvážně, když ji políbil na obě tváře. "Obávám se, že muže jeho formátu už nezažijeme."
Díváš se na člověka stejného, jako byl on, pomyslela si Cersei. Před tebou stojí jeho dcera. Jenže Tyrella a sílu Vysokozahrady potřebovala, aby udržela Tommena na trůnu, a tak řekla jen: "Budeme ho velmi postrádat."
Tyrell jí položil ruku na rameno. "Žádný živý muž není hoden toho, aby si na sebe vzal zbroj lorda Tywina, to je zřejmé. Říše nicméně existuje dál a je třeba jí vládnout. Pokud je zde cokoli, čím bych mohl být v této temné hodině nápomocen, stačí, když mne o to Její Výsost požádá."
Jestli se chceš stát královým pobočníkem, můj pane, měj odvahu požádat o to otevřeně. Královna se usmála. Ať si z toho vyčte, cokoli chce. "Mého pána je zajisté zapotřebí na Rovině?"
"Můj syn Willas je schopný chlapec," odpověděl muž, odmítaje přijmout její dokonale jasnou narážku. "Nohu má možná pokroucenou, ale rozum mu neschází. A Garlan si brzy zabere Jasnovodu. Rozdělena mezi ty dva bude Rovina v dobrých rukou, kdyby se stalo, že by mne bylo zapotřebí jinde. Na první místo musí přijít vláda nad říší jako celkem, jak často říkal lord Tywin. A těší mne, že právě já mohu v tomto ohledu přinést Její Výsosti dobré zprávy. Můj strýc Garth souhlasil s tím, že bude sloužit jako správce pokladny, jak si to lord Tywin přál. Právě putuje do Starého města, aby se tam nalodil. Jeho synové přijedou s ním. Lord Tywin se zmínil v tom smyslu, že by bylo záhodno najít místa rovněž pro ty dva. Snad v městské hlídce."
Královnin úsměv zamrzl natolik, až se obávala, že jí z toho popraskají zuby. Garth Hrubián v malé radě a jeho dva bastardi ve zlatých pláštích… myslí si snad Tyrellové, že jim jen tak naservíruji říši na zlatém tácu? Arogance tohoto návrhu jí vzala dech,
"Garth mi dobře sloužil jako lord senešal, stejně jako mému otci přede mnou," pokračoval Tyrell. "Malíček měl nos na zlato, to nepopírám, ovšem Garth -"
"Můj pane," přerušila ho Cersei. "Obávám se, že došlo k nedorozumění. Již jsem požádala lorda Gylese z Růženína, aby sloužil jako nový správce pokladny, a on mne poctil tím, že mou nabídku přijal."
Mace na ni jen hleděl. "Pán z Růženína? Ten… ukašlaný? Jenže… oni se na té věci dohodli, Výsosti. Garth je již na cestě do Starého města."
"V tom případě raději pošli havrana lordu Vysokověžskému a požádej ho, aby zajistil, že se tvůj strýc nenalodí. Příčilo by se nám pomyšlení, že by měl Garth přetrpět plavbu po podzimním moři zcela zbytečně." Mile se na něj usmála. Tyrellův tlustý krk zalila červeň. "To… lord Tywin mne ujistil, že…" Začal prskat.
Pak se objevila jeho matka a zavěsila se do jeho rámě. "Zdá se, že lord Tywin se nepodělil o své plány s naší regentkou, i když si jaksi neumím představit proč. Přesto nemá smysl plísnit za to Její Výsost. Má docela pravdu, musíš napsat lordu Leytonovi, než Garth nastoupí na loď. Víš přece, že trpívá mořskou nemocí a jeho plynatost se vždycky ještě zhorší." Paní Olenna obdařila Cersei bezzubým úsměvem. "S lordem Gylesem bude v poradních komnatách lepší vzduch, ačkoli si troufám tvrdit, že to jeho věčné kašlání by mne poněkud rozptylovalo. Našeho strýce Gartha všichni zbožňujeme, ovšem trpí větry, to nelze popřít. Já si odporné pachy ošklivím." Její vrásčitý obličej se svraštil ještě víc.
"Popravdě řečeno, i ve svatém septu jsem zachytila závan čehosi nepříjemného. Možná jste to cítila taky?"
"Ne," odpověděla Cersei chladně. "Pach, říkáš?"
"Spíš zápach."
"Možná ti zde chybí tvé podzimní růže. Už tě zde zdržujeme příliš dlouho." Čím dříve se paní Olenny zbaví, tím lépe. Lord Tyrell nepochybně vyšle značný počet svých rytířů, aby dohlédli na to, že jeho matka bezpečně dorazí domů, a čím méně tyrellských mečů ve městě bude, tím lehčeji se bude královně spát.
"Přiznávám, že se mi po vůních Vysokozahrady již stýská," řekla stará paní, "ale samozřejmě nemohu odjet, dokud neuvidím, jak se moje sladká Margaery vdává za drahého malého Tommena."
"Já ten den očekávám se stejnou dychtivostí," vložil se do hovoru Tyrell. "Lord Tywin a já jsme v této záležitosti náhodou již byli před stanovením data. Možná bychom spolu mohli v této diskusi pokračovat, Výsosti."

"Brzy."
"Brzy postačí," řekla paní Olenna s odfrknutím. "A teď už pojď, Máci, nechej Její Výsost, ať se může vypořádat se svým… žalem."
Postarám se o to, abys byla mrtvá, stařeno, slíbila jí Cersei v duchu, zatímco Královna trnů třaslavě odcházela mezi svými strážnými obrovskými jako hory, párem mužů o výšce sedmi stop, kterým pobaveně říkala Levý a Pravý. Uvidíme, jak hezká z tebe bude mrtvola. Bylo zřejmé, že stará žena je přinejmenším dvakrát tak chytrá jako její syn. Královna zachránila svého syna před Margaery a jejími sestřenicemi a zamířila s ním ke dveřím. Déšť venku konečně ustal a podzimní vzduch byl sladký a svěží. Tommen si sundal korunu. "Nasaď si ji zpátky," poručila mu Cersei.
"Bolí mě z ní za krkem," postěžoval si chlapec, ale udělal, jak mu přikázala. "Ožením se už brzy? Margaery říká, že jakmile budeme sezdáni, můžeme odjet do Vysokozahrady."
"Do Vysokozahrady nepojedeš, ale můžeš teď jet na koni zpátky do hradu." Cersei pokynula rytíři Merynu Trantovi. "Přived Jeho Veličenstvu koně a požádej lorda Gylese, aby mi prokázal tu čest a jel se mnou v mých nosítkách." Věci se daly do pohybu rychleji, než očekávala; nesměla mařit čas.
Tommen byl při představě projížďky nadšený, a samozřejmě lord Gyles byl jejím pozváním poctěn, třebaže když ho požádala, aby se stal jejím správcem pokladny, rozkašlal se tak prudce, až dostala strach, že zemře rovnou tady a teď. Matka však byla milosrdná a Gyles se nakonec vzpamatoval natolik, že byl schopen přijmout její nabídku, a dokonce ze sebe začal vykašlávat jména mužů, které by chtěl nahradit, celní úředníky a výrobce vlny, jež jmenoval Malíček, ba dokonce jednoho ze strážců klíčů.
"Jmenuj si krávou, koho chceš, pokud z ní poteče mléko. A kdyby se tě někdo zeptal, tak jsme se na tomhle dohodli již včera."
"Vče -" Ohnul jej nový záchvat kašle. "Včera. Zajisté." Lord Gyles kašlal do kapesníku z rudého hedvábí, jako by chtěl zamaskovat krev ve svých hlenech. Cersei předstírala, že si toho nevšimla.
Když zemře, najdu si někoho jiného. Snad by mohla povolat nazpět Malička. Královna si nedokázala představit, že Petyr Baeliš bude moci zůstat lordem protektorem Údolí na delší čas, když byla Lysa Arryn mrtvá. Šlechticové v Údolí již byli nepokojní. Jakmile mu vezmou toho zatraceného kluka, lord Petyr se připlazí zpátky.
"Výsosti?" zakašlal lord Gyles a otřel si ústa. "Mohl bych…" Znovu zakašlal, "…se zeptat, kdo…" Roztřásl jej další nápor kašle, "…bude královým pobočníkem?"
"Můj strýc," odpověděla nepřítomně.
Bylo jí úlevou, když před sebou spatřila velkou bránu do Rudé bašty. Svěřila Tommena do péče jeho panošů a vděčně se uchýlila do svých komnat, aby si odpočinula.
Ještě si ani nesundala boty, když dovnitř plaše vešla Jocelyn, aby jí oznámila, že je venku Qyburn a prosí o přijetí.
"Pošli ho dovnitř," poručila královna. Vladař neodpočívá.
Qyburn byl starý, ale jeho vlasy v sobě měly víc popela než sněhu a vrásky od smíchu kolem jeho úst navozovaly dojem, že je oblíbený dědeček nějaké holčičky. Ačkoli poněkud ošuntělý dědeček. Límec jeho hávu byl roztřepený a jeden rukáv měl roztrhaný a špatně pozašívaný. "Musím se Její Výsosti omluvit za svoje vzezření," spustil. "Byl jsem dole v žalářích, kde jsem se dotazoval na Skřetův útěk, jak jste mi přikázala."
"A co jsi zjistil?"
"V tu noc, kdy zmizeli lord Varys a váš bratr, se ztratil ještě třetí muž."
"Ano, dozorce. Co s ním?"
"Ten muž se jmenoval Rugen. Dozorce, který měl na starosti černé cely. Hlavní žalářník jej popisuje jako tělnatého, neoholeného, hrubé řeči. Dozorcem byl jmenován ještě za vlády starého krále Aeryse, a přicházel si a odcházel dle libosti. Černé cely nebyly v posledních letech příliš často obývány. Ostatní dozorci se ho báli, jak se zdá, ale žádný toho o něm moc nevěděl. Neměl žádné přátele, žádné příbuzné. Neholdoval pití ani nenavštěvoval nevěstince. Jeho spací cela byla vlhká a ponurá, a sláma, na které spal, byla plesnivá. Jeho vědro přetékalo."
"Tohle všechno už vím." Jaime Rugenovu celu pečlivě prohlédl a po něm ještě zlaté pláště sera Addama.
"Ano, Výsosti," řekl Qyburn, "ale věděla jste, že pod tím zapáchajícím nočníkem byl volný kámen, který se otvíral do malé dutiny? Takové to místo, kam by si mohl člověk schovávat cennosti, kdyby nechtěl, aby je někdo objevil?"
"Cennosti?" To pro ni byla novinka. "Máš na mysli peníze?" Po celou dobu měla podezření, že Tyrion si dozorce nějakým způsobem koupil.
"Nepochybně. Aby bylo jasno, ta dutina byla prázdná, když jsem ji našel. Rugen si určitě vzal svůj nepoctivě nabytý poklad s sebou, když prchal. Když jsem se ale skláněl nad otvorem se svou pochodní, uviděl jsem, jak se tam něco zablesklo, a tak jsem škrábal do hlíny, dokud jsem to nedostal ven." Qyburn rozevřel dlaň. "zlatou minci."
Zlato, ano, ale Cersei chvíli trvalo, než si uvědomila, že na ní je něco zvláštního. Příliš malá, pomyslela si, příliš tenká. Ta mince byla stará a ošoupaná. Na jedné straně byla tvář krále z profilu, na druhé otisk ruky. "Tohle není náš zlaták."
"Ne," souhlasil Qyburn. "Pochází z doby před Dobytím, Výsosti. Ten král je Garth Dvanáctý a ta ruka je znakem rodu Zahradnických."
Z Vysokozahrady. Cersei sevřela dlaň kolem mince. Co je tohle za zradu? Mace Tyrell byl jedním z Tyrionových soudců a hlasitě se dožadoval jeho smrti. Byl to nějaký úklad. Že by se po celou dobu paktoval se Skřetem, plánoval spolu s ním otcovu smrt? S Tywinem Lannisterem v hrobě byl Mace Tyrell jasnou volbou na místo králova pobočníka, ale že by zašel až tak daleko… "Nikomu o tom neřekneš ani slovo," nařídila.
"Její Výsost se může spolehnout na mou diskrétnost. Jakýkoli muž, který jezdí se společenstvím žoldáků, se naučí držet jazyk za zuby, jinak jej nebude mít dlouho."
"V mém společenství rovněž." Královna minci odložila. Popřemýšlí o tom později. "Co ta druhá záležitost?"
"Ser Gregor." Qyburn pokrčil rameny. "Vyšetřil jsem ho, jak jste nařídila. Vsadil bych svůj život na to, že Zmije namočil

hrot svého kopí do mantikořího jedu z východu."
"Pycelle je jiného názoru. Řekl mému otci, že mantikoří jed zabíjí v okamžiku, kdy pronikne k srdci."
"Taky že ano. Jenže tento jed byl nějak posílen, tak, aby co nejvíc prodloužil Horovo umírání."
"Posílen? Jak posílen? Nějakými jinými substancemi?"
"Možná je to tak, jak Její Výsost říká, třebaže ve většině případů příměsi naopak účinnost jedu snižují. Možná tomu je tak, že příčina je… řekněme méně přirozená. Myslím, že se jedná o kouzlo."
Je tenhleten stejný blázen jako Pycelle? "Takže mi tu tvrdíš, že Hora umírá kvůli nějaké černé magii?"
Qyburn její výsměšný tón ignoroval. "Umírá na otravu, ale pomalu, ve strašlivých bolestech. Moje úsilí zmírnit jeho bolesti bylo stejně marné jako Pycelleho. Obávám se, že ser Gregor má silný návyk na makové mléko. Jeho panoši mi řekli, že ho sužují oslepující bolesti hlavy a že často hltá makové mléko tak, jako jiní lidé pijí pivo. Ať je tomu jak chce, žíly mu zčernaly od hlavy až k patě, jeho moč je zakalená hnisem a jed vyžral v jeho boku díru velikosti mé pěsti. Abych pravdu řekl, je skoro zázrak, že ten muž je stále ještě naživu."
"Díky jeho obrovitosti," řekla královna zamračeně. "Gregor je velmi velký muž. Také velmi hloupý. Příliš hloupý, než aby věděl, kdy má zemřít, jak se zdá." Zvedla svůj pohár a Senelle jej znovu doplnila. "Jeho výkřiky děsí Tommena. I mne budí za nocí. Řekla bych, že je nejvyšší čas zavolat Illyna Payna."
"Výsosti," řekl Qyburn, "snad bych mohl přestěhovat sera Gregora do sklepení? Tam by vás jeho výkřiky nerušily a já bych byl schopen nerušené se o něj starat."
"Starat se o něj?" Zasmála se. "O toho se postará ser Ilyn."
"Pokud si to Její Výsost přeje," přikývl Qyburn, "ovšem ten jed… bylo by užitečné dozvědět se o něm něco víc, že ano? Pošli rytíře, aby zabil rytíře, a lučištníka, aby zabil lučištníka, říká často obyčejný lid. Bojovat proti černé magii…" Nedokončil svou myšlenku, jen se na ni usmál.
Není to Pycelle, to je zřejmé. Královna jej pozorovala a v duchu se divila. "Proč ti vlastně Citadela odebrala řetěz?"
"Velmistři jsou ve svých srdcích všichni zbabělci. Šedé ovce, říká jim Marwyn. Byl jsem stejně zkušený léčitel jako Ebrose, ale toužil jsem ho překonat. Po stovky let otvírají muži z Citadely těla mrtvých, aby studovali podstatu života. Já toužil pochopit podstatu smrti, a tak jsem otvíral těla živých. Za ten zločin mne šedé ovce zostudily a přiměly mne odejít do exilu… ale pochopil jsem podstatu života a smrti lépe než kterýkoli člověk ve Starém městě."
"Opravdu?" To ji zmátlo. "Dobrá tedy. Hora je tvůj. Dělej si s ním, co chceš, ale omez svá pozorování na černé cely. Až zemře, přines mi jeho hlavu. Můj otec slíbil, že ji pošle do Dorne. Princ Doran by nepochybně dal přednost tomu, aby mohl zabít Gregora sám, ale všichni musíme v životě snášet zklamání."
"Velmi dobře, Výsosti." Qyburn si odkašlal. "Nejsem nicméně tak dobře vybaven jako Pycelle. Musím si pořídit jisté…"
"Nařídím lordu Gylesovi, aby tě vybavil dostatkem zlata pro veškeré tvoje potřeby. Kup si také nějaký nový oděv. Vypadáš, jako bys sem přivandroval z Blešího zadku." Pozorovala jeho oči, zvažovala v duchu, jak dalece se mu odváží důvěřovat. "Musím ti říkat, že to pro tebe dopadne zle, pokud by jakékoli slovo o tvém… úsilí… proniklo za tyto zdi?"
"Ne, Výsosti." Qyburn ji obdařil ujišťujícím úsměvem. "Vaše tajemství jsou u mne v bezpečí."
Když odešel, Cersei si nalila pohár silnovína a vypila jej u okna. Pozorovala přitom, jak se prodlužují stíny na nádvoří, a přemýšlela o minci. Zlato z Roviny. Proč jinak by měl vězeňský dozorce v Králově přístavišti zlato z Roviny, pokud by nebyl podplacen, aby pomohl přivodit otcovu smrt?
Ač se snažila ze všech sil, nedokázala si vybavit tvář lorda Tywina, aniž by viděla onen přihlouplý malý poloúsměv, a znovu cítila odporný pach vycházející z jeho mrtvoly. Říkala si, zda je za tím vším také Tyrion. Je to malé a kruté, tak jako on. Že by Tyrion učinil z Pycelleho svého člověka? Poslal toho starce do černých cel, a nad těmi měl dozor Rugen, vzpomněla si. Všechny vlákna byla spletená dohromady způsobem, který se jí pranic nezamlouval. Nejvyšší septon je také Tyrionův člověk, uvědomila si náhle, a tělo nebohého otce bylo v jeho péči od soumraku do svítání.
Její strýc se pohotově dostavil při západu slunce, oblečený v prošívaném kabátci z uhlově černé vlny, stejně ponurém jako jeho tvář. Tak jako všichni Lannisterové, měl i strýc Kevan světlou pleť a byl plavovlasý, třebaže v pětapadesáti již o většinu svých vlasů přišel. Nikdo by jej nemohl nazvat pohledným. Se svým silným pasem, kulatými rameny a čtvercovitou vyčnívající bradou, kterou rozhodně nemohl jeho nakrátko zastřihávaný žlutý vous úspěšně zamaskovat, jí připomínal starého mastifa… ovšem věrného starého mastifa, který byl přesně tím, co potřebovala.
Pojedli prostou večeři sestávající z řípy, chleba a krvavého hovězího, se džbánem dornského červeného na zapití. Ser Kevan mluvil málo a poháru s vínem se sotva dotkl. Příliš se trápí, pomyslela si. Potřebuje se pustit do práce, aby snáz překonal svůj žal.
Řekla mu to, když byly sklizeny poslední zbytky jídla a sluhové se vzdálili. "Vím, jak hodně na tebe můj otec spoléhal, strýce. Já nyní musím dělat totéž."
"Potřebuješ pobočníka," řekl, "a Jaime ti to odmítl."
Je neomalený. Dobrá tedy. "Jaime… byla jsem natolik přemožená žalem nad otcovou ztrátou, že jsem si stěží uvědomovala, co říkám. Jaime je galantní, jenže buďme upřímní, taky trochu blázen. Tommen potřebuje rozumnějšího muže. Někoho staršího."
"Mace Tyrell je starší."
Její chřípí se rozšířilo. "Nikdy." Odhrnula si pramen vlasů z čela. "Tyrellové zacházejí příliš daleko."
"Byla bys blázen, kdybys jmenovala pobočníkem Mace Tyrella," připustil ser Kevan, "ale ještě větší bláznovství by bylo udělat si z něj nepřítele. Slyšel jsem, co se stalo v Lampové síni. Mace by měl vědět, že není radno pouštět se do takových věcí na veřejnosti, ale přesto od tebe nebylo moudré, že jsi ho zahanbila před polovinou dvora."
"Raději tohle než trpět v radě dalšího Tyrella." Jeho výtka ji mrzela. "Pán z Růženína bude jako správce pokladny dostačující. Viděl jsi jeho nosítka, samá dřevořezba a hedvábné závěsy. Jeho koně jsou ustrojeni lépe než u většiny rytířů. Muž tak bohatý by neměl mít problémy získat zlato. A co se týče pobočníka… kdo lépe dokončí dílo mého otce

než jeho bratr, se kterým se radil úplně o všem?"
"Každý člověk potřebuje někoho, komu by mohl důvěřovat. Tywin měl mne a kdysi tvoji matku."
"Velmi ji miloval." Cersei odmítala myslet na mrtvou děvku v jeho posteli. "Vím, že jsou teď spolu."
"O to se modlím i já." Ser Kevan dlouho pozoroval její tvář, než jí odpověděl. "Žádáš po mně příliš, Cersei."
"O nic víc, než chtěl můj otec."
"Jsem unavený." Její strýc se natáhl po svém poháru a napil se. "Mám ženu, kterou jsem neviděl dva roky, mrtvého syna, kterého musím oplakávat, dalšího syna, který se má oženit a stát se lordem. Hrad Darry je třeba opětovně posílit a jeho území ochraňovat, jeho vypálená pole je třeba zorat a nově ošít. Lancel potřebuje mou pomoc."
"Stejně jako Tommen." Cersei neočekávala, že bude muset Kevana přemlouvat. Před otcem se nikdy neostýchal. "Říše tě potřebuje."
"Říše. Ano. A rod Lannisterů." Znovu si usrkl vína. "Nu dobrá. Zůstanu zde a budu sloužit Jeho Veličenstvu…"
"Výborně," začala říkat, jenže ser Kevan zvedl hlas a přerušil ji.
"…ovšem jen pokud mne jmenuješ nejenom pobočníkem, ale také regentem a ty sama odjedeš zpátky do Casterlyovy skály."
Cersei se na okamžik zmohla jen na to, že na něj tupě zírala. "Já jsem regentka," připomněla mu.
"Byla jsi. Tywin neměl v úmyslu ponechat tě v té roli. Pověděl mi o svých plánech poslat tě zpátky do Skály a nalézt ti nového manžela."
Cersei cítila, jak se v ní zvedá hněv. "Mluvil o tom, ano. A já mu řekla, že si nepřeji znovu se provdat."
Na jejího strýce to nezapůsobilo. "Pokud jsi pevně rozhodnutá neprovdat se, nebudu tě do toho nutit. Ovšem co se týče toho druhého, jsi teď paní Casterlyovy skály. Tvoje místo je tam."
Jak se opovažuješ? chtěla na něj vykřiknout. Místo toho řekla: "Jsem také královna regentka. Moje místo je zde u mého syna."
"Tvůj otec byl jiného názoru."
"Můj otec je mrtvý."
"K mému nezměrnému žalu a zármutku celého národa. Otevři oči a rozhlédni se kolem sebe, Cersei. Království je v troskách. Tywin by možná byl schopen dát všechno do pořádku, jenže…"
"Já dám všechno do pořádku!" Cersei změkčila svůj tón. "S tvou pomocí, strýce. Pokud mi budeš sloužit stejně věrně, jako jsi sloužil mému otci -"
"Ty nejsi tvůj otec. A Tywin vždycky považoval za svého právoplatného dědice Jaimeho."
"Jaime… Jaime složil slib. Jaime vůbec nepřemýšlí, všemu a všem se vysmívá a říká si, co ho napadne. Jaime je jen pohledný blázen."
"A přesto byl tvou první volbou pro úřad králova pobočníka. Co to o tobě vypovídá?"
"Už jsem ti říkala, že jsem byla nemocná žalem, nepřemýšlela jsem -"
"Ne," souhlasil ser Kevan. "Proto by ses měla vrátit do Casterlyovy skály a ponechat krále s těmi, kteří přemýšlejí."
"Král je můj syn!" Cersei vstala.
"Ano," řekl její strýc, "a podle toho, jak se choval Joffrey, jsi stejně neschopná matka jako vladařka."
Vychrstla mu obsah svého vinného poháru do tváře.
Ser Kevan vstal s těžkopádnou důstojností. "Výsosti." Víno mu stékalo po tvářích a odkapávalo z nakrátko zastřiženého vousu. "Mohu odejít?"
"Podle jakého práva se opovažuješ klást mně podmínky? Nejsi víc než jeden z rytířů mého otce!"
"Nevlastním žádné pozemky, to je pravda. Ale mám určité příjmy a stranou pak truhlice s penězi. Můj otec nezapomněl na žádné ze svých dětí, když umíral, a Tywin se uměl odměňovat za dobré služby. Živím dvě stovky rytířů a mohu jejich počet zdvojnásobit, bude-li to zapotřebí. Pod mou vlajkou jezdí svobodní jezdci, a mám zlato, abych si mohl najmout žoldnéře. Bylo by moudré, kdybyste moje slova nebrala na lehkou váhu, Výsosti… a ještě moudřejší, kdybyste si ze mne nedělala svého nepřítele."
"Ty mně vyhrožuješ!"
"Jen radím. Pokud mi nepředáš regentství, jmenuj mne svým kastelánem Casterlyovy skály a pobočníkem udělej buď Matthise Jeřábce, nebo Randylla Tarlyho."
Oba jsou to Tyrellovi vazalové. Ten návrh jí vyrazil dech. Je snad podplacený? přemítala v duchu. Přijal tyrellské zlato, aby zradil rod Lannisterů?
"Lord Matthis je rozumný, uvážlivý, oblíbený," pokračoval její strýc lhostejně. "Lord Randyll je tím nejlepším vojákem v říši. Špatný pobočník pro mírové časy, jenže když je Tywin mrtvý, není lepšího muže, který by mohl dovést ke konci tuto válku. Lord Tyrell si to nemůže vyložit jako urážku, když vybereš za pobočníka jednoho z jeho vlastních vazalů. Oba jsou to schopní muži… a věrní. Jmenuj kteréhokoli z nich a bude tvůj. Posílíš sebe a oslabíš Vysokozahradu, a přesto ti za to Mace ještě poděkuje." Pokrčil rameny. "To je moje rada, řiď se jí či ne. Pro mě za mě si můžeš jmenovat pobočníkem třeba Měsíčního chlapce. Můj bratr je mrtvý, ženo. Jdu ho odvézt domů."
Zrádce, pomyslela si. Převlékač plášťů. Říkala si, kolik mu z toho poradil Mace Tyrell. "Opustil bys svého krále, když tě potřebuje nejvíc," řekla mu. "Opustil bys Tommena."
"Tommen má svoji matku." Zelené oči sera Kevana se setkaly s jejími, ani jednou nemrkly. Pod jeho bradou se zachvěla poslední rudá kapka a konečně odpadla. "Ano," dodal tiše po chvíli, "a myslím, že má taky otce."

JAIME

er Jaime Lannister, celý v bílém, stál vedle katafalku svého otce, pět prstů sevřených kolem jílce pozlaceného meče. Za

soumraku vnitřek Velkého Baelorova septa zešeřel a zpřízračněl. Vysokými okny šikmo pronikalo poslední denní světlo, zalévalo tyčící se podobizny Sedmi ponurým narudlým svitem. Kolem jejich oltářů se mihotaly plamínky vonných svící, zatímco v příčných chrámových lodích se hromadily hluboké stíny a tiše se kradly přes mramorové podlahy. Ozvěny večerních zpěvů odumřely s odchodem posledních smutečních hostí.
Balon Swan a Loras Tyrell zůstali, ale zbytek jich odešel. "Žádný muž nevydrží stát na stráži sedm dní a sedm nocí," řekl ser Balon. "Kdy jsi naposledy spal, můj pane?"
"Když můj otec ještě žil," odpověděl Jaime.
"Dovol mi stát dnes v noci na stráži místo tebe," nabídl se ser Loras.
"Tvůj otec to nebyl." Ty jsi ho nezavraždil. Já ano. Šíp, který jej zabil, možná vystřelil Tyrion, jenže já jsem pustil Tyriona. "Nechte mne být."
"Jak můj pán poroučí," řekl ser Balon. Ser Loras vypadal, jako by se s ním chtěl dál dohadovat, ale ser Balon ho vzal za paži a odvedl ho pryč. Jaime naslouchal, jak odeznívá ozvěna jejich kroků. A pak již byl opět sám se svým otcem, mezi svícemi, krystaly a odporným nasládlým pachem smrti. Záda jej bolela od tíhy zbroje a nohy měl téměř necitlivé. Mírně změnil svůj postoj a zesílil stisk kolem jílce zlatého meče. Nemohl tím mečem vládnout, ale mohl jej alespoň držet. V chybějící ruce mu bolestně cukalo. Bylo to téměř legrační. Měl větší cit v ruce, o kterou přišel, než ve zbytku těla, které mu zůstalo.
Moje ruka hladoví po meči. Potřebuji někoho zabít. Varyse, pro začátek, ale nejdřív musím najít kámen, pod kterým se Pavouk schovává. "Nařídil jsem eunuchovi, aby jej odvedl na loď, ne do tvé ložnice," řekl mrtvole. "Na jeho rukou je stejné množství krve jako na… Tyrionových." Na jeho rukou je stejně krve jako na mých, měl v úmyslu říci, ale slova mu uvízla v hrdle. Cokoli Varys udělal, přiměl jsem ho to udělat já.
Té noci, kdy se konečně rozhodl nenechat svého malého bratra zemřít, čekal v eunuchových komnatách. Zatímco čekal, ostřil si jednou rukou dýku, nalézaje zvláštní útěchu v onom skříp-skříp-skříp, které vydávala ocel při doteku s kamenným brouskem. Při zvuku kroků se postavil ke dveřím. Varys vstoupil v oblaku pudru a levandule. Jaime se postavil za něho, kopl jej zezadu do kolena, klekl mu na hrudník a přiložil mu nůž pod tu jeho měkkou bílou bradu, takže Varys musel vyvrátit hlavu. "Nu, lorde Varysi," řekl laskavým tónem, "je milé potkat tě zde."
"Ser Jaime?" zalapal Varys po dechu. "Vyděsil jsi mě."
"To jsem taky chtěl." Když otočil dýkou, po ostří stekl tenký pramínek krve. "Napadlo mě, že bys mi mohl pomoci dostat mého bratra z cely, než mu ser Illyn usekne hlavu. Je to sice ošklivá hlava, to nepopírám, ale jediná, kterou má."
"Ano… nu… kdybys… oddělal tu dýku… ano, opatrně, budeš-li taklaskav, můj pane, opatrně, och, tys mě bodl…"
Eunuch se dotkl krku a pak zíral na krev na svých prstech. "Vždycky jsem si ošklivil pohled na svou krev."
"Budeš si ošklivit mnohem více ze své krve, pokud mi nepomůžeš."
Varys se namáhavě posadil. "Tvůj bratr… kdyby měl Skřet nevysvětlitelně zmizet ze své cely, vy-vyvstaly by otázky. Musel bych se s-strachovat o svůj život…"
"Tvůj život náleží mně. Nezáleží mi na tom, jaká tajemství znáš. Jestli Tyrion zemře, ručím ti za to, že ho dlouho nepřežiješ."
"Ach." Eunuch si olízl krev z prstů. "Žádáš po mně strašnou věc… osvobodit Tyriona, který zabil našeho milého krále. Či jej snad považuješ za nevinného?"
"Nevinný či vinný," řekl Jaime, jako blázen, kterým ostatně byl, "Lannister si splácí svoje dluhy." Ta slova z něj vyšla tak snadno.
Od té doby nespal. V duchu viděl svého bratra před sebou, způsob, jakým se trpaslík usmíval pod pahýlem nosu, zatímco mu světlo pochodně olizovalo tvář. "Ty ubohý, hloupý, slepý, zmrzačený blázne," zavrčel na něj hlasem zastřeným zlomyslností. "Cersei je prolhaná děvka, rozdává si to s Lancelem a s Osmundem Černokotlým, a podle všeho, co vím, tak i s Měsíčním chlapcem. A já jsem zrůda, tak jak to o mně všichni říkají. Ano, zabil jsem tvého ničemného syna."
Nikdy neřekl, že má v úmyslu zabít našeho otce. Kdyby to byl řekl, zastavil bych ho. Pak bych se vraždy příbuzného dopustil já, ne on.
Jaime si říkal, kde se Varys asi schovává. Pán špehů se prozřetelně nevrátil do svých komnat a neobjevili jej ani při prohlídce Rudé bašty. Bylo docela možné, že eunuch nastoupil na loď s Tyrionem, místo aby zůstal a musel odpovídat na nepříjemné otázky. Pokud tomu tak bylo, ti dva teď byli hodně daleko na moři, dělili se spolu o džbán stromovinského zlatého v kajutě galéry.
Jestli ovšem můj bratr nezavraždil také Varyse a nenechal jeho mrtvolu hnít pod hradem. Mohlo trvat celé roky, než by ji tam objevili. Jaime odvedl dolů tucet hlídek s pochodněmi, provazy a lucernami. Celé hodiny propátrávali křivolaké tunely, zúžená místa, kde se museli plazit po čtyřech, skrytá dvířka, tajné schody a šachty, jež vedly do naprosté tmy. Snad ještě nikdy v životě si nepřipadal tak bezmocný. Má-li člověk dvě ruce, považuje mnoho věcí za samozřejmost. Například žebříky. Dokonce ani plazit se nebylo snadné; ne nadarmo se říká, že člověk leze po rukou a kolenou. Také nemohl držet pochodeň a zároveň šplhat tak jako ostatní.
A přitom bylo všechno k ničemu. Našli jenom tmu, prach a krysy. A draky, skrývající se tam dole. Pamatoval si ponurou oranžovou záři uhlíků v železné dračí tlamě. Síň na samém dně šachty, kde se setkávalo na půl tuctu tunelů, ohříval oheň v železném koši. Na podlaze našel ošoupanou mozaiku tříhlavého draka rodu Targaryenů, vyvedenou z černých a rudých dlaždic. Já tě znám, Králokate, jako by to zvíře říkalo. Jsem tady celý ten čas, čekám na tebe, až sem za mnou přijdeš. A Jaimemu připadalo, že ten hlas zná, ten železný tón, které kdysi patřil Rhaegarovi, princi z Dračího kamene.
V den, kdy se s Rhaegarem loučil na nádvoří Rudé bašty, bylo větrno. Princ si oblékl brnění černé jako noc, s tříhlavým drakem na hrudním plátu, vyvedeným z rubínů. "Veličenstvo," naléhal na něj Jaime, "ať tentokrát pro jednou stojí na

stráži u krále Darry nebo ser Barristan. jejich pláště jsou stejně bílé jako můj."
Princ Rhaegar zavrtěl hlavou. "Můj královský otec se obává tvého otce víc než našeho bratrance Roberta. Chce tě mít blízko u sebe, aby mu lord Tywin nemohl ublížit. Neodvažuji se odebrat mu tuto berličku v takovou hodinu."
Jaime cítil, jak mu stoupá do hrdla hněv. "Já nejsem žádná berlička. Jsem rytíř Královské gardy."
"Pak tedy hlídej krále," štěkl na něj ser Jon Darry. "Když jsi oblékl ten plášť, slíbil jsi, že budeš poslouchat."
Rhaegar položil ruku Jaimemu na rameno. "Až bude po bitvě, mám v úmyslu svolat radu. Bude nutné provést změny. Chtěl jsem to udělat už dávno, ale… není dobré mluvit o cestách, po kterých se nikdo nevydal. Promluvíme si, až se vrátím."
To byla poslední slova, která mu Rhaegar Targaryen kdy řekl. Před branami se shromáždila armáda, zatímco další postupovala na Trojzubec. A tak princ z Dračího kamene vysedl na koně, nasadil si svou vysokou černou přilbici a vyjel vstříc své zkáze.
Měl větší pravdu, než tušil. Když bylo po bitvě, skutečně došlo ke změnám. "Aerys si myslel, že se mu nemůže nic stát, když si mě držel blízko u sebe," řekl mrtvole svého otce. "Není to legrační?" Zdálo se, že lord Tywin si to také myslí; jeho úsměv byl teď ještě širší než předtím. Vypadá to, že ho těší být mrtvý.
Bylo to divné, ale necítil žádný zármutek. Kde jsou moje slzy? Kde je můj hněv? jaime Lannister nikdy nemusel chodit pro hněv daleko. "Otče," řekl mrtvole, "byl jsi to ty, kdo mi řekl, že slzy jsou u muže projevem slabosti, takže teď nemůžeš očekávat, že bych pro tebe plakal."
Toho rána se dostavilo na tisíc urozených pánů a dam, aby prošli kolem katafalku, a po poledni pak několik tisíc prostých lidí. Oblékli si střízlivé odění a nasadili vážné tváře, ale Jaime měl podezření, že mnoho z nich, a ještě víc, je tajně potěšeno, že vidí toho velkého muže takto pokořeného. Dokonce i na západě lorda Tywina spíš respektovali, než aby jej milovali, a Královo přístaviště si stále živě pamatovalo vyplenění.
Ze všech smutečních hostí mu připadal nejvíc rozrušený velmistr Pycelle. "Sloužil jsem šesti králům," řekl Jaimemu po druhé bohoslužbě, zatímco nenápadně krčil nos nad mrtvolou, "ale tady leží ten největší muž, jakého jsem kdy poznal. Lord Tywin nenosil korunu, a přesto byl vším, čím by měl být král."
Bez svého vousu vypadal Pycelle nejenom starý, ale také vetchý. Oholit jej byla ta nejkrutější věc, jakou mu mohl Tyrion provést, pomyslel si Jaime, který věděl, jaké to je, když člověk přijde o část sebe sama, tu část, která vás dělala tím, čím jste byli. Pycelleho vous býval úchvatný, bílý jako padlý sníh a hebký jako beránčí rouno, husté prameny, které mu pokrývaly tváře a bradu a splývaly mu téměř k pasu. Velmistr Pycelle měl ve zvyku uhlazovat si jej, když mluvil. Dodával mu vzezření moudrého muže a maskoval všechny možné nevzhledné věci: laloky volné kůže visící starému muži pod bradou, malá hašteřivá ústa a vypadané zuby, bradavice, vrásky a stařecké skvrny, kterých bylo příliš mnoho, než aby se daly spočítat. Třebaže se Pycelle snažil nechat si jej narůst znovu, nedařilo se mu to. Z jeho vráscitých tváří a malé brady vyrážely jen chumáče a chuchvalce tak řídké, že skrze ně byla vidět skvrnitá kůže pod nimi.
"Sere Jaime, viděl jsem v životě strašlivé věci," řekl starý muž. "Války, bitvy, ty nejodpornější vraždy… Byl jsem chlapcem ve Starém městě, když si šedá smrt vzala polovinu města a tři čtvrtiny Citadely. Pán Vysokověžský spálil každou loď v přístavu, nechal zavřít brány a poručil svým strážným, aby zabili každého, kdo by se pokusil uprchnout, ať je to muž, žena či nemluvně nesené v náručí. Když bylo řádění nemoci u konce, zabili ho. Ve stejný den, kdy nechal znovu otevřít přístav, jej stáhli z koně a podřízli mu krk, a jeho mladému synovi rovněž. Do dnešního dne si nevědomí ve Starém městě při zvuku jeho jména odplivávají, ale Quenton Vysokověžský udělal, co bylo zapotřebí. Tvůj otec byl také takovým mužem. Mužem, který udělal, co bylo zapotřebí."
"Že by proto vypadal tak spokojený sám se sebou?"
Pycellemu slzely z výparů stoupajících z mrtvoly oči. "Maso… s tím, jak maso vysychá, se svaly napínají a vytahují jeho rty nahoru. To není úsměv, jenom… vysychání, to je všechno." Mrkáním zatlačil slzy. "Musíš mne omluvit. Jsem tak unavený." Ztěžka se opíraje o svoji hůl se Pycelle pomalu vypotácel ze septa. Tenhle už je taky jednou nohou v hrobě, uvědomil si Jaime. Nebylo divu, že jej Cersei považovala za naprosto neschopného.
Aby bylo jisté, jeho milá sestra zjevně považovala za naprosto neschopnou nebo zrádnou dobrou polovinu dvora. Pycelleho, Královskou gardu, Tyrelly, Jaimeho samotného… dokonce i sera Illyna Payna, němého rytíře, který sloužil jako kat. Jako vykonavatel královské spravedlnosti měl na starosti žaláře. Poněvadž mu chyběl jazyk, ponechal Payne z velké většiny dohled nad černými celami svým podřízeným, ale Cersei jej i tak vinila z Tyrionova útěku. To byla moje práce, ne jeho, řekl jí Jaime málem. Místo toho jí slíbil, že vyzví, co se dá, od hlavního žalářníka, shrbeného starého muže jménem Rennifer Dlouhovodský.
"Vidím, že se divíš, co je to za jméno, můj pane, je to tak?" zakrákal muž, když jej Jaime přišel vyslechnout. "Je to staré jméno, pravda. Nepatřím mezi ty, co se rádi vychloubají, ale v mých žilách koluje královská krev. Jsem potomkem princů. Můj otec mi ten příběh vyprávěl, když jsem byl ještě malý kluk." Dlouhovodský již nebyl malým chlapcem mnoho let, soudě podle skvrnité hlavy a bílých vousů rostoucích mu na bradě. "Ona byla tím nejvzácnějším pokladem Panenských komnat. Lord Dubopěst, velký admirál, pro ni ztratil srdce, třebaže byl ženatý s jinou. Dala jejich nemanželskému synovi jméno ‚Vodský', na počest jeho otce, a on vyrostl a stal se velkým rytířem a zplodil vlastního syna, který si dal před ‚Vodský' ještě ‚Dlouho', aby lidé věděli, že on sám nízkého původu není. A tak v sobě mám malého draka."
"Ano, málem jsem si tě spletl s Aegonem Dobyvatelem," odpověděl Jaime. Vodský bylo obvyklé jméno pro bastardy narozené kolem Černovodého zálivu; starý Dlouhovodský s mnohem větší pravděpodobností pocházel z nějakého menšího šlechtického rodu než z princezny. "Ovšem mě teď zajímají úplně jiné věci než tvůj rodokmen."
Dlouhovodský sklopil hlavu. "Ztracený vězeň."
"A ztracený žalářník."

"Rugen," přikývl starý muž. "Dozorce. Měl na starosti třetí úroveň, černé cely."
"Pověz mi o něm něco," musel jej pobídnout Jaime. Hloupá fraška. On přece věděl, kdo Rugen je, i kdyby to Dlouhovodský nevěděl.
"Zanedbaný, neoholený, drsné řeči. Abych pravdu řekl, ten chlap se mně nelíbil. Rugen tady byl, už když jsem přišel, a to je dvanáct let. To místo mu dal ještě král Aerys. Musím říct, že ten mužský tu byl zřídkakdy. Vedl jsem si o tom zápisky, můj pane. To jsem tedy vedl, a můžu na to dát své slovo, slovo muže s královskou krví."
Ještě jednou začni blábolit o královské krvi, a možná ji proleji, pomyslel si Jaime. "Kdo ty zápisky viděl?"
"Některé z nich šly správci pokladny, jiné pánovi špehů. Všechny pak hlavnímu žalářníkovi a vykonavateli královské spravedlnosti. Tady v žaláři tomu tak bylo odjakživa." Dlouhovodský se poškrábal na nose. "Rugen tady byl, když to bylo třeba, můj pane. To nemohu popřít. Černé kobky jsou zřídkakdy používané. Než poslali dolů malého bratra jeho lordstva, měli jsme tu nějaký čas velmistra Pycelleho, a ještě před ním zrádce lorda Starka. Kromě nich tam byli tři další obyčejní muži, ale lord Stark je nechal poslat Noční hlídce. Podle mě nebylo moudré osvobodit ty tři, ale papíry byly v pořádku. To jsem taky uvedl do svých zápisků, pane."
"Pověz mi o těch dvou žalářnících, kteří tady té noci usnuli."
"Žalářnících?" Dlouhovodský si odfrkl. "To nebyli žádní žalářníci. Byli to obyčejní hlídači. Koruna platí mzdy dvaceti dozorcům, můj pane, celé dvacítce, ale co jsem tady, nikdy jsme jich tu neměli víc než dvanáct. Měli bychom mít také šest pomocných žalářníků, dva na každé úrovni, ale jsou tu jenom tři."
"Ty a ti druzí dva?"
Dlouhovodský si opět odfrkl. "Já jsem hlavní žalářník, můj pane. Jsem nad těmi dvěma. Byl jsem pověřen tím, abych vedl zápisky. Kdyby se můj pán ráčil podívat do mých knih, uviděl by, že všechny cifry jsou v pořádku."
Dlouhovodský nahlédl do velké, v kůži vázané knihy, kterou měl před sebou. "V současné době máme tři vězně na první úrovni a jednoho na druhé, kromě urozeného pána Tyriona." Starý muž se zamračil. "Který utekl, jak je známo. Musím ho vyškrtnout." Vzal brk a začal jej přiřezávat.
Šest vězňů, pomyslel si Jaime nevrle, a to platíme mzdu dvaceti hlídačům, šesti dozorcům, hlavnímu žalářníkovi, správci věznice a ještě vykonavateli královské spravedlnosti. "Chtěl bych vyslechnout ty dva dozorce."
Rennifer Dlouhovodský přestal ostřit brk a pochybovačně k němu zvedl pohled. "Vyslechnout, můj pane?"
"Slyšel jsi dobře."
"To ano, můj pane, to jsem slyšel, jenže… můj pán si může vyslechnout, koho chce, to je pravda, nepřísluší mi říkat, že nemůže. Jenže, pane, pokud mohu být tak troufalý, já si nemyslím, že by odpovídali. Jsou mrtví, můj pane."
"Mrtví? Na čí příkaz?"
"Na tvůj vlastní, nebo jsem si to aspoň myslel… nebo na králův? Neptal jsem se. Není… nepřísluší mi, abych se na něco vyptával příslušníka Královské gardy."
To byla sůl na jeho ránu; Cersei použila jeho vlastní muže, aby odvedli její krvavou práci, je a svoje povedené Černokotlé.
"Vy hloupí blázni," obořil se Jaime později na sera Borose a Osmunda Černokotlého v žaláři, který páchl krví a smrtí. "Co jste si mysleli, že děláte?"
"Nic víc, než co nám bylo řečeno, můj pane." Ser Boros byl menší než Jaime, ale statnější. "Nařídila nám to Její Výsost. Tvoje sestra."
Ser Osmund si zavěsil palec přes řemen kolem pasu. "Řekla, že mají spát navěky. A tak jsme se o to moji bratři a já postarali."
To jste se tedy postarali. Jedna mrtvola roztažená tváří dolů na stole, jako člověk, který usne opilý při hostině, jenže pod jeho hlavou byla kaluž krve, ne vína. Druhému dozorci se podařilo odstrčit se z lavice a tasit nůž, než mu někdo proklál žebra mečem. Jeho konec byl delší, bolestnější. Řekl jsem Varysovi, že při tomto útěku nemá být nikdo ozbrojený, pomyslel si Jaime, ale měl jsem to říct mému bratrovi a sestře. "Konali jste špatně, pane."
Ser Osmund pokrčil rameny. "Tihle nikomu scházet nebudou. Vsadil bych se, že v tom měli prsty, společně s tím, co zmizel."
Ne, mohl mu říct Jaime. Varys jim nasypal do vína uspávací prášek. "Pokud tomu tak bylo, mohli jsme z nich dostat pravdu." … rozdávala si to s Lancelem a s Osmundem Černokotlým, a podle všeho, co vím, tak i s Měsíčním chlapcem… "Kdybych byl podezřívavé povahy, mohl bych se divit, proč jste tolik pospíchali, abyste si zajistili, že tihle dva nebudou nikdy vyslechnuti. Potřebovali jste je umlčet, abyste zatajili svou vlastní spoluúčast na tomhle všem?"
"My?" Černokotlý se z toho málem zadusil. "Jediné, co jsme udělali, bylo splnění královnina rozkazu. Mohl bych to odpřisáhnout na svůj meč."
Jaimeho neexistující prsty sebou škubaly, když říkal: "Přiveď sem dolů Osneyho a Osfryda a ukliďte ten svinčík, co jste tu nadělali. A až vám moje drahá sestra příště poručí zabít člověka, přijďte nejdřív za mnou. Jinak se mi kliď z očí, pane."
Ta slova se mu odrážela ozvěnou v hlavě v příšeří Baelorova septa. Všechna okna nad jeho hlavou zčernala a Jaime viděl slabou záři vzdálených hvězd. Slunce již zcela zapadlo. Pach smrti navzdory vonným svícím sílil. Ten pach připomněl Jaimemu Lannisterovi průsmyk pod Zlatým zubem, kde dosáhl slavného vítězství v prvních dnech války. Ráno v den po bitvě vrány hodovaly na vítězích i poražených, tak jako se kdysi hostily na Rhaegaru Targaryenovi po bitvě na Trojzubci, jakou cenu má koruna, když může vrána hodovat na králi?
Měl podezření, že vrány krouží kolem sedmi věží a velké kopule Baelorova septa i nyní a jejich černá křídla víří noční vzduch, jak se snaží nalézt cestu dovnitř. Každá vrána v Sedmi královstvích by ti měla vzdát hold, otče. Od Kastameru až po Černovodu jsi je dobře krmil. Tohle pomyšlení lorda Tywina těšilo; jeho úsměv se roztáhl ještě víc. Zatraceně, vždyť se usmívá jako ženich ve svém svatebním loži.
Připadalo mu to natolik směšné, že se musel zasmát nahlas. Ten zvuk se odrážel ozvěnou skrze příčné lodě, krypty a

kaple, jako by se mrtví pohřbení uvnitř septa také smáli. A proč ne? Tohle je absurdnější než jakákoli divadelní fraška. Já, stojící na stráži u otce, jehož jsem pomohl zabít, posílající muže, aby chytili bratra, kterého jsem pomohl osvobodit… Nařídil rytíři Addamu Marbrandovi, aby prohledal Hedvábnou uličku. "Podívej se pod každou postel, víš přece, jak můj bratr miluje nevěstince." Zlaté pláště se budou víc zajímat o to, co je pod sukněmi nevěstek než pod jejich postelemi. Říkal si, kolik malých bastardů z toho nesmyslného hledání vzejde.

Nespoutané zabloudily jeho myšlenky k Brienne z Tarthu. Pitomá, umíněná, ošklivá holka. Říkal si, kde asi je. Otče, dej jí sílu. Téměř modlitba… ale byl to bůh, koho se dovolával, Otec na nebesích, jehož obrovská pozlacená socha se leskla ve světle svící naproti v septu? Nebo se modlil k mrtvole, která ležela před ním? Záleží na tom? Nikdy neposlouchali, ani jeden z nich. To Válečník byl Jaimeho bohem od té doby, co byl natolik stár, že mohl třímat meč. Jiní muži možná byli otcové, synové, manželé, ale nikdy Jaime Lannister, jehož meč byl stejně zlatý jako jeho vlasy. Byl válečník, a to bylo vše, čím kdy bude.

Měl bych říct Cersei pravdu, přiznat se, že jsem to byl já, kdo osvobodil našeho malého bratra z jeho cely. U Tyriona pravda koneckonců zabrala skvěle. Zabil jsem tvého ničemného syna a teď půjdu zabít taky tvého otce. Jaime slyšel Skřeta, jak se směje ve tmě. Otočil hlavu, aby se tam podíval, ale ten zvuk byl jen jeho vlastní smích, odrážející se k němu ozvěnou. Zavřel oči a stejně rychle je otevřel. Nesmím spát. Kdyby usnul, mohlo by se mu něco zdát. Och, jak se jen Tyrion řehtal… prolhaná děvka… rozdává si to s Lancelem a Osmundem Černokotlým…

O půlnoci zaskřípěly panty na Otcových dveřích a dovnitř se nahrnulo několik stovek septonů, aby dali průchod své zbožnosti. Někteří byli odění v hávech ze stříbrného brokátu a na hlavách měli křišťálové koruny, které označovaly Nejoddanější; jejich skromnější bratři měli své krystaly na tkanicích kolem krků a bílá roucha opásali řemeny ze sedmi pramenů, přičemž každý pramen byl odlišné barvy. Matčinými dveřmi vešly dovnitř bíle oděné septy z jejich kláštera, po sedmi vedle sebe a tiše prozpěvující, zatímco tiché sestry sestoupily v jediné řadě za sebou po Cizincových schodech. Služebnice smrti byly oděné ve světlé šedi, tváře měly zakryté kápěmi a šálami, takže z nich byly vidět jen oči. Objevil se také zástup bratří v kutnách hnědé, máslové a pískové barvy, ba dokonce i v nebarveném hrubém lnu opásaném kusy konopného provazu. Některým viselo kolem krku železné kladívko Kováře, zatímco jiní třímali v rukou žebrací misky.

Žádný z nich nevěnoval Jaimemu pozornost. Konali okruh po septu, modlili se u každého ze sedmi oltářů, aby vyjádřili úctu sedmi aspektům božství. Každému bohu přinesli oběť, každému zazpívali chvalozpěv. Sladké a vážné stoupaly jejich hlasy k vysokému stropu. Jaime zavřel oči, aby naslouchal, ale opět je otevřel, když se začal kymácet. Jsem unavenější, než jsem si myslel.

Bylo to již celé roky, co držel naposledy noční stráž. A to jsem byl mladší, patnáctiletý chlapec. Tehdy na sobě neměl zbroj, jen holou bílou tuniku. Septum, ve kterém strávil noc, nebylo ani ze třetiny tak velké jako kterákoli ze sedmi příčných lodí Velkého septa. Jaime položil svůj meč Válečníkovi přes kolena, navršil svoji zbroj k jeho chodidlům a poklekl na drsnou kamennou podlahu před oltářem. Když přišlo svítání, měl kolena rozedřená do krve. "Všichni rytíři musejí krvácet, Jaime," řekl mu ser Arthur Dayne, když to viděl. "Krev je zpečetěním naší oddanosti." Pak se několikrát za sebou dotkl jeho ramene; bledý meč byl tak ostrý, že dokonce i lehký dotek prořízl Jaimemu tuniku, takže začal znovu krvácet. Vůbec to necítil. Poklekl chlapec; vstal rytíř. Mladý lev, ne Králokat.

Jenže to se stalo hodně dávno a ten chlapec byl mrtvý.

Nedokázal by říct, kdy obřady skončily. Možná usnul, stále vestoje. Když se zbožní vyhrnuli ven, Velké septum znovu ztichlo. Svíce byly stěnouhvězd plápolajících ve tmě, prosvěcujících vzduch, jenž páchl smrtí. Jaime posunul svůj stisk na jílci velkého meče. Možná měl přece jen nechat sera Lorase, aby jej vystřídal. Cersei by se to nelíbilo. Rytíř květin byl stále ještě napůl chlapec, domýšlivý a ješitný, ale bylo zřejmé, že se proslaví a bude konat činy, které se zapíší do Bílé knihy.

Bílá kniha čeká, až bude jeho stráž u konce, její stránky jsou otevřené v němé výtce. Rozsekám tu proklatou knihu na kusy, než bych ji zaplnil snůškou lží. Jenže kdyby nelhal, co by mohl napsat kromě pravdy?

Stála před ním žena.

Už zase prší, pomyslel si, když viděl, jak je mokrá. Voda jí stékala po plášti a vytvářela loužičku u jejích chodidel. Jak se sem dostala? Vůbec jsem ji neslyšel vstoupit. Byla oblečená jako hospodská děvečka, v těžkém plášti z hrubého plátna, špatně obarveném strakatou hnědí a třepícím se podél lemu. Její tvář skrývala kápě, ale Jaime viděl svíce tančící v zelených jezírcích jejích očí, a když se pohnula, poznal ji.

"Cersei." Mluvil pomalu, jako člověk probouzející se ze sna, stále se divící, kde vlastně je. "Jaký je čas?"

"Hodina vlka." Jeho sestra si sundala kápi a rozvázala tkanici pláště. "Či spíš utopeného vlka." Usmála se na něj, tak sladce. "Pamatuješ si, jak jsem k tobě takto přišla poprvé? Byla to nějaká ponurá hospoda v Lasičí uličce, a já si na sebe oblékla služkovské odění, abych proklouzla kolem otcových stráží."

"Pamatuju si to. Byla to Úhoří ulička." Ona ode mě něco chce. "Proč jsi tady, v tuto hodinu? Co po mně chceš?" Jeho poslední slovo se odráželo sem a tam septem, chceščheščhcešchcešchceščheščhceš, odeznívajíc do šepotu. Na okamžik se odvažoval doufat, že jediné, co po něm chce, je útěcha jeho náruče.

"Mluv tiše." Její hlas zněl divně… udýchaně, téměř vystrašeně. "Jaime. Kevan moji nabídku odmítl. Nebude sloužit jako pobočník, on… on o nás ví. Řekl mi to."

To jej překvapilo. "Jak by to mohl vědět? Přečetl si, co napsal Stannis, jenže na to neexistuje…"

"Tyrion to věděl," skočila mu do řeči. "Kdoví jaké povídačky ten odporný trpaslík napovídal a komu? Strýc Kevan je na tom to poslední. Nejvyšší septon… Tyrion mu dal korunu, když toho tlustého zabili. Možná to ví taky." Popošla k němu blíž. "Ty se musíš stát Tommenovým pobočníkem. Mácovi Tyrellovi nedůvěřuji. Co když měl podíl na otcově smrti? Možná byl spolčený s Tyrionem. Skřet je teď možná na cestě do Vysokozahrady…"

"Není."

"Buď mým pobočníkem," prosila, "a budeme společně vládnout Sedmi královstvím, jako král a královna."
"Byla jsi Robertova královna. Moje nebudeš."
"Byla bych, kdybych se odvážila. Jenže náš syn -"
"Tommen není můj syn o nic víc, než byl Joffrey." Jeho hlas byl tvrdý. "Učinila jsi je také Robertovými."
Jeho sestra sebou škubla. "Přísahal jsi, že mne budeš vždycky milovat. A není činem milujícího muže nechat mne teď žebrat."
Jaime z ní cítil strach, dokonce i přes odporný puch mrtvoly. Nejraději by ji vzal do náruče a zulíbal, zabořil obličej do jejích zlatých vlasů a ujistil ji, že jí nikdo nikdy neublíží… ne tady, pomyslel sune tady před bohy a před otcem. "Ne," řekl. "Nemohu. Nestanu se jím."
"Já tě ale potřebuji. Potřebuji svoji druhou polovinu." Slyšel kapky deště ťukající do okenních tabulí vysoko nad nimi. "Ty jsi já a já jsem ty. Potřebuji tě u sebe. V sobě. Prosím, Jaime. Prosím."
Jaime se podíval, aby se ujistil, že se lord Tywin nezvedá pln hněvu ze svého katafalku, ale jeho otec tam ležel nehybný a studený, tlející. "Já jsem byl stvořen pro bitevní pole, ne pro poradní síně. A nyní je tomu tak, že jsem nezpůsobilý dokonce i pro bitvy."
Cersei si otřela slzy otrhaným hnědým rukávem. "Dobrá tedy. Pokud jsou to bitevní pole, po čem toužíš, máš je mít."
Hněvivě si natáhla na hlavu kápi. "Byla jsem blázen, že jsem za tebou přišla. Byla jsem blázen, že jsem tě vůbec kdy milovala." Její kroky se hlasitě odrážely ozvěnou v tichu, zanechávaly vlhké skvrny na mramorové podlaze.
Svítání zastihlo Jaimeho takřka neočekávaně. Jak se sklo v kopuli začalo prosvětlovat, náhle se objevily duhy mihotající se na stěnách, podlahách a sloupech, zalévající mrtvolu lorda Tywina závojem mnohobarevných světel. Králův pobočník již viditelně zahníval. Jeho tvář na sebe vzala nazelenalý odstín a oči měl hluboko vpadlé, dvě černé jámy. Na jeho tvářích se udělaly trhliny a mezi spoji jeho nádherné zlaté a purpurové zbroje prosakovala odporná bílá tekutina, která se srážela do jezírka pod jeho tělem.
Septoni, kteří přišli na svoji ranní pobožnost, si toho všimli jako první. Zpívali svoje písně a modlili se svoje modlitby a krčili nosy, a jednomu z Nejoddanějších se udělalo tak zle, že mu museli ze septa pomoci. Krátce nato se dovnitř nahrnulo hejno noviců houpajících kadidelnicemi, a vzduch byl brzy natolik prosycen kadidlem, až se zdálo, jako by byl katafalk zahalen v kouři. Všechny duhy v té navoněné mlze zmizely, ale zápach přesto setrvával, sladký shnilý puch, ze kterého se Jaimemu chtělo zvracet.
Když byly otevřeny dveře, Tyrellové byli mezi prvními, kdo vstoupil, jak se příslušelo jejich postavení. Margaery přinesla velkou kytici zlatých růží. Opatrně je položila k nohám lorda Tywina, ale jednu si ponechala a přidržovala si ji pod nosem, když si sedala. Ta dívka je stejně chytrá, jako je krásná. Tommen mohl dostat horší královnu. Tak jako jiní. Margaeřiny dámy následovaly jejího příkladu.
Cersei čekala, dokud ostatní nezaujali svá místa, a pak teprve vstoupila, s Tommenem po boku. Za nimi kráčel ser Osmund Čemokotlý, v bílé lakované zbroji a bílém vlněném plášti.
"… rozdává si to s Lancelem a Osmundem Černokotlým, a podle všeho, co vím, tak i s Měsíčním chlapcem…"
Jaime viděl Černokotlého nahého v lázni, viděl černé chlupy na jeho hrudi a ještě hrubší houštinu mezi jeho nohama. Představil si ten hrudník přitisknutý k hrudi své sestry, chlupy škrábající do hebké kůže jejích prsou. To by neudělala. Skřet mi lhal. Tepané zlato a černé dráty spletené dohromady, upocené. Úzké tváře Černokotlého zatínající se pokaždé, když přirazil. Jaime slyšel svoji sestru sténat. Ne. Je to lež.
Cersei, se zarudlýma očima a pobledlá, vystoupila po schůdkách, aby poklekla nad jejich otcem. Tommena stáhla dolů k sobě. Chlapec sebou při pohledu na svého dědečka škubl, ale matka jej chytila za zápěstí dřív, než se stačil odtáhnout. "Modli se," zašeptala, a Tommen se snažil. Jenže mu bylo teprve osm a lord Tywin byl ztělesněná hrůza.
Jeden zoufalý nádech, a král začal vzlykat. "Nech toho!" řekla Cersei. Tommen otočil hlavu, ohnul se vpůli a začal dávit. Koruna mu spadla a odkutálela se po mramorové podlaze. Jeho matka se od něj znechuceně odtáhla a král se okamžitě rozběhl ke dveřím, tak rychle, jak jen jej jeho osmileté nožky stačily nést.
"Sere Osmunde, vystřídej mne," řekl Jaime ostře, když se Černokotlý otočil, aby se rozběhl za králem. Podal muži zlatý meč a sám se vydal za Tommenem. Dostihl jej v Lampové síni, před zraky dvou tuctů ohromených sept. "Moc mě to mrzí," plakal Tommen. "Zítra se budu chovat lépe. Matka říká, že král musí jít příkladem, jenže mně se z toho zápachu udělalo špatně."
Tady to nepůjde. Je tu příliš mnoho dychtivých uší a upřených očí. "Nejlépe bude, když půjdeme ven, Veličenstvo."
Jaime vyvedl chlapce ven, kde byl vzduch tak svěží a čistý, jaký snad ještě Královo přístaviště nezažilo. Kolem náměstí byly rozestaveny dvě dvacítky zlatých plášťů, aby tam hlídaly koně a nosítka. Odvedl si krále stranou, hodný kus ode všech, a posadil jej na mramorové schody. "Já jsem se nebál," tvrdil chlapec. "Jen se mi udělalo špatně z toho zápachu. Tobě zle nebylo? Jak jsi to mohl snést, strýčku, sere?"
Cítil jsem zahnívat svoji vlastní useknutou ruku, když mi ji Vargo Hoat pověsil na krk. "Člověk snese téměř všechno, když není zbytí," řekl Jaime svému synovi. Také jsem cítil opékajícího se člověka, když jej král Aerys uvařil v jeho vlastní zbroji. "Svět je plný hrůz, Tommene. Můžeš proti nim bojovat nebo se jim smát nebo se dívat, aniž bys je viděl… stáhnout se do svého nitra."
Tommen se nad tím zamýšlel. "Já… já jsem někdy odcházel sám do sebe," přiznal se, "když Joffy…"
"Joffrey." Cersei stála nad nimi, vítr jí smýkal sukněmi kolem nohou. "Tvůj bratr se jmenoval Joffrey. A nikdy by mi neudělal takovou ostudu jako ty."
"Já jsem nechtěl. Nebál jsem se, matko. To jen proto, že dědeček tak strašně páchl…"
"Myslíš si snad, že mně voněl? Já mám taky nos." Chytila ho za ucho a vytáhla ho na nohy. "Lord Tyrell má nos. Viděl jsi ho snad, že by ve svatém septu zvracel? Viděl jsi paní Margaery brečet jako děcko?"
Jaime vstal. "To by stačilo, Cersei."

Její chřípí se rozšířilo. "Pane? Proč jsi tady? Pokud si vzpomínám, přísahal jsi, že budeš stát u otcova katafalku, dokud stráž u zemřelého neskončí."
"Již skončila. Jdi se na něj podívat."
"Ne. Říkal jsi sedm dní a sedm nocí. Lord velitel si jistě pamatuje, jak počítat do sedmi. Vezmi si počet svých prstů a přidej k nim dva."
Ze dveří septa se na náměstí hrnuli ostatní, utíkali před nezdravým zápachem uvnitř. "Tiše, Cersei," varoval ji Jaime. "Blíží se sem lord Tyrell."
To zabralo. Královna přitáhla Tommena ke svému boku. Mace Tyrell se před nimi uklonil. "Doufám, že Jeho Veličenstvu není špatně?"
"Král byl přemožen žalem," řekla Cersei.
"Stejně jako my všichni. A pokud je zde něco, co bych mohl udělat…"
Vysoko nad jejich hlavami hlasitě zakrákala vrána. Seděla na soše krále Baelora, kálela na jeho svatou hlavu. "Je toho hodně a ještě víc, co můžeš udělat pro Tommena, můj pane," řekl Jaime. "Co kdybys prokázal Její Výsosti tu čest, že s ní po večerní bohoslužbě povečeříš?"
Cersei si jej změřila sžíravým pohledem, ale aspoň pro tentokrát měla tolik rozumu, že raději mlčela.
"Povečeřím?" Zdálo se, že to Tyrella zaskočilo. "Předpokládám, samozřejmě, že bychom měli být poctěni. Moje paní choť a já."
Královna se nuceně usmála a přiměla se říct pár milých slov. Když ale Tyrell odešel a Tommen byl poslán pryč s rytířem Addamem Marbrandem, otočila se nahněvaně k Jaimemu. "Jsi opilý, nebo snad sníš? Pověz mi, prosím, proč bych měla večeřet s tím chamtivým bláznem a jeho slaboduchou ženou?" Poryv větru jí načechral zlaté vlasy. "Já ho pobočníkem neudělám, pokud ti jde o -"
"Tyrella potřebuješ," přerušil ji Jaime, "ale ne tady. Požádej ho, aby dobyl pro Tommena Bouřlivý konec. Zalichoť mu a pověz mu, že ho potřebuješ v poli, aby nahradil otce. Mace považuje sám sebe za mocného válečníka. Buď pro tebe získá Bouřlivý konec, nebo to zbabrá a bude vypadat jako blázen. V každém případě můžeš jen získat."
"Bouřlivý konec?" Cersei vypadala zamyšleně. "Ano, ale… lord Tyrell mi dal jasně najevo, že neodjede z Králova přístaviště, dokud se Tommen neožení s Margaery."
Jaime si povzdechl. "Tak je nech, ať se vezmou. Bude trvat ještě celé roky, než bude Tommen dost stár na to, aby mohl být sňatek završen. Dokud se tak nestane, lze svazek kdykoli zrušit. Dej Tyrellovi jeho svatbu a pak ho pošli pryč, ať si hraje na válku."
Na tvář jeho sestry se přikradl opatrný úsměv. "Dokonce i obléhání mají svá nebezpečí," zamumlala. "Náš pán z Vysokozahrady by přitom také mohl docela dobře přijít o život."
"Takové už je riziko," přitakal Jaime. "Zvlášť pokud mu tentokrát dojde trpělivost a rozhodne se vzít hrad útokem."
Cersei na něj dlouho upírala pohled. "Víš," řekla nakonec, "na okamžik jsi mluvil docela jako otec."

BRIENNE
rány Šerodolu byly zavřené a zabarikádované. Skrze přítmí předcházející svítání bledě prostupovaly městské zdi. Nahoře na hradbách se jako přízračné stráže posouvaly cáry mlhy. Před bránu vyjelo na tucet kár a dvoukoláků, aby tam počkaly na východ "slunce. Brienne se postavila do řady za fůru turínů. Bolela ji lýtka, a tak byla ráda, že může na chvíli sesednout a protáhnout si nohy. Netrvalo dlouho a z lesa vyjel s rachotem další povoz. Než se začala obloha projasňovat, řada se protáhla na půl míle.
Sedláci si ji zvědavě prohlíželi, ale nikdo ji neoslovil. Je na mně, abych promluvila k nim, řekla si Brienne v duchu, jenže pro ni nikdy nebylo snadné dát se do řeči s cizími lidmi. Dokonce už jako mladá dívka byla velmi ostýchavá. Dlouhá léta pohrdání k její plachosti ještě přidala. Musím se ptát na Sansu. Jak jinak ji najdu? Odkašlala si. "Dobrá paní," oslovila ženu sedící na hromadě turínů, "neviděla jsi náhodou na cestě moji sestru? Mladou pannu, třináctiletou a pohlednou, s modrýma očima a kaštanovými vlasy. Možná cestovala s opilým rytířem."
Žena zavrtěla hlavou, ale její manžel řekl: "V tom případě bych se vsadil, že panna už není. Má ta ubohá dívka nějaký jméno?"
Brienne měla v hlavě prázdno. Měla jsem si pro ni nějaké jméno vymyslet. Postačilo by jakékoli jméno, ale v tu chvíli ji zrovna žádné nenapadalo.
"Žádný jméno? Nu, cesty jsou plný bezejmennejch děvčat."
"Hřbitovy ještě plnější," dodala jeho manželka.
Když přišlo svítání, na hradbách se objevili strážní. Sedláci vyšplhali na kozlíky svých povozů a potřásli opratěmi. Brienne také nasedla a podívala se za sebe. Většinu fronty čekající na to, až bude moci vjet do Šerodolu, tvořili rolníci s náklady ovoce a zeleniny na prodej. O tucet míst za ní seděl na dobře krmených jezdeckých koních pár zámožných měšťanů a ještě dál zahlédla hubeného chlapce na grošovaném koni. Po jejích dvou rytířích ani po Šílené myši nebylo nikde ani vidu.
Strážní s máváním posílali dál povozy a káry, stěží jim věnujíce pohled, ale když přijela k bráně Brienne, zarazili se.
"Stát! Ty!" vykřikl kapitán. Pár mužů v drátěných košilích překřížil kopí a zatarasil jí cestu. "Sděl nám důvod své návštěvy."
"Hledám pána z Šerodolu nebo jeho mistra."
Kapitánovy oči se zaleskly při pohledu na její štít. "Černý netopýr Hnusokamene. Tenhle erb má špatnou pověst."
"Není můj. Mám v úmyslu nechat si štít přemalovat."
"Tak?" Kapitán si zamnul zarostlou bradu. "Moje sestra se čistě náhodou tímto řemeslem zabývá. Najdeš ji v domě s

malovanými dveřmi, naproti Sedmi mečům." Pokynul strážným. "Nechte ji projet, hoši. Je to jen obyčejná holka."
Strážnice v bráně se otvírala na tržní náměstí, kde ti, kdo vstoupili do města před ní, již vykládali své zboží, které přijeli nabídnout k prodeji - turíny, žluté cibule, pytle s ječmenem. Jiní prodávali zbraně a brnění, a to velmi levně, soudě podle cen, které vyvolávali, když jela kolem. Okradači mrtvol přicházejí po každé bitvě zároveň s vránami mrchožroutkami. Brienne vedla svého koně podél drátěných košil stále potřísněných hnědou krví, kolem promačkaných přilbic, mečů plných vrubů. Také se tam dalo opatřit oblečení: vysoké kožené boty, kožešinové pláště, špinavé kabátce s podezřelými dírami. Mnohé z těch znaků znala. Obrněnou pěst, losa, bílé slunce, dvojbřitou sekeru, všechno to byly seveřanské znaky. Umírali tam však také Tarlyovi muži a nemálo jich bylo z mokřadních krajin. Viděla rudá a zelená jablka, štít se třemi blesky, koňské postroje s mravenci lorda Ambrose. Na mnoha štítech, brožích a kabátcích se objevil kráčející lovec samotného lorda Tarlyho. Přítel či nepřítel, vránám je to jedno.
Byly tam štíty z borového a lipového dřeva, které se daly koupit za pár drobných, ale Brienne kolem nich projela bez povšimnutí. Měla v úmyslu ponechat si těžký štít, který jí dal Jaime, ten, který sám nesl z Harrenova do Králova přístaviště. Borový štít měl svoje přednosti. Byl lehčí, a tudíž se snáz nosil, a měkké dřevo fungovalo spíš jako past na sekeru či meč nepřítele. Jenže dub poskytoval větší ochranu, pokud byl člověk dost silný, aby unesl jeho tíhu.
Šerodol byl vystavěný kolem svého přístavu. Na sever od města se zvedaly křídové útesy; na jihu pak skalnatý výběžek chránil kotvící lodě před bouřemi přicházejícími z Úzkého moře. Hrad přehlížel celý přístav a jeho čtvercová bašta a mohutné válcovité věže byly viditelné z každého místa ve městě. Na přeplněných dlážděných ulicích bylo snadnější jít než jet, a tak Brienne nechala svoji klisnu ve stáji a pokračovala dál pěšky, se štítem pověšeným přes rameno a spací pokrývkou zastrčenou v podpaždí.
Najít kapitánovu sestru nebylo obtížné. Sedm mečů byl největší hostinec ve městě, třípatrová budova, která se tyčila nad svými sousedy, a dvojité dveře domu naproti přes ulici byly nádherně pomalované. Byl na nich hrad v podzimním lese, stromy oděné v odstínech zlaté a červenohnědé. Po kmenech prastarých dubů šplhal břečťan, a dokonce i žaludy byly namalované s láskyplnou péčí. Když se Brienne podívala blíž, uviděla v listoví tvory: lstivou rudou lišku, dva vrabce na větvi a za listím pak stín kance.
"Tvoje dveře jsou velmi hezké," pochválila tmavovlasou ženu, která jí přišla na zaklepání otevřít. "Jaký to má být hrad?"
"Všechny hrady," odpověděla kapitánova sestra. "Jediným, který znám, je Šedá pevnost u přístavu. Ten na dveřích jsem si vymyslela, podle toho, jak by měl správný hrad vypadat. Taky jsem nikdy neviděla draka ani ptáka Noha, ani jednorožce." Mile se usmívala, ale když jí Brienne ukázala štít, její obličej potemněl. "Moje stará máma povídala, že za měsíčních nocí vylétají z Harrenova obří netopýři, odnášejí zlobivé děti Šílené Danelle a házejí je tam do jejích kotlů. Někdy jsem je slýchávala škrábat do okenic." Chvíli se zamyšleně kousala do spodního rtu. "Co tam mám namalovat místo něho?"
Znamením Tarthu bylo pole sestávající ze čtvrtí růžové a azurové barvy, na kterém bylo namalované žluté slunce a srpek měsíce. Avšak od té doby, co ji lidé považovali za vražedkyni, se Brienne neodvažovala nosit je. "Tvoje dveře mi připomněly jeden starý štít, který jsem kdysi viděla ve zbrojnici mého otce." Popsala jí ten znak, jak si jej nejlépe dokázala vybavit.
Žena přikývla. "Můžu jej namalovat hned, ale barva bude potřebovat zaschnout. Ubytuj se zatím u Sedmi mečů, jestli chceš. Přinesu ti tam štít zítra ráno."
Brienne neměla v úmyslu přenocovat v Šerodolu, ale možná to tak bude nejlepší. Nevěděla, jestli je hradní pán ve svém sídle nebo zda se uvolí přijmout ji. Poděkovala malířce a přešla přes kočičí hlavy k hostinci. Nad jeho dveřmi se houpalo na železném háku sedm mečů. Bílá barva, kterou byly natřené, byla popraskaná a odlupovala se, ale Brienne věděla, co značí. Znamenaly sedm synů Temnovcových, kteří nosili bílé pláště Královské gardy. Žádný jiný rod v říši si jich nemohl nárokovat tolik. Byli chloubou svého rodu. A nyní jsou znakem visícím nade dveřmi. Vešla do nálevny a požádala hostinského o pokoj a lázeň.
Ubytoval ji v prvním patře a žena s játrově zbarveným mateřským znamínkem přinesla nahoru dřevěnou káď a pak nosila vodu, vědro za vědrem. "Zbyli v Šerodolu ještě nějací Temnovci?" zeptala se jí Brienne, když si vlezla do lázně.
"Inu, jsou tady Tmavovci. Sama jsem z nich. Můj manžel říká, že jsem byla Tmavá, než jsme se vzali, a potom ještě tmavší." Zasmála se. "V Šerodolu nehodíš kámen, aniž bys trefila nějakého Tmavovce nebo Tmavodřevého nebo Temnoleského, ale urození Temnovci jsou všichni pryč. Lord Denys z nich byl poslední, roztomilý mladý blázen. Věděla jsi, že Temnovci byli králi Šerodolu, ještě než sem přišli Andalové? Když se na mě podíváš, určitě bys to neřekla, ale sama v sobě mám trochu královské krve. ‚Výsosti, další korbel piva,' měli by mi říkat. ‚Výsosti, nočník potřebuje vyprázdnit a přineste sem čerstvé otýpky, Vaše zatracená Výsosti, oheň uhasíná.'" Znovu se zasmála a vytřepala z vědra poslední kapky. "Nu, tak je to. Je ta voda dost teplá?"
"Ujde." Ve skutečnosti byla vlažná.
"Přinesla bych jí nahoru víc, jenže by přetekla. Holka jako ty zaplní celou káď."
Jen úzkou malou káď jako tahle. V Harrenově byly koupací kádě obrovské a vyrobené z kamene. Lázeňská místnost byla zahalená v páře stoupající z vody a Jaime si mohl chodit tou mlhou nahý jako v den, kdy přišel na svět, vyhlížeje napůl jako mrtvola a napůl jako bůh. Vlezl si do kádě se mnou, vzpomněla si se začervenáním. Popadla kus tvrdého louhového mýdla a začala se drhnout v podpaždí, snažíc se znovu si vybavit Renlyho tvář.
Než voda úplně vystydla, byla Brienne tak čistá, jak jen mohla být. Oblékla si tytéž šaty, které si předtím svlékla, a opásala si těsně kolem boků opasek na meč, ale zbroj a přilbici si nevzala, aby nevypadala v Šedé pevnosti tak výhružně. Byl to dobrý pocit, když si mohla protáhnout nohy. Strážní u hradní brány na sobě měli kožené kabátce se znakem bojových kladiv zkřížených na bílém kříži. "Chtěla bych mluvit s vaším pánem," řekla jim Brienne.
Jeden z mužů se zasmál. "V tom případě bys měla hlasitě zakřičet."

"Pán Kouřovec odjel s Randyllem Tarlym do Panenského jezírka," řekl druhý. "Zanechal tady jako kastelána rytíře Rufuse Póra, aby se staral o jeho paní a děti."
A tak ji odvedli k rytíři Rufusovi. Byl to nevysoký statný muž s Šedým vousem, jehož levá noha končila pahýlem. "Omluv mne, že nevstanu," řekl. Brienne mu podala svůj dopis, ale rytíř neuměl číst, a tak ji poslal za svým mistrem, holohlavým mužem se skvrnitou lebkou a tuhým rudým knírem.
Když uslyšel jméno Hollard, mistr se podrážděně zamračil. "Kolikrát ještě budu muset tuhle píseň zpívat?" Její obličej ji zřejmě prozradil. "Myslíš si snad, že jsi první, kdo sem přijel hledat Dontose? Řekl bych spíš, že dvacátá první. Zlaté pláště tady byly do pár dnů po králově vraždě, se zatykačem vydaným lordem Tywinem. A komu sloužíš ty, mohu-li to vědět?"
Brienne mu ukázala dopis s Tommenovou pečetí a dětským podpisem. Mistr dlouho dělal hmmmmmm a hrrrrrr a dloubal do pečeti, a nakonec jí dal list zpátky. "Vypadá, že je v pořádku." Vyšplhal na stoličku a pokynul Brienne, aby se posadila na druhou. "Sera Dontose jsem osobně nikdy nepoznal. Byl to ještě chlapec, když odešel z Šerodolu. Hollardové byli kdysi vznešeným rodem, to je pravda. Znáš jejich erb? Červená a růžová, se třemi zlatými korunami na modré hlavě. Temnovcové byli menšími králi ve Věku hrdinů, a tři si vzali za manželky ženy z rodu Hollardů. Později jejich malou říši spolkla větší království, a přesto Temnovci přetrvali a Hollardové jim sloužili… ano, dokonce i v době vzdoru. Věděla jsi to?"
"Něco málo." Její mistr říkával, že to byl právě vzdor Šerodolu, který nakonec dohnal krále Aeryse k šílenství.
"V Šerodolu lorda Denyse stále milují, navzdory utrpení, které na ně přivedl. To paní Seralu obviňují, jeho myrskou manželku. Říkají jí Had v krajkách. Kéž by se jen lord Temnovec byl oženil se ženou z jiného rodu, to by… však víš, jak by prostý lid pokračoval. Říkají, že Had v krajkách naplnila ucho svého manžela myrským jedem, dokud lord Denys nepovstal proti svému králi a neučinil z něj svého zajatce. Jeho zbrojmistr ser Simon Hollard přitom zabil sera Gwayna Vyzáblého z Královské gardy. Po celý rok a půl drželi krále Aeryse za těmito zdmi, zatímco králův pobočník seděl před Šerodolem s mocnou armádou. Lord Tywin měl dostatečnou sílu, aby vzal město útokem, kdykoli by se mu zachtělo, jenže lord Denys poslal vzkaz, že krále při první známce útoku zabije."
Brienne si vzpomínala, co bylo dál. "Král byl zachráněn," řekla, "osvobodil jej Barristan Chrabrý."
"Přesně tak," přikývl mistr. "Jakmile lord Denys přišel o svoje rukojmí, nechal otevřít brány a raději svůj odpor ukončil, než by nechal lorda Tywina vzít město útokem. Poklekl na koleno a prosil o milost, ale král nebyl v milosrdném rozpoložení. Lord Denys přišel o hlavu, a stejně tak i jeho bratři a jeho sestra, strýcové a další příbuzní, všichni urození Temnovci. Krajkového hada upálili zaživa, ubohou ženu, ačkoli předtím jí ještě vytrhli jazyk a její ženské části, jimiž si, podle toho, co říkali, zotročila svého manžela. Polovina Šerodolu ti stále bude tvrdit, že i tak k ní byl Aerys příliš laskavý."
"A Hollardové?"
"Dopadeni a zničeni," odpověděl mistr. "Já zrovna koval svůj řetěz v Citadele, když se to stalo, ale četl jsem vylíčení jejich soudních procesů a následných trestů. Ser Jon Hollard, stevard, byl ženatý se sestrou lorda Denyse a zemřel se svou manželkou, stejně jako jejich mladý syn, který byl napůl Temnovec. Robin Hollard byl panoš, a když byl král zajat, tančil kolem něj a tahal ho za vous. Nabodli jej na kůl. Rytíře Symona Hollarda zabil ser Barristan během králova útěku. Pozemky Hollardů propadly koruně, jejich hrad byl stržen, jejich vesnice podpáleny. A s Temnovci vyhynul i rod Hollardů."
"Až na sera Dontose."
"Přesně tak. Mladý Dontos byl synem sera Steffona Hollarda, dvojčete sera Symona, který zemřel na horkost pár let předtím a nijak se na králově zatčení nepodílel. Aerys by i tak nechal utít chlapci hlavu, ale ser Barristan požádal, aby byl jeho život ušetřen. Král nemohl odmítnout muži, který jej zachránil, a tak byl Dontos odvezen do Králova přístaviště jako panoš. Podle mých vědomostí se do Šerodolu nikdy nevrátil, a proč by taky měl? Nepatřily mu zde žádné pozemky, neměl tu příbuzné ani hrad. Pokud Dontos a ta seveřanská dívka pomohli zavraždit našeho krále, mám takový dojem, že by spíš chtěli urazit co největší vzdálenost, jakou by jen mohli, od světské spravedlnosti. Pátrej po nich ve Starém městě, pokud už musíš, nebo přepluj Úzké moře. Hledej je v Dorne nebo na Zdi. Hledej jinde." Vstal. "Slyším krákat svoje havrany. Doufám, že mi odpustíš, když ti popřeji krásný den."
Cesta zpátky k hostinci jí připadala delší než cesta do Šedé pevnosti, ačkoli to možná bylo jen jejím rozpoložením. V Šerodolu Sansu Stark nenajde, to bylo nad slunce jasné. Pokud ji ser Dontos vzal do Starého města nebo za Úzké moře, jak se zjevně domníval mistr, bylo její hledání beznadějné. Co by dělala ve Starém městě? ptala se sama sebe. Mistr ji neznal o nic víc, než znal Hollarda. K cizincům by se nikdy nevydala.
Ještě během pobytu v Králově přístavišti vyhledala Brienne jednu z bývalých Sansiných služek, která nyní prala prádlo v nevěstinci. "Před paní Sansou jsem sloužila lordu Renlymu, a z obou se stali zrádci," stěžovala si žena jménem Brella zahořkle. "Žádný pán se mě už nedotkne, a tak musím prát pro děvky." Když se ale Brienne zeptala na Sansu, řekla: "Vím jen to, co jsem pověděla lordu Tywinovi. Ta dívka se pořád jen modlila. Chodila do septa a zapalovala tam svíce jako řádná dáma, ale skoro každý večer odcházela do božího háje. Podle mě odešla zpátky na sever. Právě tam jsou její bohové."
Jenže sever byl tak rozlehlý, a Brienne neměla ponětí, kterému z bývalých vazalů jejího otce by mohla Sansa nejvíc důvěřovat. Nebo by místo toho hledala svou vlastní krev? Třebaže všichni její sourozenci byli mrtví, Brienne věděla, že Sansa stále má strýce a nevlastního nemanželského bratra na Zdi, kde slouží v Noční hlídce. Další strýc, Edmure Tully, byl zajatcem ve Dvojčatech, ale jeho strýc, ser Brynden, stále držel Řekotočí. A mladší sestra paní Catelyn vládla v Údolí. Krev je přitahována ke krvi. Sansa mohla docela dobře utéct za některým z nich. Jenže za kterým?
Zeď byla příliš daleko, a kromě toho to bylo bezútěšné a drsné místo. A aby se dostala do Řekotočí, musela by dívka projít válkou trýzněnými říčními krajinami a proklouznout přes lannisterské obléhací linie. Orlí hnízdo by bylo

jednodušší, a paní Lysa by dceru své sestry zajisté přijala…
Ulička se před ní stáčela. Brienne si uvědomila, že se jí nějak podařilo špatně zabočit. Ocitla se na slepém konci, na malém blátivém dvorku, kde ryla tři prasata kolem nízké kamenné studny. Jedno při pohledu na ni kviklo a stařena, jež tam vytahovala vodu, si ji podezřívavě prohlédla odshora dolů. "Co tady pohledáváš?"
"Hledala jsem Sedm mečů."
"To musíš zpátky, kudy jsi přišla. U septa nalevo."
"Děkuji ti." Brienne se otočila, aby se vydala zpátky po vlastních stopách, a narazila rovnou do někoho, kdo pospíchal ohybem v uličce. Srazila jej na zem a dotyčný přistál zadkem v blátě. "Omlouvám se," zamumlala. Byl to ještě kluk; hubený hoch s rovnými řídkými vlasy a ječným zrnem pod jedním okem. "Nestalo se ti nic?" Natáhla k němu ruku, aby mu pomohla vstát, ale chlapec před ní začal na patách a loktech couvat. Nemohlo mu být víc než deset či dvanáct, třebaže na sobě měl kroužkovou košili a přes záda měl pověšený meč v kožené pochvě. "Neznám tě?" zeptala se Brienne. Jeho tvář jí připadala nejasně povědomá, třebaže si nemohla vzpomenout odkud.
"Ne. Neznáš. Nikdy jsme se…" Vyškrábal se na nohy. "P-promiň. Má paní. Nedíval jsem se. Chci říct, díval, ale dolů. Díval jsem se dolů. Na svoje boty." Chlapec se otočil na patách a bez rozmyslu vyrazil směrem, odkud přišel.
Něco na něm vzbudilo Briennino podezření, ale nehodlala se za nim honit po šerodolských uličkách. Dnes ráno před bránou, tam jsem ho viděla, uvědomila si. Jel na grošovaném koni. A zdálo se jí, že ho viděla ještě někde jinde, jenže kde?
Než znovu našla Sedm mečů, nálevna již byla zaplněná. Na místech nejblíže k ohni seděly čtyři septy, v hábitech umazaných a zaprášených od cesty. Jinde plnili lavice místní, namáčeli si kousky chleba v miskách s horkou krabí dušeninou. Brienne při té vůni zakručelo v žaludku, ale nikde neviděla volné místo, kam by se mohla posadit. Pak čísi hlas za ní řekl: "Má paní, tady, posaď se na moje místo." Teprve když seskočil z lavice, si Brienne uvědomila, že je to trpaslík. Malý muž nedosahoval výšky ani pěti stop. Baňatý nos měl plný žilek, zuby červené od kyselolistu a byl oblečený v hrubé hnědé kutně svatého bratra. Na hubeném krku se mu houpalo Kovářovo železné kladívko.
"Posaď se zpátky na své místo," řekla. "Mohu stát stejně dobře jako ty."
"Jo, jenže moje hlava se tak snadno o strop nevotlouká." Trpaslíkova řeč byla drsná, ale zdvořilá. Brienne z výšky viděla vyholené kolečko na temeni jeho hlavy. Mnpho svatých bratří nosilo takové tonzury. Septa Roelle jí kdysi řekla, že to je na znamení toho, že nemají před Otcem co skrývat. "Copak Otec nevidí skrz vlasy?" zeptala se tehdy Brienne. Hloupá otázka. Byla nechápavé dítě; septa Roelle jí to často zdůrazňovala. Stejně hloupá si připadala i teď, když si sedla na mužovo místo na konci lavice. Zvedla ruku, aby jí přinesli dušeninu, a otočila. se, aby trpaslíkovi poděkovala.
"Sloužíš v nějakém svatém domě v Šerodolu, bratře?"
"Bylo to blízko Panenskýho jezírka, má paní, jejiže vlci nás vypálili," odpověděl muž, ohryzávaje skývu chleba. "Přestavěli jsme to, jak jsme nejlíp mohli, jenže pak přišli jacísi žoldáci. Nemoh bych říct, čí chlapi to byli, ale sebrali nám prasata a pozabíjeli bratry. Já se vmáčk do dutýho kmene a schoval jsem se jim, jenže ostatní byli moc velký. Dlouho mně trvalo, než jsem je všechny pohřbil, ale Kovář mi dal sílu. Když jsem byl hotovej, vykopal jsem pár mincí, co bratři zakopali na horší časy, a vodešel jsem."
"Potkala jsem i jiné bratry putující do Králova přístaviště."
"Jo, na cestách jsou jich stovky. Nejenom bratři. Taky septoni a vobyčejný lidi. Sami vrabčáci. Možná jsem taky vrabčák. To Kovář mě udělal tak malinkýho." Zasmál se. "A jakej je tvůj smutnej příběh, má paní?"
"Hledám svoji sestru. Je to urozená dívka, teprve třináctiletá, pohledná panna s modrýma očima a kaštanovými vlasy. Možná jsi ji viděl cestovat s mužem. Rytířem nebo šaškem. Pro člověka, který mi ji pomůže najít, mám zlato."
"Zlato?" Bratr ji obdařil rudým úsměvem. "Miska tý krabí dušeniny by mi byla dostatečnou vodměnou, ale asi ti nepomůžu. Blázny jsem potkal, a to hodně, ale pěknejch panen moc ne." Na okamžik naklonil hlavu na stranu. "Byl tam jeden šašek v Panenským jezírku, když vo tom teď tak přemejšlím. Byl voblečenej ve špinavejch cárech, ale pokavaď. můžu říct, pod tou špínou měl strakatý šaty."
Dontos Hollard nosil strakaté šaty? Nikdo Brienne neřekl, že je nosil… ale nikdo také nikdy neřekl, že ne. Proč by ale ten muž byl oblečený v cárech? Potkalo jej po jeho útěku se Sansou z Králova přístaviště nějaké neštěstí? To bylo docela možné, když byly cesty tak nebezpečné. Možná to vůbec nebyl on. "Měl ten šašek červený nos plný popraskaných žilek?"
"Na to bych přísahat nemoh. Přiznávám, že jsem si ho moc nevšímal. Vydal jsem se do Panenskýhojezírka, když jsem pohřbil svý bratry, myslel jsem, že tam možná najdu loď, co mě vodveze do Králova přístaviště. Nejdřív jsem toho blázna zahlíd u doků. Choval se tajnůstkářsky a snažil se vyhnout vojákům lorda Tarlyho. Později jsem ho potkal znovu, u Smradlavý husy."
"Smradlavé husy?" řekla nejistě.
"Nechutný místo," připustil trpaslík. "Muži lorda Tarlyho hlídají městskej přístav, ale Husa je pořád plná námořníků a o námořnících se ví, že pašujou lidi na paluby svejch lodí, když si ty lidi řádně zaplatí. Ten blázen hledal někoho, kdo by přepravil tři lidi přes Úzký moře. Často jsem ho tam viděl, když mluvil s veslařema z galér. Někdy taky zpíval legrační písničku."
"Chtěl přepravit tři lidi? Ne dva?"
"Tři, má paní. Na to bych přísahal při Sedmi." Tři, pomyslela si. Sansa, ser Dontos… ale kdo by byl ten třetí? Skřet?
"Našel ten blázen svoji loď?"
"To nemůžu říct," odpověděl trpaslík, "ale jednoho večera přišli k Huse Tarlyovi vojáci a hledali ho, a o pár dní později jsem slyšel jednoho chlapa, jak se vychloubá, že ošidil blázna, a měl zlato, aby to moh dokázat. Byl opilej a kupoval pivo pro všechny."
"Ošidil blázna," řekla. "Co tím myslel?"

"To nevím. Ale jmenoval se Mrštnej Dick, to si pamatuju." Trpaslík roztáhl ruce. "Obávám se, že to je všechno, co ti můžu nabídnout, kromě pár modliteb bezvýznamnýho človíčka."
Aby Brienne dostála svému slovu, koupila mu misku horké krabí dušeniny… a taky nějaký čerstvý chléb a pohár vína. Zatímco jedl vestoje po jejím boku, přemítala o jeho slovech. Že by se k nim Skřet připojil? Pokud měl prsty v Sansině zmizení Tyrion Lannister, a ne Dontos Hollard, dávalo by smysl, že by se pokusili uprchnout za Úzké moře.
Když mužík snědl svou misku dušeniny, spořádal ještě to, co zbylo v její. "Měla bys jíst víc," řekl jí. "Ženská tvý velikosti si potřebuje udržovat sílu. Do Panenskýho jezírka to vodsaď není daleko, ale cesty jsou teď nebezpečný."
Já vím. Právě na té cestě zemřel ser Cleos Frey a ona a ser Jaime padli do rukou Krvavých drancířů. Jaime se mě snažil zabít, vzpomněla si, třebaže byl vy zábly a slabý a měl spoutaná zápěstí. Přesto se mu stěží ubránila, jenže to bylo ještě předtím, než mu Zollo usekl ruku. Zollo a Rorge a Střapáč by ji byli půlstovkykrát znásilnili, kdyby jim ser Jaime neřekl, že má cenu váhy svého těla v safírech.
"Má paní? Vypadáš smutně. Myslíš na svoji sestru?" Mužík ji popleskal po ruce. "Neměj strach, Stařena ti k ní osvětlí cestu. Panna ji udrží v bezpečí."
"Modlím se, abys měl pravdu."
"Mám." Uklonil se. "Ale teď už musím jít. Do Králova přístaviště je daleká cesta."
"Máš koně? Mezka?"
"Dva mezky." Mužík se zasmál. "Tady jsou, na konci mejch nohou. Vodnesou mě, kam potřebuju." Uklonil se a zamířil ke dveřím, kymáceje se na každém kroku.
Když odešel, zůstala Brienne ještě u stolu, prodlévajíc nad pohárem vína. Víno moc často nepila, ale zjistila, že jednou za dlouhý čas jí pomáhá zklidnit žaludek. Tak kam teď půjdu? zeptala se sama sebe. Do Panenského jezírka, hledat muže jménem Mrštný Dick na místě zvaném U Smradlavé husy?
Když viděla Panenské jezírko naposledy, bylo město jedna velká spoušť, jeho pán byl zavřený uvnitř svého hradu, prostí obyvatelé byli mrtví, uprchlí nebo se schovávali. Pamatovala si vypálené domy a prázdné ulice, rozbitá vrata a vymlácená okna. Za jejich koňmi se kradli zdivočelí psi, zatímco na hladině pramenem napájeného jezírka, které dalo městu jméno, se jako velké bledé lekníny vznášely napuchlé mrtvoly. Jaime zpíval "Šest pannen v jezírku" a smál se, když jsem ho prosila, aby byl zticha. A navíc,byl v Panenském jezírku Randyll Tarly, což byl další důvod, aby se městu vyhýbala. Lépe udělá, když nastoupí na loď v Racčím městě nebo Bílém přístavu. Ale mohla bych udělat obojí. Navštívit Smradlavou husu a promluvit si s Mrštným Dickem, a pak najít v Panenském jezírku loď, která mne vezme dál na sever.
Nálevna se začínala vyprazdňovat. Brienne roztrhla vpůli skývu chleba, naslouchajíc hovoru u dalších stolů. Většina se jich týkala smrti lorda Tywina Lannistera. "Povídá se, že ho zavraždil jeho vlastní syn," říkal jeden místní občan, podle vzhledu obuvník, "ten zlý trpaslík."
"A král je ještě tak malý," řekla nejstarší ze čtyř sept. "Kdo za něj bude vládnout, dokud nedospěje?"
"Bratr lorda Tywina," řekl jeden strážný. "Nebo možná ten lord Tyrell. Nebo Králokat."
"Ten ne," prohlásil hostinský. "Křivopřísežník ne." Odplivl si do ohně. Brienne pustila chléb a otřela si ruce o kalhoty. Už toho slyšela dost.
Té noci se jí zdálo, že je opět v Renlyho stanu. Všechny svíce zhasínaly a chlad kolem ní byl tak hustý, že by se dal krájet. Něco se pohybovalo nazelenalou tmou, něco odporného a strašného se řítilo na jejího krále. Chtěla jej chránit, ale končetiny jí ztuhly a zamrzly, a jen zvednout ruku si vyžádalo víc síly, než v sobě měla. A když stínový meč prosekl zelený ocelový plát a vytryskla krev, uviděla, že umírající král není vůbec Renly, ale Jaime Lannister, a ona ho zklamala.
Kapitánova sestra ji našla v nálevně, kde pila pohár mléka s medem a třemi syrovými rozšlehanými vejci. "Udělala jsi to krásně," řekla, když jí žena ukázala čerstvě namalovaný štít. Byl to spíš obraz než řádný znak, a pohled na něj ji odnesl o mnoho let zpátky, do chladné tmy otcovy zbrojnice. Vzpomněla si, jak probíhala konečky prstů po popraskané vybledající malbě. Po zelených listech stromů a podél dráhy padající hvězdy.
Brienne zaplatila kapitánově sestře druhou polovinu sumy, na které se dohodly, nakoupila si u kuchaře nějaký chléb, sýr a mouku, přehodila si štít přes rameno a odešla. Odjela z města severní bránou, jedouc pomalu mezi poli a farmami, kde se odehrávaly ty nejlítější boje, když na Šerodol zaútočili vlci.
Lord Tarly velel Joffreyově armádě, složené z oddílů pánů ze západu a bouřlivých krajin a rytířů z Roviny. Ti z jeho mužů, kteří zde zemřeli, byli odneseni zpátky za hradby, aby odpočívali v hrobech hrdinů pod septy Šerodolu. Mrtví severané, kteří početně převažovali, byli pohřbeni v hromadném hrobě vedle moře. Nad mohylou, která značila místo jejich odpočinku, vztyčili vítězové hrubě otesanou dřevěnou desku. ZDE LEŽÍ VLCI, stálo na ní. Brienne vedle ní zastavila a odříkala za ně tichou modlitbu, a také za paní Catelyn a jejího syna Robba a rovněž za všechny muže, kteří zemřeli s nimi.
Pamatovala si tu noc, kdy se paní Catelyn dozvěděla, že jsou její synové mrtví, dva mladí chlapci, které zanechala na Zimohradu, jejž považovala za bezpečný. Brienne věděla, že se stalo něco strašného. Zeptala se jí, zda to byl vzkaz týkající se jejích synů. "Nemám žádné syny než Robba," odpověděla paní Catelyn. Její hlas zněl, jako by jí otáčeli v útrobách ostrým nožem. Brienne se natáhla přes stůl, aby jí poskytla útěchu, ale zarazila se dřív, než se její prsty dotkly prstů starší ženy, ze strachu, že by před ní ucukla. Paní Catelyn otočila ruce, aby Brienne ukázala jizvy na dlaních a prstech, kde nůž kdysi zajížděl hluboko do masa. Pak začala mluvit o svých dcerách. "Sansa byla malá dáma," řekla, "vždycky zdvořilá a dychtivá potěšit. Milovala příběhy o neohrožených rytířích. Vyroste v ženu mnohem půvabnější, než jsem kdy byla já, to je vidět už teď. Často jsem jí kartáčovala vlasy. Měla je kaštanové, husté a hebké… rudá v nich zářila jako měď ve světle pochodní."
Mluvila také o Arye, své mladší dceři, ale Arya byla ztracená, teď už pravděpodobně mrtvá. Ovšem Sansa… Já ji najdu, má paní, přísahala Brienne nepokojnému stínu paní Catelyn. Nikdy ji nepřestanu hledat. Vzdám se svého života, bude-li

to zapotřebí, vzdám se své cti, vzáám se všech svých snů, ale najdu ji.
Za bitevním polem vedla cesta podél pobřeží, mezi dmoucím se šedozeleným mořem a řadou nízkých vápencových kopců. Brienne zdaleka nebyla na cestě jediným poutníkem. Na mnoho líg podél pobřeží se nacházely rybářské vesničky a jejich obyvatelé používali tuto cestu k tomu, že po ní přepravovali svůj úlovek na trh. Projížděla kolem rybářky a jejích dcer, ubírajících se domů s prázdnými košíky na ramenou. Ve zbroji ji považovaly za rytíře, dokud nespatřily její tvář. Tehdy si dívky začaly šeptat mezi sebou a pokukovaly po ní. "Neviděly jste na cestě třináctileté děvče?" zeptala se jich. "Urozenou dívku s modrýma očima a kaštanovými vlasy?" Po setkání s Šílenou myší byla ostražitější, ale musela to zkoušet dál. "Možná cestovala s šaškem." Ony ale jen zavrtěly hlavami a chichotaly se za ohnutými dlaněmi.
V první vesnici, kam přijela, utíkali vedle jejího koně bosí chlapci. Nechala si na hlavě přilbici, aby se jí zase nesmáli, a tak ji považovali za muže. Jeden chlapec jí nabídl na prodej škeble, druhý kraby a třetí svoji sestru.
Brienne si od druhého chlapce koupila tři kraby. Než odjela z vesnice, začalo pršet a zvedal se vítr. Přichází bouře, pomyslela si s ostražitým pohledem na moře. Kapky deště bušily do oceli její přilbice, až jí z toho při jízdě zvonilo v uších, ale bylo to lepší než být někde na moři ve člunu.
O hodinu severněji se cesta dělila u hromady kamení, ruin malého hrádku. Pravá větev vidlice vedla dál podél pobřeží, stáčela se podél něj směrem k Prasklepetu, bezútěšné krajině plné bažinatých tůní a hlušin; levá vedla skrze kopce, pole a lesy do Panenského jezírka. Déšť do té doby zesílil. Brienne sesedla a odvedla klisnu z cesty, aby se schovala v ruině.
Mezi ostružiním, plevelem a divokým jilmem se stále daly rozlišit zbytky původního opevnění, ale kameny, které je kdysi tvořily, byly nyní rozmetané mezi dvěma cestami jako kostičky z dětské stavebnice. Část hlavní bašty však nadále stála. Její trojité věže byly z šedého granitu, stejně jako rozbořené zdi, ale zuby cimbuří byly ze žlutého pískovce.
Tři koruny, uvědomila si, když skrze ně hleděla na déšť. Tři zlaté koruny. Tohle byl kdysi hrad Hollardů. Se vší pravděpodobností se tady narodil ser Dontos.
Vedla klisnu skrze rumiště k hlavnímu vchodu do bašty. Ze dveří zůstaly jen zrezivělé železné panty, ale střecha byla stále v pořádku a uvnitř bylo sucho. Brienne uvázala klisnu k nástěnnému držáku, sundala si přilbici a vytřepala vlasy. Právě hledala nějaké suché dřevo, aby si zapálila oheň, když uslyšela blížícího se koně. Instinkt ji přiměl stáhnout se zpátky do stínů, odkud ji nebylo z cesty vidět. Byla to tatáž cesta, kde zajali ji a sera Jaimeho. Rozhodně neměla v úmyslu projít něčím podobným znovu.
Jezdec byl malý muž. Šílená myš, pomyslela si při prvním zběžném pohledu. Sledoval mne. Zajela rukou k jílci meče a zjistila, že přemýšlí o tom, zda ji rytíř Rybohojný považuje za snadnou kořist jen proto, že je žena. Jednou se takového omylu dopustil kastelán lorda Velkosyna. Jmenoval se Humfrey Mávohole; hrdý muž ve věku šestapadesáti let, s nosem jako jestřáb a skvrnitou hlavou. V den, kdy byli zasnoubeni, varoval Brienne, že od ní očekává, že se bude po sňatku chovat jako řádná žena. "Nedovolím, aby moje paní manželka chodila kolem v mužské zbroji. V tomto mne budeš muset poslechnout, jinak budu nucen potrestat tě."
Bylo jí šestnáct a byla již dobře obeznámená s mečem, třebaže se navzdory své zdatnosti na cvičebním nádvoří stále ještě styděla. Přesto v sobě našla odvahu říct rytíři Humfreymu, že přijme trest pouze od muže, který nad ní bude schopen zvítězit v boji. Starý rytíř zbrunátněl, ale nakonec se uvolil obléci si vlastní zbroj, aby jí dal za vyučenou a naučil ji, kde je její řádné místo jako poslušné ženy. Bojovali spolu otupenými turnajovými zbraněmi, takže Briennin palcát neměl hroty. Zlomila tehdy rytíři Humfreymu klíční kost a dvě žebra a tím zrušila jejich zasnoubení. Byl jejím třetím potenciálním manželem, a posledním. Pak už na ni její otec nenaléhal.
Pokud to byl Šílená myš, kdo jí jel v patách, možná se s ním bude muset utkat. Neměla v úmyslu dávat se s tím mužem dohromady nebo mu dovolit, aby ji sledoval na cestě za Sansou. Vyzařoval z něj druh nenucené arogance, která jde ruku v ruce s bojovou zručností, pomyslela si, ale byl malý. Mohla bych se k němu snáz přiblížit, a také bych měla být silnější než on.
Brienne byla stejně silná jako většina rytířů a její starý mistr šermíř jí říkával, že je rychlejší, než by měla právo být jakákoli žena její velikosti. Bohové jí dali také výdrž, což ser Dobrovítězský považoval za vznešený dar. Boj s mečem a štítem byla úmorná činnost a vítězství obvykle připadlo člověku s největší výdrží. Rytíř Dobrovítězský ji učil bojovat opatrně, uchovávat si sílu, zatímco nechávala své nepřátele přicházet o tu svou v divokých útocích. "Muži tě budou vždycky podceňovat," řekl, "a jejich pýcha je bude nutit chtít tě co nejrychleji porazit, aby se neříkalo, že si neuměli poradit se ženou." Pravdu jeho slov pochopila, jakmile se vydala do světa. Dokonce i Jaime Lannister přistupoval k souboji s ní tímto způsobem v lesích u Panenského jezírka. Pokud jsou bohové dobří, Šílená myš se dopustí stejné chyby. Možná je to zkušený rytíř, pomyslela si, ale Jaime Lannister to není. Potichu vytáhla meč z pochvy.
Jenže to nebyl kaštanový oř Šílené myši, co se objevilo na místě, kde se cesta dělila, ale zničený starý grošovaný koník, na jehož hřbetě seděl hubený chlapec. Když Brienne koně uviděla, zmateně se stáhla zpátky. Jen nějaký kluk, pomyslela si, dokud nezahlédla jeho tvář napůl skrytou pod kápí. To je ten kluk z Šerodolu, ten, co do mě narazil. Je to on.
Chlapec nevěnoval rozbořenému hradu pozornost, ale hleděl na cestu, pak na druhou. Po chvíli váhání stočil koně směrem do kopců a plahočil se dál. Brienne se dívala, jak jí mizí z očí v hustém dešti, a najednou jí došlo, že téhož chlapce viděla také v Růženíně. On mne sleduje, uvědomila si, jenže tohle je hra, kterou můžou hrát dva. Odvázala svoji klisnu, znovu nasedla a vydala se za ním.
Chlapec hleděl za jízdy do země, pozoroval, jak se díry v zemi plní vodou. Déšť utlumil zvuk jejího příjezdu, a nepochybně v tom hrála svou roli rovněž jeho kápě. Ani jednou se neohlédl, dokud Brienne nepřiklusala rovnou za něj a nepleskla jeho koně přes zadek plochou svého meče.
Kůň se vzepjal na zadních a kostnatý chlapec vyletěl do vzduchu. Jeho plášť zapleskal kolem něj jako pár křídel. Přistál v blátě a zvedl se s hlínou a suchou trávou mezi zuby, jen aby zjistil, že Brienne stojí nad ním. Byl to ten samý hoch, o

tom nebylo pochyb. Poznala ječné zrno pod jeho okem. "Kdo jsi?" zeptala se.
Chlapec otevřel ústa. Oči měl velké jako vejce. "Ph," bylo všechno, na co se vzmohl. "Ph." Třásl se tak, že na něm jeho kroužková košile chrastila. "Ph. Ph."
"Prosím?" řekla Brienne. "Snažíš se říct prosím!" Přiložila hrot svého meče k ohryzku na jeho krku. "Řekni mi, kdo jsi a proč mne sleduješ."
"Ne, ph-ph-prosím." Vrazil si prst do úst, vyškrábl z nich kus bláta a odplivl si. "Ph-Ph-Pod. Moje jméno. Ph-ph-Podrick. Ph-Payne."
Brienne sundala svůj meč. Pocítila k chlapci náhlý příval soucitu. Vzpomněla si na den na Večeropadu a na mladého rytíře s růží v ruce. Přinesl tu růži, aby ji dal mně. Nebo jí to tak aspoň řekla její septa. Jediné, co musela udělat, bylo přivítat jej v otcově hradu. Bylo mu osmnáct, měl dlouhé rudé vlasy, které mu spadaly na ramena. Ona byla dvanáctiletá dívenka, těsně sešněrovaná do tuhých nových šatů s živůtkem pošitým granáty. Oba byli zhruba stejné výšky, ale ona se mu nedokázala podívat do očí ani říct jednoduchá slova, kterým ji naučila septa. Rytíři Ronnete, vítám tě v sin i svého otce. Je dobré konečně spatřit tvoji tvář.
"Proč mne sleduješ?" zeptala se chlapce. "Řekli ti, abys mě špehoval? Pracuješ pro Varyse, nebo pro královnu?"
"Ne. Pro žádného. Pro nikoho."
Brienne odhadovala jeho věk na deset, ale obvykle se v posuzování věku dětí mýlila. Vždycky si myslela, že jsou mladší, než byly ve skutečnosti, možná proto, že sama vždycky byla na svůj věk moc velká. Zrůdně velká, říkávala septa Roelle, a mužsky hranatá. "Tato cesta je příliš nebezpečná, než aby po ní mohl putovat osamělý chlapec."
"Ne pro panoše. Já jsem jeho panoš. Pobočníkův panoš."
"Panoš lorda Tywina?" Brienne zastrčila svůj meč do pochvy.
"Ne. Ne toho pobočníka. Toho předtím. Jeho syna. Bojoval jsem s ním v bitvě. Křičel jsem Polomuž! Polomuž!"
Skřetův panoš. Brienne ani nevěděla, že nějakého měl. Tyrion Lannister nebyl žádný rytíř. Předpokládala, že by se od něj dalo očekávat, že bude mít nějakého sluhu či dva, kteří by se o něj starali, páže a šenka, někoho, kdy by mu pomáhal s oblékáním. Ale panoše! "Proč mne sleduješ?" zeptala se znovu. "Co ode mě chceš?"
"Najít ji." Chlapec vstal. "Jeho paní. Ty ji hledáš. Brella mi to řekla. Je to jeho manželka. Paní Sansa. A tak jsem si myslel, že kdybys ji našla…" Utrápeně zkřivil tvář. "Jsem jeho panoš," opakoval, a po obličeji mu stékaly kapky deště, "ale on mě opustil."

SANSA
dysi dávno, když byla ještě malá holčička, přišel na Zimohrad potulný zpěvák, který u nich zůstal půl roku. Byl to již starý muž, s bílými vlasy a větrem ošlehanými tvářemi, ale zpíval o rytířích, hrdinských činech a krásných dámách, a Sansa prolévala hořké slzy zklamání, když od nich nakonec odcházel, a prosila svého otce, aby ho nepouštěl. "Ten muž nám již zahrál třikrát dokola každou píseň, kterou zná," řekl jí lord Eddard laskavě. "Nemohu jej zde držet proti jeho vůli. Nemusíš ale plakat. Ujišťuji tě, že přijdou jiní zpěváci."
Jenže nepřišli, po celý další rok i déle. Sansa se modlila k Sedmi v jejich septu a ke starým bohům u stromu srdce, prosila je, aby přivedli starého zpěváka zpátky, nebo ještě lépe, aby poslali nějakého jiného, mladého a hezkého. Bohové ji ale nevyslyšeli a síně Zimohradu zůstaly tiché.
To ale bylo dávno, když ještě byla malá a pošetilá. Nyní byla panna, třináctiletá a již měla za sebou první krvácení. A písně zněly každou její noc a přes den se modlila o ticho.
Kdyby bylo Orlí hnízdo jako jiné hrady, slyšeli by mrtvého muže zpívat jen krysy a žalářníci. Stěny vězení bývaly dost silné na to, aby pohltily jak písně, tak výkřiky. Jenže nebeské cely měly jednu stěnu z čirého vzduchu, a tak každý akord, který mrtvý muž zahrál, volně vyplul ven a odrazil se od kamenných ramen Obrova kopí. A ty písně, které si vybíral… Zpíval o Tanci draků, o krásné Jonquil a jejím bláznovi, o Jenny ze Starokamenů a o rytíři Vážce. Zpíval o zradách a těch nejodpornějších vraždách, o oběšencích a o krvavé pomstě. Zpíval o žalu a zármutku.
Bez ohledu na to, kam v hradu zamířila, nemohla Sansa té hudbě uniknout. Vyplouvala vzhůru po točitých věžních schodech, nacházela si ji nahou v lázni, večeřela s ní za soumraku a vkrádala se do její komnaty, i když pevně zavřela okenice na petlici. Přicházela dovnitř na studeném řídkém vzduchu a stejně jako vzduch ji mrazila. Třebaže na Orlí hnízdo nesněžilo od té doby, co paní Lysa spadla, byly všechny noci kousavě chladné.
Zpěvákův hlas byl silný a sladký. Sansa si říkala, že nyní zpívá lépe než kdykoli předtím, jeho hlas byl jaksi bohatší, plný bolesti, strachu a touhy. Nechápala, proč dali bohové tak nádherný hlas tak zkaženému muži. Vzal by si mě v Prstech násilím, kdyby Petyr neposlal sera Lothora, aby mě hlídal, musela připomínat sama sobě. A hrál, aby utlumil moje výkřiky, když se mě teta Lysa pokoušela zabít.
To však nečinilo jeho písně o nic příjemnějšími na poslech. "Prosím," naléhala na lorda Petyra, "nemůžeš jej donutit, aby toho nechal?"
"Dal jsem tomu muži své slovo, drahá." Petyr Baeliš, pán Harrenova, svrchovaný pán Trojzubce a lord protektor Orlího hnízda a Arrynského údolí, vzhlédl od dopisu, který psal. Od chvíle, kdy Lysa spadla, napsal stovky dopisů. Sansa viděla, jak z ptačince bez ustání vylétají havrani a další přilétají nazpět. "Raději budu naslouchat jeho zpěvu než jeho vzlykání."
Ano, je to lepší, když zpívá, ale… "Musí hrát celé noci, můj pane? Lord Robert nemůže spát. Pláče…"
"…za svou matkou. Tomu se nedá pomoci, ta žena je mrtvá."
Petyr pokrčil rameny. "Už to nepotrvá dlouho. Zítra sem vystoupí lord Nestor."
Sansa se setkala s lordem Nestorem Královcem již předtím, po Petyrově svatbě s její tetou. Královec byl správcem Měsíční brány, velkého hradu, který stál u úpatí hory a strážil schody vedoucí na Orlí hnízdo. Svatebčané s ním

hodovali přes noc, než započali svůj sestup. Lord Nestor se na ni stěží dvakrát podíval, ale pomyšlení, že sem teď přijde, ji plnilo hrůzou. Byl to také nejvyšší správce Údolí, důvěryhodný vazal Jona Arryna a paní Lysy. "On ne… nenecháš lorda Nestora, aby si šel s Marillionem promluvit, že ne?"
Její zděšení se jí zřejmě zračilo ve tváři, protože Petyr odložil brk. "Naopak. Budu na tom trvat."
Pokynul jí, aby se šla posadit k němu. "Budeme se muset dohodnout, Marillion a já. Mord umí být velice přesvědčivý. A pokud nás náš zpěvák zklame a zazpívá písničku, kterou nechceme slyšet, nu, ty a já budeme prostě muset říct, že lže. Komu podle tebe lord Nestor spíš uvěří?"
"Nám?" Sansa si říkala, kéž by si tím mohla být jistá.
"Samozřejmě. Z našich lží bude mít jen prospěch."
V soláru bylo horko, oheň vesele praskal, ale Sansa se přesto chvěla. "Ano, ale… co když…"
"Co když si lord Nestor cení spíš cti než prospěchu?" Petyr jí položil paži kolem ramen. "Co když touží po pravdě a po spravedlnosti pro svou zavražděnou paní?" Usmál se. "Já lorda Nestora znám, drahá. Myslíš si, že bych mu někdy dovolil ublížit své dceři?"
Já nejsem tvoje dcera, pomyslela si. Jsem Sansa Stark, dcera lorda Eddarda a lady Catelyn a krev Zimohradu. Nahlas to ale neřekla. Nebýt Petyra Baeliše, byla by to Sansa, kdo by střemhlav letěl chladnou modrou oblohou vstříc své smrti na kamenech o šest stovek stop níž, a ne paní Lysa. Je tak odvážný. Sansa si přála, aby měla jeho odvahu. Sama by si nejraději zalezla do postele, schovala se pod pokrývku a spala a spala. Od Lysiny smrti nespala v kuse jedinou noc.
"Nemohl bys říct lordu Nestorovi, že… že mi není dobře nebo…?"
"Bude chtít slyšet tvoje vylíčení Lysiny smrti."
"Můj pane, pokud… pokud Marillion řekne, jak to bylo doopravdy…"
"Pokud bude lhát, chtěla jsi říct?"
"Lhát? Ano… pokud bude lhát, je to jeho příběh proti mému, a lord Nestor se mi podívá do očí a uvidí, jak jsem vystrašená…"
"Něco málo strachu bude zcela na místě, Alayne. Máš za sebou strašlivý zážitek. Nestora to dojme." Petyr pozoroval její oči, jako by je viděl poprvé v životě. "Máš oči své matky. Upřímné oči, a nevinné. Modré jako sluncem zalité moře. Až budeš starší, mnoho mužů v těch očích utone."
Sansa nevěděla, co na to říct.
"Jediné, co musíš říct lordu Nestorovi, je tentýž příběh, jako jsi pověděla lordu Robertovi," pokračoval Petyr.
Robert je malý nemocný chlapec, pomyslela si. Lord Nestor je dospělý muž, vážný a podezřívavý. Robert byl tak slabý a bylo jej třeba chránit, dokonce i před pravdou. "Některé lži jsou projevem lásky," ujistil ji Petyr. Připomněla mu to.
"Když jsme lhali lordu Robertovi, bylo to jen proto, abychom ho ušetřili," řekla.
"A tato lež může ušetřit nás. Jinak budeme muset odejít z Orlího hnízda stejnými dveřmi, jaké použila Lysa." Petyr znovu uchopil brk. "Naservírujeme mu lži a stromovinské zlaté a já tě ujišťuji, že je spolkne a požádá o další."
On předkládá lži i mně, uvědomila si Sansa. Byly to však utěšující lži, a tak je považovala za dobře míněné. Lež není tak špatná, pokud je míněna dobře. Kéž by mu jen tak věřila…
Stále ji velmi trápily věci, které řekla její teta ještě předtím, než spadla. "Fantasmagorie," vyjádřil se o nich Petyr. "Moje žena byla blázen, sama jsi to viděla." A taky že zrq. Jediné, co jsem udělala, bylo to, že jsem postavila hrad ze sněhu, a ona mě za to chtěla vystrčit Měsíčními dveřmi. Petyr mne zachránil. Miloval moji matku a…
A ji? Jak by o tom mohla pochybovat? Zachránil ji.
Zachránil Alayne, svoji dceru, zašeptal hlásek v jejím nitru. Jenže byla taky Sansa… a někdy se jí zdálo, že lord protektor je také dvěma lidmi najednou. Byl to Petyr, její ochránce, srdečný, zábavný a laskavý… ale byl to také Malíček, pán, kterého znala v Králově přístavišti, lstivě se usmívající a hladící si svůj vous, zatímco šeptal královně Cersei do ucha. A Malíček nikdy nebyl její přítel. Když ji Joff nechal zbít, Skřet ji bránil, ale Malíček ne. Když ji dav chtěl znásilnit, odnesl ji do bezpečí Ohař, ne Malíček. Když ji Lannisterové provdali proti její vůli za Tyriona, poskytl jí útěchu ser Garlan Galantní, ne Malíček. Malíček pro ni nikdy nezvedl ani malíček.
Až na to, že mě dostal pryč. Tohle pro mě udělal. Myslela jsem si, že to byl ser Dontos, můj ubohý starý opilý Florian, jenže to byl po celou dobu Petyr. Malíček byla jen maska, kterou musel nosit. Ovšem někdy bylo pro Sansu obtížné poznat, kde končí člověk a začíná maska. Malíček a lord Petyr se navzájem hodně podobali. Nejraději by jim uprchlá oběma, jenže neměla kam jít. Zimohrad byl vypálený a opuštěný, Bran a Rickon mrtví a studení. Robba zradili a zavraždili ve Dvojčatech, společně s jejich paní matkou. Tyriona odsoudili k smrti za to, že zabil Joffreyho, a kdyby se někdy vrátila do Králova přístaviště, královna by připravila o hlavu i ji. Teta, o které doufala, že jí poskytne bezpečné útočiště, se ji místo toho pokoušela zabít. Její strýc Edmure byl zajatcem Freyů, zatímco její prastrýc Černá ryba byl obléhán v Řekotočí. Nemám žádné jiné místo kromě Orlího hnízda, pomyslela si zbědované, a žádného opravdového přítele kromě Petyra.
Té noci zpíval mrtvý muž "Den, kdy pověsili Černého Robina", "Matčiny slzy" a "Deště Kastameru". Pak na chvíli přestal, ale zrovna když začala Sansa usínat, začal hrát znovu. Zpíval "Šestero smutků", "Spadané listí" a "Alysanne". Takové smutné písně, pomyslela si. Když zavřela oči, viděla jej v jeho nebeské cele, schouleného v rohu co nejdál od chladné černé oblohy, skrčeného pod kožešinou, se svou harfou přitisknutou k hrudi. Nesmím ho litovat, řekla si. A proč by taky měla? Marillion se ji snažil znásilnit a Petyr jí zachránil život ne jednou, ale dvakrát. Některé lži prostě musíš říct. Lži byly jediným, co ji udržovalo při životě v Králově přístavišti. Kdyby nebyla lhala Joffreymu, jeho muži by ji zbili do krve.
Po "Alysanne" zpěvák opět přestal, dost dlouho na to, aby si Sansa mohla ukrást hodinu spánku. Ale když škvírami jejích okenic začalo pronikat první světlo úsvitu, zaslechla něžné tóny písně "Za mlhavého rána", zalétající k ní zespodu, a okamžitě se probrala. Byla to spíš ženská píseň, nářek matky za svítání po jakési strašlivé bitvě, kdy hledá

mezi mrtvými tělo svého jediného syna. Ta matka zpívá o žalu nad svým mrtvým synem, pomyslela si Sansa, ale Marillion truchlí pro své prsty, pro své oči. Slova vzlétala jako šípy a probodávala ji ve tmě.

Ach, neviděl jste mého chlapce, dobrý pane?
Vlasy má kaštanově hnědé.
Slíbil, že navrátí se ke mně,
Do domku našeho v městečku Wendiš.

Sansa si zakryla uši polštářem vycpaným prachovým husím peřím, aby neslyšela zbytek písně, ale ničemu to neposloužilo. Přišel den, ona se probudila, a vzhůru na horu vystupoval lord Nestor.
Správce Údolí a jeho skupina dorazili na Orlí hnízdo pozdě odpoledne, když byla dolina pod nimi oděna v rudozlatých barvách a zvedal se vítr. Přivedl svého syna sera Albara, společně s tuctem rytířů a desítkou ozbrojenců. Tolik cizinců. Sansa znepokojeně pozorovala jejich tváře, divila se v duchu, zda jsou to přátelé, či nepřátelé.
Petyr uvítal své návštěvníky v černém sametovém kabátci s šedými rukávy, které barvou odpovídaly jeho kalhotám a dodávaly zvláštní temný odstín jeho šedozeleným očím. Vedle něj stál mistr Colemon, řetěz z mnoha kovů mu volně visel kolem dlouhého hubeného krku. Třebaže byl mistr z obou mužů mnohem vyšší, byl to lord protektor, kdo přitahoval zrak. Zdálo se, že pro ten den odložil všechny svoje úsměvy. Vážně naslouchal, zatímco lord Nestor představoval rytíře, kteří jej provázeli, pak řekl: "Moji páni, vítejte zde. Mistra Colemona samozřejmě znáte. Lorde Nestore, vzpomeneš si na Alayne, moji nemanželskou dceru?"
"Zajisté." Lord Nestor Královec byl muž s býčí šíjí, sudovitou hrudí, plešatějící hlavou, šedivějícím vousem a přísným pohledem. Sklonil hlavu na pozdrav o celého půl palce.
Sansa se uklonila, příliš vyděšená promluvit ze strachu, že by se mohla přeřeknout. Petyr ji vytáhl na nohy. "Drahá, buď hodné děvče a přiveď do hradní síně lorda Roberta, aby mohl přijmout své hosty."
"Ano, otče." Hlas měla tenký a napjatý. Hlas lhářky, pomyslela si, když pospíchala vzhůru po schodech a pak po ochozu k Měsíční věži. Provinilý hlas.
Gretchel s Maddy pomáhaly Robertu Arrynovi vsoukat se do kalhot, když Sansa vstoupila do jeho ložnice. Pán Orlího hnízda v noci opět plakal. Oči měl rudé a oteklé, řasy slepené, z opuchlého nosu mu teklo. Pod jednou nosní dírkou se mu leskla stezička hlenu a spodní ret měl zakrvácený, jak se do něj kousl. Takto ho lord Nestor nesmí vidět, pomyslela si Sansa zoufale. "Gretchel, přines mi umývadlo." Vzala chlapce za ruku a odtáhla ho k posteli. "Spal náš Brouček v noci dobře?"
"Ne." Popotáhl. "Nespal jsem ani chvilku, Alayne. On už zase zpíval, a moje dveře byly zamčené. Volal jsem, aby mě pustili, ale nikdo sem nepřišel. Někdo mě v mém pokoji zamkl."
"To od nich bylo ošklivé." Namočila měkký hadřík do teplé vody a začala mu omývat obličej… něžně, ach, tak něžně. Kdyby začala Roberta drhnout příliš razantně, mohl by se začít třást. Ten chlapec byl tak křehký, a na svůj věk strašně malý. Bylo mu osm, ale Sansa znala větší pětileté děti.
Robertův ret se zachvěl. "Chtěl jsem jít spát za tebou."
Já vím, že jsi chtěl. Brouček měl ve zvyku zalézt si vždycky do postele ke své matce, dokud se neprovdala za lorda Petyra. Od Lysiny smrti se za nocí toulal po Orlím hnízdě a hledal jiné postele. Nejvíc se mu líbila ta, která patřila Sanse… a to byl taky důvod, proč požádala sera Lothora Brunea, aby minulou noc zamkl jeho dveře. Nevadilo by jí to, kdyby jen spal, jenže on se pořád snažil tisknout se k jejím ňadrům, a když měl záchvaty třesu, často se pomočil do postele.
"Pán Nestor Královec přišel z Brány sem nahoru a rád by tě viděl." Sansa mu utřela hleny pod nosem.
"Já nechci vidět jeho," řekl. "Chci příběh. Příběh o Okřídleném rytíři."
"Až potom," slíbila mu Sansa. "Nejdřív musíš vidět lorda Nestora."
"Lord Nestor má mateřské znamínko," kroutil se. Robert se lidí s mateřskými znamínky bál. "Maminečka říkala, že je strašný."
"Můj ubohý Broučku." Sansa mu uhladila vlasy. "Já vím, že ti chybí. Lordu Petyrovi taky schází. Měl ji rád stejně jako ty." Byla to lež, třebaže laskavě míněná. Jedinou ženou, kterou kdy Petyr miloval, byla Sansina zavražděná matka. Přiznal se k tomu paní Lyse těsně předtím, než ji vystrčil z Měsíčních dveří. Byla šílená a nebezpečná. Zavraždila svého vlastního manžela, zabila by i mě, kdyby mi lord Petyr nepřispěchal na pomoc.
To ale Robert vědět nemusel. Byl to jen nemocný malý chlapec, který miloval svou matku. "Tak," řekla Sansa, "teď vypadáš jako pořádný pán. Maddy, přines mi jeho plášť." Byl z jehněčí vlny, měkký a teplý, v krásné nebesky modré barvě, která podtrhávala krémovou barvu jeho tuniky. Připevnila mu jej kolem ramen stříbrnou broží ve tvar měsíčního srpku, a vzala jej za ruku. Pro tentokrát šel Robert poslušně.
Velký sál byl ode dne Lysina pádu zavřený, a Sanse běhal mráz po zádech, když do něj měla znovu vstoupit. Ta místnost byla dlouhá, vznešená a krásná, ale Sanse se nelíbila. I v těch nejlepších časech to bylo bledé, chladné místo. Štíhlé pilíře vypadaly jako prstní kůstky a modré žilky v bílém mramoru jí přinášely na mysl křečové žíly v nohou nějaké stařeny. Třebaže byly stěny lemovány padesáti stříbrnými nástěnnými držáky, nyní tam plápolal necelý tucet pochodní, a tak po podlaze tančily stíny a hromadily se v rozích. Jejich kroky se odrážely od mramoru a Sansa slyšela vítr lomcující Měsíčními dveřmi. Nesmím se na nedívat, řekla si v duchu. Jinak se začnu třást stejně jako Robert.
S Maddyinou pomocí usadila Roberta na jeho trůn ze dřeva čarostromu, podložila jej spoustou polštářů a nechala vzkázat, že jeho lordstvo je připravené přijmout své hosty. Dva strážní v nebesky modrých pláštích otevřeli dveře na dolním konci síně a Petyr je uvedl dovnitř. Kráčel v jejich čele po dlouhém modrém koberci, který vedl mezi řadami pilířů bílých jako kosti.

Chlapec zdvořile pozdravil lorda Nestora pisklavým hláskem a vůbec se nezmínil o jeho mateřském znamínku. Když se nejvyšší správce zeptal na jeho matku, Robertovi se začaly nepatrně třást ruce. "Marillion mé matce ublížil. Vyhodil ji Měsíčními dveřmi."
"Viděl pán, jak se to stalo?" zeptal se ser Marwyn Zvonovský, vysoký, hubený rytíř s červenavě žlutými vlasy, který byl Lysiným kapitánem stráží do té doby, než Petyr dosadil na jeho místo rytíře Lothora.
"Alayne to viděla," řekl chlapec. "A můj nevlastní pan otec taky."
Lord Nestor se na ni podíval. Ser Albar, ser Marwyn, mistr Colemon, ti všichni se na ni dívali. Byla to moje teta, ale chtěla mě zabít, pomyslela si Sansa. Odtáhla mě k Měsíčním dveřím a snažila se mě vystrčit ven. Já žádný polibek nechtěla, jenom jsem si stavěla hrad ze sněhu. Objala sama sebe, aby se tolik nechvěla.
"Odpusťte jí, moji páni," řekl Petyr tiše. "Stále má z toho zážitku noční můry. Není divu, že se nemůže přimět mluvit o tom." Postavil se za ni a něžně jí položil ruce na ramena. "Já vím, jak je to pro tebe těžké, Alayne, ale naši přátelé musí slyšet pravdu."
"Ano." Hrdlo měla tak vyschlé a stažené, že ji takřka bolelo, když měla mluvit. "Viděla jsem… byla jsem s paní Lysou, když…" Po tváři se jí skutálela slza. To je dobré, slza je dobrá. "…když do ní Marillion… strčil." A pověděla jim ten příběh znovu, sotva slyšíc slova, která z ní vycházela.
Než byla v polovině příběhu, začal malý Robert plakat a polštáře pod ním se nebezpečně posouvaly. "Zabil moji matku. Chci, aby letěl!" Třes jeho dlaní se zhoršil a začínaly se mu chvět celé ruce. Chlapcova hlava sebou škubla a rozcvakaly se mu zuby. "Letěl!" vřískal. "Letěl, letěl." Jeho ruce a nohy sebou začaly divoce zmítat. Lothor Brune zamířil ke stupínku právě včas, aby chlapce zachytil, když sklouzával z trůnu. Mistr Colemon byl jen o krok za ním, třebaže sám nijak pomoci nemohl.
Sansa, stejně bezmocná jako všichni ostatní, tam mohla jen stát a sledovat průběh chlapcova záchvatu. Jedna z Robertových kopajících nohou zasáhla sera Lothora do obličeje. Brune zaklel, ale nadále jej držel, zatímco sebou chlapec škubal, zmítal se a močil kolem sebe. Jejich návštěvníci neřekli ani slovo; přinejmenším lord Nestor byl svědkem podobných záchvatů už předtím. Dlouho trvalo, než Robertovy křeče začaly polevovat, a Sanse to připadalo ještě déle. Nakonec byl malý lord tak zesláblý, že nebyl schopen stát. "Raději odveďte jeho lordstvo do postele a pusťte mu žilou," řekl lord Petyr. Brune vzal chlapce do náruče a odnesl ho ze síně. Mistr Colemon jej se zachmuřenou tváří následoval.
Když jejich kroky odezněly, v sále Orlího hnízda se rozhostilo ticho. Sansa slyšela jen noční vítr sténající venku a škrábající do Měsíčních dveří. Byla velmi prochladlá a unavená. Budu ten příběh muset vyprávět ještě jednou? říkala si v duchu.
Zřejmě jej ale vyprávěla docela dobře. Lord Nestor si odkašlal. "Mně se ten zpěvák nelíbil od samého začátku," zabručel. "Naléhal jsem na paní Lysu, aby ho poslala pryč. Mnohokrát jsem na ni naléhal."
"Tys jí vždycky radil dobře, můj pane," řekl Petyr.
"Nedbala na moje rady," postěžoval si lord Nestor. "Vyslechla si mě se spoustou námitek, a stejně mě neposlechla."
"Moje paní byla pro tento svět příliš důvěřivá." Petyr mluvil tak laskavě, až by Sansa uvěřila, že svoji ženu opravdu miloval. "Lysa nedokázala vidět v lidech zlo, jen dobro. Marillion zpíval sladké písně a ona si myslela, že má takovou i povahu."
"Nazýval nás prasaty," řekl ser Albar. Neotesaný rytíř se širokými rameny, jenž si holil bradu, ovšem pěstoval si husté černé kotlety, které rámovaly jeho prostoduchý obličej jako živý plot, byl mladší verzí svého otce. "Složil píseň o dvou prasatech, která ryjí kolem hory a žerou sokolí trus. Myslel tím nás, ale když jsem mu to řekl, vysmál se mi. ‚Ne, pane, je to prostě jen písnička o prasatech,' řekl."
"Mě taky urážel," přidal se rytíř Marwyn Zvonovský. "Říkal mi rytíř Bim bam. Když jsem přísahal, že mu vyříznu jazyk, rozběhl se za paní Lysou a schoval se za její sukně."
"Což dělával často," přitakal rytíř Královec. "Ten muž byl zbabělec, ale přízeň, kterou jej zahrnovala paní Lysa, jej činila drzým. Oblékala jej jako urozeného pána, dala mu zlaté prsteny a opasek s měsíčními kameny."
"Dokonce i oblíbeného sokola lorda Jona." Na rytířově kabátci bylo šest bílých svící Voskovců. "Jeho lordstvo toho ptáka milovalo. Dál mu jej sám král Robert."
Petyr Baeliš si povzdechl. "Bylo to nerozvážné," souhlasil, "a já jsem tomu učinil přítrž. Proto se s ním toho dne tady setkala. Měl jsem tu být také, ale nikdy mě ani nenapadlo… kdybych netrval na tom, aby… to já jsem ji zabil."
Ne, pomyslela si Sansa, tohle říkat nesmíš, nesmíš jim to říct, nesmíš. Jenže ser Albar vrtěl hlavou. "Ne, můj pane, nesmíš si to dávat za vinu."
Petyr Baeliš se upokojil a řekl: "Jak si přeješ, můj pane." Otočil se ke svým strážným, vydal rozkaz a zpěvák byl přivlečen ze žaláře. Přišel s ním žalářník Mord, obludný muž s malýma černýma očkama a křivým, zjizveným obličejem. Jedno ucho a kus tváře mu kdysi dávno usekli v jakési bitvě, ale dvacet kamenů sinalého bílého masa zůstalo. Šaty mu špatně padly a vydávaly žluklý, uležely pach.
Marillion vypadal ve srovnání s ním téměř elegantně. Někdo jej vykoupal a oblékl do nebesky modrých kamaší a volné bílé tuniky s nadýchanými rukávy, opásané stříbrnou šerpou, která byla darem od paní Lysy. Na rukou měl natažené bílé hedvábné rukavice, zatímco bílý hedvábný obvaz šetřil urozené pány od pohledu na jeho vydloubané oči.
Mord se postavil za něj s bičem v ruce. Když jej žalářník dloubl do žeber, zpěvák klesl na koleno. "Dobří páni, prosím o vaše odpuštění."
Lord Nestor se zamračil. "Přiznáváš se ke svému zločinu?"
"Kdybych měl oči, plakal bych." Zpěvákův hlas, tak silný a jistý za nocí, byl nyní zlomený a šeptavý. "Tolik jsem ji miloval, nemohl jsem ji vidět v náručí jiného, vědět, že s ním sdílí lože. Nechtěl jsem svoji sladké paní ublížit, to přísahám. Zabarikádoval jsem dveře, aby nás nemohl nikdo vyrušovat, zatímco jsem se jí vyznával ze své vášně, ale

paní Lysa byla tak chladná… když mi řekla, že v sobě nosí dítě lorda Petyra… zmocnilo se mne šílenství…"
Zatímco mluvil, Sansa hleděla na jeho ruce. Tlustá Maddy tvrdila, že mu Mord usekl tři prsty, oba malíčky a prsteník. Jeho malíčky vypadaly o něco ztuhlejší než ostatní prsty, a s těmi rukavicemi bylo obtížné být si tím jistý. Možná si to jen vymyslel. A vůbec, jak by to mohla Maddy vědět?
"Lord Petyr byl natolik laskavý, že mi dovolil ponechat si moji harfu," řekl slepý zpěvák. "Moji harfu… můj jazyk… takže mohu stále zpívat. Paní Lysa můj zpěv tolik milovala…"
"Odveďte toho tvora pryč, nebo ho se vší pravděpodobností zabiju sám," zavrčel lord Nestor. "Dělá se mi zle, jen když se na něj mám dívat."
"Morde, odveď ho zpátky do nebeské cely," nařídil Petyr.
"Ano, milostpane." Mord hrubě popadl Marilliona za límec. "Už nemluvit." Když to říkal, Sansa ke svému údivu spatřila, že žalářník má zuby ze zlata. Dívali se, jak napůl táhne, napůl strká zpěváka ke dveřím.
"Ten muž musí zemřít," prohlásil rytíř Zvonovský, když byli pryč. "Měl by následovat paní Lysu z Měsíčních dveří."
"Ovšem bez jazyka," dodal rytíř Albar. "Bez toho prolhaného, urážlivého jazyka."
"Ano, byl jsem k němu až příliš laskavý," řekl Petyr Baeliš omluvným tónem. "Abych pravdu řekl, je mi ho líto. Vraždil z lásky."
"Z lásky či nenávisti," řekl Zvonovský. "Musí zemřít."
"A to brzy," dodal lord Nestor nevrle. "Žádný člověk nevydrží v nebeských celách dlouho. Modř ho brzy zavolá."
"Možná," řekl Petyr Baeliš, "ale zda na to volání Marillion odpoví, to ví jen on." Pokynul a jeho strážní otevřeli dveře na vzdáleném konci síně. "Pánové, vím, že jste po namáhavém výstupu unavení. Nechal jsem pro vás všechny připravit pokoje, abyste zde mohli zůstat přes noc, a ve vedlejší síni na vás čeká jídlo a pití. Oswelle, ukaž jim cestu a postarej se, aby měli všechno, co budou potřebovat." Otočil se k Nestorovi Královci. "Můj pane, připojíš se ke mně v soláru na pohár vína? Alayne, drahá, pojď nám nalévat."
V soláru hořel nízký oheň a čekal na ně džbán vína. Stromovinského zlatého. Sansa nalila lordu Nestorovi pohár, zatímco Petyr prohrabával železným pohrabáčem polena.
Lord Nestor se usadil vedle ohně. "Tohle ještě nebude konec," řekl Petyrovi, jako by tam Sansa nebyla. "Můj bratranec má v úmyslu vyslechnout zpěváka sám."
"Bronzový Yohn mi nedůvěřuje." Petyr odstrčil stranou poleno.
"Má v úmyslu přijít sem s vojskem. Symond Chrámovec se k němu připojí, o tom nepochybuj. A obávám se, že paní Planodřevská rovněž."
"A lord Zvonovský. Mladý pán Lovecký, Horton Rudotvrzský. Přivedou si Silného Sama Kámen, Mýtovce, Studenovodské, některé Korořičské."
"Jsi dobře informován. Snad nemyslíš lorda Lyonela?"
"Ne, jeho bratra. Ser Lyn mě z nějakého důvodu nemá rád."
"Rytíř Lyn je nebezpečný člověk," řekl lord Nestor zatrpkle. "Co máš v úmyslu udělat?"
"Co mohu udělat jiného než je uvítat, když přijdou?" Petyr ještě jednou hrábl do plamenů a odložil pohrabáč.
"Můj bratranec má v úmyslu sesadit tě jako lorda protektora."
"Pokud je tomu tak, nemohu mu v tom zabránit. Já si udržuji svoji posádku dvaceti mužů. Lord Královec a jeho přátelé jich mohou shromáždit dvacet tisíc." Petyr přešel k dubové truhlici pod oknem. "Bronzový Yohn udělá, co udělá," řekl, když poklekl. Otevřel truhlici, vyndal ruličku pergamenu a odnesl ji lordu Nestorovi. "Můj pane. Toto je projev lásky, kterou k tobě moje paní chovala."
Sansa se dívala, jak Královec rozmotává pergamen. "To… je neočekávané, můj pane." S ohromením si všimla, že má v očích slzy.
"Neočekávané, ovšem nikoli nezasloužené. Moje paní si tě cenila nad všechny svoje vazaly. Byl jsi její skála, jak mi říkala."
"Její skála." Lord Nestor zrudl. "To říkala?"
"Často. A tohle -" Petyr ukázal na pergamen - "je toho důkazem."
"To je… dobře, že to vím. Jon Arryn si mých služeb cenil, to vím, ale paní Lysa… opovrhovala mnou, když jsem se jí přišel dvořit, a já se obával…" Lord Nestor svraštil čelo. "Je na tom pečef Arrynů, jak vidím, ale ten podpis…"
"Lysa byla zavražděna dřív, než mohl být tento dokument předložen k jejímu podpisu, a tak jsem jej podepsal jako lord protektor. Věděl jsem, že by to bylo její přání."
"Chápu." Lord Nestor svinul pergamen. "Jsi… svědomitý, můj pane. Ano, a neschází ti odvaha. Někteří nazvou tento dar nevhodným a budou tě vinit, že jsi to udělal. Postavení strážce nikdy nebylo dědičné. Arrynové povýšili Bránu ve dnech, kdy ještě nosili Sokolí korunu a vládli Údolí jako králové. Orlí hnízdo bylo jejich letní sídlo, ale když začal padat sníh, celý dvůr sestoupil. Dalo by se říci, že Brána je stejně královská jako Orlí hnízdo."
"V Údolí nebyl král po tři sta let," poukázal Petyr Baeliš.
"Přišli draci," souhlasil lord Nestor. "Ale dokonce i pak zůstala Brána hradem Arrynů. Jon Arryn sám byl strážcem Brány, když ještě žil jeho otec. Po jeho povýšení jmenoval na toto čestné místo svého bratra Rondela a později svého bratrance Denyse."
"Lord Robert nemá žádné bratry a jenom vzdálené bratrance."
"To je pravda." Lord Nestor sevřel pergamen těsněji. Nebudu tvrdit, že jsem v to nedoufal. Zatímco lord Jon vládl říši jako králův pobočník, připadlo mi, abych vládl v Údolí za něho. Dělal jsem všechno, co po mně vyžadoval, a pro sebe jsem nežádal nic. A u bohů, tohle jsem si zasloužil!"
"Ano, zasloužil," přitakal Petyr, "a lord Robert může klidněji spát, když ví, že jsi vždycky na svém místě, spolehlivý přítel u úpatí jeho hory." Pozvedl číši. "Tak… připijme si, můj pane. Na rod Královců, strážců Měsíční brány… nyní a

navěky."
"Ano, nyní a navěky!" Stříbrné číše třeskly o sebe.
Později, mnohem později, poté co byl džbán stromovinského zlatého suchý, lord Nestor odešel, aby se opětovně připojil ke skupině svých rytířů. Sansa do té doby již usínala vestoje, nechtěla nic jiného než si zalézt do postele, ale Petyr ji chytil za zápěstí. "Vidíš, jaké zázraky lze dokázat pomocí lží a stromovinského zlatého?"
Proč se jí najednou chtělo plakat? Vždyť přece bylo dobré, že byl lord Nestor na jejich straně. "To byly všechno lži?"
"Ne všechno. Lysa často nazývala lorda Nestora skálou, ačkoli si nemyslím, že to bylo míněno jako kompliment. Jeho syna nazývala tupcem. Věděla, že lord Nestor sní o tom, že mu bude Brána patřit v jeho vlastním právu, že z něj bude pán opravdu, nejenom jménem, ale Lysa snila o dalších synech a představovala si, že Brána připadne Robertovu malému bratrovi." Vstal. "Chápeš, co se tady stalo, Alayne?"
Sansa na okamžik zaváhala. "Dal jsi Měsíční bránu lordu Nestorovi, aby sis zajistil jeho podporu."
"Přesně tak," připustil Petyr, "ovšem naší skálou je muž, který je přehnaně pyšný a urážlivý. Kdybych se jej zeptal na jeho cenu, nafoukl by se tady jako rozhněvaná žába a řekl by, že urážím jeho čest. Ovšem tímto způsobem… ten muž není dočista hloupý, ale lži, které jsem mu naservíroval, byly sladší než pravda. On chce věřit, že si jej Lysa cenila nade všechny svoje vazaly. Jedním z těch druhých je, koneckonců, Bronzový Yohn, a Nestor si je velmi dobře vědom, že se narodil z menší větve rodu Královců. On chce pro svého syna víc. Čestní muži udělají pro svoje děti věci, o kterých by nikdy neuvažovali, že je udělají pro sebe."
Přikývla. "Ten podpis… mohl jsi nechat lorda Roberta otisknout tam svoji ruku a zapečetit jej, ale ty jsi to místo toho…"
"…podepsal sám, jako lord protektor. Proč?"
"Takže… kdybys byl odstraněn nebo… nebo zabit…"
"…nárok lorda Nestora na Bránu by byl náhle zpochybněn. Ujišťuji tě, že u něj to není ztraceno. Jsem rád, že jsi to pochopila. I když to není nic víc, než bych očekával od vlastní dcery."
"Děkuji ti." Cítila se absurdně hrdá, ale také zmatená. "Já ale nejsem tvoje dcera. Tedy ne opravdu. Chci říct, že předstírám, že jsem Alayne, ale ty přece víš…"
Malíček zvedl prst k jejím rtům. "Já vím, co vím, a ty taky. Některé věci je lépe nechat nevyřčené, drahá."
"I když jsme sami?"
"Zvlášť když jsme sami. Jinak přijde den, kdy sluha vejde do místnosti neohlášen nebo strážný u dveří náhodou zaslechne něco, co slyšet neměl. Chceš snad další krev na svých roztomilých ručkách, moje drahá?"
Spatřila v duchu Marillionovu tvář, s bledým obvazem přes oči. Za ním viděla sera Dontose, šípy z kuše trčící z jeho těla. "Ne," řekla Sansa. "Prosím."
"Jsem v pokušení říct, že tohle není hra, co tu hrajeme, dcero, jenže samozřejmě je. Je to hra o trůny."
Nikdy jsem nežádala, abych ji mohla hrát. Ta hra byla příliš nebezpečná. Jedno uklouznutí, a jsem mrtvá. "Oswell… můj pane, Oswell mne odvážel ve člunu z Králova přístaviště té noci, co jsem uprchlá. Ten přece ví, kdo jsem."
"Jestli má alespoň polovinu rozumu co ovčí bobek, mohla by sis to myslet. Ser Lothor to ví taky. Jenže Oswell je v mých službách již dlouhý čas a je to od přírody mlčenlivý muž. Brunea pro mě hlídá Černokotlý a Černokotlého hlídá Brune. Nedůvěřuj nikomu, řekl jsem kdysi Eddardu Starkovi, jenže on mne neposlechl. Ty jsi Alayne a musíš být Alayne po celý čas." Položil dva prsty na levou stranu její hrudi. "Dokonce i tady. Ve svém srdci. Dokážeš to? Můžeš být moje dcera ve svém srdci?"
"Já…" Já nevím, můj pane, řekla málem, jenže tohle Petyr slyšet nechtěl. Lži a stromovinské zlaté, pomyslela si. "Jsem Alayne, otče. Kdo jiný bych měla být?"
Lord Malíček ji políbil na tvář. "S mým rozumem a Catiinou krásou ti jednou bude patřit svět, drahá. A teď jdi do postele."
Gretchel zapálila v jejím krbu oheň a natřásla péřové pokrývky v posteli. Sansa se svlékla a ulehla. Dnes v noci zpívat nebude, modlila se, ne, když je v hradu lord Nestor a ti druzí. Neodváží se. Zavřela oči.
Někdy uprostřed noci se probudila, když malý Robert lezl do její postele. Zapomněla jsem Lothorovi říct, aby ho zase zamkl, uvědomila si. Teď už s tím nemohla nic dělat, a tak kolem něj položila ruku. "Broučku? Můžeš tady zůstat, ale nesmíš se vrtět. Jen zavři očka a spi, maličký."
"Budu." Přitulil se blíž a přitiskl hlavu mezi její ňadra. "Alayne? Jsi teď moje maminka?"
"Myslím, že jsem," řekla. Pokud byla lež míněna dobře, nemohla ublížit.

KRAKENOVA
DCERA

íň hlasitě hlučela opilými Drsnořádskými, samými vzdálenými příbuznými. Každý pán pověsil svůj praporec za lavici, kde byli usazeni jeho muži. Příliš málo, pomyslela si Aša Greyjoy, shlížejíc dolů z ochozu, až příliš málo. Lavice byly ze tří čtvrtin prázdné.
Qarl Panna to taky říkal, když se Černý vítr přibližoval od moře. Spočítal veslice kotvící pod hradem jejího otce a zamračil se. "Nepřišli," poznamenal, "nebo alespoň ne dost." Nemýlil se, ale Aša s ním nemohla souhlasit, ne venku, kde by ji mohla slyšet posádka. Nepochybovala o jejich loajalitě, ale dokonce i železní muži váhali, když měli obětovat svoje životy pro věc, která byla zjevně předem ztracená.
To mám jen tak málo přátel? Mezi praporci viděla stříbrnou rybu Lahvovců, kamenný strom Kamenostromských, mořskou obludu Křídlomarských, oprátky Bahnovců. Zbytek byly kosy Drsnořádských. Boremund umístil svoji kosu do světle modrého pole, Hothova byla obroubená šedým lemem a Rytíř si svoji ozdobil křiklavým pávem rodu své

matky. Dokonce i Sigfryd Stříbrovlas měl dvě kosy překřížené na oble rozděleném poli. Jenom onen lord Drsnořádský měl pouze stříbrnou kosu na poli černém jako noc, tak jak se vznášela na úsvitu věků: Rodrik zvaný Čtec, pán Deseti věží, lord z Drsnořádu, Drsnořádský z Drsnořádu… její nejmilovanější strýc.
Trůn lorda Rodrika byl prázdný. Nad ním se křížily dvě kosy z tepaného stříbra, tak velké, že by i obr měl potíže uzvednout je, ale pod nimi byly jen prázdné polštáře. Ašu to nepřekvapilo. Hostina již dávno skončila. Na stolech stojících na kozách zůstaly jen kosti a mastné talíře. Zbytek společnosti popíjel, a její strýc Rodrik nikdy neměl v oblibě společnost rozhádaných opilců.
Otočila se k Třízubce, stařeně strašlivého věku, která byla správkyní jejího strýce od doby, co ji znali jako Dvanáctizubku. "Můj strýc je se svými knihami?"
"Jo, kde jinde?" Žena byla tak stará, že o ní septon jednou prohlásil, že musela kojit samotnou Stařenu. To bylo tehdy, když byla na ostrovech stále ještě tolerována víra v Sedm. Lord Rodrik si držel septony v Deseti věžích, ne kvůli spáse své duše, ale kvůli svým knihám. "S knihami a s Lahvovcem. Ten s ním šel taky."
Lahvovcův praporec visel v síni, pás stříbrných ryb na bledě zeleném poli, třebaže jeho Rychloploutev Aša mezi ostatními veslicemi neviděla. "Slyšela jsem, že můj strýc Vraní oko starého Sawana Lahvovce utopil."
"Tenhleten je Tristifer."
Tris. Říkala si, co se stalo se Sawanovým starším synem Harrenem. Nepochybně se to brzy dozvím. Tohle bude nepříjemné. Neviděla Trise od… ne, neměla by o tom přemýšlet. "A moje paní matka?"
"Upoutaná na lože," odpověděla Třízubka, "ve Vdovině věži."
Ano, kde jinde? Vdova, po které byla věž pojmenována, byla její teta. Paní Gwynese přišla domů, aby zde truchlila, poté co její manžel zahynul na Krásném ostrově během první rebelie Balona Greyjoye. "Zůstanu jen tak dlouho, dokud můj žal nepřejde," řekla tehdy svému bratrovi, "třebaže podle práva by Deset věží mělo patřit mně, protože jsem o sedm let starší." Od té doby uplynulo mnoho dlouhých let, ale vdova stále setrvávala, truchlila a čas od času se dala slyšet, že by měl hrad patřit jí. A teď má lord Rodrik pod svou střechou druhou napůl šílenou sestru, přemítala Aša. Není divu, že hledá útěchu ve svých knihách.
Dokonce i nyní bylo těžké uvěřit, že křehká, nemocná paní Alannys přežila svého manžela lorda Balona, který vypadal tak tvrdý a silný. Když Aša vyplula do války, odcházela s těžkým srdcem, plná strachu, že její matka možná zemře, než se vrátí. Ani jednou ji nenapadlo, že by místo toho mohl zemřít její otec. Potopený bůh s námi provádí kruté žerty, ale lidé jsou ještě krutější. Náhlá bouře a protržený provaz poslaly Balona Greyjoe k jeho smrti. Nebo to tak alespoň říkají.
Aša naposledy viděla svou matku, když se zastavila v Deseti věžích, aby nabrala čerstvou vodu během cesty na sever, kde hodlala zaútočit na Pahorek v Hlubokolese. Paní Alannys nikdy neoplývala krásou, jakou opěvují minesengři, ale její dcera milovala její vášnivou pevnou tvář a jiskřičky smíchu v jejích očích. Při své poslední návštěvě však našla matku v okenním sedátku, zachumlanou pod hromadou kožešin, vyhlížející na moře. Je tohle moje matka, nebo její duch? říkala si v duchu, když ji líbala na tváře.
Matčina kůže byla tenká jako pergamen, dlouhé vlasy měla úplně bílé. Ve způsobu, jakým držela hlavu, se stále zračila určitá pýcha, ale její oči byly kalné a zamračené a ústa se jí chvěla, když se ptala po Theonovi. "Přivedla jsi mého chlapečka?" zeptala se. Theonovi bylo deset, když jej odvedli na Zimohrad jako rukojmí, a co se paní Alannys týkalo, zdálo se, že jej stále považuje za desetiletého chlapce. "Theon přijet nemohl," musela jí Aša říct. "Otec jej poslal drancovat na Kamenité pobřeží." Paní Alannys na to neměla co říct. Jen pomalu přikývla, a přesto na ní bylo znát, jak hluboko ji slova její dcery ranila.
A teď jí musím říct, že je Theon mrtvý, a proklát jí srdce další dýkou. Již v něm byly zabořeny dva nože. Na jejich čepelích byla vyryta jména Rodrik a Maron, a mnohokrát za nocí se v jejím srdci krutě otáčely. Zajdu za ní zítra, přísahala si Aša v duchu. Její cesta byla dlouhá a únavná, nebyla teď schopná stanout tváří v tvář své matce.
"Musím mluvit s lordem Rodrikem," řekla Třízubce. "Postarejte se o moji posádku, jakmile budou hotovi s vykládáním Černého větru. Přivedou zajatce. Chci, aby dostali teplé postele a horké jídlo."
"V kuchyni je jen studené hovězí. A hořčice ze Starého města ve velkém kamenném džbánu." Při pomyšlení na hořčici se stará žena usmála. Z dásní jí vyčníval jediný dlouhý hnědý zub.
"To nepostačí. Máme za sebou velmi drsnou plavbu, budou potřebovat do žaludku něco teplého." Aša si zavěsila palec za pás pobitý cvočky, který jí obepínal boky. "Paní Rukavičkářská a děti by neměly trpět nedostatkem jídla, dříví ani tepla. Dejte je do nějaké věže, ne do žaláře. Její miminko je nemocné."
"Miminka jsou často nemocná. Většina jich umře a lidem je to pak líto. Zeptám se svého pána, kde mám ty vlčí lidičky ubytovat."
Chytila ženin nos mezi palec a ukazovák a stiskla jej. "Uděláš, co ti říkám. A pokud tohle miminko zemře, nikomu to nebude líto víc než právě tobě." Třízubka vyjekla a slíbila, že poslechne. Aša ji pustila a odešla vyhledat svého strýce.
Bylo dobré kráčet opět těmito síněmi. V Deseti věžích se Aša vždycky cítila jako doma, víc než na Štítu. Nejeden hrad, ale deset hradů sražených k sobě, pomyslela si, když je viděla prvně. Vzpomínala na dlouhé udýchané honičky nahoru a dolů po schodech, po hradbách a krytých mostech, na rybaření na dlouhé kamenné hrázi, na dny a noci, které strávila ztracená mezi bohatstvím strýcových knih. Ten hrad postavil praotec jejího dědečka jako nejnovější na ostrovech.
Lord Theodore Drsnořádský přišel o tři syny ještě v kolébce a dával to za vinu zaplavenému sklepení, vlhkým kamenům a ledkem porostlým zdem svého prastarého hradu. Deset věží bylo mnohem vzdušnějším a pohodlnějším hradem, lépe situovaným… jenže lord Theodore byl vrtkavý muž, jak by mohla dosvědčit kterákoli z jeho žen. Měl jich šest, tak vzájemně nepodobných jako jeho deset věží.
Knižní věž byla nejobjemnější ze všech deseti, osmihranného tvaru a postavená z velkých otesaných kamenných kvádrů. Schody byly vytesány z vnitřní strany silných stěn. Aša svižně vystupovala do čtvrtého patra, kde si její strýc čítával. Ne že by na hradě byly nějaké místnosti, kde by si nečítával. Lorda Rodrika bylo zřídkakdy vidět bez knihy v

ruce, af to bylo na latríně, na palubě jeho Mořské písně nebo když dával audienci. Aša jej často viděla číst si na jeho trůnu pod stříbrnými kosami. Vyslechl si každý případ, který mu byl předložen, vynesl soud… a kousek si přečetl, zatímco jeho kapitán stráží šel přivést dovnitř dalšího prosebníka.
Nalezla jej shrbeného nad stolem u okna, obklopeného svitky pergamenu, které mohly pocházet z Valyrie před její zkázou, a těžkými, v kůži vázanými knihami s bronzovými a železnými přezkami. Z každé strany od místa, kde seděl, hořely voskovice, silné a vysoké jako mužská paže, zasazené v ozdobných železných svícnech. Lord Rodrik nebyl ani tlustý, ani hubený; ani vysoký, ani malý; ani ošklivý, ani hezký. Vlasy měl hnědé, stejně jako oči, třebaže krátký, úhledně zastřižený vous mu již zešedl. Celkově to byl obyčejný muž, odlišující se pouze svou láskou k psanému slovu, kterou tolik železných mužů považovalo za zženštilou a zvrácenou.
"Strýčku." Zavřela za sebou dveře. "Jaké to čtení bylo tak naléhavé, že jsi zanechal své hosty bez hostitele?"
"Kniha ztracených knih od arcimistra Marwyna." Zvedl oči od stránky, aby si ji mohl prohlédnout. "Hotho mi přinesl kopii ze Starého města. Má dceru, se kterou by mě chtěl oženit." Lord Rodrik poklepal na knihu dlouhým nehtem. "Vidíš? Tady. Marwyn tvrdí, že našel tři stránky ze Znamení a předzvěstí, vizí sepsaných panenskou dcerou Aenara Targaryena předtím, než na Valyrii sestoupila Zkáza. Ví Lanny, že jsi tady?"
"Ještě ne." Lanny byla jeho přezdívka pro její matku; jenom Čtec jí tak říkal. "Nechej ji odpočívat." Aša odstranila ze stoličky stožekknih a posadila se na ni. "Zdá se, že Třízubka přišla o další dva zuby. Budeš jí teď říkat Jednozubka?"
"Zřídkakdy ji vůbec oslovuji. Ta žena mne děsí. Co je za hodinu?" Lord Rodrik vyhlédl z okna na měsícem zalité moře. "Tma, tak brzy? Vůbec jsem si nevšiml. Připlula jsi pozdě. Očekávali jsme tě už před několika dny."
"Větry duly proti nám a měla jsem zajatce, kteří mi dělali starosti. Manželku Robetta Rukavičkáře a jeho děti. To nejmladší je ještě u prsu a jeho paní matce vyschlo během plavby mléko. Neměla jsem jinou možnost než přistát s Černým větrem u Kamenitého pobřeží a poslat svoje muže, aby našli nějakou kojnou. Přivedli místo ní kozu, takže děvčátko nehladovělo. Je tady ve vsi nějaká kojící matka? Pahorek v Hlubokolese je pro moje plány důležitý."
"Tvoje plány se musí změnit. Přišla jsi příliš pozdě."
"Pozdě a hladová." Natáhla svoje dlouhé nohy pod stůl a otočila stránky nejbližší knihy, rozpravy nějakého septona o válce Maegora Krutého proti Ubohým chlapíkům. "Och, a taky žíznivá. Udělal by mi dobře roh piva, strýčku."
Lord Rodrik našpulil rty. "Dobře víš, že nikomu nedovoluji jíst ani pít v mé knihovně. Knihy -"
"- by mohly utrpět." Aša se zasmála.
Její strýc se zamračil. "Ty mě ráda provokuješ."
"Och, netvař se tak dotčeně. Ještě nikdy jsem nepotkala člověka, kterého bych neprpvokovala, tohle bys o mně už měl vědět. Ale dost o mně. Cítíš se dobře?"
Pokrčil rameny. "Ujde to. Slábnou mi oči. Poslal jsem do Myru pro čočky, aby se mi snáz četlo."
"A jak se daří mé tetě?"
Lord Rodrik si povzdechl. "Stále je o sedm let starší než já a přesvědčená, že by Deset věží mělo patřit jí. Gwynesse je pořád zapomnětlivější, ale na tohle nezapomene nikdy. Truchlí za svého mrtvého manžela stejně hluboce jako v den, kdy zemřel, třebaže si nejsem jistý, zda si pokaždé dokáže vybavit jeho jméno."
"Já si nejsem jistá, zda vůbec kdy znala jeho jméno." Aša septonovu knihu s hlasitým plesknutím zavřela. "Byl můj otec zavražděn?"
"Tvoje matka tomu věří."
Byly doby, kdy byhos radostí zavraždila sama, pomyslela si. "A čemu věří můj strýček?"
"Balon si spadl pro svou smrt, když pod ním povolil visutý most. Zvedala se bouře a most se houpal a otáčel při každém poryvu větru." Rodrik pokrčil rameny. "Alespoň nám to takto bylo řečeno. K tvé matce přiletěl pták od mistra Wendamyra."
Aša vytáhla z pochvy od opasku dýku a začala si čistit špínu za nehty. "Tři roky pryč, a pak se najednou Vraní oko vrátí ve stejný den, kdy můj otec zemře."
"Den poté, jak jsme slyšeli. Tichost byla ještě na moři, když Balon zemřel, nebo to tak aspoň říkají. Přesto s tebou souhlasím v tom, že Euronův návrat byl… dokonale načasovaný, dá-li se to tak říci."
"Já bych tomu tak neříkala." Aša zabodla hrot dýky do stolu. "Kde jsou moje lodě? Napočítala jsem jich dole dvacítku, což ani zdaleka nestačí k tomu, abychom mohli sesadit Vraní oko z trůnu mého otce."
"Poslal jsem jim předvolání. Ve tvém jménu, pro lásku, kterou chovám k tobě a tvé matce. Shromáždil se zde rod Drsnořádských. Také Kamenostromští a Křídlomarští. Někteří Bahnovci…"
"Ti všichni jsou z ostrova Drsnořád… jediného ostrova ze sedmi. V síni jsem viděla jeden osamocený praporec Lahvovců ze Štítu. Kde jsou lodě ze Solnoútesu, z Kosatkodřevce a z Wyků?"
"Baelor Černopříliv sem jenom připlul, poradil se se mnou a hned zase odplul." Lord Rodrik zaviti Knihu ztracených knih. "Teď už bude na Starém Wyku."
"Na Starém Wyku?" Aša se obávala, že řekne, že všichni odpluli na Štít, aby tam složili slib věrnosti Vranímu oku.
"Proč na Starý Wyk?"
"Myslel jsem, že už jsi o tom slyšela. Aeron Mokrovlas svolal královolbu."
Aša škubla hlavou a zasmála se. "Potopený bůh asi vrazil strýci Aeronovi ježuru do zadnice. Královolbu! To má být nějaký vtip, nebo to myslí vážně?"
"Mokrovlas nežertoval od té doby, co se utopil. A ostatní kněží ho berou naprosto vážně. Slepý Beron Černopříliv, Tarle Třikráte utopený… dokonce i Starý Šedoracek opustil skálu, na které žije, aby kázal o královolbě po celém Drsnořádu. A zatímco tu spolu mluvíme, kapitáni se shromažďují na Starém Wyku."
Aša byla ohromena. "A Vraní oko souhlasil, že se té svaté frašky zúčastní taky a podřídí se volbě?"
"Vraní oko se mi nesvěřuje. Od té doby, co mě zavolal na Štít, abych mu složil slib věrnosti, jsem od Eurona neslyšel

ani slovo."
Královolba. Tohle je něco nového… nebo spíš něco velmi, velmi starého. "A můj strýc Viktarion? Co ten si myslí o Aeronově nápadu?"
"Viktarionovi byl poslán vzkaz o smrti tvého otce. A nepochybuji, že také o královolbě. Kromě toho nevím nic."
Raději královolba než válka. "Myslím, že Mokrovlasovi políbím ta jeho smradlavá chodidla a vyškubu mu mořské řasy mezi prsty." Aša vytrhla ze stolu svoji dýku a zastrčila ji zpátky do pochvy. "Krvavá královolba!"
"Na Starém Wyku," potvrdil lord Rodrik. "Ačkoli se modlím, aby krvavá nebyla. Pročítal jsem Haeregovu Historii Železných ostrovů. Když se naposledy setkali solní králové a kamenní králové při královolbě, Urron z Kosatkodřevce mezi ně vypustil svoje sekerníky a Naggova žebra zrudla sraženou krví. Rod Šedoželezovských pak vládl nezvolen po tisíc let od onoho temného dne, dokud nepřišli Andalové."
"Musíš mi tu Haeregovu knihu půjčit, strýčku." Bude se muset o královolbě dozvědět všechno, co se dá, než připluje na Starý Wyk.
"Můžeš si ji číst tady. Je moc stará a křehká." Pozoroval ji a mračil se přitom. "Arcimistr Rigney kdysi napsal, že historie je jako kolo, protože povaha člověka je v podstatě neměnná. Co se stalo předtím, stane se i potom, řekl. Vzpomenu si na to kdykoli, když přemýšlím o Vraním oku. Euron mně tak trochu připadá jako novodobý Urron. Já na Starý Wyk nepůjdu. A neměla bys ani ty."
Aša se usmála. "Abych zmeškala první královolbu svolanou po… jak je to dlouho, co se konala naposledy, strýčku?"
"Už čtyři tisíce let, pokud se dá Haeregovi věřit. Polovina toho času, pokud přijmeš námitky mistra Denestana v Otázkách. Vydat se na Starý Wyk ničemu neposlouží. Tenhle sen o kralování je šílenstvím v naší krvi. Říkal jsem to tvému otci, už když se poprvé pozvedl, a nyní je to větší pravda než tehdy. My potřebujeme území, ne koruny. Zatímco Stannis Baratheon a Tywin Lannister soupeří o Železný trůn, máme jedinečnou šanci vylepšit náš úděl. Přidejme se na jednu stranu nebo na druhou, pomožme jim k vítězství našimi flotilami a pak požadujme od vděčného krále území, která potřebujeme."
"To by stálo za zamyšlení, jakmile usednu na Mořskokamenný trůn," řekla Aša.
Její strýc si povzdechl. "Tohle ode mne nebudeš chtít slyšet, Ašo, ale tebe nezvolí. Ještě nikdy nevládla železným mužům žena. Gwynesseje o sedm let starší než já, ale když náš otec zemřel, Deset věží připadlo mně. Stejné to bude u tebe. Jsi Balonova dcera, ne jeho syn. A máš tři strýce."
"Čtyři."
"Tři krakenské strýce. Sebe nepočítám."
"Já tě počítám. Dokud budu mít svého strýčka na Deseti věžích, mám Drsnořád." Nebyl to největší ze Železných ostrovů, ale byl nejbohatší a nejvíce zalidněný, a nebylo radno opovrhovat mocí lorda Rodrika. Na Drsnořádu neměl Drsnořádský rivala. Křídlomarští a Kamenostromští měli na ostrově rozlehlé državy a pyšnili se slavnými kapitány a divokými válečníky, ale dokonce i ti nejdivočejší se ohýbali před kosou. Děrovští a Bahnovci, kdysi drsní nepřátelé, byli před dávnými časy pokořeni k vazalství.
"Moji bratranci mi prokazují věrnost a ve válce bych měl velet jejich mečům a lodím. Ovšem při královolbě…" Ser Rodrik zavrtěl hlavou. "Pod kostmi Naggy jsou si všichni kapitáni rovni. Někteří možná budou provolávat tvoje jméno, o tom nepochybuji. Ale nebude jich dost. A když budou ostatní volat jen jméno Viktariona nebo Vraního oka, někteří z těch, co teď popíjejí v mé síni, se přidají k ostatním. Znovu ti radím, nepluj do té bouře. Tvůj boj je beznadějný."
"Žádný boj není beznadějný, dokud je bojován. Mám na trůn největší nárok. Jsem dědic z Balonový krve."
"Pořád ještě jsi tvrdohlavé dítě. Jen pomysli na svoji ubohou matku. Jsi vším, co Lanny ještě zůstalo. Já Černý vítr klidně podpálím, když to bude zapotřebí, abych tě tu udržel."
"A to jako mám na Starý Wyk plavat?"
"Byla by to dlouhá a studená plavba, kvůli koruně, kterou si nemůžeš udržet. Starý způsob sloužil ostrovům dobře, když jsme byli jedno malé království mezi mnoha, jenže Aegonovo Dobytí tomu udělalo konec. Balon odmítal vidět, co se před ním jasně rýsovalo. Starý způsob zemřel s Černým Harrenem a jeho syny."
"To vím." Aša svého otce milovala, ale nehodlala klamat sama sebe. Balon byl v některých ohledech slepý. Chrabrý muž, ale špatný pán. "Znamená to, že musíme žít a zemřít jako otroci
Železného trůnu? Pokud jsou na pravoboku skály a na levoboku bouře, moudrý kapitán si vybere třetí směr."
"Ukaž mi ten třetí směr."
"Ukážu… na své královnovolbě. Strýčku, jak můžeš dokonce jen pomýšlet na to, že se toho nezúčastníš? Vždyť tam ožije historie…"
"Já dávám přednost mrtvé historii. Mrtvá historie je zapsána inkoustem, ta živá se často píše krví."
"To chceš zemřít starý a zbabělý ve své posteli?"
"Jak jinak? Ačkoli ne dřív, než přečtu všechno, co chci." Lord Rodrik přešel k oknu. "Ještě ses nezeptala na svoji paní matku."
Měla jsem strach. "Jak je jí?"
"Lépe. Možná nás všechny ještě přežije. Rozhodně přežije tebe, pokud budeš trvat na tomto šílenství. Jí teď víc, než jedla, když sem přišla, a často prospí celou noc."
"To je dobře." V posledních létech na Štítu nemohla paní Alannys spát. Za nocí chodívala se svící po hradních síních, hledala svoje syny. "Marone?" kvílela pronikavě. "Rodriku, kde jsi? Theone, děťátko moje, pojďk mamince."
Mnohokrát Aša pozorovala mistra, jak ráno tahá její matce třísky z pat, když v noci přecházela po prkenném mostě k Mořské věži bosá. "Půjdu ji navštívit ráno."
"Bude se tě ptát na Theona."
Prince ze Zimohradu. "Co jsi jí řekl?"

"Málo a ještě méně. Nebylo co říct." Zaváhal. "Jsi si jistá, že je mrtvý?"
"Nejsem si jistá ničím."
"Našli jste tělo?"
"Našli jsme části mnoha těl. Před námi tam byli vlci… ti čtyřnozí, ale projevili pramálo úcty ke svým dvounohým příbuzným. Kosti zabitých byly roztahané kolem, rozkousané na morek. Přiznávám, že bylo těžké pochopit, co se tam stalo. Vypadalo to, jako by se seveřané pobili navzájem."
"Vrány se perou nad masem mrtvého člověka a zabíjejí jedna druhou kvůli jeho očím." Lord Rodrik se zahleděl ven přes moře, pozoroval hru měsíčního světla na vlnách. "Měli jsme jednoho krále, pak pět. Jediné, co teď vidím, jsou vrány hašteřící se nad mrtvolami Západozemí." Zavřel okenice. "Nechoď do Starého Wyku, Ašo. Zůstaň se svou matkou. Obávám se, že tu s námi už dlouho nepobude."
Aša se na sedátku zavrtěla. "Moje matka mne vychovala tak, abych byla statečná. Když nepůjdu, strávím zbytek života přemýšlením o tom, co by se mohlo stát, kdybych tam šla."
"Když půjdeš, bude zbytek tvého života možná příliš krátký, než abys ještě mohla o něčem přemýšlet."
"Lepší tohle než strávit zbytek života stýskáním si nad tím, že Mořskokamenný trůn náleží po právu mně. Já nejsem Gwynesse."
Lord Rodrik sebou při jejích slovech škubl. "Ašo, moji dva synové krmí kraby Krásného ostrova. Je nepravděpodobné, že bych se znovu oženil. Zůstaň tady a stanovím tě dědičkou Deseti věží. Spokoj se s tím."
"Deset věží?" Kéž by to tak šlo. "Tvým bratrancům se to líbit nebude. Rytíř, starý Sigfryd, Hotho Hrbáč…"
"Ti všichni mají svoje pozemky a svoje hrady."
To je pravda. Vlhký, rozpadající se hrad Drsnořád patřil starému Sigfrydu Stříbrovlasu; hrbatý Hotho měl svoje sídlo v Mihotavé věži, na skalním útesu u západního pobřeží. Rytíř, ser Harras Drsnořádský, sídlil v Šedé zahradě; Modrý Boremund vládl na vrcholu Harridanova kopce. Ale každý z nich byl podřízen lordu Rodákovi. "Boremund má tři syny, Sigfryd Stříbrovlas má vnuky a Hotho má ambice," řekla Aša. "Všichni mají v úmyslu být tvým následníkem, dokonce i Sigfryd. Ten snad má v úmyslu žít věčně."
"Rytíř bude pánem na Drsnořádu po mně," řekl její strýc, "ale z Šedé zahrady může vládnout stejně dobře jako odsud. Vyjádři mu vděčnost za hrad a pán Harras tě bude ochraňovat."
"Já se dokážu ochránit sama, strýčku. Jsem kraken, Aša z rodu Greyjoyů." Vstala. "Já chci trůn svého otce, ne tvůj. Ty tvoje kosy vypadají nebezpečně. Některá by mohla spadnout a useknout mi hlavu. Ne, já budu sedět na Mořskokamenném trůnu."
"V tom případě jsi jen další vrána krákající nad mršinou." Rodrik se posadil za svůj stůl. "Jdi. Chci se vrátit k arcimistru Marwynovi a jeho bádání."
"Dej mi vědět, kdybys náhodou našel další stránku." Její strýc byl prostě její strýc. Nikdy se nezmění. Ale na Starý Wyk přijde, bez ohledu na to, co mi teď tvrdí.
Teď však bude její posádka jíst v síni. Aša věděla, že by se k nim měla připojit, promluvit o královolbě na Starém Wyku a o tom, co to pro ně znamená. Její muži budou stát do jednoho za ní, jenže bude potřebovat taky ostatní, svoje drsnořádské bratrance, Křídlomarské a Kamenostromské. To jsou ti, které musím získat. Její vítězství v Pahorku v Hlubokolese jí v tomto případě jen poslouží, jakmile se jím její muži začnou holedbat, a ona věděla, že začnou. Posádka Černého větru byla na činy své kapitánky až perverzně pyšná. Polovina z nich ji milovala jako dceru, druhá polovina by jí nejraději roztáhla nohy, ale obojí by za ni dali život, a já pro ně, říkala si, když se ramenem napřed protláčela mezi dveřmi u úpatí schodiště a vycházela na měsícem zalité nádvoří.
"Ašo?" Zpoza studny vystoupil stín.
Její ruka okamžitě zajela k dýce… dokud měsíční světlo neproměnilo temný tvar do muže v plášti z tulení kůže. Další duch. "Trisi. Já myslela, že tě najdu v síni."
"Chtěl jsem tě vidět."
"Kterou část ze mě, říkám si?" Usmála se. "Nuže, tady stojím. Dívej se, na co chceš."
"Stala se z tebe žena." Popošel blíž. "A krásná."
Tristifer Lahvovec od té doby, co ho viděla naposledy, zesílil, . ale měl stejné neposlušné vlasy, jaké si pamatovala, a oči stejně velké a důvěřivé jako tuleň. Hezké oči, opravdu. To byla právě potíž s ubohým Tristiferem; byl na Železné ostrovy až příliš pohledný. Jeho tvář zkrásněla, pomyslela si. Jako chlapce Trise hodně trápily uhry. Aša trpěla stejným postižením; a možná právě tohle je k sobě přitahovalo.
"Mrzí mě, co se stalo tvému otci," řekla mu.
"Já truchlím pro tvého."
Proč? vyhrkla Aša málem. To Balon poslal chlapce pryč ze Štítu, aby se stal svěřencem Baelora Černopřílivu. "Je pravda, že jsi teď lord Lahvovec?"
"Alespoň jménem. Harren zemřel v Kailinské držbě. Nějaký šílený bažinář ho zasáhl otráveným šípem. Jsem ale pánem ničeho. Když můj otec popřel Euronův nárok na Mořskokamenný trůn, Vraní oko jej utopil a přiměl moje strýce odpřisáhnout mu věrnost. Dokonce i pak dal polovinu pozemků mého otce Železnému Holtovi. Lord Rumpálský byl prvním mužem, který ohnul koleno a nazval ho králem."
Rod Rumpálských byl na Štítu silný, ale Aša si dávala pozor, aby nedala ani v nejmenším najevo své zděšení.
"Rumpálský nikdy neoplýval odvahou tvého otce."
"Tvůj strýc si jej koupil," řekl Tris. "Tichost se vrátila s palubnimi prostorami plnými pokladů. Poháry a perly, smaragdy a rubíny, safíry velké jako vejce, pytle s penězi tak těžké, že je žádný člověk neuzvedne… Vraní oko si kupuje přátele každou rukou. Můj strýc Germund se nyní nazývá lordem Lahvovcem a vládne v Panském přístavu ve jménu tvého strýce."

"Ty jsi právoplatný lord Lahvovec," ujistila jej. "Jakmile budu sedět na Mořskokamenném trůnu, pozemky tvého otce ti budou navráceny."
"Jak budeš chtít. Mně do toho nic není. Vypadáš v měsíčním světle tak půvabně. Jsi už dospělá žena, ale já si tě pamatuji, když jsi byla hubené děvče s tváří plnou uhru."
Proč pořád musí zmiňovat ty hloupé uhry? "Já na to taky vzpomínám." Třebaže nes takovou láskou jako ty. Z pěti chlapců, které její matka přivedla na Štít, aby se o ně starala poté, co si Ned Stark vzal jejího posledního žijícího syna jako rukojmí, byl Tris Aše věkově nejblíž. Nebyl prvním hochem, kterého kdy políbila, ale byl první, kdo rozšněroval tkanice jejího živůtku a vklouzl upocenou dlaní dovnitř, aby nahmatal její pučící ňadra.
Nechala bych jej nahmatat víc než jen to, kdyby byl měl větší kuráž. Její první krvácení se dostavilo během války a probudilo v ní touhu, ale dokonce už předtím byla Aša zvědavá. Byl tam, byl mého věku a chtěl, to bylo všechno… to a měsíční krvácení. Přesto tomu říkala láska, dokud Tris nezačal básnit o dětech, které mu porodí; přinejmenším tucet synů, a, ach ano, taky nějaké dcery… "Já nechci mít tucet synů," řekla mu, zděšena tou představou. "Já chci zažít dobrodružství." Nedlouho poté je při jejich hře přistihl mistr Qalen a mladý Tristifer byl poslán do Černopřílivu.
"Psal jsem ti dopisy," řekl, "ale mistr Joseran je neodesílal. Jednou jsem dal stříbrňák jednomu veslaři na obchodní lodi směřující do Panského přístavu, který mi slíbil, že doručí dopis do tvých rukou."
"Tvůj veslař tě ošidil a hodil dopis do moře."
"Toho jsem se taky obával. Ani tvoje dopisy mně nikdy nedali."
Já jsem žádné nepsala. Ve skutečnosti se jí ulevilo, když Trise poslali pryč. Do té doby ji už začalo jeho osahávání nudit. To ale určitě slyšet nechtěl. "Aeron Mokrovlas svolává lordy ke královolbě. Přijdeš a promluvíš za mne?"
"Já s tebou půjdu kamkoli, ale… lord Černopřiliv říká, že tahle královolba je nebezpečné šílenství. Myslí si, že tvůj strýc je tam přepadne a všechny je pobije, tak jako kdysi Urron."
Šílený je na to dost. "Není na to dost silný."
"Ty jeho sílu neznáš. Shromažďuje muže na Štítu. Kosatkodřevec z Kosatkohory mu s sebou dal dvacet veslic a Křivotvář Jon Bahnovec tucet. Je s nimi Levoruký Lukas Tresska. A taky Harren Polostarý, Rudý veslař, Bastard Kennet Štít, Rodrik Svobodný, Torwold Hnědozub…"
"Bezvýznamní muži." Aša je znala, všechny do jednoho. "Synové solných žen, vnukové nevolníků. Tresskové… znáš jejich slova!"
"Třebaže námi všichni opovrhují," řekl Tris, "ovšem jestli tě chytí do těch svých sítí, budeš stejně mrtvá, jako by to byli dračí páni. A jsou tam ještě horší než oni. Vraní oko si přivedl zrůdy z východu… ano, a taky čaroděje."
"Strýček měl vždycky slabost pro obludy a blázny," opáčila Aša. "Můj otec se s ním kvůli tomu hádával. Ať si čarodějové svolávají ty svoje bohy. Mokrovlas přivolá naše a utopí je. Dostanu tvůj hlas na královnovolbě, Trisi?"
"Dostaneš moje všechno. Jsem tvůj člověk, nyní a navždy. Oženil bych se s tebou, Ašo. Tvoje paní matka dala svůj souhlas."
Potlačila zasténání. Mohl ses mě alespoň nejdřív zeptat… Třebaže odpověď by se ti možná ani z poloviny nezamlouvala.
"Já teď už nejsem žádný druhý syn," pokračoval. "Jsem právoplatný lord Lahvovec, jak jsi sama řekla. A ty jsi -"
"Co jsem já, o tom se rozhodne na Starém Wyku. Trisi, už nejsme děti, osahávající se navzájem a snažící se dopídit, co kam pasuje. Ty si myslíš, že se se mnou chceš oženit, ale ve skutečnosti nechceš."
"Chci. Jsi jediné, o čem sním, Ašo. Přísahám na Naggovy kosti, že jsem se v životě nedotkl jiné ženy."
"Tak se jdi nějaké dotknout… nebo dvou nebo deseti. Já se dotýkala více mužů, než bych dokázala spočítat. Některých svými rty, ale více svou sekerou." Přišla o poctivost v šestnácti, s krásným plavovlasým námořníkem na kupecké galéře z Lysu. Znal z obecného jazyka jen šest slov, ale "šukat" bylo jedno z nich - přesně to slovo, které doufala, že od něj uslyší. Pak měla naštěstí tolik rozumu, že vyhledala lesní čarodějku, která jí ukázala, jak si vařit měsíční čaj, aby si udržela ploché břicho.
Tris zamrkal, jako by docela nerozuměl tomu, co právě řekla. "Ty… já si myslel, že počkáš. Proč…" Zamnul si ústa. "Ašo, oni tě nutili?"
"Tak nutili, že jsem mu roztrhala tuniku. Ty se se mnou nechceš oženit, dej na moje slova. Jsi hodný chlapec a vždycky jsi byl, ale já nejsem hodné děvče. Kdybychom se vzali, brzy bys mne začal nenávidět."
"Nikdy. Ašo, bolelo mě pro tebe srdce."
Už toho slyšela dost. Nemocná matka, zavražděný otec a epidemie strýců byly dost na jakoukoli ženu, aby se s tím musela popasovat; nestála ještě o nějaké láskou nemocné štěně. "Najdi si nevěstinec, Trisi. Tam tě z tvé bolesti vyléčí."
"Nikdy bych nemohl…" Tristifer zavrtěl hlavou. "Tobě a mně je určeno žít spolu, Ašo. Vždycky jsem věděl, že budeš moje žena a matka mých synů." Popadl ji za paži.
Během okamžiku měl ke krku přitisknutou dýku. "Sundej ze mě tu ruku, nebo nebudeš žít dost dlouho, abys ještě nějakého syna zplodil. Hned." Když to udělal, odtáhla dýku od jeho krku. "Chceš ženu. Dobře. Pošlu ti dnes v noci nějakou do postele. Představuj si, že jsem to já, jestli ti to poskytne rozkoš, ale už nikdy se neodvažuj sáhnout na mě. Jsem tvoje královna, ne tvoje žena. Pamatuj si to." S těmito slovy Aša zastrčila svoji dýku do pochvy a nechala ho tam stát, s velkou krůpějí krve pomalu mu stékající dolů po krku, černou v bledém svitu měsíce.

CERSEI

ch, modlím se k Sedmi, aby nedopustili, že bude v den královy svatby pršet," řekla Jocelyn, když zašněrovávala královně šaty.

"Nikdo nestojí o déšť," přitakala Cersei. Sama si přála plískanici a ledy, vyjící větry, hromy, které by otřásaly samotnými kameny Rudé bašty. Chtěla bouři, která by odpovídala jejímu hněvu. K Jocelyn však řekla jen: "Těsněji. Utáhni mi to těsněji, ty uřehtaný malý blázne."
To svatba ji přiváděla k takové zuřivosti, třebaže vylít si vztek na slaboduché Jocelyn bylo bezpečnějším řešením. Tommenova pozice na Železném trůnu nebyla natolik bezpečná, aby mohla riskovat, že urazí Vysokozahradu. Ne, dokud Stannis Baratheon držel Dračí kámen a Bouřlivý konec, ne, dokud Řekotočí nadále vzdorovalo, ne, dokud železní muži brázdili moře jako hladoví vlci. A tak musela Jocelyn polykat jídlo, které by Cersei nejraději naservírovala Margaery Tyrell a její ošklivé vrásčité babičce.
Ke snídani si královna nechala poslat do kuchyně pro dvě vařená vejce, bochníček chleba a misku medu. Když ale naíukla první vejce a našla uvnitř krvavé, napůl zformované kuře, zvedl se jí žaludek. "Odnes to pryča přines mi svařené kořeněné víno," řekla Senelle. Chlad ze vzduchu se jí vkrádal do kostí a měla před sebou ošklivý dlouhý den.
Ani Jaime jí nevylepšil náladu, když se objevil celý v bílém a stále neoholený, aby jí vysvětlil, jak má v úmyslu zabránit případným pokusům o otrávení jejího syna. "Budu mít svoje muže v kuchyni, kde budou pozorně sledovat přípravu každého pokrmu," řekl. "Zlaté pláště sera Addama budou provázet sluhy, když budou odnášet jídlo na tabule, aby zajistili, že s nimi nebude moci nikdo nic dělat po cestě. Ser Boros každý pokrm ochutná, než si Tommen vloží sousto do úst. A kdyby tohle všechno mělo selhat, mistr Ballabar bude sedět vzadu v síni s projímadly a protijedy proti dvaceti nejobvyklejším jedům. Ujišťuji tě, že Tommen bude v bezpečí."
"Bezpečí." To slovo chutnalo na jejím jazyku hořce. Jaime to nechápal. Nikdo to nechápal. Jenom Melara s ní byla tehdy v tom stanu a slyšela krákavé hrozby staré čarodějky, a Melara byla již dávno mrtvá. "Tyrion nebude vraždit stejným způsobem dvakrát. Možná je dokonce i v tuto chvíli někde pod podlahou, naslouchá každému slovu, které tady řekneme, a kuje plány, jak podříznout Tommenovi krk."
"Dejme tomu, že tam je," řekl Jaime. "Jakékoli plány si dělá, pořád je malý a znetvořený. Tommen bude obklopen nejlepšími rytíři Západozemí. Královská garda jej ochrání."
Cersei pohlédla tam, kde byl rukáv bílé hedvábné tuniky jejího bratra sešpendlen přes jeho pahýl. "Pamatuji si, jak dobře strážili Joffreyho, ti tvoji skvělí rytíři. Chci, abys zůstal u Tommena celý večer, je to ti jasné?"
"Postavím strážného před jeho dveře."
Popadla jej za paži. "Žádný strážný. Ty. A uvnitř, v jeho ložnici."
"Pro případ, že by Tyrion vylezl z krbu? To se nestane."
"To říkáš ty. Chceš snad tvrdit, že už jsi objevil všechny tunely skryté v těchto zdech?" Oba věděli, že tomu tak není.
"Já Tommena nenechám s Margaery samotného ani na chviličku."
"Nebudou tam sami. Budou s nimi její sestřenice."
"A ty. Poroučím ti to, ve jménu krále." Cersei vůbec nechtěla, aby spolu Tommen a jeho žena sdíleli lože, ale Tyrellové na tom trvali. "Manžel a manželka by měli spát spolu," řekla Královna trnů, "i kdyby nedělali nic jiného, než jen spali. Postel Jeho Veličenstva je jistě dost velká pro oba." Lady Alerie své matce přizvukovala. "Ať se děti v noci navzájem zahřívají. Sblíží je to. Margaery se často dělívá o pokrývky se svými sestřenicemi. Zpívají si, hrají hry a šeptem si navzájem sdělují svá tajemství, když se sfouknou svíce."
"Jak rozkošné," řekla Cersel. "Ať si tedy pokračují, všemi prostředky. V Panenských komnatách."
"Jsem si jistá, že Její Výsost si to ještě rozmyslí," řekla lady Olenna směrem k lady Alerii. "Koneckonců, je to chlapcova vlastní matka, alespoň tímto jsme si všichni jistí. A určitě se dohodneme i ohledně svatební noci, že ano? Muž by neměl o svatbě spát odděleně od své ženy. Jejich manželství by to přineslo smůlu, kdyby tak učinili."
Jednoho dne tě naučím, co to znamená "smůla", zapřísahala se královna v duchu. "Dobrá, Margaery může sdílet Tommenovo lože o svatební noci," byla nucena říci. "Ovšem ne déle."
"Její Výsost je tak laskavá," odpověděla Královna trnů a všichni si vyměňovali úsměvy.
Cerseiny prsty se zarývaly do Jaimeho paže tak tvrdě, že mu tam jistě zanechají modřiny. "Potřebuji oči uvnitř té místnosti," řekla.
"Aby viděly col Nebezpečí stvrzení sňatku v manželském loži nehrozí, na to je Tommen příliš mladý."
"A Ossifer Blumma byl až příliš mrtvý, což mu ovšem nezabránilo v tom, aby zplodil dítě, je to tak?"
Jejíbratr se tvářil zmateně. "Kdo byl ten Ossifer Blumma? Otec lorda Filipa, nebo… kdo?"
Je to skoro stejný ignorant, jako býval Robert. Všechen svůj rozum měl v ruce, o kterou přišel. "Zapomeň na Ossifera, hlavně si pamatuj, co jsem ti řekla. Přísahej mi, že zůstaneš vedle Tommena až do východu slunce."
"Jak poroučíš," řekl, jako by její obavy byly nepodložené. "Pověz mi, stále máš v úmyslu nechat spálit Pobočníkovu věž?"
"Hned po svatební hostině." Byla to jediná součást naplánovaných slavností toho dne, na kterou se Cersei docela těšila. "V té věži byl zavražděn náš otec. Nedokážu se na ni ani podívat. Pokud jsou bohové dobří, oheň možná vykouří z trosek pár krys."
Jaime převrátil oči v sloup. "Myslíš Tyriona?"
"Jeho, lorda Varyse a toho žalářníka."
"Pokud by se kterýkoli z nich ukrýval v té věži, už dávno bychom je našli. Poslal jsem malou armádu, aby ji prolezla s bodci a kladivy. Proklepali jsme zdi, vytrhali podlahy a objevili na půl stovky tajných chodeb."
"A podle všeho, co víš, by jich tam mohlo být další půl stovky." Ukázalo se, že některé z průlezů jsou tak malé, že Jaime potřeboval pážata a pacholky ze stájí, aby je prozkoumali. Byla objevena cesta k černým celám a kamenná studna, která jako by neměla dno. Nalezli síň plnou dračích lebek a zažloutlých kostí a čtyři pytle skvrnitých stříbrných mincí z doby vlády prvního krále Viseryse. Našli také tisícovku krys… ale nebyl mezi nimi ani Tyrion, ani Varys, a Jaime si nakonec prosadil, aby pátrání bylo ukončeno. Jeden chlapec v úzkém průlezu uvízl a museli jej s křikem vytáhnout za chodidla.

Další spadl do šachty a zlámal si nohy. A dva strážní zmizeli při prozkoumávání jednoho postranního tunelu. Někteří z dalších strážných přísahali, že je slyšeli slabě křičet skrze kámen, ale když Jaimeho muži strhli zdi, nalezli na vzdálené straně jen hlínu a suť. "Skřet je malý a prohnaný. Možná se tam pořád schovává. Pokud ano, oheň jej vykouří."
"I kdyby se Tyrion stále skrýval v hradu, nebude v Pobočníkově věži. Udělali jsme z ní pouhou skořápku."
"Kéž bychom tak mohli udělat totéž se zbytkem tohoto odporného hradu," řekla Cersei. "Po válce mám v úmyslu postavit nový palác za řekou." Zdálo se jí o tom předminulé noci, o nádherném bílém hradu obklopeném lesy a zahradami, dlouhé lígy od zápachu a hluku Králova přístaviště. "Tohle město je žumpa. Za půl vindry bych přestěhovala celý dvůr do Lannisportu a vládla bych říši z Casterlyovy skály."
"To by bylo ještě větší bláznovství než spálit Pobočníkovu věž. Dokud sedí Tommen na Železném trůnu, říše v něm vidí opravdového krále. Schovej ho pod Skálu, a stane se jen dalším uchazečem o trůn, o nic odlišnějším než Stannis."
"Toho jsem si vědoma," řekla královna zostra. "Řekla jsem, že bych chtěla přestěhovat dvůr do Lannisportu, ne že to udělám. To jsi byl vždycky tak nechápavý, nebo jsi zhloupl až po ztrátě ruky?"
Jaime její urážlivá slova ignoroval. "Kdyby se plameny rozšířily mimo věž, mohlo by to dopadnout tak, že vypálíš celý hrad, ať už bys to měla v úmyslu, či nikoli. Nekontrolovaný oheň je zrádný."
"Lord Hallyne mne ujistil, že jeho pyromanceři jsou schopni oheň ovládnout." Cech alchymistů chystal čerstvý divoheň celých čtrnáct dní. "Ať plameny vidí celé Královo přístaviště. Bude to lekce pro naše nepřátele."
"Teď mluvíš jako Aerys."
Cerseino chripi se rozšířilo. "Dávej si pozor na jazyk, pane."
"Taky tě mám rád, drahá sestro."
Jak jsem kdy mohla toho mizerného tvora milovat? přemítala v duchu, jakmile odešel. Bylo to tvoje dvojče, tvůj stín, tvoje druhá půle, pošeptal jí tichý hlásek. Kdysi, možná, pomyslela si. Už ale ne. Stal se pro mne cizincem.
Ve srovnání s Joffreyho sňatkem byla svatba krále Tommena skromnou událostí, a poměrně malou. Nikdo nestál o další opulentní hostinu, a nejméně ze všech královna, a nikdo za ni nechtěl platit, nejméně ze všech Tyrellové. A tak pojal mladý král Margaery Tyrell za manželku v královském septu Rudé bašty, s necelou stovkou přihlížejících hostí, namísto tisícovky, která byla přítomna, když si tutéž ženu bral jeho bratr.
Nevěsta byla půvabná, veselá a krásná, ženich otylý chlapec s dětským obličejem. Odříkal svůj slib vysokým dětským hláskem, slíbil dvakrát ovdovělé dceři Mace Tyrella lásku a oddanost. Margaery si oblékla stejné šaty, které na sobě měla na svatbě s Joffreym, vzdušný výtvor z čistého slonovinového hedvábí, myrské krajky a říčních perel. Cersei byla stále v černém, na znamení zármutku za svého zavražděného prvorozeného syna. Jeho vdově je možná dovoleno smát se, pít, tančit a odložit všechny myšlenky na Joffa stranou, ale jeho matka na něj tak snadno nezapomene.
Takhle to být nemělo, pomyslela si. Je příliš brzy. Rok, dva roky, to by možná byl dostatek času. Vysokozahrada se měla spokojit se zasnoubením. Cersei se podívala tam, kde stál Mace Tyrell mezi svou manželkou a matkou. To ty jsi mne přinutil k této parodii svatby, můj pane, a já na to hned tak nezapomenu.
Když nastal čas vyměnit si pláště, nevěsta půvabně klesla na kolena a Tommen jí přikryl ramena těžkou brokátovou obludností, kterou Robert zahalil Cersei v jejich svatební den, s korunovaným jelenem Baratheonů vyvedeným na zádech z onyxových korálků. Cersei by raději dala přednost jemnému plášti z rudého hedvábí, který použil Joffrey. "Byl to plášť, který použil můj otec, když si bral moji matku," vysvětlovala Tyrellům, ale Královna trnů zmařila dokonce i tento její plán. "Tu starou věc?" zaskřehotala ta babizna. "Připadá mi poněkud rozedřená… a mohu-li se odvážit říci to takto, nenosí snad smůlu? A nebyl by pro Robertova syna vhodnější jelen? Za mých časů nevěsta oblékala barvy svého manžela, ne jeho paní matky."
Díky Stannisovi a jeho nechutným dopisům již kolovalo až příliš mnoho řečí týkajících se Tommenova původu. Cersei se neodvažovala přilévat olej do ohně trváním na tom, aby zahalil svoji nevěstu do lannisterského purpuru, a tak ustoupila tak elegantně, jak jen to šlo. Čím víc Tyrellům dáváme, tím víc po nás chtějí.
Když byly odříkány všechny sliby, král a jeho nová královna vyšli před septum, aby přijali gratulace. "Západozemí má nyní dvě královny, a ta mladá je stejně půvabná jako stará," zaburácel Lyle z Chřástalova, tupec rytíře, který často připomínal Cersei jejího zesnulého neoplakávaného manžela. Nejraději by ho zpolíčkovala. Gyles z Růženína jí chtěl políbit ruku, ale podařilo se mu jen vykašlat se na její konečky prstů. Lord Rudovín ji políbil na jednu tvář a Mace Tyrell na obě. Velmistr Pycelle řekl Cersei, že nepřišla o syna, ale naopak získala dceru. Ještě že byla ušetřena slzavých objetí paní Tandy. Neobjevila se ani žádná z jejích příbuzných, a alespoň za tohle byla královna vděčná.
Mezi posledními byl Kevan Lannister. "Chápu to tak, že máš v úmyslu opustit nás kvůli další svatbě," řekla mu královna.
"Tvrdokamenský stáhl poslední muže z hradu Darry," odpověděl. "Čeká tam na nás Lancelova nevěsta."
"Připojí se k tobě na svatbu tvoje paní manželka?"
"Říční krajiny jsou stále příliš nebezpečné. Pořád se tam potuluje cháska Varga Hoata a Berik Dondarrion věší Freye. Je pravda, že se k nim přidal Sandor elegáne?"
Jak to ví? "Někteří říkají, že ano. Zprávy jsou zmatené." Minulou noc přiletěl pták ze septa na ostrově v ústí Trojzubce. Nedaleké městečko Solnopánve bylo barbarsky napadeno bandou psanců, a někteří z přeživších tvrdili, že mezi útočníky bylo řvoucí monstrum v přilbici ve tvaru psí hlavy. Údajně zabil na tucet mužů a znásilnil dvanáctileté děvče.
"Lancel bude nepochybně dychtit po tom, aby mohl jak Clegana, tak lorda Berika uštvat, aby opět obnovil v říčních krajinách králův mír."
Ser Kevan jí chvíli upřeně hleděl do očí. "Můj syn není muž, který by se mohl potýkat se Sandorem elegánem."
Alespoň v tomhle se shodneme. "Jeho otec ale možná ano."
Ústa jejího strýce ztvrdla. "Když nejsou moje služby požadovány ve Skále…"
Tvoje služby jsou požadovány tady. Cersei jmenovala svým kastelánem ve Skále svého bratrance Damiona Lannistera,

a dalšího bratrance, sera Davena Lannistera, strážcem západu. Drzost má svoji cenu, strýce. "Přines nám Sandorovu hlavu, a jsem si jistá, že Jeho Veličenstvo bude nanejvýš vděčné. Joff měl toho muže možná rád, ale Tommen se ho vždycky bál… z dobrého důvodu, jak se zdá."
"Když se pes začne chovat špatně, vina spočívá v jeho pánovi," řekl ser Kevan. S těmito slovy se otočil a odešel.
Jaime ji doprovodil do Malého sálu, kde byla připravována hostina. "Tohle všechno dávám za vinu tobě," šeptala, zatímco kráčeli bok po boku. "Řekl jsi, ať prý se vezmou. Margaery by teď měla truchlit za Jofrreyho, ne se vdávat za jeho bratra. Měla by být stejně nemocná žalem jako já. A taky nevěřím, že je panna. Renly snad měl ptáka, ne? Byl to Robertův bratr, jistě ho měl. Pokud si ta odporná stará čarodějnice myslí, že dovolím, aby můj syn…"
"Paní Olenny se již brzy zbavíš," přerušil ji Jaime tiše. "Zítra se vrací do Vysokozahrady."
"Tak to alespoň říká." Cersei žádnému z tyrellských slibů nevěřila.
"Odjíždí," trval na svém. "Mace odvádí polovinu tyrellských vojsk do Bouřlivého konce a druhá polovina se vrací na Rovinu se sérem Garlanem, aby tam uplatnil svůj nárok na Jasnovodu. Ještě pár dní a jedinými růžemi, které zůstanou v Králově přístavišti, budou Margaery, její dámy a pár strážných."
"A ser Loras. Nebo jsi na svého bratra v přísaze zapomněl?"
"Ser Loras je rytířem Královské gardy."
"Ser Loras je natolik Tyrell, že čurá růže. Ten nikdy neměl dostat bílý plášť."
"Já bych si jej nevybral, za to ti ručím. Nikdo se ale neobtěžoval, aby to se mnou probral. Myslím si ale, že Loras si vede dobře. Jakmile muž jednou oblékne bílý plaší, změní ho to."
"Tebe to změnilo určitě, a rozhodně ne k lepšímu."
"Taky tě miluji, drahá sestro." Podržel jí dveře a odvedl ji k vyvýšené tabuli, na její místo vedle krále. Margaery seděla na čestném místě z druhé strany od Tommena. Když vstoupila, ruku v ruce s malým králem, nezapomněla se zastavit, aby políbila Cersei na tváře a rozhodila kolem ní ruce. "Výsosti," řekla dívka, neohrožená jako leštěná mosaz, "mám pocit, jako byste nyní byla moje druhá matka. Modlím se, abychom si byly velmi blízké, sjednocené naší láskou k vašemu drahému synovi."
"Milovala jsem oba svoje syny."
"Ani na Joffreyho ve svých modlitbách nezapomínám," řekla Margaery. "Hluboce jsem ho milovala, i když jsem neměla dost času, abych ho mohla lépe poznat."
Lhářko, pomyslela si královna. Kdybys ho milovala bytjen na okamžik, nebyla bys ted v tak nemístném spěchu, aby ses provdala za jeho bratra. Jediným, o co ti kdy šlo, je jeho koruna. Nejraději by uzardělou nevěstu zfackovala rovnou na místě, polovině dvoru na očích.
Stejně jako obřad, byla i svatební hostina skromná. Všechny přípravy zajistila lady Alerie; Cersei neměla žaludek čelit znovu té skličující úloze, poté co tak tragicky dopadla Joffreyho svatba. Bylo servírováno jen sedm chodů. Másloš a Měsíční chlapec zabavovali hosty mezi chody a k jídlu jim hráli hudebníci. Naslouchali pištcům a houslistům, flétně a loutně, harfě. Jediným zpěvákem byl jakýsi oblíbenec lady Margaery, elegantní mladík celý oděný v odstínech azurové, který sám sobě říkal Modrý bard. Zazpíval pár milostných písní a vzdálil se. "Jaké zklamání," stěžovala si lady Olenna hlasitě. "Doufala jsem, že uslyším Deště Kastameru."
Kdykoli se Cersei podívala na tu starou čarodějnici, jako by se jí vznášela před očima tvář Maggy Žáby, vrásčitá a strašlivá a moudrá. Všechny staré ženy vypadají stejně, pokoušela se namluvit sama sobě, to je všechno. Popravdě řečeno, ta shrbená čarodějnice vůbec nevypadala jako Královna trnů, a přesto stačil pohled na protivný malý úsměv lady Olenny k tomu, aby ji přenesl zpátky do Maggyina stanu. Stále si pamatovala, jak to tam bylo cítit, sladká vůně jakéhosi podivného východního koření, a také měla v paměti měkkost Maggyiných dásní, když sála krev z Cerseina prstu. Budeš královnou, slíbila jí stará žena, se rty stále rudými a lesknoucími se, dokud nepřijde jiná, mladší a krásnější, která tě svrhne a vezme si všechno, co ti bude drahé.
Cersei pohlédla kolem Tommena tam, kde seděla Margaery se svým otcem a smála se. Je docela hezká, musela připustit, ale většina toho je mládí. I dcery sedláků jsou v určitém věku pěkné, když jsou stále ještě svěží, nevinné a nezkažené, a většina z nich má stejné hnědé vlasy a modré oči jako ona. Jen blázen by mohl tvrdit, že je krásnější než já. Jenže svět byl plný bláznů. A bylo tomu tak i u dvora jejího syna.
Její nálada se pranic nezlepšila, když se zvedl Mace Tyrell, aby pronesl přípitek. Zvedl do výše zlatou číši, a usmívaje se na svoji pěknou dceruška, zvolal bučivým hlasem: "Na krále a královnu!" Ostatní ovce bééékotaly s ním. "Na krále a královnu!" Neměla jinou možnost než si připít s nimi, a po celou dobu si přitom přála, aby všichni hosté měli jednu jedinou tvář, takže by jim mohla chrstnout víno mezi oči a připomenout jim, že ona je pravá královna. Jediným ze všech Tyrellových patolízalů, který, jak se zdálo, si vůbec vzpomněl i na ni, byl Paxter Rudovín, který vstal, aby pronesl svůj vlastní přípitek. Mírně se kolébaje zvolal: "Na obě naše královny! Na mladou královnu a na starou!"
Cersei vypila několik pohárů vína a pak jen postrkovala jídlo vidličkou po zlatém talíři. Jaime jedl ještě méně a zřídkakdy se uráčil posadit se na svoje místo u stoluje stejně nepokojný jako já, uvědomila si královna, když ho pozorovala, jak nenápadně prochází sálem a odhrnuje čalouny na stěnách, aby se ujistil, zda se za nimi nikdo neskrývá. Věděla, že kolem budovy jsou rozestavení lannisterští strážní. Ser Osmund Čemokotlý hlídal jedny dveře, ser Merynt Trant druhé. Ser Balon stál přímo za královým křeslem, Loras Tyrell za královniným. Uvnitř sálu nebyly povoleny žádné meče, kromě těch, které u sebe měli bílí rytíři.
Můj syn je v bezpečí, říkala si Cersei. Nic se mu nemůže stát, ne tady, ne teď. Přesto pokaždé, když pohlédla na Tommena, viděla Joffreyho drásajícího si krk. A když se chlapec rozkašlal, královně se na okamžik zastavilo srdce. Ve spěchu odkopla služebnou a pospíchala k němu.
"Jen trocha vína, které vteklo nesprávným směrem," ujistila ji Margaery Tyrell s úsměvem. Vzala Tommenovu ruku do své a políbila mu prsty. "Moje malá láska musí polykat po malých doušcích. Vidíš, vyděsil jsi svoji matku k smrti."

"Omlouvám se, matko," řekl Tommen v rozpacích.
To bylo víc, než dokázala Cersei snést. Nemohu jim dovolit, aby mne viděli plakat, pomyslela si, když cítila, jak se jí hrnou slzy do očí. Prošla kolem sera Meryna Tranta a ven do zadní chodby. O samotě pod nástěnným svícnem dovolila sama sobě roztřesené vzlyknutí, pak další. Žena může plakat, ale ne královna.
"Výsosti?" ozval se hlas za ní. "Nevyrušuji?"
Byl to ženský hlas, zabarvený východním přízvukem. Na okamžik se zděsila, že to k ní mluví z hrobu Maggy Žába. Ale byla to jen manželka Dobrovětrského, krasavice s očima jako trnky, se kterou se lord Orton oženil během svého exilu a přivedl si ji s sebou domů na Dlouhostůl. "V Malém sále je tak dusno," slyšela Cersei říkat sebe samu, "až mi z toho kouře začaly slzet oči."
"Mně taky, Výsosti." Paní Dobrovětrská byla stejně vysoká jako královna, ale tmavá namísto světlé, s havraními vlasy a olivovou pletí a o deset let mladší. Nabídla královně světle modrý kapesník z hedvábí a krajky. "Také mám syna. A vím, že v den, kdy se bude ženit, budu prolévat potoky slz."
Cersei si otřela tváře, vzteklá, že dovolila, aby byly vidět její slzy. "Děkuji," řekla škrobeně.
"Výsosti, já…" Myřanka ztišila hlas. "Je tu něco, co byste měla vědět. Vaše služebná je koupená a zaplacená. Říká lady Margaery o všem, co děláte."
"Sennele?" V královnině nitru se rozhýbal červík hněvu. Copak opravdu neexistuje nikdo, komu by mohla důvěřovat? "Jsi si tím jistá?"
"Nechejte ji sledovat. Margaery se s ní nikdy nesetkává přímo. Jejími havrany jsou její sestřenice, přinášejí její zprávy. Někdy Elinor, jindy Alla nebo Megga. Všechny jsou si s Margaery blízké jako sestry. Scházejí se v septu a předstírají, že se modlí. Postavte zítra na ochoz svého člověka a uvidíte, jak si Sennele šeptá s Meggou pod oltářem Panny."
"Pokud je to pravda, proč mi to říkáš? Jsi jednou z Margaeryiných společnic. Proč bys ji zrazovala?" Podezřívavosti se Cersei naučila už na kolenou svého otce; tohle mohla být docela dobře nějaká past, lež určená k tomu, aby byl zaset svár mezi lvem a růží.
"Dlouhostůl možná přísahal poslušnost Vysokozahradě," odpověděla žena a potřásla svými černými vlasy, "ale já jsem z Myru a moje loajalita náleží mému manželovi a mému synovi. Chci pro ně jen to nejlepší."
"Chápu." V omezeném prostoru chodby cítila královna parfém druhé ženy, pižmovou vůni, který hovořila o mechu a prsti a divokých květinách. Pod ním cítila ambice. Vypovídala při Tyrionově procesu, uvědomila si Cersei náhle. Viděla Skřeta, jak dává jed do Joffova poháru, a nebála se to říct. "Podívám se na to," ujistila ji. "Pokud říkáš pravdu, odměním se ti." A jestli jsi mi lhala, dostanu tvůj jazyk a také pozemky a zlato tvého manžela.
"Její Výsost je laskavá. A krásná." Paní Dobrovětrská se usmála. Zuby měla bílé, její rty byly plné a tmavé.
Když se královna vrátila do Malého sálu, našla tam svého bratra nepokojně přecházejícího,sem a tam. "Byl to jen doušek vína, který vtekl nesprávným směrem. Třebaže i mě to vyděsilo."
"Mám tak stažený žaludek, že nedokážu jíst," zavrčela na něj. "To víno chutná žlučí. A celá tahle svatba je jeden velký omyl."
"Tahle svatba byla nutná. Chlapec je v bezpečí."
"Blázne. Nikdo, kdo nosí korunu, není nikdy v bezpečí." Rozhlédla se kolem po sále. Mace Tyrell se hlasitě smál mezi svými rytíři. Pánové Rudovín a Veslovský spolu tiše rozmlouvali. Ser Kevan seděl vzadu v sále a dumal nad svým vínem, zatímco Lancel si cosi šeptal se septonem. Senelle procházela podél stolu, dolévala poháry nevěstiným sestřenicím vínem rudým jako krev. Velmistr Pycelle usnul. Nikdo, na koho bych se mohla spolehnout. Dokonce ani najaimeho nemohu, uvědomila si zachmuřeně. Budu je muset všechny vyhnat a obklopit krále svými vlastními lidmi.
Později, poté co byly přineseny sladkosti, ořechy a sýr, a pak zase odneseny, začali Margaery a Tommen tančit, Vyhlíželi více než legračně, jak tak spolu vířili po sále. Tyrellovo děvče bylo o dobrou stopu a půl vyšší než její malý manžel a Tommen byl přinejlepším velmi neobratný tanečník, neoplývající ani špetkou Joffovy graciéznosti. Ale snažil se ze všech sil a zdálo se, že je lhostejný k divadlu, které předvádí. A ještě s ním panna Margaery ani neskončila, a už se tam řadily její sestřenice, jedna za druhou, naléhající, že si Jeho Veličenstvo musí zatančit i s nimi. Bude klopýtat a šourat nohama jako blázen, než s ním skončí, pomyslela si Cersei vzdorovitě, když je pozorovala. Polovina dvora se mu bude smát za jeho zády.
Zatímco Alla, Elinor a Megga na střídačku tančily s Tommenem, Margaery se na parketu vystřídala se svým otcem a po něm se svým bratrem Lorasem. Rytíř květin byl celý v bílém hedvábí, s pásem ze zlatých růží kolem pasu a nefritovou růží, která držela na místě jeho plášť. Mohla by to být dvojčata, pomyslela si Cersei, když je pozorovala. Ser Loras byl o rok starší než jeho sestra, ale oba měli stejné velké hnědé oči, stejné hnědé vlasy spadající jim v ležérních kadeřích na ramena, stejnou hladkou pleť bez poskvrnky. Pořádná přehršle uhru by je oba naučila aspoň troše pokory. Loras byl vyšší a měl na tváři pár chumáčků měkkého hnědého chmýří a Margaery oplývala ženskými tvary, ale jinak si byli podobnější než ona s Jaimem. To ji také rozčilovalo.
Její přemítání přerušilo její vlastní dvojče. "Poctila by Její Výsost svého bílého rytíře tancem?"
Změřila si jej opovržlivým pohledem. "To na mě chceš sahat tím svým pahýlem? Ne. Ale dovolím ti dolít mi pohár. Pokud si myslíš, že to zvládneš, aniž bys víno rozlil."
"Mrzák jako já? To asi ne." Odešel od ní a udělal další okruh sálem. Cersei si musela dolít pohár sama.
Odmítla také Mace Tyrella a později Lancela. Ostatní její narážku pochopili a nikdo jiný se k ní už nepřiblížil. Naši oddaní přátelé a věrní páni. Nemohla důvěřovat dokonce ani západňanům, vazalům svého otce. Ne, pokud se její strýc spolčil s jejími nepřáteli…
Margaery tančila se svou sestřenicí Allou, Megga s rytířem Talladem Vysokým. Další sestřenice, Elinor, se dělila o pohár vina s pohledným mladým bastardem z Proudomarky Auranem Vodským. Nebylo to poprvé, co si královna Vodského všimla, štíhlého mladého muže se šedozelenýma očima a dlouhými stříbrozlatými vlasy. Když jej spatřila

poprvé, na kratičký okamžik si málem myslela, že vstal z popele Rhaegar Targaryen. To ty jeho vlasy, řekla si v duchu. Není ani zpolovice tak krásný, jako byl Rhaegar. Jeho obličej je příliš úzký a na bradě má rýhu. Velaryonové však pocházeli ze starého valyrijského rodu a měli stejné stříbřité vlasy jako staří dračí králové.
Tommen se vrátil na své místo, aby si uždibl jablečného koláče. Místo jejího strýce bylo prázdné. Nakonec jej královna našla v rohu, kde zaníceně hovořil se synem Mace Tyrella Garlanem. Co si mají ti dva o čem povídat? Na Rovině možná zvali sera Garlana Galantním, ona mu však nedůvěřovala o nic víc než Margaery nebo Lorasovi. Nezapomněla na zlatou minci, kterou objevil Qyburn pod žalářníkovým nočníkem. Zlatá ruka z Vysokozahrady. A Margarey na mně vyzvídá.
Když se objevila Senelle, aby jí dolila pohár, královna se musela přemáhat, aby jí neskočila po krku a nezaškrtila ji na místě. Jak se odvažuješ usmívat se na mne, ty zrádná malá mrcho? Ještě budeš žebrat o milost, než s tebou skončím.
"Myslím, že Její Výsost už má pro dnešek vína dost," slyšela říkat svého bratra Jaimeho.
Ne, pomyslela si královna. Ani všechno víno na světě by nestačilo k tomu, abych přežila tuhle svatbu. Vstala tak prudce, že málem upadla. Jaime ji chytil za paži a napřímil ji. Vyškubla se mu a hlasitě zatleskala. Hudba odezněla, hlasy utichly. "Dámy a pánové," zvolala Cersei nahlas, "když budete tak laskaví a půjdete se mnou ven, zapálíme svíci, abychom oslavili sjednocení Vysokozahrady a Casterlyovy skály a nový věk míru a hojnosti pro našich Sedm království."
Pobočníkova věž tam stála temná a opuštěná, s pouhými zejícími otvory v místech, kde kdysi byly dubové dveře a okna s okenicemi. Ale dokonce i částečně rozbořená a vykuchaná se tyčila vysoko nad vnějším nádvořím. Jak se svatebčané hrnuli z Malého sálu, procházeli pod jejím stínem. Když Cersei vzhlédla, spatřila zubaté cimbuří věže hlodající do měsíce v úplňku a na okamžik se podivila, kolik pobočníků kolika králů tam mělo svůj domov během uplynulých tří stovek let.
Sto yardů od věže se nadechla, protože cítila, jak se jí točí hlava. "Lorde Hallyne! Můžeš začít."
Hallyne Pyromancer řekl jen: "Hmmmmmmm," zamával pochodní, kterou držel v ruce, a lučištníci na zdech sklonili své luky a vyslali do zírajících otvorů oken na tucet zápalných šípů.
Věž vzplanula s hlasitým všššš. Během okamžiku ožilo její nitro světlem, rudým, žlutým, oranžovým… a zeleným, zlověstně temně zeleným, barvou žluči, nefritu a té nejnebezpečnější pyromancerské břečky. "Substance" jí říkali alchymisté, ale obyčejní lidé to zvali divokým ohněm. Do nitra Pobočníkovy věže jí bylo přineseno padesát hrnců, společně s poleny, bečkami smůly a podstatnou částí světského majetku trpaslíka jménem Tyrion Lannister.
Královna cítila žár sálající ze zelených plamenů. Pyromanceři říkali, že jenom tři věci na světě jsou žhavější než jejich substance: dračí oheň, ohně v nitru země a letní slunce. Některé z dam zalapaly po dechu, když se v oknech objevily první plameny, oblizující vnější zdi jako dlouhé zelené jazyky. Ostatní provolávali slávu a zvedali číše v přípitku.
Je to krásné, pomyslela si, krásné jako Joffrey, když mi ho položili do náruče. Žádný muž jí nikdy nepřivodil tak slastný pocit, jako když cítila, jak poprvé vzal její bradavku do úst, aby se napil jejího mléka.
Tommen hleděl na plameny vytřeštěnýma očima, stejně fascinovaný, jako byl vyděšený, dokud mu Margaery nepošeptala do ucha něco, po čem se rozesmál. Někteří z rytířů začali uzavírat sázky, jak dlouho potrvá, než se věž zhroutí. Lord Hallyne tam jenom stál, tiše si pro sebe pobrukoval a houpal se na patách.
Cersei myslela na všechny královské pobočníky, které za ta léta poznala: Owena Dobrovětrského, Jona Věžovského, Qarltona Klepetského, Jona Arryna, Eddarda Starka, svého bratra Tyriona. A nejvíc ze všech na svého otce, lorda Tywina Lannistera. Ti všichni teď hoří, říkala si v duchu, kochajíc se tou myšlenkou. Jsou mrtví a hoří, všichni do jednoho, se všemi jejich úklady, pletichami a zradami. Dnes je můj den. Je to můj hrad a moje království.
Pobočníkova věž náhle zasténala, tak hlasitě, že veškerá konverzace rázem ustala. Kameny praskly a rozštíply se a část horního cimbuří odpadla a sletěla na zem se zaburácením, které otřáslo kopcem, vysílajíc k nebi mračno prachu a kouře. Zelené plameny vyskočily do oblohy a zavířily kolem sebe navzájem. Tommen začal ustupovat, dokud jej Margaery nevzala za ruku a neřekla: "Podívej se, jak ty plameny tančí. Stejně jako jsme tančili my, moje lásko."
"Ano, tančí." Jeho hlas byl naplněn údivem. "Matko, podívej, ony tančí."
"Já je vidím. Lorde Hallyne, jak dlouho bude oheň hořet?"
"Celou noc, Výsosti."
"To budeme mít světlo jako za dne," řekla lady Olenna Tyrell, opírajíc se o hůl mezi Levým a Pravým. "Myslím, že to postačí, abychom mohli bezpečně odejít do postelí. Staré kosti se snadno unaví, a ty mladé budou mít zábavu na celou noc. Je načase, aby byli král a královna odvedeni do manželského lože."
"Ano." Cersei pokynula Jaimemu. "Lorde veliteli, doprovoď Jeho Veličenstvo a jeho malou královnu do jejich ložnice, budeš-li tak laskav."
"Jak poroučíš. A tebe taky?"
"Není třeba." Cersei se cítila příliš živá, než aby mohla jít spát. Divoký oheň ji očišťoval, spaloval všechen její hněv a strach, plnil ji odhodláním. "Ty plameny jsou tak krásné. Chci se na ně ještě chvíli dívat."
Jaime zaváhal. "Neměla bys tady zůstávat sama."
"Já sama nebudu. Ser Osmund může zůstat se mnou a dbát na moje bezpečí. Tvůj bratr v přísaze."
"Potěší-li to Její Výsost," řekl Černokotlý.
"Potěší." Cersei se zavěsila do jeho rámě a bok po boku sledovali řádění ohnivého živlu.

POSKVRNĚNÝ RYTÍŘ

oc byla nezvykle chladná, i když už byl podzim. Uličkami profukoval svěží vlhký vítr, vířil prach usazený přes den. Severní vítr, plný chladu. Rytíř Arys Dubosrdcký si natáhl kápi, aby si zakryl tvář. Ničemu by neposloužilo, kdyby ho

poznali. Před čtrnácti dny byl ve Stínovém městě zavražděn jistý kupec, neškodný muž, který připlul do Dorne pro ovoce a nalezl tam místo datlí smrt. Jeho jediným zločinem bylo, že přišel z Králova přístaviště.
Ve mně najde lůza tvrdšího nepřítele. Skoro by jejich útok uvítal. Sáhl rukou dolů a lehce jí přejel po jílci meče, který visel napůl skrytý mezi záhyby jeho vrstveného lněného šatu, přičemž svrchní vrstvu tvořily tyrkysové pruhy a řady zlatých sluncí a pod ní byla světlejší oranžová vrstva. Dornské odění bylo pohodlné, ale jeho otec by byl zděšen, kdyby se byl dožil toho, aby viděl, jak se jeho syn nyní obléká. Byl mužem z Roviny a Dornové byli jeho odvěkými nepřáteli, o čemž svědčily tapiserie na stěnách ve Starém dubu. Arysovi stačilo zavřít oči a stále je viděl před sebou. Lord Edgerran Otevřená ruka, usazený v přepychu, s hlavami stovky Domů nakupenými u svých nohou. Třílistý v Princově průsmyku, probodaný dornskými kopími, Alester troubící z posledního dechu na svůj válečný roh. Rytíř Olyvar Zelenodubský celý v bílém, umírající po boku Mladého draka. Dorne není vhodným místem pro žádného Dubosrdckého. I předtím než princ Oberyn zemřel, se rytíř nikdy necítil bezpecně, kdykoli opustil pozemky Slunečního oštěpu, aby se prošel uličkami Stínového města. Cítil na sobě oči, kamkoli se vydal, malé černé dornské oči pozorující jej se špatně skrývanou záští. Prodavači se snažili ze všech sil, aby ho pokaždé ošidili, a někdy si říkal, zda mu hostinští neplivou do pití, které si u nich kupuje. Jednou po něm začala házet kameny skupina otrhaných chlapců, dokud netasil meč a nezahnal je. Smrt Rudé zmije rozzuřila Dorny ještě víc, třebaže ulice se trochu uklidnily, poté co nechal princ Doran zavřít Písečné hady do věže. Přesto, nosit otevřeně bílý plaší ve Stínovém městě by znamenalo koledovat si o napadení. Přinesl si s sebou tři: dva z vlny, jeden tenký a jeden silný, a třetí z jemného bílého hedvábí. Bez některého z nich, vlajícího mu z ramen, si připadal jako nahý.
Lépe nahý než mrtvý, řekl si v duchu. Pořád patřím ke Královské gardě, i bez pláště. A ona to musí respektovat. Musím ji přimět, aby to pochopila. Nikdy se do toho neměl nechat zatáhnout, avšak zpěváci tvrdí, že láska dokáže udělat blázna z kteréhokoli muže.
Stínové město Slunečního oštěpu působilo v žáru dne, kdy se uprášenými ulicemi pohybovaly jen bzučící mouchy, opuštěným dojmem, ale jakmile se snesl večer, jeho ulice ožívaly. Ser Arys slyšel tichou hudbu linoucí se z oken opatřených žaluziemi, když pod nimi procházel, a někde vybubnovávaly prstové bubny rychlý rytmus oštěpového tance, oživovaly noc. Tam, kde se setkávaly pod druhou z Křivolakých zdí tři uličky, vyhlížela z balkonu polštářová děva, oblečená jen do šperků a oleje. Podíval se na ni, svěsil ramena a šel dál, přímo do zubů větru. My muži jsme tak slabí. Naše těla nás zrazují, i ty nejušlechtilejší z nás. Pomyslel na krále Baelora Požehnaného, který se postil až k bodu omdlení, aby potlačil tělesný chtíč, jenž jej naplňoval studem. Copak musí činit to samé?
V klenutém průchodu stál malý muž, opékal kusy hada nad železným košem, obracel je dřevěnými vidličkami, aby byly hezky křupavé. Pronikavá vůně jeho omáček vehnala rytíři slzy do očí. Slyšel, že ta nejlepší hadí omáčka v sobě obsahuje kapku jedu, společně s hořčičnými semínky a dračími papričkami. Myrcella si zvykla na dornská jídla stejně rychle jako na svého dornského prince, a ser Arys čas od času okusil pokrm či dva, aby ji potěšil. Jídlo mu sežehlo ústa a nutilo jej hltat víno velkými doušky, a když z něj pak vycházelo, pálilo ještě hůř, než když je polykal. Jeho malá princezna je však milovala.
Zanechal ji v jejích komnatách, skloněnou nad hrací deskou proti princi Trystanovi, postrkující ozdobné figurky po čtverečcích nefritu, karneolu a lazuritu. Myrcelliny plné rty byly pootevřené, zelené oči měla přimhouřené soustředěním. Cyvasse, tak se ta hra jmenovala. Do Prkenného města se dostala na obchodní galéře z Volantisu a otroci ji rozšířili podél Zelenokrvavice. Dornský dvůr se do ní dočista zbláznil.
Rytíři Arysovi připadala k zešílení. Hrálo se s deseti odlišnými figurami, z nichž každá měla svoje vlastnosti a schopnosti, a hrací deska se měnila od hry ke hře, v závislosti na tom, jak si hráči naaranžovali svoje výchozí čtverce. Princ Trystane hře propadl okamžitě a Myrcella se ji naučila, aby ji mohla hrát s ním. Nebylo jí ještě ani jedenáct, jejímu snoubenci třináct; přesto častěji vyhrávala ona. Zdálo se, že Trystanovi to nevadí. Žádné dvě děti na světě by se od sebe nemohly víc vzhledově lišit, on s jeho olivovou pokožkou a rovnými černými vlasy, ona s pletí bledou jako mléko a záplavou zlatých kudrn; světlá a tmavý, jako královna Cersei a král Robert. Modlil se, aby Myrcella nalezla ve svém dornském chlapci více zalíbení, než našla její matka v bouřlivém lordovi.
Neměl z toho příjemný pocit, když ji měl opustit, třebaže uvnitř hradu bude v bezpečí. Existovaly jen dvoje dveře, ze kterých byl přístup do Myrcelliných komnat ve Sluneční věži, a ser Arys postavil ke každým dva muže; lannisterské domácí stráže, muže, kteří přišli s nimi z Králova přístaviště, prověřené v bitvě, silné a věrné až do morku kostí. Myrcella u sebe měla rovněž svoje služebné a septu Eglantine, a na prince dohlížel jeho vlastní tělesný strážce rytíř Gascoyne ze Zelenokrvavice. Nikdo se k ní nepřiblíží, ujišťoval sám sebe v duchu, a za čtrnáct dní odsud budeme pryč.
Aspoň to tak princ Doran slíbil. Třebaže byl Arys šokován, když viděl, jak staře a neduživě princ Doran vypadá, ani na chvíli nepochyboval o princově slovu. "Je mi líto, že jsem vás nemohl až dosud navštívit a setkat se s princeznou Myrcellou," řekl Martell, když byl Arys vpuštěn do jeho soláru, "ale věřím, že se vám zde v Dorne dostalo vřelého uvítání od mé dcery Arianne."
"Dostalo, můj princi," odpověděl a modlil se, aby jej případný ruměnec nezradil.
"Naše země je drsná a chudobná, a přesto nepostrádá krásu. Rmoutí nás, že jste dosud neviděli z Dorne nic než jen Sluneční oštěp, ale obávám se, že ani ty, ani tvoje princezna byste nebyli mimo tyto zdi v bezpečí. My Dornové jsme horkokrevní lidé, snadno se rozčilíme a pomalu zapomínáme. Mé srdce by potěšilo, kdybych tě mohl ujistit, pane, že Písečtí hadi jsou jediné, kdo chce válku, avšak nebudu ti lhát. Slyšel jsi dav v ulicích, který se dožadoval, abych povolal své muže do zbraně. Obávám se, že polovina mých lordů s nimi souhlasí."
"A vy, můj pane?" odvážil se rytíř zeptat.
"Moje matka mne již dávno učila, že jen šílenci vedou války, které nemohou vyhrát." Pokud jej neomalenost otázky urazila, princ Doran to skvěle zamaskoval. "Přesto je tento mír křehký… stejně křehký jako tvoje princezna."
"Jen zrůda by ublížila malému děvčeti."

"Moje sestra Elia měla taky děvčátko. Jmenovala se Rhaenys. Také to byla princezna." Princ si povzdechl. "Ti, kdo by vrazili nůž do princezny Myrcelly, v sobě vůči ní nechovají žádnou zášť, o nic větší, než choval ser Amory Lorch, když zabil Rhaenys, pokud to opravdu udělal on. Jde jim jen o to, aby mne přiměli jednat. Protože kdyby byla Myrcella tady v Dorne zabita, zatímco je pod mou ochranou, kdo by uvěřil, že jsem s tím neměl nic společného?"
"Nikdo nikdy neublíží Myrcelle, dokud budu já naživu."
"Vznešená přísaha," řekl Doran Martell s mírným úsměvem, "ovšem přece jen jsi jeden muž, pane. Doufal jsem, že uvěznění vzpurných princezen pomůže zklidnit vody, ovšem jediné, čeho jsme dosáhli, bylo to, že jsme zahnali plotice zpátky do rákosí. Každou noc je slyším, jak si tam šeptají a brousí si nože."
On má strach, uvědomil si tehdy ser Arys. Jen se podívej, třese se mu ruka. Dornský princ je vyděšený. Slova jej opustila.
"Omlouvám se, pane," řekl princ Doran. "Jsem již stár a křehký a někdy… mne Sluneční oštěp se svým hlukem, špínou a pachy unavuje. Jakmile mi to moje povinnosti dovolí, mám v úmyslu vrátit se do Vodních zahrad. Až přijde čas, vezmu princeznu Myrcellu s sebou." Než mohl rytíř začít protestovat, zvedl princ ruku. Její klouby byly rudé a opuchlé. "Ty půjdeš taky. I její septa, služebné a strážní. Stěny Slunečního oštěpu jsou silné, ale pod nimi se rozkládá Stínové město. Do hradu denně přichází a odchází z něj stovka lidí. Zahrady jsou můj ráj. Založil je princ Maron jako dar pro svoji targaryenskou nevěstu, na paměť dornského sňatku se Železným trůnem. Podzim tam bývá tak nádherný… teplé dny, chladné noci, slaný vánek od moře, fontány a jezírka. A jsou tam i jiné děti, chlapci a dívky z urozených a vznešených rodů. Myrcella bude mít přátele svého věku, se kterými si bude moci hrát. Nebude se cítit osaměle."
"Jak pravíš." Princova slova mu zvonila v hlavě. Bude tam v bezpečí. Proč na něj ale Doran Martell naléhal, aby o přesunu nepsal do Králova přístaviště? Pro Myrcellu bude nejbezpečnější, když nebude nikdo vědět, kde je. Ser Arys souhlasil, ale jakou jinou možnost měl? Byl rytířem Královské gardy, ale byl jen jedním mužem, přesně jak princ řekl.
Ulička se náhle otevřela do měsícem zalitého nádvoří. Kolem krámku výrobce svíček, napsala, bránou a pak po krátkém vnějším schodišti. Prošel bránou a vystoupil po ošlapaných schodech k neoznačeným dveřím. Mám zaklepat? Místo toho do dveří strčil a ocitl se ve velké šeré místnosti s nízkým stropem, osvětlené párem vonných svící, jejichž plameny se mihotaly ve výklencích vytesaných v silných kamenných zdech. Na podlaze pod svými sandály spatřil vzorované myrské koberce, na zdi tapiserii, u zdi postel. "Má paní?" zvolal. "Kde jsi?"
"Tady." Vystoupila ze stínu za dveřmi.
Pravé předloktí jí obtáčel ozdobný had, jehož měděné a zlaté šupiny se leskly při každém jejím pohybu. To bylo všechno, co na sobě měla.
Ne, měl v úmyslu říct jí, přišel jsem jen proto, abych ti řekl, že musím jít, ale když ji viděl, jak se leskne v záři svící, zdálo se, jako by jej náhle opustila schopnost mluvit. Hrdlo měl najednou vyschlé jako dornské písky. Tiše tam stál a kochal se nádherou jejího těla, prohlubeninkou na jejím hrdle, oblými zralými prsy s obrovskými tmavými bradavkami, bujnými křivkami pasu a boků. A pak ji najednou objímal a ona jej svlékala. Když nahmatala jeho spodní roucho, popadla je na ramenou a roztrhla hedvábí až k pupku, ale Arys to vůbec nevnímal. Její kůže byla pod jeho prsty hladká a horká na dotek, jako písek zalévaný dornským sluncem. Zvedl jí hlavu a našel její rty. Její ústa se otevřela pod jeho a její prsy vyplnily jeho dlaně. Cítil, jak jí tuhnou bradavky, když o ně zavadil palci. Její vlasy byly černé a husté a voněly orchidejemi, temným, zemitým pachem, ze kterého mu natolik ztvrdl úd, až ho to bolelo.
"Dotýkej se mne, pane," šeptala mu žena do ucha. Jeho ruka sklouzla dolů po jejím břiše, aby našla to sladké vlhké místečko pod houštinkou černých chloupků. Tiše zasténala, stáhla ho na postel a strhla ho dolů. "Víc, ach, víc, ano, to je nádhera, můj rytíři, můj rytíři, můj krásný bílý rytíři, ano, tebe, ano, chci jenom tebe." Její ruce jej navedly do ní, pak zajely na jeho záda, aby jej k sobě přitiskla blíž. "Hlouběji," zašeptala. "Ano, ach." Když jej objala nohama, byly silné jako železo. Její nehty škrábaly po jeho zádech, když do ní zajížděl, znovu a znovu a znovu, dokud nevykřikla a neprohnula pod ním záda jako luk. A když to udělala, její prsty našly jeho bradavky a mačkaly je, dokud do ní neuvolnil svoje sémě. Teď bych mohl zemřít a byl bych šťasten, pomyslel si rytíř a alespoň na tucet zabušení srdce byl v naprostém pokoji.
Nezemřel.
Jeho touha byla hluboká a bezbřehá jako moře, ale když příliv ustoupil, nad hladinu jako vždycky vyrazily ostré skály hanby a viny. Někdy je vlny přikryly, ale ony nadále zůstávaly pod vodou, tvrdé, černé a slizké. Co to dělám? ptával se sám sebe. Jsem rytíř Královské gardy. Odkulil se od ní a pak tam jen ležel a hleděl do stropu. Vedla přes něj velká prasklina, od jedné zdi ke druhé. Předtím si toho nevšiml o nic víc, než si všiml výjevu na tapiserii, obrazu Nymerie a jejích deseti tisíc lodí. Vidím jenom ji. Do okna by mohl nahlížet drak, a já bych neviděl nic jiného než její ňadra, její tvář, její úsměv.
"Tamhle je víno," zamumlala proti jeho krku. Přejela mu rukou po hrudi. "Máš žízeň?"
"Ne." Odkulil se od ní a posadil se na kraj postele. V místnosti bylo horko, a on se přesto zachvěl.
"Krvácíš," řekla. "Škrábla jsem tě moc prudce."
Když se dotkla jeho zad, škubl sebou, jako by byly její prsty rozžhavené. "Ne." Vstal. "Už ne."
"Mám tady mast. Na škrábance."
Ale ne na hanbu. "Škrábance mi nevadí. Odpusť mi, má paní, musím jít…"
"Tak brzy?" Měla chraplavý hlas, široká ústa stvořená k šeptání, plné rty zralé k líbání. Vlasy jí spadaly přes holá ramena až k vrcholkům plných ňader, černé a husté. Vlnily se jívě velkých, měkkých, ležérních prstýncích. Dokonce i chloupky na jejím ohanbí byly hebké a vlnité. "Zůstaň se mnou dnes v noci, pane. Mám toho ještě hodně, čemu tě mohu naučit."
"Už jsem se toho od tebe naučil až příliš."
"Svého času se zdálo, že jsi rád za každou lekci, pane. Jsi si jistý, že nechceš odejít do jiného lože, k nějaké jiné ženě?

Pověz mi, která to je. Budu s ní o tebe bojovat, s holou hrudí, nůž na nůž." Usmála se. "Pokud to ovšem není Písečný had. Jestli ano, můžeme se o tebe podělit. Já mám svoje příbuzné ráda."
"Dobře víš, že jinou ženu nemám. Jenom… povinnost."
Vztyčila se na lokti, aby se na něj podívala, a její velké černé oči zasvítily ve světle svíce. "Ta syfilitická mrcha? Tu znám. Mezi nohama je suchá jako prach a její polibky z tebe vysají krev. Nechej povinnost chvíli spát a zůstaň dnes v noci se mnou."
"Moje místo je v paláci."
Povzdechla si. "S tvou druhou princeznou. Ještě kvůli tobě budu žárlit. Myslím, že ji miluješ víc než mne. Ty potřebuješ ženu, ne děvčátko, ale já si mohu hrát i na nevinnou, pokud tě to vzrušuje."
"Takové věci bys říkat neměla." Nezapomeň, je Dornka. Na Rovině se říkalo, že je to jídlo, co dělá dornské muže tak horkokrevnými a jejich ženy tak divokými a prostopášnými. Ohnivé papričky a divná koření zahřívají krev, nemůže si od toho pomoci. "Myrcellu miluji jako svou dceru." Nikdy nemohl mít vlastní dceru, o nic víc než mohl mít manželku. Místo toho měl bílý plášť. "Odjíždíme do Vodních zahrad."
"Konečně," souhlasila, "ačkoli s mým otcem všechno trvá čtyřikrát tak dlouho, než by mělo. Pokud říká, že má v úmyslu odjet zítra, je jisté, že vyrazíte za čtrnáct dní. Ujišťuji tě, že v Zahradách budeš osamělý. A kde je ten statečný mladý kavalír, který řekl, že by chtěl strávit zbytek života v mé náruči?"
"Byl jsem opilý, když jsem to říkal."
"Měl jsi tři číše vína zředěného vodou."
"Byl jsem opilý tebou. Uplynulo již deset let od doby, co jsem… Od doby, co jsem oblékl bílý plášť, jsem se nedotkl jediné ženy. Nikdy jsem netušil, jaká může být láska, ale teď… mám strach."
"Co by mohlo vyděsit mého bílého rytíře?"
"Bojím se o svoji čest," řekl, "a o tvoji."
"Já se o svoji čest dokážu postarat." Dotkla se prstem svého prsu, pomalu jím objela kolem bradavky. "I o svoji vlastní rozkoš, musí-li to být. Jsem dospělá žena."
To byla, nade vši pochybnost. Když ji tam tak viděl, na péřové posteli, usmívající se tím svým prohnaným úsměvem, hrající si se svým prsem… existovala někdy žena s bradavkami tak velkými a citlivými? Stěží se na ně dokázal podívat, aniž by zatoužil popadnout je a sát je, dokud by nebyly tvrdé, vlhké a lesklé…
Odvrátil pohled. Jeho spodní prádlo bylo rozházené po koberci. Rytíř se sklonil, aby je posbíral.
"Třesou se ti ruce," poznamenala. "To jsem si spíš myslela, že budou laskat mne. To musíš tak pospíchat, už aby ses oblékl, pane? Mám tě ráda takového, jak jsi teď. V posteli, nazí, jsme těmi nejpřirozenějšími já, mužem a ženou, milenci, jedním tělem, tak blízkými, jak jen mohou dva lidé být. Naše šaty nás činí odlišnými. Raději budu maso a krev než hedvábí a šperky, a ty… ty nejsi svůj bílý plášť, pane."
"Jsem," řekl ser Arys. "Já jsem plášť. A tohle musí skončit, kvůli tobě i kvůli mně. Kdybychom byli odhaleni…"
"Muži by tě považovali za šťastlivce."
"Muži by mne považovali za křivopřísežníka. Co kdyby šel některý z nich za tvým otcem a řekl mu, jak jsem zneuctil tvou čest?"
"Můj otec je mnoho věcí, ale nikdo o něm nikdy neřekl, že je blázen. Bastard z Božímilosti mne připravil o věneček, když nám bylo oběma čtrnáct. Víš, co udělal můj otec, když se to dozvěděl?" Posbírala prostěradlo do hrsti a přitáhla si je pod bradu, aby skryla svoji nahotu. "Nic. Můj otec vyniká v tom, že nedělá vůbec nic. Říká tomu přemýšlení. Pověz mi pravdu, pane, to moje poskvrněná čest ti dělá takové starosti, nebo tvoje vlastní?"
"Obojí." Její obvinění bolelo. "Proto musí být tohle setkání naším posledním."
"To už jsi říkal i předtím."
Říkal, a taky jsem to myslel vážně. Jenže jsem slabý, jinak bych tady teď nebyl. To jí ale říct nemohl; patřila k ženám, které slabostí opovrhovaly, to vycítil. Má v sobě víc ze svého strýce než ze svého otce. Odvrátil se a našel na židli svoji pruhovanou spodní tuniku. Roztrhla látku až k pupku, když mu ji stahovala dolů přes ramena. "Je zničená," lamentoval. "Jak ji teď mám nosit?"
"Předkem dozadu," navrhla. "Jakmile si oblékneš svrchní šat, nikdo nic nepozná. Možná ti ji ta tvoje malá princezna zašije. Nebo ti mám nechat poslat do Vodních zahrad novou?"
"Žádné dary mi neposílej. To by jen vzbudilo pozornost." Vytřepal tuniku a oblékl si ji přes hlavu předkem dozadu, jak mu poradila. Hedvábí příjemně chladilo na kůži, i když se mu lepilo na záda, tam, kde jej poškrábala. Ale poslouží alespoň k tomu, aby se dostal zpátky do paláce. "Jediné, co chci, je ukončit tohle… tohle…"
"Je to galantní, pane? Ty mi ubližuješ. Začínám si myslet, že všechna tvá slova o lásce byla lživá."
Tobě bych nikdy lhát nemohl. Ser Arys se cítil, jako by ho byla zpolíčkovala. "Proč jinak bych zradil všechnu svoji čest, když ne pro lásku? Když jsem s tebou… dokážu stěží přemýšlet, jsi všechno, o čem jsem kdy snil, ale…"
"Slova jsou vítr. Jestli mne miluješ, neopouštěj mne."
"Odříkal jsem přísahu…"
"…že se neoženíš a nezplodíš děti. Nu, pravidelně piji měsíční čaj, a sám dobře víš, že za manžela si tě vzít nemohu." Usmála se. "Třebaže bych se mohla nechat přemluvit, abych si tě nechala jako svého milence."
"Teď mne urážíš."
"Možná, trochu. Myslíš si snad, že jsi jediný muž z Královské gardy, který kdy miloval ženu?"
"Vždycky se našli tací, pro které bylo snazší odříkat svoje sliby než je pak dodržet," připustil. Ser Boros Blount nebyl cizincem v hedvábné uličce a ser Preston Zelenopolský chodíval na návštěvy do domku jistého soukeníka, kdykoli byl soukeník mimo domov, ovšem Arys by nikdy neposkvrnil svoje bratry v přísaze tím, že by mluvil o jejich pochybeních.
"Ser Terrence Toyne byl přistižen v posteli s milenkou svého krále," řekl místo toho. "Byla to láska, přísahal, jenže jej

stála život a ji také, a přivodila zkázu jeho rodu a smrt toho nejušlechtilejšího rytíře, jaký kdy žil."
"Ano, a co Lucamore Chlípný, s jeho třemi manželkami a šestnácti dětmi? Ta píseň mne vždycky rozesměje."
"Ve skutečnosti to legrační není. Když ještě žil, tak mu Lucamore Chlípný neříkali. Jeho jméno bylo Lucamore Silný, a celý jeho život byla jedna velká lež. Když byl jeho podvod odhalen, jeho vlastní bratři v přísaze jej vykleštili a Starý král jej poslal na Zeď. Těch šestnáct dětí bylo zanecháno v pláči. Nebyl to opravdový rytíř o nic víc než Terrence Toyne…"
"A Dračí rytíř?" Odhodila pokrývky stranou a přehoupla nohy na podlahu. "Nejvznešenější rytíř, jaký kdy žil, řekl jsi, a přesto vzal svoji královnu do postele a obtěžkal ji dítětem."
"Tomu nikdy neuvěřím," řekl uraženým tónem. "Příběh zrady prince Aemona s královnou Naerys je jen příběh, lež, kterou si vymyslel jeho bratr, když si přál postavit svého pravého syna stranou ve prospěch svého bastarda. Aegona nezvali Hanebným pro nic za nic." Našel svůj řemen a opásal se jím. Třebaže vypadal na dornské spodní tunice divně, povědomá tíha meče a dýky mu připomněla, kým a čím je. "Já nechci, aby na mne vzpomínali jako na Aryse Hanebného," prohlásil. "Já svůj plášť neposkvrním."
"Ano," řekla, "ten krásný bílý plaší. Zapomněl jsi, že můj prastrýc nosíval stejný. Zemřel, když jsem byla ještě malá, a přesto si ho stále pamatuji. Byl vysoký jako věž a lechtával mě, dokud jsem nemohla smíchy popadnout dech."
"Nikdy jsem neměl tu čest poznat prince Lewyna," řekl Arys, "ale souhlasím s tím, že to byl velký rytíř."
"Velký rytíř s milenkou. Je to teď už starší žena, ale říkají, že v mládí bývala mimořádná krasavice."
Princ Lewyne? Tento příběh ser Arys nikdy neslyšel. Šokovalo jej to. Zrada Terrence Toyna a podvody Lucamora Chlípného byly zaznamenány v Bílé knize, ale na stránce prince Lewyna žádná poznámka o nějaké ženě nebyla.
"Můj strýc vždycky říkával, že to je meč v mužově ruce, který určuje jeho cenu, ne ten mezi jeho nohama," pokračovala, "takže mne ušetři těch svých zbožných řečí o poskvrněných pláštích. To není naše láska, co tě poskvrnilo, jsou to ty zrůdy, kterým sloužíš, a ta zvířata, která nazýváš svými bratry."
Její slova ho bolestně ťala. "Robert nebyl žádná zrůda."
"Vyšplhal na svůj trůn přes mrtvoly dětí," řekla, "třebaže připouštím, že Joffrey to nebyl."
Joffrey. Pohledný chlapec, na svůj věk vysoký a silný, ale to taky bylo jediné, co se o něm dalo říci dobrého. Ser Arys se stále styděl, kdykoli si vzpomněl na to, jak na chlapcův příkaz uhodil to ubohé Starkovo děvče. Když jej Tyrion vybral, aby doprovázel Myrcellu do Dorne, pln vděku zapálil svíci na Válečníkově oltáři. "Joffrey je mrtvý, otrávený Skřetem." Nikdy by si ani nepomyslel, že by byl trpaslík schopen tak odporného zločinu. "Nyní je králem Tommen a ten není jako jeho bratr."
"Ani jeho sestra taková není."
To byla pravda. Tommen byl dobrosrdečný človíček, který se vždycky snažil chovat se co nejlépe, ale když jej ser Arys viděl naposledy, proléval na molu slzy jako hrachy. Myrcella neuronila jedinou, třebaže to byla ona, kdo opouštěl krb a domov, aby zpečetila spojenectví svým panenstvím. Popravdě řečeno byla princezna statečnější než její bratr, a také bystřejší a sebejistější. Pobrala víc rozumu a její chování bylo vytříbenější. Nikdy ji nic nezastrašilo, dokonce ani Joffrey. Některé ženy jsou opravdu silné. Myslel nejenom na Myrcellu, ale také na její matku a na svoji vlastní, na Královnu trnů, na krásné smrtonosné Písečné hady Rudé zmije. A na princeznu Arianne Martell, na tu především.
"Nebudu tvrdit, že nemáš pravdu," řekl ochraptěle.
"Nebudeš? Nemůžeš! Myrcella je vhodnější k tomu, aby vládla…"
"Syn má přednost před dcerou."
"Proč! Který bůh o tom rozhodl? Já jsem dědička svého otce. Měla bych se snad vzdát svého práva a předat trůn bratrům?"
"Překrucuješ má slova. Já jsem neřekl, že… Dorne je prostě jiné. V Sedmi královstvích královna nikdy nevládla."
"První Viserys chtěl, aby po něm vládla jeho dcera Rhaenyra. Můžeš to snad popřít? Ale zatímco král ležel a umíral, lord velitel jeho Královské gardy rozhodl, že by to mělo být jinak."
Rytíř Criston Zelský. Criston Králotvůrce postavil bratra proti sestře, poštval členy Královské gardy proti sobě a přivodil strašlivou válku, kterou zpěváci pojmenovali Tanec draků. Někteří tvrdili, že jednal ze ctižádosti, protože princ Aegon byl povolnější než jeho starší sestra. Jiní tvrdili, že jednal na základě vznešenějších motivů, a namítali, že jen hájil staré andalské zvyky. Pár jich šeptalo, že ser Criston byl milencem princezny Rhaenyry, než oblékl bílý plášť, a chtěl se pomstít ženě, která jej odvrhla. "Králotvůrce způsobil strašlivé zlo," řekl ser Arys, "a také za to zaplatil, ale…"
"…ale možná tě Sedm poslalo sem, aby jeden bílý rytíř napravil to, co jiný pokazil. Víš, že až se bude můj otec vracet do Vodních zahrad, má v úmyslu vzít Myrcellu s sebou?"
"Aby ji udržel v bezpečí před těmi, kdo by jí chtěli ublížit."
"Ne. Aby ji uklidil před těmi, kdo by ji chtěli korunovat. Princ Oberyn Zmije by sám položil korunu na její hlavu, kdyby ještě žil, ale mému otci schází k tomuto činu odvaha." Zvedla se. "Říkáš, že tu dívku miluješ, jako by to byla dcera z tvé vlastní krve. Dovolil bys, aby byla tvoje dcera zbavena svých práv a zamčena někde ve vězení?"
"Vodní zahrady nejsou vězení," namítl chabě.
"Vězení nemá fontány a fíkovníky? To si myslíš? Jenže jakmile tam ta dívka jednou bude, nikdy jí nedovolí odejít. O nic víc než tobě. Hotah se o to postará. Ty ho neznáš tak jako já. Je strašlivý, když se rozčílí."
Ser Arys se zamračil. V přítomnosti obrovského norvošského kapitána se zjizvenou tváří měl vždycky velmi nepříjemný pocit. Říkají, že spává s tou velkou sekerou vedle sebe. "A co mám podle tebe dělat?"
"Nic víc než to, čemu ses zapřísahal. Ochraňovat Myrcellu celým svým životem. Bránit ji… a její práva. Položit korunu na její hlavu."
"Složil jsem přísahu!"
"Joffreymu, ne Tommenovi."
"Ano, jenže Tommen je hodný chlapec. Bude z něj lepší král než z Joffreyho."

"Ale není lepší než Myrcella. Ona toho chlapce má také ráda. Vím, že nedovolí, aby se mu cokoli stalo. Bouřlivý konec patří po právu jemu, protože lord Renly po sobě nezanechal dědice a lord Stannis je odsouzen ke smrti a ztrátě práv. Časem připadne chlapci skrze jeho matku také Casterlyova skála. Bude největším pánem v říši… ale na Železném trůnu by podle práva měla sedět Myrcella."
"Podle práva… já nevím."
"Já vím." Když vstala, dlouhá černá hříva vlasů jí spadala až na kříž zad. "Aegon Drak založil Královskou gardu a stanovil její přísahu, ale co jeden král učiní, může jiný odčinit nebo změnit. Dříve sloužili členové Královské gardy na doživotí, ale Joffrey propustil sera Barristana, aby mohl nosit plášť jeho pes. Myrcella by chtěla, abys byl šťastný, a mne má také ráda. Dá nám svolení vzít se, když o ně požádáme." Arianne jej objala a položila tvář na jeho hruď. Vrcholek její hlavy mu sahal těsně pod bradu. "Můžeš mít obojí, mne i svůj bílý plášť, jestli chceš."
Ona mne rve na kusy. "Ty víš, že to chci, ale…"
"Jsem princezna Dorne," řekla zastřeným hlasem, "a nesluší se, abys mne nutil prosit tě o něco."
Ser Arys cítil vůni jejích vlasů a cítil bít její srdce, když se k němu přitiskla. Jeho tělo reagovalo na její blízkost a nepochyboval o tom, že ona to cítí taky. Když jí položil ruce na ramena, uvědomil si, že se chvěje. "Arianne? Moje princezno? Co je, lásko moje?"
"Musím to říkat, pane? Bojím se. Nazýváš mne láskou, a přece mne odmítáš, když tě nejzoufaleji potřebuji. Je ode mne špatné, když chci rytíře, aby mne ochraňoval?"
Nikdy předtím mu nepřipadala takto zranitelná. "Ne," řekl, "jenže ty máš stráže svého otce, které tě udrží v bezpečí, tak proč -"
"Já se bojím právě stráží svého otce." Na okamžik jako by její hlas patřil dívence mladší než Myrcella. "Byly to stráže mého otce, které odvlekly moje drahé sestřenice v řetězech."
"V řetězech ne. Slyšel jsem, že se jim dostává veškerého pohodlí."
Hořce se zasmála. "Viděl jsi je? A víš, že mi nechce dovolit, abych se s nimi stýkala?"
"Mluvily o zradě, podněcovaly k válce…"
"Loreze je šest, Doree osm. K jakým válkám mohly podněcovat? A přesto je můj otec uvěznil s mými sestrami. Viděl jsi ho. Strach často přiměje dokonce i silné muže dělat věci, které by jinak možná nikdy nedělali, a můj otec nikdy nebyl silný. Arysi, srdce moje, vyslyš mne pro lásku, kterou ke mně chováš. Nikdy jsem nebyla tak nebojácná jako moje sestřenice, protože jsem byla počata ze slabšího semene, ale Tyene a já jsme stejného věku a jsme si blízké jako sestry už od dětství. Nemáme mezi sebou žádná tajemství. Pokud byla uvězněna ona, mohu být i já, a ze stejné příčiny… kvůli Myrcelle."
"To by tvůj otec nikdy neudělal."
"Ty mého otce neznáš. Jsem pro něho jedním velkým zklamáním od té doby, co jsem přišla na tento svět bez mužského údu. Půltuctukrát se mne snažil provdat za bezzubé starce, každého ještě neschopnějšího, než byl ten předchozí. Nikdy mi neporučil provdat se za ně, to ne, ale samotné ty nabídky dokazovaly, jak málo si mne váží."
"Přesto jsi jeho dědička."
"Opravdu?"
"Nechal tě vládnout ve Slunečním oštěpu, když se odebral do Vodních zahrad, ne snad?"
"Vládnout? Ne! Nechal zde svého bratrance sera Manfreyho jako kastelána, starého slepého Ricassa jako senešala, svoje úředníky, aby dohlíželi na plnění povinností a vybírali daně, které počítá jeho pokladní Alyse Jasnopanská, svoje šerify, aby udržovali pořádek ve Stínovém městě, a mistra Mylese, aby si poradil s jakýmikoli dopisy, které si nebudou žádat pozornost samotného prince. Nad ty všechny umístil Rudou zmiji. Mou povinností byly slavnosti, zábavy a obveselování vážených hostí. Oberyn navštěvoval Vodní zahrady dvakrát za čtrnáct dní. Mne si otec povolal dvakrát za rok. Nejsem dědička, po jaké otec touží, to mi dal jasně najevo. Naše zákony jej omezují, ale nejraději by jmenoval svým následníkem mého bratra, tím jsem si jistá."
"Tvého bratra?" Ser Arys jí dal ruku pod bradu a zvedl jí hlavu, aby jí lépe viděl do očí. "Nemyslíš snad Trystana, vždyť je to ještě dítě."
"Ne Tryse. Quentyna." Její oči byly troufalé a černé jako hřích, ani nemrkly. "Znám pravdu od svých čtrnácti let, ode dne, kdy jsem šla do soláru svého otce, abych jej políbila na dobrou noc, jenže tam nebyl. Poslala pro něj moje matka, jak jsem se dozvěděla později. Nechal tam hořet svíci. Když jsem ji šla sfouknout, našla jsem vedle ní ležet nedokončený dopis, adresovaný mému bratru Ouentynovi, který byl tehdy u Železodřevského. Můj otec psal Ouentynovi, že musí dělat všechno, co po něm jeho mistr a jeho zbrojmistr vyžadují, protože jednoho dne budeš sedět tam, kde teď sedím já, a budeš vládnout Dorne, a vladař musí mít silné tělo i ducha." Po Ariannině něžné tváři stekla slza. "Slova mého otce, napsaná jeho vlastní rukou. Vpálila se mi do paměti. Té noci a mnoho nocí potom jsem plakala tak dlouho, až jsem usnula."
Ser Arys se s Ouentynem Martellem ještě nesetkal. Prince vychovával od útlého věku lord Železodřevský, u kterého sloužil jako páže, pak jako panoš, a z jehož rukou, nikoli Rudou zmijí, se později nechal pasovat na rytíře. Kdybych já byl otcem, také bych chtěl, aby byl mým následníkem můj syn, pomyslel si, ale slyšel smutek v jejím hlase a věděl, že kdyby řekl, co si myslí, ztratil by ji. "Byla jsi ještě dítě. Možná to princ říkal jen proto, aby podnítil tvého bratra k větší píli."
"Myslíš? Tak mi tedy pověz, kde je Quentyn teď?"
"Princ je s armádou lorda Železodřevského na Kostěné cestě," řekl ser Arys opatrně. Tak mu to aspoň řekl starý kastelán Slunečního oštěpu, když přišli do Dorne. Mistr s hedvábným vousem mu pověděl totéž.
Arianne zavrtěla hlavou. "Tomuhle máme věřit podle otce, jenže já mám přátele, kteří mi řekli něco jiného. Můj bratr překročil v tajnosti Úzké moře, vydávaje se za obyčejného kupce. Proč asi?"

"Jak to mám vědět? Může pro to mít stovku důvodů."
"Nebo jen jeden. Víš o tom, že Zlaté společenství vypovědělo svoji smlouvu s Myrem?"
"Žoldnéři vypovídají smlouvy každou chvíli."
"Nikoli Zlaté společenství. Naše slovo je stejně dobré jako zlato. Tímhle se vychloubají od časů Hořkooceli. Myr je jednou nohou ve válce s Lys a Tyrošem. Proč vypovídat smlouvu, která jim nabízela vyhlídku dobrých mezd a ještě lepší kořisti?"
"Možná jim Lys nabídl lepší peníze. Nebo Tyroš."
"Ne," řekla. "Tomuhle bych věřila, kdyby šlo o kterékoli z jiných svobodných společenství. Většina z nich by vyměnila strany za půl groše. Zlaté společenství je jiné. Bratrstvo vyhnanců a synů vyhnanců, sjednocených snem o Hořkooceli. Je to domov, po čem touží, stejně jako zlato. Lord Železodřevský to ví stejně dobře jako já. Jeho předkové jezdili s Hořkoocelskými během tří z rebelií Černohně." Vzala sera Aryse za ruku a propletla jeho prsty se svými. "Viděl jsi někdy znak rodu Tolandů z Duchokopce?"
Musel se na okamžik zamyslet. "Drak požírající si vlastní ocas?"
"Ten drak je čas. Nemá začátek ani konec, takže všechny věci se dějí stále dokola. Anders Železodřevský je znovuzrozený Criston Zelský. Našeptává mému bratrovi do ucha, že to on by měl vládnout po mém otci, že není správné, aby muži ohýbali kolena před ženami… že především Arianne se nehodí k tomu, aby vládla, protože je to svéhlavá prostopášnice." Vzdorovitě pohodila vlasy. "Takže tvoje dvě princezny mají společnou věc, pane… a mají společného i rytíře, který tvrdí, že je obě velmi miluje, ale nechce za ně bojovat."
"Budu." Ser Arys klesl na koleno. "Myrcella je starší a lépe uzpůsobená vládnout. Kdo bude bránit její práva, když ne její Královská garda? Můj meč, můj život, moje čest, to všechno náleží jí… a tobě, potěšení mého srdce. Přísahám, že tě žádný muž neokrade o tvé prvorozenecké právo, dokud budu mít sílu, abych uzvedl tento meč. Co ode mne žádáš?"
"Všechno." Poklekla, aby ho políbila na rty. všechno, moje lásko, moje opravdová lásko, moje sladká lásko, nyní a navždy. Ale nejdříve chci…"
"Požádej o to a je to tvé."
"…Myrcellu."

BRIENNE
tará zeď byla kamenná a drolila se, ale pohled na ni, táhnoucí se přes pole, zježil Brienne vlasy vzadu na krku.
Tohle je místo, kde se schovali ti lučištníci a zastřelili ubohého Cleose Freye, pomyslela si… ale o půl míle dál míjela další zeď, která se hodně podobala té první, a znejistěla. Vyježděné koleje cesty se stáčely a kroutily a holé hnědé stromy vypadaly jinak než zelené, jak si je pamatovala. Jela už kolem místa, kde ser Jaime uchvátil svému bratranci meč z pochvy? Kde je ten les, kde spolu bojovali? Potok, kde stříkali a šplouchali jeden po druhém, dokud na sebe nepřitáhli pozornost Chrabrých kumpánů?
"Má paní? Pane?" Zdálo se, že Podrick si nikdy není jistý, jak jí má říkat. "Co hledáš?"
Duchy. "Zeď, kolem které jsem kdysi jela. Na tom nezáleží." Bylo to tehdy, když měl ser Jaime ještě obě ruce. Jak jsem ho nesnášela, se všemi těmi jeho posměšky a úsměvy. "Buď zticha, Podricku. V těchto lesích se možná stále skrývají psanci."
Chlapec se podíval na holé hnědé stromy, mokré listy, blátivou cestu před nimi. "Mám meč. Mohu bojovat."
Ne dost dobře. Brienne nepochybovala o chlapcově odvaze, pouze o jeho výcviku. Možná to byl panoš, přinejmenším jménem, ale muži, kterým sloužil, nedobře posloužili jemu.
Dostala z něj jeho příběh v kouscích a útržcích na cestě z Šerodolu. Pocházel z menší větve rodu Paynů, zbídačelé odnože vytrysklé z beder jednoho mladšího syna. Jeho otec strávil svůj život tím, že dělal panoše bohatším příbuzným, a Podricka zplodil s hokynářovou dcerou, s níž se oženil, než odešel zemřít v Greyjoyově rebelii. Když mu byly čtyři, jeho matka jej zanechala u jednoho z oněch příbuzných a sa.ma odešla s potulným zpěvákem, který jí zasadil do břicha další dítě. Podrick si nepamatoval, jak vypadala. Ser Cedric Payne byl tvorem nejbližším k rodiči, jakého chlapec kdy poznal, třebaže z jeho zajíkavého vyprávění vyplynulo, že příbuzný Cedric se k Podrickovi choval spíš jako k slouhovi než jako k synovi. Když Casterlyova skála povolala svoje vazaly, rytíř jej vzal s sebou, aby se mu staral o koně a čistil mu zbroj. Pak rytíře Cedrika zabili v říčních krajinách, kde bojoval v armádě lorda Tywina.
Daleko od domova, sám a bez vindry v kapse, se chlapec přidal k vypasenému potulnému rytíři jménem ser Lorimer Břich, který byl součástí oddílu lorda Lefforda, pověřený úkolem chránit vozy s proviantem. "Hoši, co hlídají jídlo, se vždycky najedí nejlépe ze všech," říkával rád ser Lorimer, dokud nebyl přistižen se šunkou ukradenou z osobních zásob lorda Tywina. Tywin Lannister se jej rozhodl pověsit, jako odstrašující příklad pro ostatní případné zloděje. Podrick se s ním o šunku podělil, a možná by mu byli dali i provaz, ale jeho jméno jej zachránilo. Vzal si jej na starost ser Kevan Lannister a později chlapce poslal, aby dělal panoše jeho synovci Tyrionovi.
Rytíř Cedric naučil Podricka hřebelcovat koně a prohlížet mu podkovy, zda v nich nemá kamínky, a rytíř Lorimer jej naučil krást, ale žádný mu neposkytl dostatečný výcvik v šermu. Skřet jej alespoň poslal ke zbrojmistrovi Rudé bašty, když přijeli ke dvoru, jenže během srocení hladovějících obyvatel Králova přístaviště byl ser Aron Santagar mezi těmi, které zabili, a to byl konec Podrickova výcviku.
Brienne osekala dvě větve z padlého kmene, aby získala zevrubnou představu o Podrickově šikovnosti. S potěšením zjistila, že chlapec je sice pomalé mluvy, ovšem nikoli ruky. Třebaže byl nebojácný a pozorný, byl také podvyživený a vyzáblý, a už vůbec ne dost silný. Pokud přežil bitvu na Černovodě, jak o sobě tvrdil, možná to bylo jen proto, že nikomu nestálo za to zabíjet ho. "Možná si říkáš panoš," řekla mu, "jenže já viděla pážata o polovinu mladší než ty, která by tě zmlátila do krve. Pokud zůstaneš se mnou, budeš chodit skoro každý večer spát s puchýři na dlaních a s

modřinami na rukou a tělo budeš mít tak ztuhlé a bolavé, že nebudeš moci usnout. To přece nechceš."
"Chci," nedal se odbýt chlapec. "Já to chci. Ty modřiny a puchýře. Tedy vlastně nechci, ale udělám to. Pane. Má paní."
Doposud dostál svému slovu, a Brienne si plnila svoje. Podrick si nestěžoval. Pokaždé, když se mu udělal nový puchýř na dlani, měl pocit, že jí ho musí hrdě ukázat. Také se pečlivě staral o jejich koně. Pořád to není žádný panoš, připomínala si, ale já zase nejsem žádný rytíř. Byla by ho poslala svou cestou, jenže neměl kam jít. Kromě toho, ačkoli Podrick řekl, že neví, kam Sansa odešla, bylo možné, že toho věděl víc, než si uvědomoval. Nějaká náhodná poznámka, napůl zapomenutá, by mohla obsahovat klíč k Brienninu pátrání.
"Pane? Má paní?" ozval se Podrick. "Před námi je povoz."
Brienne jej viděla taky. Dřevěný vůz se dvěma koly a vysokými postranicemi. Ve vyježdených kolejích se lopotili muž se ženou, táhli vůz směrem k Panenskému jezírku. Rolníci, podle vzhledu. "Teď pomalu," řekla chlapci. "Mohli by nás považovat za psance. Neříkej víc, než musíš, a snaž se být zdvořilý."
"Budu, pane. Budu zdvořilý. Má paní." Zdálo se, že chlapec je skoro potěšen při pomyšlení, že by mohl být považován za psance.
Muž se ženou je obezřetně pozorovali, když se k nim blížili, ale jakmile dala Brienne najevo, že nemá v úmyslu jakkoli jim ublížit, nechali je jet vedle sebe. "Mívali jsme volka," řekl starý muž, zatímco táhli povoz přes pole dusící se plevelem, jezírka měkkého bahna a spálené černé stromy, "ale vlci nám ho odvedli." Jeho obličej byl uzardělý námahou. "Vzali si taky naši dceru a dělali si s ní, co se jim zachtělo, ale ta se k nám po bitvě u Šerodolu aspoň vrátila. Volek nepřišel. Vlci ho asi snědli."
Žena k tomu měla málo co dodat. Byla zhruba o dvacet let mladší než muž, ale nepromluvila jediné slovo, jenom se pořád dívala na Brienne, a to asi tak, jako by si prohlížela dvouhlavé tele. Panna z Tarthu už takové oči viděla. Paní Catelyn k ní byla laskavá, ale většina žen byla stejně krutá jako muži. Nedokázala by říct, které z nich považovala za horší, zda pohledné dívky s uštěpačnými jazyky a jízlivým smíchem, nebo chladné dámy, které skrývaly své opovržení za maskou zdvořilosti. A ženy z lidu bývaly nejhorší ze všech. "Panenské jezírko bylo celé v troskách, když jsem je viděla naposledy," řekla. "Brána byla rozbořená a polovina města vypálená."
"Něco už postavili znovu. Ten Tarly je tvrdý muž, ale statečnější pán než Skopovec. V lesích se stále potulují psanci, i když už ne tolik, jako jich bylo předtím. Lord Randyll ty nejhorší z nich uštval a zkrátil je o hlavu tím svým velkým mečem." Odvrátil hlavu a odplivl si. "Vy jste žádné psance cestou neviděli?"
"Žádné." Tentokrát ne. Čím dál se nacházeli od Šerodolu, tím pustější cesta byla. Jediní cestující, které zahlédli, se vytratili do lesů, než k nim přijeli, až na velkého vousatého septona, kterého potkali, ubírajícího se na jih se dvěma desítkami ušlých stoupenců. Hostince, které míjeli, byly buď vydrancované a opuštěné, nebo se proměnily v ozbrojené základny. Včera se střetli s jednou z hlídek lorda Randylla, ježatou luky a kopími. Jezdci je obstoupili, zatímco jejich kapitán se vyptával Brienne, ale nakonec je nechal pokračovat v cestě. "Buď opatrná, ženo. Příští muži, které potkáte, nemusí být tak čestní jako moji chlapi. Ohař překročil Trojzubec se stovkou psanců, a říká se, že znásilňují každou ženu, na kterou narazí, a ještě jim odřezávají prsy jako trofeje."
Brienne se cítila povinna předat toto varování farmáři a jeho manželce. Muž přikyvoval, když mu to říkala, ale jakmile skončila, znovu si odplivl a řekl: "Psi a vlci a lvi, ať je všechny vezmou Jiní. Tihle psanci se neodváží přijít moc blízko k Panenskému jezírku. Ne od té doby, co si to tam vzal na starost lord Randyll."
Brienne znala lorda Randylla Tarlyho z doby strávené s armádou krále Renlyho. Třebaže v sobě nedokázala posbírat dost lásky k tomu, aby měla toho muže ráda, nemohla rovněž zapomenout na svůj dluh vůči němu. Jestli jsou bohové dobří, projedeme Panenským jezírkem dřív, než se dozví, že tam jsem. "Město dostane zpátky lord Skopovec, jakmile válka skončí," řekla sedlákovi. "Král ho omilostnil."
"Omilostnil?" Starý muž se zasmál. "Za co? Za to, že seděl na zadku v tom svém proklatém hradu? Poslal muže do Řekotočí, aby tam bojovali, ale sám nešel nikam. Lvi vyplenili jeho město, pak vlci, pak žoldáci, a jeho lordstvo jen sedělo v bezpečí za svými zdmi. Jeho bratr by se takto nikdy neschovával. Lord Myles byl pevný jako mosaz, dokud ho Robert nezabil."
Další duchové, pomyslela si Brienne. "Hledám svojí sestru, pohlednou pannu ve věku třinácti let. Neviděli jste ji náhodou?"
"Já neviděl žádné panny, pohledné ani ošklivé."
Nikdo ji neviděl. Přesto se musela ptát dál.
"Skopovcova dcera, to je panna," pokračoval muž. "V každém případě alespoň do sňatku. Tahle vejce jsou na její svatbu. Její a Tarlyho syna. Kuchaři potřebují vejce na koláče."
"To ano." Syn lorda Tarlyho. Mladý Dickon se má oženit. Pokoušela se vzpomenout si, jak je starý; osm či deset, pomyslela si. Brienne byla zasnoubena v sedmi s chlapcem o tři roky starším, mladším synem lorda Carona, plachým hochem s mateřským znaménkem nad horním rtem. Setkali se jen jednou, při příležitosti jejich zásnub. O dva roky později byl mrtvý, zchvácený stejnou zimnicí, které podlehli i pán a paní Caronovi a jejich dcery. Kdyby byl žil, byli by sezdáni do roka od jejího prvního krvácení a celý její život by se odvíjel úplně jinak. Ted by nebyla tady, oblečená v mužské zbroji a s mečem u pasu, nehonila by se za dítětem mrtvé ženy. Se vší pravděpodobností by byla na Noční písni, zavinovala by svoje vlastní dítě a laskala druhé. Pro Brienne to nebyla nová myšlenka. Vždycky ji tak trochu naplnila smutkem, ale taky trochu úlevou.
Slunce bylo napůl skryté za hradbou mračen, když se vynořili ze zčernalých stromů a před nimi se objevilo Panenské jezírko, s hlubokými vodami zálivu za ním. Brienne si okamžitě všimla, že městská brána byla nově postavena a zesílena a na jejích růžových kamenných zdech se znovu procházeli strážní s kušemi v rukou. Nad strážnicí vlál ve větru královský praporec krále Tommena, černý jelen a zlatý lev bojující spolu na poli rozděleném na zlaté a rudé čtvrti. Na

ostatních praporcích byl lovec Tarlyů, ale z hradu na kopci plápolal pouze rudý losos rodu Skopovců.
U padací mříže čekal tucet strážných ozbrojených halapartnami. Podle znaků na suknicích to byli vojáci z armády lorda Tarlyho, třebaže žádný z nich nebyl Tarlyho vlastní. Viděla dva kentaury, blesk, modrého brouka a zelený šíp, ale žádného kráčejícího lovce Parožnatého vrchu. Jejich seržant měl na hrudi páva, jehož barevný ocas byl vybledlý od slunce. Když sedlák a jeho žena přijeli se svým povozem blíž, zapískal. "Co je to tentokrát? Vejce?" Vyhodil jedno do vzduchu, chytil je a zasmál se. "Necháme si je."
"Naše vejce jsou pro pána," bránil se stařec. "Na svatební koláče a jiné věci."
"Ať ti tvoje slepice snesou další. Já nejedl vejce půl roku. Tu máš, abys neřekl, že jsi nedostal zaplaceno." Hodil muži k nohám hrst plnou drobných.
Tehdy promluvila farmářova žena. "To nestačí," řekla. "Ani zdaleka to není dost."
"Já říkám, že je," odsekl seržant. "Za ta vejce, a za tebe taky. Přiveďte ji sem, hoši. Pro toho starého je beztak moc mladá." Dva ze strážných opřeli svoje halapartny o zeď a odtáhli vzpírající se ženu od vozu. Farmář to pozoroval s šedou tváří, ale neodvážil se pohnout.
Brienne popohnala svoji klisnu dopředu. "Pusťte ji."
Její hlas přiměl strážné zaváhat na dost dlouho, aby se farmářova žena vykroutila z jejich sevření. "Tobě do toho nic není," řekl jeden z mužů. "Dávej si pozor na jazyk, děvče."
Brienne místo toho tasila svůj meč.
"Vida," řekl seržant, "obnažená ocel. Tak mám dojem, že cítím psance. Víš, co s takovými dělá lord Tarly?" Stále držel v ruce vejce, které vzal z vozu. Sevřel ruku a žloutek mu protekl mezi prsty.
"Já vím, co dělá lord Randyll s psanci," řekla Brienne. "A vím taky, co dělá s násilníky."
Doufala, že by je to jméno mohlo zastrašit, ale seržant jen sklepl vejce z prstů a pokynul svým mužům, aby se rozestoupili. Brienne se ocitla obklopena ocelovými hroty. "Co jsi to říkala, děvče? Cože to dělá lord Tarly s…"
"…násilníky," dořekl hlubší hlas. "Vyklešťuje je nebo je posílá na Zeď. Někdy obojí. A zlodějům seká prsty." Ze strážnice neuspěchaně vystoupil mladý muž, široký řemen zapnutý kolem pasu. Suknice, kterou měl na sobě, byla kdysi bílá, a tu a tam stále byla, pod skvrnami od trávy a zaschlé krve. Na hrudi se zřetelně rýsoval jeho znak: hnědý jelen, mrtvý, zavěšený za nohy na tyči.
On. Jeho hlas na ni působil jako rána do břicha, jeho tvář byla čepelí v jejích útrobách. "Rytíř Hyle," řekla strnule.
"Raději ji nechte na pokoji, hoši," varoval je rytíř Hyle Lovecký. "Tohle je Brienne Kráska, Panna z Tarthu, která zabila krále Renlyho a polovinu jeho Duhové gardy. Je stejně podlá, jako je ošklivá, a neexistuje nikdo ošklivější… snad až na tebe, Chcankohrnče, ale tvůj otec byl zadnice pratura, což tě omlouvá. Její otec byl Večerní hvězda z Tarthu."
Strážní se zasmáli, ale halapartny se rozdělily. "Neměli bychom ji zatknout, pane?" zeptal se seržant. "Za vraždu Renlyho?"
"A proč? Renly byl rebel. Tak jako my všichni. Ovšem nyní jsme věrní muži krále Tommena." Rytíř pokynul sedlákovi a jeho ženě, aby projeli bránou. "Správce jeho lordstva bude potěšen, až ta vejce uvidí. Najdete ho na tržišti."
Starý muž se uklonil. "Poníženě děkuji, milostpane. Jsi opravdový rytíř, to je vidět. Pojď, ženo." Znovu se opřeli rameny do vozu a s rachotem projeli bránou.
Brienne projela za nimi, s Podrickem v patách. Opravdový rytíř, pomyslela si zamračeně. Za bránou se zastavila. Po své levici viděla ruiny stáje, stojící proti blátivé uličce. Naproti ní stály na balkonu nevěstince tři polonahé ženštiny, šeptaly si mezi sebou. Jedna vypadala tak trochu jako táborová holka, která kdysi přišla za Brienne, aby se jí zeptala, zda má v kalhotách kundu nebo ptáka.
"Tohle je ten nejošklivější kůň, jakého jsem kdy viděl," řekl ser Hyle na adresu Podrickova koně. "Překvapuje mne, že na něm nejedeš ty, má paní. Máš v úmyslu poděkovat mi za moji pomoc?"
Brienne seskočila ze své klisny. Vestoje byla o hlavu větší než ser Hyle. "Jednoho dne ti poděkuji v bitce, pane."
"Tak jako jsi poděkovala Rudému Ronnetoví?" zasmál se Lovecký. Byl to plný, bohatý smích, třebaže jeho obličej zůstal bezvýrazný. Upřímný obličej, myslela si kdysi, než se dozvěděla, jak je to doopravdy; střapaté hnědé vlasy, oříškové oči, malá jizva u levého ucha. Na bradě měl rýhu a nos měl pokřivený, ale smál se hezky a často.
"Neměl bys hlídat svoji bránu?"
Udělal na ni ironický obličej. "Můj bratranec Alyn je venku, honí psance. Nepochybně se vrátí s Ohařovou hlavou, spokojený a ověnčený slávou. Já jsem mezitím odsouzen k tomu, abych hlídal tuhle zatracenou bránu. Doufám, že jsi spokojená, moje krásko. Co tu vlastně pohledáváš?"
"Stáj."
"To musíš jet k východní bráně. Tahle je vypálená."
To vidím. "To, co jsi řekl těm mužům… byla jsem s králem Renlym, když zemřel, ale bylo to nějaké temné kouzlo, co ho zabilo. Přísahám to na svůj meč." Položila ruku na jeho jílec, připravená bojovat, pokud by jí Lovecký řekl do tváře, že je lhářka.
"Ano, a byl to Rytíř květin, kdo rozkrájel Duhovou gardu. Kdybys měla dobrý den, byla bys možná schopná porazit sera Emmona. Byl to ukvapený bojovník, a snadno se unavil. Ale Královec? Ne. Ser Robar byl dvakrát lepší šermíř, než jsi ty… ačkoli ty nejsi šermíř. Existuje vůbec slovo šermířka? Říkám si, co vůbec přivádí Pannu do Panenského jezírka?"
Hledám svoji sestru, třináctiletou pannu, vyhrkla málem, ale ser Hyle věděl, že žádné sestry nemá. "Hledám jednoho muže, na místě zvaném U Smradlavé husy."
"Já myslel, že Krásná Brienne muže nevyhledává." Usmál se, ale jeho úsměv byl krutý. "Smradlavá husa. Příhodné jméno, opravdu. Najdeš to u přístavu. Nejdříve ale pojď se mnou navštívit jeho lordstvo."
Brienne se sera Hyla nebála, ale byl to jeden z kapitánů Randylla Tarlyho. Stačilo by mu písknout a vyběhne stovka mužů, aby ho bránili. "Mám být zatčená?"

"Za co, za Renlyho? Kdo to byl? Od té doby jsme vyměnili krále, někteří z nás dvakrát. Nikdo se nestará, nikdo si nepamatuje." Lehce položil ruku na její rámě. "Tudy, budeš-li tak laskavá."
Škubla sebou. "Byla bych ti vděčná, kdybys na mě nesahal."
"Alespoň trocha vděku."
Když viděla Panenské jezírko naposledy, město bylo jedna velká zkáza, ponuré místo plné prázdných ulic a vyhořelých domů. Nyní byly ulice plné prasat a dětí a většina z vyhořelých budov byla stržena. Na některých místech, kde dřív stály, byla nasázená zelenina; na místě jiných stály kupecké stánky a altány rytířů. Brienne viděla také nově rozestavěné budovy, kamenný hostinec vyrůstající tam, kde kdysi stával dřevěný, novou břidlicovou střechu na městském septu. Chladný podzimní vzduch zvonil zvuky pily a kladiva. Muži nosili po ulicích stavební dříví a kameníci tahali blátivými uličkami svoje vozíky. Mnozí z nich měli na prsou kráčejícího lovce. "Vojáci přestavují město?" podivila se.
"Nepochybuji o tom, že by určitě raději hráli v kostky, popíjeli a pelešili se, ale lord Randyll věří, že je prospěšné posílat zahálející muže do práce."
Očekávala, že ji odvede do hradu. Lovecký ji místo toho vedl směrem k rušnému přístavu. S potěšením si všimla, že se do Panenského jezírka vrátili kupci, a o kus dál v zálivu viděla slušné množství rybářů. Pokud se u Smradlavé husy nedozvím nic užitečného, nastoupím tady na loď, rozhodla se. Račcí město bylo jen kousek vzdálené. A odtamtud by se mohla docela snadno dostat na Orlí hnízdo.
Lorda Tarlyho našli na rybím trhu, kde vykonával světskou spravedlnost.
Blízko vody byla vztyčena plošina, ze které mohlo jeho lordstvo shlížet na lidi obviněné ze zločinů. Po jeho pravici stála dlouhá šibenice, s provazy dostačujícími pro dvacet lidí. Pod horním trámem se houpaly čtyři mrtvoly, jedna vypadala čerstvá, další tři tam zjevně visely již delší čas. Z uzrálých zbytků jednoho mrtvého odlupovala proužky masa vrána. Ostatní vrány se rozletěly, protože se pod šibenicí shromáždil dav, plný naděje, že zase bude někdo pověšen.
Lord Randyll se dělil o místo na plošině s lordem Skopovcem, bledým, měkkým otylým mužem v bílém kabátci a červených kamaších, jehož hermelínový plášť byl připjatý na rameni rudozlatou broží ve tvaru lososa. Lord Randyll na sobě měl kroužkovou zbroj, vařenou kůži a hrudní plát z šedé oceli. Nad levým ramenem mu vyčníval jílec dvouručního meče. Srdcozhouba se jmenoval, pýcha jeho rodu.
Když přišli Brienne s Loveckým k plošině, právě předváděli mladíka v plášti z hrubého plátna. "Nikdy jsem nikomu neublížil, milostpane," slyšela jej Brienne říct. "Jenom jsem si vzal, co za sebou nechali septoni, když utekli. Jestli mi za to chcete vzít prst, udělejte to."
"Je zvykem vzít prst zloději," odpověděl lord Tarly tvrdým hlasem, "ale člověk, který krade v septu, okrádá samotné bohy." Otočil se ke svému kapitánovi stráží. "Sedm prstů. Palce mu nechte."
"Sedm?" Zloděj zbledl. Když se jej chopili strážní, pokoušel se jim vzpírat, ale chabě, jako by již byl zmrzačen. Jak se na něj Brinne dívala, nemohla si pomoci, aby nemyslela na sera Jaimeho a na to, jak vykřikl, když se zablesknutím zasvištěl vzduchem Zollův arakh.
Dalším předvedeným byl pekař, obviněný z toho, že přidával do mouky na pečení piliny. Lord Randyll mu udělil pokutu padesáti stříbrných. Když pekař přísahal, že tolik stříbra nemá, jeho lordstvo prohlásilo, že tedy dostane ránu bičem za každý stříbrňák, který mu bude do dané částky scházet. Dále předvedli vyzáblou nevěstku s šedou tváří, obviněnou z toho, že Tarlyovy vojáky nakazila syfilisem. "Omyjte jí privátní části louhem a hoďte ji do žaláře," poručil Tarly.
Zatímco táhli vzlykající děvku pryč, jeho lordstvo spatřilo na okraji davu Brienne, stojící mezi Podrickem a rytířem Hylem. Zamračilo se na ni, ale v jeho očích se nezableskla ani jiskřička poznání.
Další přišel na řadu jeden námořník z galéry. Jeho žalobcem byl lučištník z posádky lorda Skopovce, s obvázanou rukou a lososem na hrudi. "Milostpane, tento darebák mi proklál ruku dýkou. Řekl, že jsem ho podváděl v kostkách."
Lord Tarly odtrhl pohled od Brienne a pohlédl na muže před sebou. "A podváděl jsi?"
"Ne, milostpane. Nikdy."
"Za krádež ti pouze vezmu prst. Zalži mi, a pověsím tě. Smím se na ty kostky podívat?"
"Kostky?" Lučištník pohlédl na Skopovce, ale jeho lordstvo upíralo pohled na rybářské čluny. Muž polkl. "Já bych… ty kostky, nosí mi štěstí, to ano, ale nikdy jsem…"
Tarly toho slyšel dost. "Usekněte mu malíček. Může si vybrat, z které ruky chce. Tomu druhému prožeňte dlaň hřebem." Vstal. "Pro dnešek jsme skončili. Zbytek nažeňte zpátky do žaláře, budu se jimi zabývat zítra." Otočil se a pokynul rytíři Hylovi, aby přišel blíž. Brienne jej následovala. "Můj pane," řekla, když stanula před ním. Opět si připadala, jako by jí bylo osm let.
"Má paní. Čemu vděčíme za tuto… čest?"
"Byla jsem sem poslána, abych našla… abych našla …" Zaváhala.
"Jak ho chceš najít, když dokonce ani neznáš jeho jméno? Zabila jsi lorda Renlyho?"
"Ne."
Tarly zvažoval slova. On mne soudí, stejně jako soudil ty přede mnou. "Ne," řekl nakonec. "Jenom jsi ho nechala zemřít."
Skonal jí v náruči, zbrocené jeho krví. Brienne sebou škubla. "Byla to nějaká magie. Já jsem nikdy…"
"Ty jsi nikdy!" Jeho hlas šlehal jako bič. "Ano. Ty sis nikdy neměla obléknout zbroj ani připnout meč. Nikdy jsi neměla opustit hrad svého otce. Tohle je válka, ne dožínková veselice. U všech bohů, měl bych tě naložit na loď a poslat zpátky na Tarth."
"Udělej to a budeš se zodpovídat trůnu." Její hlas byl vysoký a dívčí, když chtěla znít nebojácně. "Podricku. V mém vaku nalezneš pergamen. Přines jej jeho lordstvu."
Tarly si dopis vzal, rozvinul jej a zamračil se. Jeho rty se pohybovaly, zatímco četl. "Královská záležitost. Jaká

záležitost?"
Zalži mi, a pověsím tě. "S-Sansa Stark."
"Kdyby bylo Starkovo děvče tady, věděl bych to. Vsadím se, že utekla zpátky na sever. Myslí si, že nalezne útočiště u některého z vazalů svého otce. Nezbývá jí než doufat, že si vybere toho správného."
"Mohla se místo toho vydat do Údolí," slyšela Brienne sama sebe vyhrknout, "k sestře své matky."
Lord Randyll si ji změřil opovržlivým pohledem. "Paní Lysa je mrtvá. Nějaký zpěvák ji shodil z hory. Orlí hnízdo teď drží Malíček… i když ne nadlouho. Lordi z Údolí nepatří k těm, kteří ohnou koleno před nějakým rádoby šlechticem, jehož jediným uměním je počítání peněz." Podal jí dopis zpátky. "Jdi si, kam chceš, a dělej si, co se ti zlíbí… ale až tě někdo znásilní, nedomáhej se spravedlnosti ode mne. Zasloužila by sis to sama svým chováním." Pohlédl na rytíře Hyla. "A ty, pane, bys měl být u brány. Dal jsem ti snad příkaz, ne?"
"Ano, dal, můj pane," řekl Hyle Lovecký, "ale já myslel -"
"Myslel jsi příliš." Lord Randyll odkráčel.
Lysa Tully je mrtvá. Brienne stála pod šibenicí, vzácný pergamen v ruce. Dav prořídl a vrány se začaly slétat zpátky, aby pokračovaly v hostině. Nějaký zpěvák ji shodil z hory. Hodovaly vrány i na sestře paní Catelyn?
"Mluvila jsi o Smradlavé huse, má paní," ozval se ser Hyle. "Jestli chceš, abych ti ukázal -"
"Vrať se ke své bráně."
Přes tvář mu přelétl roztrpčený výraz. Bezvýrazný obličej, neupřímný. "Když si to přeješ."
"Přeji."
"Byla to jen hra k ukrácení času. Neměli jsme v úmyslu ublížit ti. Ben zemřel, však víš. Posekali ho na Černovodě. Vepř taky, i Čáp. Rytíř Mark Svárovský utržil zranění, které ho stálo půlku paže."
To je dobře, chtěla Brienne říct. To je dobře, zasloužil si to. Jenže si vzpomněla, jak rytíř Mark sedával před svým altánem, na rameni svou opičku, oblečenou v malé drátěné košilce, a oba na sebe dělali obličeje. Jak je to pojmenovala Catelyn Stark té noci v Hořkomostu? Rytíři léta. A nyní byl podzim, a oni padali jako listí…
Otočila se k rytíři Hylovi zády. "Podricku, pojďme."
Chlapec se rozběhl za ní, vedl oba jejich koně, "Jdeme najít to místo? Smradlavou husu?"
"Já je jdu najít. Ty jdi do stájí u východní brány. Zeptej se nějakého stájníka, jestli je tam poblíž hostinec, kde bychom se mohli ubytovat na noc."
"Zeptám se, pane. Má paní." Podrick hleděl při chůzi do země, tu a tam kopl do kamínku. "Víš, kde to je? Ta Husa? Myslím Smradlavá husa?"
"Ne."
"On říkal, že nám to ukáže. Ten rytíř. Ser Kýle."
"Hyle."
"Hyle. Co ti udělal, pane? Chci říct, má paní."
Ten kluk má možná dřevěný jazyk, ale hloupý není. "Ve Vysokozahradě, kam král Renly povolal svoje vazaly, se mnou někteří muži hráli takovou hru. Rytíř Hyle byl jedním z nich. Byla to krutá hra, bolestná a nerytířská." Zastavila se. "Východní brána je tamtím směrem. Počkej tam na mě."
"Jak poroučíš, má paní. Pane."
Na Smradlavou husu neupozorňoval žádný ukazatel. Trvalo jí skoro hodinu, než hostinec našla. Musela dolů po schodech pod dvorem koňského řezníka. Sklep byl šerý a strop nízký a Brienne se při vstupu uhodila hlavou o trám. Žádné husy tam nebyly k vidění. Po místnosti stálo rozptýlených pár stoliček a k jedné hliněné zdi byla přiražena lavice. Stoly tvořily staré vinné sudy, šedé a prolezlé červotočem. Slibovaný puch byl nad všechno očekávání. Většinou to bylo víno, vlhko a plíseň, ale bylo tam cítit také cosi z latríny a cosi ze hřbitova.
Jedinými přítomnými pijáky byli tři tyrští námořníci sedící v rohu, vrčící na sebe navzájem skrze zelené a purpurové vousy. Krátce si ji prohlédli, jeden pronesl něco, čemu se ti druzí zasmáli. Majitel stál za prknem, které bylo umístěné přes dva sudy. Byla to žena, otylá, bledá a plešatějící, s obrovskými měkkými prsy houpajícími se jí pod špinavou halenou. Vypadala, jako by ji bohové uhnětli z nevařeného těsta.
Brienne se neodvažovala požádat tam o vodu. Koupila si pohár vína a řekla: "Hledám muže, který se jmenuje Mrštný Dick."
"Dick Krabb. Chodí sem skoro každej večír." Žena si prohlédla Brienninu zbroj a meč. "Jestli ho chceš podříznout, udělej to někde jinde. Nechceme mít potíže s lordem Tarlym."
"Potřebuji si s ním jen promluvit. Proč bych mu měla ubližovat?"
Žena pokrčila rameny.
"Budu ti vděčná, kdybys na mě kývla, až přijde."
"Jak vděčná?"
Brienne položila na prkno mezi ně měďák a našla si místo ve stínu, s dobrým výhledem na schodiště.
Okusila víno. Na jazyku bylo cítit jako olej a plaval v něm vlas. Vlas tenký jako moje naděje, že najdu Sansu, pomyslela si, když jej vytáhla. Honit se za rytířem Dontosem bylo marné, a když byla paní Lysa mrtvá, Údolí jí už nepřipadalo jako pravděpodobné útočiště. Kde jsi, Sanso? Utekla jsi domů na Zimohrad, nebo jsi se svým manželem, jak si zjevně myslí Podrick? Brienne se nechtělo honit se za dívčinou přes Úzké moře, kde by neznala dokonce ani řeč. Byla bych tam ještě větší zrůda než tady, nesrozumitelně mumlající a gestikulující, aby mě vůbec pochopili. Budou se mi smát, stejně jako se smáli ve Vysokozahradě. Stačilo, aby si na to vzpomněla, a zrudly jí tváře.
Když si Renly nasadil korunu, Panna z Tarthu jela celou dlouhou cestu přes Rovinu, aby se k němu připojila. Král sám ji zdvořile pozdravil a přivítal ji do svých služeb. Nikoli ovšem jeho vazalové a rytíři. Brienne neočekávala vřelé přijetí. Byla připravená na chlad, urážky, nevraživost. Takové pokrmy znala už z dřívějška. Nebylo to opovržení mnoha, co v ní

probouzelo zmatek, ale laskavost mála. Panna z Tarthu byla třikrát zasnoubena, ale nikdy se jí nikdo nedvořil, dokud nepřišla do Vysokozahrady.
Velký Ben Chlupatý byl první, jeden z mála mužů v Renlyho táboře, který byl vyšší než ona. Poslal svého panoše, abyjí očistil zbroj, a daroval jí stříbrný pijácký roh. Ser Edmund Ambrozský jej překonal, nosil jí květiny a zval ji na projížďky. Rytíř Hyle je překonal oba. Dal jí knihu, nádherně ilustrovanou a obsahující stovku příběhů o udatných rytířích. Přinesl jablka a mrkev pro její koně a modré péro na její přilbici. Povídal jí o všem, co se děje v táboře, a pronášel bystré postřehy, které ji vždycky rozesmály. Dokonce s ní jednoho dne cvičil, což pro ni znamenalo víc než všechno ostatní. Myslela si, že to je kvůli němu, že i ostatní začali být galantní. Více než galantní. U stolu muži bojovali o místo vedle ní, nabízeli se, že jí dolijí víno do poháru nebo jí přinesou sladkosti. Rytíř Richard Brázdovský hrál na flétnu milostné písně před jejím altánem. Ser Hugh ze Včelína jí přinesl hrnec medu, "sladkého jako panny z Tarthu". Rytíř Mark ji rozesmával kousky své opičky, zvláštního malého černobílého stvoření z Letních ostrovů. Potulný rytíř jménem Will Čáp se nabídl, že jí namasíruje ramena, aby ji nebolela.
Brienne jej odmítla. Odmítla je všechny. Když ji rytíř Owen Palcopolský jednoho večera popadl a vlepil jí polibek na tvář, mrštila jím zadnicí napřed do varného ohně. Potom se na sebe podívala do zrcátka. Její tvář byla stejně široká, odulá a pihovatá jako vždycky, se silnými rty a masivní čelistí, tak ošklivá. Toužila po jediném, být rytířkou a sloužit králi Renlymu, a přesto teď…
Nebylo to tím, že by tam byla jedinou ženou. Dokonce i táborové holky byly hezčí než ona, a nahoře v hradu hostil lord Tyrell krále Renlyho každého večera, zatímco urozené panny a půvabné dámy tančily při hudbě píšťaly, trubky a harfy. Proč se ke mně chováte tak laskavě? chtělo se jí vykřiknout pokaždé, když jí nějaký cizí rytíř složil poklonu. Co ode mě chcete?
Lord Randyll vyřešil to tajemství v den, kdy poslal dva ze svých zbrojnošů, aby ji přivedli do jeho altánu. Jeho mladý syn Dickon zaslechl čtyři rytíře, jak se smějí, když sedlali své koně, a řekl otci, co si povídali.
Uzavřeli mezi sebou sázku.
Začali ji tři z mladších rytířů, jak jí řekl: Ambrozský, Chlupatý a Lovecký, z jeho domácnosti. Jak se o tom však dozvídali ostatní muži v táboře, přidávali se ke hře. Od každého muže bylo žádáno, aby vstoupil do hry se zlaťákem, přičemž celá suma měla následně připadnout komukoli, kdo ji připraví o panenství. "Učinil jsem té jejich zábavě rázný konec," řekl jí Tarly. "Někteří z těch… vyzyvatelů… jsou méně čestní než jiní, a sázky byly den ode dne vyšší. Bylo jen záležitostí času, než by se některý z nich rozhodl získat pro sebe výhru násilím."
"Jsou to rytíři," vydechla ohromeně, "pomazaní rytíři."
"A čestní muži. Na vině jsi ty."
Brienne sebou při takovém obvinění škubla. "Já bych nikdy… můj pane, nikdy jsem neudělala nic, čím bych je vyprovokovala."
"Provokuje je pouhá tvoje přítomnost zde. Pokud se žena chová jako táborová holka, nemůže protestovat proti tomu, když s ní tak zacházejí. Válčící armáda není místem pro pannu. Pokud si alespoň trochu vážíš své poctivosti nebo cti svého rodu, svlékni zbroj, vrať se domů a popros svého otce, aby ti našel manžela."
"Přišla jsem, abych bojovala," namítla. "Abych se stala rytířem."
"Bohové stvořili muže k tomu, aby bojovali, a ženy, aby rodily děti," opáčil lord Randyll. "Ženská válka se odehrává na porodním loži."
Někdo scházel po schodech. Brienne odstrčila víno stranou, a to už do Husy vstoupil otrhaný vychrtlý muž s ostře řezanou tváří a špinavými hnědými vlasy. Tyrským námořníkům věnoval zběžný pohled, Brienne o něco delší, pak zamířil k prknu. "Víno," poručil si, "ale bez těch tvejch koňskejch chcanek, děkuju pěkně."
Žena se podívala na Brienne a pokývla hlavou.
"Já ti to víno koupím," zavolala, "za slovo."
Muž se na ni podíval, z očí mu číhala obezřetnost. "Za slovo? Já znám spoustu slov." Posadil se na stoličku proti ní.
"Pověz, jaký slovo chce milostpaní slyšet, a Mrštnej Dick ho řekne."
"Slyšela jsem, že jsi obalamutil blázna."
Otrhaný muž si zamyšleně usrkl svého vína. "Možná že jo. Nebo taky ne." Měl na sobě vybledlý potrhaný kabátec, z něhož byl stržen znak nějakého lorda. "Kdo to chce vědět?"
"Král Robert." Položila na sud mezi ně stříbrňák. Na jedné straně mince byla hlava krále Roberta, na druhé jelen.
"Vopravdu?" Muž se podíval na minci a s úsměvem ji roztočil. "Rád se dívám, jak král tančí, cililink, cililink, cililink. Možná jsem toho tvýho blázna viděl."
"Bylo s ním děvče?"
"Byly s ním dvě holky."
"Dvě?" Že by ta druhá byla Arya?
"Nu," řekl muž, "ty berušky jsem tady nikdy neviděl, to pozor, ale sháněl místo na lodi pro tři." , "Na lodi plující kam?"
"Na druhou stranu moře, pokavaď si pamatuju."
"Pamatuješ si taky, jak vypadal?"
"Jako blázen." Popadl otáčející se minci ze stolu, když začala zpomalovat, a nechal ji zmizet. "Vyděšenej blázen."
"Proč byl vyděšený?"
Muž pokrčil rameny. "To nikdy neřek, ale Mrštnej Dick dovede strach vyčmuchat. Chodil sem skoro každej večír, kupoval chlast pro námořníky, dělal srandičky a zpíval písničky. Jednoho večera sem přišli jacísi chlapi s těma lovcema na kozách a ten tvůj blázen zbled jako mlíko a mlčel, dokaď nevodešli." Přisunul si svoji stoličku blíž. "Ti Tarlyho vojáci furt šmejděj v dokách, prohlížej každou loď, co sem připluje nebo vocaď vodplouvá. Když chce člověk pečínku, zajde si do lesa. Když chce loď, de do přístavu. Tvůj blázen se nevodvážil. A tak sem mu nabíd pomoc."

"Jakou pomoc?"
"Takovou, co stojí víc než jeden stříbrňák."
"Pověz mi to a dostaneš další."
"Tak ho ukaž," řekl. Položila na sud stříbrňák. Muž jej roztočil, usmál se a sebral jej. "Člověk, co nemůže jít k lodím, potřebuje, aby lodě přišly k němu. Řek se mu, že vím vo místě, kde se takový věci dějou. Vo tajným místě."
Brienne naskákala na pažích husí kůže. "Pirátská zátoka. Poslal jsi toho blázna k pirátům."
"Jeho i ty dvě křepelky." Zachechtal se. "Až na to, že na tom místě, kam jsem ho poslal, nebyly žádný lodě už pěkně dlouhej čas. Takovejch třicet let." Poškrábal se na nose. "Co pro tebe ten blázen znamená?"
"Ta dvě děvčata jsou moje sestry."
"Ech, opravdu? Chuděrky malý. Taky sem kdysi měl sestru. Hubenou holku s kostnatejma kolenama, ale pak jí narostly prsa a syn nějakýho rytíře se jí dostal mezi nohy. Když jsem ji viděl naposledy, vodcházela zrovna do Králova přístaviště, aby si tam vydělávala na živobytí vleže."
"Kam jsi ho poslal?"
Další pokrčení rameny. "Co se toho tejče, nevzpomínám si."
"Kam?" Brienne s plácnutím položila na sud další stříbrňák.
Cvrnknul k ní minci zpátky ukazovákem. "Na místo, kterej by žádnej jelen nikdy nenašel… ale zlatej drak by moh."
Vycítila, že stříbrem z něj pravdu nedostane. Zlato by to možná dokázalo, anebo taky ne. Jistější by byla ocel. Brienne se dotkla své dýky, pak místo toho sáhla do měšce. Nahmatala zlaťák a položila jej na sud. "Kam?"
Otrhaný muž minci popadl a kousl do ní. "Sladká. Teď jsem si vzpomněl, že to bylo Prasklepeto. Na sever vocaď. Je to pěkná divočina, samej kopec a slatiny, ale já se tam náhodou narodil a výrost sem tam. Taky se menuju Dick Krabb, i když mně většina lidí říká Mrštnej Dick."
Sama mu svoje jméno neřekla. "Kam na Prasklepeto?"
"Šepoty. Určitě jsi už slyšela o Clarenci Krabbovi."
"Ne."
Zdálo se, že jej to překvapilo. "Rytíř Clarence Krabb, řek sem. Mám v sobě jeho krev. Byl vosům stop vysokej a tak silnej, že vytrhával borovice z kořenů holou rukou a házel jima na půl míle daleko. Žádnej kůň neunes jeho váhu, a tak jezdil na praturovi."
"Co má ten společného s pirátskou zátokou?"
"Jeho žena byla lesní čarodějka. Pokaždý, když ser Clarence zabil člověka, přines jeho hlavu domů a jeho žena ji políbila na rty a přivedla zpátky k životu. Byli to lordi a čarodějové, a slavní rytíři a piráti. Jeden z nich byl král Šerodolu. Dávali starýmu Krabbovi dobrý rady. Poněvadž to byly jen hlavy, nemohly mluvit nahlas, ale přesto nikdy nepřestaly. Když ses hlava, tak je mluvení tím jediným, co můžeš dělat, aby sis zkrátila čas. A tak dostala Krabbova pevnost jméno Šepoty. A pořád se to tak jmenuje, i když je to už jen zbořeniště. Osamělý místo, ty Šepoty." Muž minci otáčel přes klouby na ruce. "Jeden drak se musí cejtit vosaměle."
"Deset draků je bohatství. Považuješ mne za blázna?"
"Ne. Ale můžu tě k jednomu vodvíst." Mince tančila na jednu stranu, pak zpátky na druhou. "Vzít tě na Šepoty, milostpaní."
Brienne se nelíbil způsob, jakým si jeho prsty hrály se zlatou mincí. Přesto…Šest draků, když najdeme moji sestru. Dva, když najdeme jen toho blázna. Nic, když nenajdeme nic."
Krabb pokrčil rameny. "Šest je dost. Šest bude stačit."
Příliš rychlé rozhodnutí. Chytila ho za zápěstí, než stačil zlato uklidit. "Opovaž se hrát se mnou falešnou hru. Zjistíš, že nejsem snadná kořist."
Když ho pustila, Krabb si začal mnout zápěstí. "Kurva práce," zamumlal. "Ublížilas mi."
"To mě mrzí. Moje sestra je třináctiletá panna. Potřebuju ji najít dřív, než…"
"Než se nějakej rytíř dostane do její škvírky. Jo, slyšel jsem. To bude dobrý, když je teď s tebou Mrštnej Dick. Sejdeme se u východní brány, za prvního světla. Musím si tam s tím chlapem domluvit nějakýho koně."

SAMWELL
amwell Tarly byl z moře zelený jako sedma.
Nebylo to kvůli jeho strachu z utonutí, třebaže i ten v tom hrál svou roli. Spíš kvůli ustavičnému pohybu lodi, kvůli tomu, jak se mu paluba neustále kolébala pod nohama. "Mám choulostivý žaludek," přiznal se Dareonovi v den, kdy vypluli z Východní hlídky u moře. Zpěvák jej poplácal po zádech a řekl: "S tak velkým břichem, jako máš ty, Zabijáku, jsi asi hodně choulostivý."
Sam se před ním snažil hrát na statečného, i kdyby jen kvůli Fialce, když už kvůli ničemu jinému. Ona nikdy předtím moře neviděla. Když se potáceli přes sněhy a ledy na útěku z Krasterovy bašty, narazili na několik jezer, a dokonce i ta považovala za neuvěřitelný div. Jakmile Černý pták odrazil od břehu, začala se dívka třást a po tvářích se jí kutálely velké slané slzy. "Bohové buďte dobří," slyšel ji Sam šeptat. Nejdříve zmizela Východní hlídka, a Zeď byla v dálce stále menší a menší, dokud se neztratila úplně. Do té doby se již zvedal vítr. Plachty měly barvu vybledlé šedi černého pláště, který byl příliš často prán, a Fialčina tvář byla bledá strachy. "Tohle je dobrá loď," pokoušel se ji Sam uklidnit. "Nemáš se čeho bát." Ona se na něj ale jen podívala, přitiskla k sobě svoje děťátko a utekla do podpalubí.
Sam zůstal nahoře, pevně svíral zábradlí a pozoroval vesla míhající se pod ním. Způsob, jakým se pohybovala všechna zároveň, v sobě měl něco nádherného na pohled, a bylo to lepší než se dívat na vodu. Při pohledu na vodu se mu honily hlavou jen myšlenky na utopení. Když byl malý, snažil se jej jeho pan otec naučit plavat tím způsobem, že jej

hodil do rybníka pod Parožnatým vrchem. Voda mu vnikla do nosu, do úst a do plic, a Sam kašlal a kýchal ještě celé hodiny poté, co jej rytíř Hyle vytáhl. Od té doby se nikdy neodvážil zajít do vody hlouběji než po pás.
Tulení záliv byl o hodně hlubší než jen do pasu, a rozhodně ne tak přátelský jako rybníček pod otcovým hradem. Jeho vody byly šedé, zelené a zčeřené, a zalesněný břeh, jehož obrysy sledovali, byl propletencem skalisek a vodních vírů. I kdyby se kopáním a plácáním ve vodě dokázal dostat tak daleko, vlny by jej se vší pravděpodobností vrhly na nějaký kámen a rozbily by mu hlavu na kousky.
"Díváš se po mořských pannách, Zabijáku?" zeptal se Dareon, když viděl, jak Sam hledí přes záliv. Pohledný mladý zpěvák z Východní hlídky, plavovlasý a s oříškově hnědýma očima, vypadal spíš jako nějaký temný princ než jako černý bratr.
"Ne." Sam nevěděl, po čem se dívá nebo co vlastně pohledává na této lodi. Pluji do Citadely, abych si pro sebe ukoval řetěz a stal se mistrem, abych pak mohl lépe sloužit Hlídce, řekl si v duchu, ale pouhé pomyšlení na něco takového jej znechutilo. Nechtěl se stát mistrem, s těžkým řetězem kolem krku, chladným na kůži. Nechtěl opustit svoje bratry, jediné přátele, které kdy měl. A rozhodně se nechtěl setkat se svým otcem, který ho poslal na Zeď zemřít.
Pro ostatní to bylo jiné. Pro ně bude mít cesta šťastný konec. Fialka bude v bezpečí na Parožnatém vrchu, se vší šíří Západozemí mezi sebou a hrůzami, jež znala v Začarovaném lese. Jako služebná v hradu jeho otce bude v teple a dobře živená, bude si spokojeně žít na malém kousíčku velkého světa, o kterém se jí nemohlo jako Krasterově manželce ani zdát. Bude pozorovat svého syna, jak vyrůstá a sílí, jak se stává lovcem, štolbou nebo kovářem. Pokud by chlapec vykazoval nadání pro boj se zbraněmi, mohl by si ho k sobě dokonce vzít za panoše nějaký rytíř.
Mistr Aemon také odplouval na lepší místo. Bylo příjemné představit si jej, jak tráví jakýkoli čas, co mu ještě zbýval, vyhřívajícího se v teplých váncích Starého města, konverzujícího s ostatními mistry a dělícího se o svoji moudrost s akolyty a novici. Zasloužil si svůj odpočinek, stokrát po sobě.
Dokonce i Dareon bude šťastnější. Vždycky tvrdil, že je nevinen, že se znásilnění, kvůli kterému byl poslán na Zeď, nedopustil, říkal, že patří ke dvoru nějakého lorda, kterému bude zpívat při večeři. Nyní dostane svou šanci. Jon jej jmenoval verbířem, který měl zaujmout místo muže jménem Yoren, jenž zmizel a byl pokládán za mrtvého. Jeho úlohou bude putovat po Sedmi královstvích, zpívat o chrabrosti Noční hlídky a čas od času se navracet ke Zdi s novými rekruty.
Cesta bude dlouhá a náročná, to nemohl nikdo popřít, ale aspoň pro ostatní bude mít šťastný konec. To bylo Samovi útěchou. Jdu tam kvůli nim, říkal si v duchu, kvůli Noční hlídce a kvůli šťastnému konci. Čím déle se díval na moře, tím chladnější a hlubší mu připadalo.
Jenže nedívat se na vodu bylo ještě horší, jak si uvědomil v uzoučké kajutě v podpalubí na zádi, o kterou se dělil s ostatními cestujícími. Pokoušel se odpoutat mysl od převracení svého žaludku tím, že rozmlouval s Fialkou, když kojila svého syna. "Tahle loď nás odveze až do Braavosu," řekl. "Tam si najdeme další, která nás vezme do Starého města. Když jsem byl malý, četl jsem o Braavosu knihu. Celé město je postavené v laguně, na stovce malých ostrovů, a mají tam Titána, kamenného muže stovky stop vysokého. Místo koní tam mají čluny a jejich herci hrají psané příběhy, místo aby si jen jako obvykle vymýšleli přihlouplé frašky. Také tam mají velmi dobré jídlo, obzvlášť z ryb. Mají tam všemožné druhy škeblí, úhořů a ústřic, čerstvě vylovených z laguny. Měli bychom tam mít pár volných dnů mezi příjezdem naší lodi a vyplutím další. Pokud ano, můžeme se jít podívat na nějaké představení a dáme si ústřice."
Myslel si, že ji to nadchne. Nemohl se víc mýlit. Fialka na něj hleděla prázdným, zasmušilým pohledem skrze prameny nemytých vlasů, které jí spadaly do tváře. "Když budeš chtít, můj pane."
"A co bys chtěla ty?" zeptal se jí Sam.
"Nic." Odvrátila se od něj a přendala si synka od jednoho prsu ke druhému.
Pohyb lodi rozmíchal vejce, slaninu a opečený chléb, které Sam pojedl, než loď vyplula na cestu. Najednou už nemohl vydržet v kajutě ani o okamžik déle. Zvedl se a vyšplhal po žebříku, aby odevzdal snídani moři. Nevolnost jej přemohla tak náhle, že se ani nezastavil, aby se přesvědčil, kterým směrem fouká vítr, a tak zvracel u špatného zábradlí a dopadlo to tak, že potřísnil zvratky sám sebe. Přesto se pak cítil o mnoho lépe… třebaže ne nadlouho.
Loď se jmenovala Černý pták a byla to ta největší z galér Hlídky. Větrná vrána a Dráp byly rychlejší, jak řekl Cotter Štít mistru Aemonovi ve Východní hlídce u moře, jenže to byly bitevní lodě, štíhlí rychlí dravci s vesly umístěnými na otevřených palubách. Černý pták byla pro bouřlivé vody Úzkého moře za Skagosem lepší volbou. "Bývají tam bouře," varoval je Cotter. "Zimní bouře jsou sice horší, jenže podzimní zase častější."
Prvních deset dní bylo docela klidných. Černý pták plul přes Tulení záliv, nikdy mimo dohled od pevniny. Když foukal vítr, bylo chladno, ale na slaném pachu ve vzduchu bylo něco vzpružujícího. Sam stěží dokázal jíst, a když už se přece jen přinutil něco pozřít, nezůstalo to v něm dlouho, ale kromě toho se nijak špatně necítil. Pokoušel se dodávat Fialce odvahu a ze všech sil se ji snažil obveselit, ale ukázalo se, že je to těžké. Vůbec nevycházela na palubu, aí jí řekl cokoli, a zdálo se, že se raději choulí ve tmě se svým synkem. Děťátku se na lodi nelíbilo o nic víc než jeho matce. Když neplakalo, zvracelo matčino mléko. Také v sobě nedokázalo udržet stolici, neustále špinilo kožešiny, do kterých jej Fialka balila, aby je udržela v teple, a plnilo vzduch odporným zápachem. Bez ohledu na to, kolik lojových svící Sam zapaloval, puch výkalů přetrvával.
Mnohem příjemněji bylo na čerstvém vzduchu, zvlášť když Dareon zpíval. Zpěváka dobře znali veslaři Černého ptáka, a právě těm zpíval, když veslovali. Znal všechny jejich oblíbené písně: smutné, jako třeba "Den, kdy pověsili Černého Robina", "Nářek mořské panny" a "Podzim mého žití", povzbudivé jako "Železná kopí" a "Sedm mečů pro sedm synů", chlípné jako "Milostpanina večeře", "Její malá květinka" a "Megget byla veselá panna, veselá panna to byla". Když zpíval "O medvědovi a krásné panně", všichni veslaři se k němu připojili a Černý pták jako by na vodě přímo letěl.
Dareon nebyl moc dobrý šermíř, jak Sam věděl z dnů jejich výcviku pod rytířem Alliserem, ale měl nádherný hlas. Med rozlévaný přes hromobití, nazval to jednou mistr Aemon. Hrál na citeru a taky na housle, a dokonce si psal vlastní

písně… ačkoli Sam je všechny nepovažoval za dobré. Přesto bylo příjemné jen tak sedět a poslouchat, třebaže bedny na palubě byly natolik tvrdé a plné třísek, že byl Sam skoro vděčný za svoje kypré půlky. Tlustí lidé si s sebou nosí polštář, kamkoli jdou, pomyslel si.
Mistr Aemon dával přednost tomu, že také trávil dny na palubě, kde seděl zachumlaný pod hromadou kožešin a hleděl přes vodu. "Na co se to pořád dívá?" podivil se Dareon jednoho dne. "Pro něho je tady nahoře stejně tma jako dole v kajutě."
Starý muž jej slyšel. Třebaže Aemonovy oči se zakalily a osleply, uši měl v pořádku. "Já se slepý nenarodil," připomněl jim. "Když jsem touto cestou plul naposledy, viděl jsem každou skálu a strom a čepičku pěny a pozoroval jsem šedivé racky letící v naší stopě. Bylo mi pět a třicet a řetěz jsem tehdy nosil již šestnáct let. Egg chtěl, abych mu pomohl vládnout, ale já jsem věděl, že moje místo je tady. Poslal mne na sever na palubě Zlatého draka a trval na tom, aby mne jeho přítel ser Duncan bezpečně doprovodil do Východní hlídky. Žádný odvedenec nepřiplul na Zeď s takovou slávou jako já od té doby, co Nymeria poslala Hlídce šest králů ve zlatých poutech. Egg také vyprázdnil žaláře, a tak jsem nemusel odříkat svoji přísahu sám. Moje čestná stráž, říkal jim. Jedním z nich nebyl nikdo méně významný než Brynden Řeka. Později jej zvolili lordem velitelem."
"Krvavohavran?" opáčil Dareon. "Znám o něm píseň. Jmenuje se ‚Tisíc očí a jedno'. Jenže já myslel, že ten žil před sto lety."
"Všichni jsme žili před sto lety. A já byl kdysi stejně mladý jako ty." Bylo na něm vidět, že jej to rozesmutnilo. Zakašlal, zavřel oči a usnul, kolébaje se ve svých kožešinách, kdykoli nějaká vlna rozhoupala loď.
Plavili se pod šedou oblohou na východ a na jih a opět na východ, jak se kolem nich Tulení záliv rozšiřoval. Kapitán, prošedivělý bratr s břichem jako pivní bečka, na sobě měl černě natolik skvrnitou a vybledlou, že mu posádka říkala Starý Solnohadr. Zřídkakdy pronesl slovo. Jeho první důstojník jim to vynahrazoval tím, že dštil do slaného vzduchu kletby a nadavky, kdykoli se ztišil vítr nebo se mu zdálo, že veslaři ochabují ve svém úsilí. Ráno jedli ovesnou kaši, v poledne pak kaši hrachovou a večer nasolené hovězí, nasolenou tresku nebo nasolené skopové a zapíjeli to pivem. Dareon zpíval, Sam zvracel, Fialka plakala a kojila svoje děťátko, mistr Aemon spal a třásl se, a vítr byl den ode dne studenější a bouřlivější.
I tak to ale byla lepší cesta než ta poslední, kterou Sam podnikl. Nebylo mu víc než deset, když se tehdy vydal přes moře na galéře lorda Rudovína Stromovinská královna. Byla třikrát větší než Černý pták a úchvatná na pohled, se třemi velkými vínově rudými plachtami a řadami vesel, která se ve slunci blýskala zlatě a bíle. Z toho, jak se zvedala a klesala, když loď vyplouvala ze Starého města, se Samovi tajil dech… ale to byla taky poslední dobrá vzpomínka, kterou měl na Rudovínské úžiny. Pak se mu z moře dělalo stejně zle jako teď, a to k velkému znechucení jeho otce.
A když připluli do Stromoviny, věci se změnily od špatných k ještě horším. Synové lorda Rudovína, dvojčata, opovrhovali Samem od prvního okamžiku, kdy ho spatřili. Každé ráno si ti dva vymysleli nějaký nový způsob, jak jej na cvičebním nádvoří zahanbit. Třetího dne jej Horas Rudovín přiměl kvičet jako prase, když prosil o milost. Pátého dne navlékl jeho bratr Hobber jednu kuchtičku do své vlastní zbroje a nechal ji mlátit Sama dřevěným mečem, dokud se nedal do pláče. Když se mu ukázala, všichni panoši, pážata a pacholci ze stáje řičeli smíchy.
"Ten chlapec potřebuje jen trochu uzrát, to je všechno," řekl jeho otec lordu Rudovínovi toho večera, jenže Rudovínův šašek jen zachřestil svým chrastítkem a odpověděl: "Ba, ba, nejlepší by bylo zavřít ho do sklepa ke kolům sýra, trochu jej opepřit, přidat pár papriček a do huby mu vrazit jablko." Lord Randyll pak zakazoval jíst Samovi jablka po celou dobu pobytu pod střechou Paxtera Rudovína. Špatně mu bylo i během zpáteční plavby, ale byl tak rád, že už jsou pryč ze Stromoviny, že dokonce vítal chuť zvratků v ústech. Teprve když byli zpátky v Parožnatém vrchu, řekla Samovi jeho matka, že otec jej nikdy neměl v úmyslu brát s sebou zpátky. "Místo tebe sem měl přijít Horas, zatímco ty jsi měl zůstat ve Stromovině jako páže a šenk lorda Paxtera. Kdyby ses mu zalíbil, zasnoubil by tě se svou dcerou." Sam si stále vybavoval hebký dotek matčiny ruky, když mu krajkovým kapesníkem zvlhčeným vlastními slinami otírala slzy z obličeje. "Můj ubohý Same," mumlala. "Můj ubohý Same."
Bylo by miléznovuji vidět, pomyslel si, zatímco svíral zábradlí Černého ptáka a pozoroval vlny tříštící se o kamenité pobřeží. Kdyby mne viděla v mém černém oblečení, možná by ji to dokonce naplnilo pýchou. "Teď už jsem muž, matko, mohl bych jí říct, "stevard a bratr Noční hlídky. Moji bratři mně někdy říkají Sam Zabiják." Také by viděl svého bratra Dickona a svoje sestry. "Vidíte," mohl bych jim říct, "vidíte, přece jen jsem k něčemu užitečný."
Jenže kdyby se vydal do Parožnatého vrchu, mohl by tam být jeho otec.
Stačilo, aby na to jen pomyslel, a opět se mu zvedl žaludek. Sam se ohnul přes zábradlí a začal zvracet, ale ne proti větru. Tentokrát šel ke správnému zábradlí. Byl ve zvracení pořád lepší.
Anebo si to myslel, alespoň dokud Černý pták nenechal pevninu daleko za sebou a nezamířil na východ k pobřeží Skagosu.
Ostrov se rozkládal v ústí Tuleního zálivu, masivní a hornatý, rozeklaná a odpuzující země zabydlená divochy. Žili v jeskyních a ponurých jeskynních pevnostech, jak Sam četl, a jezdili do války na velkých chundelatých jednorožcích. Skagos znamenal ve starém jazyce "kámen". A Skagosané nazývali sami sebe "zrození z kamene", zatímco jejich severští sousedé jim říkali Skaggové a neměli je vůbec v lásce. Před sto lety povstal Skagos v rebelii. Mnoho let trvalo, než byla jejich revolta potlačena, a vyžádalo si to život pána ze Zimohradu a stovky jeho mužů. V některých písních se pravilo, že Skagosané jsou kanibalové; jejich válečníci údajně jedli srdce a játra mužů, které pobili. Ve starých časech se Skagosané přeplavili na nedaleký ostrov Skane, zmocnili se tam žen, pozabíjeli muže a snědli je na oblázkové pláži při hostině, která trvala čtrnáct dní. Skane zůstal od těch dob neobydlený.
Dareon ty písně znal taky. Když se z moře zvedly bezútěšné černé vrcholky Skagosu, připojil se k Samovi na přídi Černého ptáka a řekl: "Jestli jsou bohové dobří, možná zahlédneme nějakého jednorožce."
"Jestli bude dobrý kapitán, tak takhle blízko ani nepoplujeme. Proudy kolem Skagosu jsou zrádné a jsou tam skaliska,

která dokážou rozštípnout trup lodi jako vejce. Ale neříkej to před Fialkou, už tak je hrozně vystrašená."
"Ona i ten její uječený fracek. Nevím, kdo z nich je hlučnější. Přestane řvát jen tehdy, když mu strčí bradavku do pusy, a v tom okamžiku začne vzlykat ona."
Sam si toho také všiml. "Možná jí dítě ubližuje," namítl chabě. "Jestli už mu vyrážejí zoubky…"
Dareon prohrábl prstem struny své citery, vyloudil posměšný tón. "Já slyšel, že divocí jsou o mnoho statečnější."
"Ona. je statečná," opáčil Sam, třebaže musel připustit, že nikdy předtím neviděl Fialku v tak ubohém stavu. Přestože svou tvář skoro stále skrývala a udržovala v kajutě šero, všiml si, že má pořád červené oči a tváře se jí lesknou slzami. Když se jí ale ptal, co se děje, jen zavrtěla hlavou, nechávala jej, aby se sám dopátral odpovědí. "Moře ji děsí, to je všechno," řekl Dareonovi. "Než přišla na Zeď, znala jen Krasterovu baštu a les kolem. Nejsem si jistý, zda někdy ušla dál než půl lígy od místa, kde se narodila. Zná potoky a říčky, ale nikdy neviděla jezero, dokud jsme kolem jednoho nešli, a moře… moře je pro ni děsivá věc."
"Ani jednou jsme nebyli mimo dohled od pevniny."
"Budeme." Sam se na tuhle část také ani trochu netěšil.
"Ta trocha vody Zabijáka jistě nemůže vystrašit."
"Ne," zalhal Sam, "mě ne. Ale Fialka… možná kdybys hrál nějaké ukolébavky, pomohlo by to dítě uspat."
Dareon znechuceně zkřivil rty. "Jen když mu strčí špunt do zadnice. Ten smrad prostě nesnesu."
Příštího dne začaly deště a moře se stalo bouřlivějším. "Raději bychom měli jít dolů, tam je aspoň sucho," řekl Sam Aemonovi, ale starý mistr se jen usmál a řekl: "Rád cítím déšť na tváři, Same. Je jako slzy. Dovol mi zůstat tady ještě chvíli, prosím. Je to už tak dlouho, co jsem naposledy plakal."
Pokud měl mistr Aemon v úmyslu zůstat na palubě, ač byl starý a slabý, neměl Sam jinou možnost než učinit to samé. Zůstal vedle starého muže téměř hodinu, zahalený do pláště, a za tu dobu jej vytrvalý déšť promáčel na kost. Zdálo se, že Aemon to stěží cítí. Povzdechl si a zavřel oči, a Sam se k němu přesunul blíž, aby ho zaštítil před nejhorším větrem. Brzy mne požádá, abych mu pomohl do kajuty, říkal si. Musí. Jenže mistr to neudělal, a nakonec začal v dálce, od východu, dunět hrom. ‚Musíme jít dolů," řekl Sam, třesoucí se zimou. Mistr Aemon neodpověděl. Teprve tehdy si Sam uvědomil, že stařec usnul. "Mistře," řekl a jemně mu zatřásl ramenem. "Mistře Aemone, probuď se."
Aemonovy slepé bílé oči se otevřely. "Eggu?" řekl, zatímco mu déšť stékal po tvářích. "Eggu, mně se zdálo, že jsem starý."
Sam nevěděl, co má dělat. Klekl si, vzal starce do náruče a odnesl ho dolů. Nikdo jej nikdy nenazval silným, a déšť promáčel černý oděv mistra Aemona naskrz a tím zdvojnásobil jeho tíži, a přesto nevážil víc než dítě.
Když vstoupil s Aemonem v náruči do kajuty, zjistil, že Fialka nechala zhasnout všechny svíce. Dítě spalo a ona byla schoulená v rohu, kde tiše vzlykala do záhybů velkého černého pláště, který jí kdysi Sam dal. "Pomoz mi," řekl Sam naléhavě. "Pomoz mi ho osušit a zahřát."
Okamžitě vstala a společně dostali starého mistra z jeho mokrých šatů a pohřbili jej pod hromadu kožešin. Kůži měl vlhkou a studenou, lepkavou na dotek. "Vlez si tam k němu," řekl Sam Fialce. "Obejmi ho. Zahřej ho svým tělem. Musíme ho nějak rozehřát." Neprotestovala ani slůvkem a udělala to, i když přitom po celou dobu popotahovala. "Kde je Dareon?" zeptal se Sam. "Bylo by nám všem tepleji, kdybychom byli pohromadě. Měl by tu být taky." Už mířil zpátky nahoru, aby zpěváka našel, když se pod ním zvedla podlaha a vzápětí kamsi odpadla. Fialka vyjekla, Sam sebou tvrdě praštil o zem a dítě se s křikem probudilo.
Podruhé se loď převrátila, když se snažil dostat zpátky na nohy. Hodilo mu to Fialku do náruče, a divoká dívka se k němu přitiskla tak prudce, že mohl Sam stěží dýchat. "Neboj se," konejšil ji. "Ber to jako dobrodružství. Jednoho dne budeš tento příběh vyprávět svému synovi." Fialka mu po jeho slovech jen zaťala nehty do paže, celá se zatřásla a rozvzlykala se ještě víc než předtím. Cokoli řeknu, tím víc ji to rozruší. A tak ji jen pevně držel, nepříjemně si vědom jejích prsou tisknoucích se proti němu. Přestože byl vystrašený, i tak jej to vzrušilo. Ucítí to, pomyslel si zahanbeně, ale pokud tomu tak i bylo, nedala to na sobě znát, jen se k němu tiskla o to prudčeji.
Stejně probíhaly i další dny. Už tak dlouho neviděli slunce. Dny byly šedivé a noci černé, s výjimkou chvil, kdy blesk osvětlil oblohu nad vrcholky Skagosu. Všichni byli vyhladovělí, a přesto nebyl žádný z nich schopen jíst. Kapitán narazil sud ohnivého vína, aby se jím posílili veslaři. Sam zkusil číši, a jen si blaženě povzdechl, když mu horcí hadi stékali dolů krkem a skrze hrudník. Dareonovi nápoj také zachutnal, a od té doby byl zřídkakdy střízlivý.
Plachty byly vykasány, plachty byly spuštěny a jedna se utrhla ze stěžně a odletěla jako velký šedý pták do dáli. Jak Černý pták obeplouval jižní pobřeží Skagosu, spatřili mezi skalisky vrak galéry. Těla některých námořníků byla vyplavena na břeh, kde se shromáždili vrány a krabi, aby jim vzdali poslední hold. "Jsme zatraceně blízko," zavrčel Starý Solnohadr, když to uviděl. "Jeden mocný poryv větru, a rozbijeme se vedle nich." Třebaže byli veslaři vyčerpaní, opřeli se znovu do vesel a loď vyrazila na jih, směrem k Úzkému moři, dokud se Skagos nezmenšil v pouhých pár černých tvarů na obloze, což mohla být bouřková mračna nebo vrcholky vysokých černých hor nebo obojí.
Následovalo osm dnů a sedm nocí ničím nerušené hladké plavby.
Pak přišly další bouře, ještě horší než předtím.
Byly to tři bouře, nebo jen jedna, přerušená chvilkami dočasného klidu? Sam nevěděl, třebaže se to zoufale snažil rozpoznat. "Co na tom záleží?" vykřikl na něj Dareon jednou, když se všichni choulili dole v kajutě. Nezáleží, chtěl mu Sam odpovědět, ale dokuá na to myslím, tak nemyslím na to, jak se utopím nebo jak je mi zle, nebo jak se mistr Aemon třese. "Nezáleží," podařilo se mu vyjeknout, ale hrom utopil všechno ostatní, co chtěl říct, a paluba se opět zakymácela a srazila ho na zem. Fialka vzlykala. Dítě křičelo. A k tomu všemu ještě slyšel, jak Starý Solnohadr huláká na svoji posádku, otrhaný kapitán, který jinak skoro vůbec nemluvil.
Nenávidím more, pomyslel si Sam, nenávidím moře, nenávidím moře, nenávidím moře. Další záblesk byl tak jasný, že osvětlil kabinu skrze škvíry mezi prkny nad jeho hlavou. Tohle je dobrá pevná loď, dobrá pevná loď, dobrá pevná loď,

opakoval si v duchu. Nepotopí se. Nebojím se.
Během jednoho období utišení mezi bouřemi, jak Sam zoufale svíral rukama se zbělelými klouby zábradlí a marně se snažil něco vyzvrátit, zaslechl někoho z posádky mumlat, že všechny jejich svízele pocházejí od toho, že vzali na palubu ženu, a ještě k tomu ženu z divokého lidu. "Šukala se svým vlastním fotrem," slyšel Sam říkat jednoho muže, když se vítr začal opět zvedat. "To je horší než kurvení. Horší než cokoli. A jestli se jí nezbavíme, tak se všichni utopíme. Jí a té ohavnosti, co porodila."
Sam se neodvažoval postavit se jim. Byli to starší muži, tvrdí a šlachovití, s pažemi a rameny zpevněnými léty strávenými u vesel. Ujistil se však, že je jeho nůž nabroušený, a kdykoli vyšla Fialka z kajuty, aby si ulevila, doprovázel ji.
Ani Dareon neměl nic dobrého, co by na adresu divoké dívky řekl. Jednou zahrál na Samovo naléhání ukolébavku, aby dítě utišil, ale někde uprostřed první sloky začala Fialka neovladatelně vzlykat. "U sedmi proklatých pekel," vyštěkl Dareon, "to nemůžeš přestat brečet ani na tak dlouho, aby sis poslechla písničku!"
"Jenom hraj," prosil Sam, "jen pro ni tu písničku zazpívej."
"Ona nepotřebuje písničku," řekl Dareon. "Potřebuje výprask, anebo možná pořádně ošukat. Kliď se mi z cesty, Zabijáku!" Odstrčil Sama stranou a odešel z kajuty, aby našel útěchu v číši ohnivého vína a drsném společenství veslařů.
Sam byl s rozumem v koncích. Na ustavičný zápas si už téměř zvykl, ale kvůli bouřím a Fialčinu vzlykání nespal už celé dny. "Mistře, nemáš něco, co bys jí mohl dát na uklidnění?" zeptal se velmi tiše mistra Aemona, když viděl, že se starý muž probudil. "Nějakou bylinu či lektvar, aby se tolik nebála?"
"To není strach, co slyšíš," odpověděl starý muž. "Je to zármutek a na ten není léku. Nechej její slzy téct, Same. Jejich příval nezastavíš."
Sam to nechápal. "Vždyť přece pluje na bezpečné místo. Teplé místo. Proč by se měla rmoutit?"
"Same," zašeptal starý muž, "ty máš dvě zdravé oči, a přesto to nevidíš. Je to matka truchlící pro svoje dítě."
"Cesta mu nedělá dobře, to je všechno. Nikomu z nás nedělá dobře. Jakmile přistaneme v Braavosu…"
"…to dítě bude stále Dallin syn, ne dítě z jejího těla."
Samovi chvíli trvalo, než pochopil, co se mu Aemon snaží říct. "To přece není… ona by nikdy… samozřejmě že je její. Fialka by Zeď bez svého syna nikdy neopustila. Miluje ho."
"Kojila je oba a oba je milovala," řekl Aemon, "ale ne stejně. Žádná matka nemiluje všechny svoje děti stejně, ba dokonce ani Matka nad námi. Fialka neopustila svoje dítě dobrovolně, tím jsem si jistý. Mohu se jen dohadovat, k jakým hrozbám se lord velitel uchýlil, co jí nasliboval… ale hrozby a sliby to určitě byly."
"Ne. Ne, tak to není. Jon by nikdy…"
"Jon by nikdy. Udělal to lord Sníh. Někdy neexistuje šťastná volba, Same, jenom méně žalostná než jiné."
Šťastná volba. Sam pomyslel na všechny zkoušky, kterými už museli on a Fialka projít, Krasterovu pevnost, sníh, led a mrazivé vichry, dny a dny a dny chůze, živí mrtví u Bílého stromu, Studenoruký a tři havrani, Zeď, Zeď, Zeď, Černá brána pod zemí. K čemu to všechno bylo? Žádná šťastná volba a žádný šťastný konec.
Nejraději by se dal do křiku. Chtěl naříkat a vzlykat a třást se a svinout se do těsného klubíčka a kňourat. On ty děti vyměnil, pomyslel si. Vyměnil je, aby ochránil malého prince, aby jej spasil před ohni paní Melisandry a před jejím rudým bohem. Když místo něj upálí Fialčina chlapce, komu na tom bude záležet? Nikomu kromě Fialky. Byl to jen Krasterův panchart, plod narozený z krvesmilstva, ne syn krále za Zdí. Není dobrý jako rukojmí, není dobrý k obětování, nehodí se k ničemu, nemá dokonce ani jméno.
Sam se beze slova vypotácel na palubu, aby se nanovo vyzvracel, jenže mu v břiše nezbylo už nic, co by ze sebe vydal.
Snesla se noc, podivná tichá noc, jakou nezažili již mnoho dní. Moře bylo černé jako sklo a muži u vesel odpočívali. Jeden či dva spali na místech, kde seděli. Do plachet se opíral vítr a na severu Sam dokonce rozlišil přehršli hvězd, a také rudého poutníka, kterého svobodní lidé zvali Zloděj. To by měla být moje hvězda, pomyslel si Sam žalostně. Pomohl jsem udělat z Jona lorda velitele a přivedl jsem k němu Fialku a dítě. Žádné šťastné konce nejsou.
"Zabijáku." Objevil se vedle něj Dareon, lhostejný k Samově bolesti. "Pro jednou máme hezkou noc. Podívej, vycházejí hvězdy. Možná uvidíme i kousek měsíce. Třeba už je to nejhorší za námi."
"Ne." Sam si utřel nos a ukázal tlustým prstem na jih, ke sbírající se temnotě. "Tam," vypravil ze sebe. Ještě to ani nedořekl a zablesklo se, náhle a tiše a s oslepujícím jasem. Vzdálené mraky na polovinu zabušení srdce zažhnuly, hory nakupené na horách, purpurové a žluté, vyšší než svět. "To nejhorší ještě není za námi. To nejhorší teprve začíná, a nejsou žádné šťastné konce."
"Bohové, buďte dobří," řekl Dareon se smíchem. "Zabijáku, snad by ses ty nebál!"

JAIME
ord Tywin Lannister přijel do města na hřebci, jeho lakovaná karmínová zbroj byla vyblýskaná do vysokého lesku, zářila drahými kameny a byla vykládaná zlatem. Opouštěl je ve vysokém povoze zahaleném do karmínových praporců, s šesti tichými sestrami dohlížejícími na jeho ostatky.
Pohřební procesí vyjelo z Králova přístaviště Boží bránou, širší a výstavnější, než byla Lví brána. Ta volba připadala Jaimemu nesprávná. Jeho otec byl lev, to nemohl nikdo popřít, ovšem dokonce ani lord Tywin nikdy netvrdil, že je bůh.
Povoz lorda Tywina obklopovala čestná stráž sestávající z padesáti rytířů, s purpurovými vlaječkami třepetajícími se z vrcholků jejich kopí. Těsně za nimi jeli šlechticové ze západu. Vítr pleskal jejich praporci, znaky na nich tančily a poletovaly. Jak tak klusal do čela kolony, míjel Jaime kance, jezevce a brouky, zelený šíp a rudého vola, překřížené halapartny, překřížené meče, stromokočku, jahodu, tesák, čtyři vycházející slunce.

Pán Motolický měl na sobě světle zelený kabátec s prostříhanými rukávy vypodloženými stříbrným brokátem a ametystového jednorožce přišpendleného nad srdcem. Lord Spravedlivý byl oděn v černé zbroji, na jejímž hradním plátu byly zlatě zobrazeny tři lví hlavy. Dohady o jeho smrti nebyly daleko od pravdy, soudě podle jeho vzezření; zranění a věznění z něj učinily pouhý stín muže, jímž býval. Lord Zhoubotvrzský si vedl v bitvě lépe a vypadal hotov vrátit se kterýmkoli okamžikem do války. Blumma na sobě měl fialovou, Hotovec hermelín, Vícezemský rezavou a zelenou, ale všichni si přehodili přes ramena rudé pláště, na počest muže, jehož provázeli domů.
Za lordy následovala stovka střelců s kušemi a tři stovky zbrojnošů, z jejichž ramen rovněž vlály karmínové pláště.
Jaime měl ve svém bílém plášti a bílé šupinové zbroji pocit, jako by k té rudé řece ani nepatřil.
Ani jeho strýc jej příliš neuklidnil. "Lorde veliteli," řekl ser Kevan, když se Jaime zařadil vedle něho do čela kolony. "Měla pro mne Její Výsost nějaký poslední příkaz?"
"Já tady nezastupuji Cersei." Za nimi začal dunět buben, pomalým, odměřeným, pohřebním rytmem. Mrtev, jako by říkal, mrtev, mrtev. "Jsem tady, abych se s ním rozloučil. Byl to můj otec."
"A její."
"Já nejsem Cersei. Já mám vous, ona má ňadra. Pokud z toho stále nejsi moudrý, strýce, spočítej si naše ruce. Cersei má dvě."
"Oba máte nadání pro posměšky," řekl jeho strýc. "Ušetři mne svých žertíků, pane, nemám na ně náladu."
"Jak si přeješ." Tohle možná nebude probíhat tak dobře, jak jsem doufal. "Cersei by tě byla přišla vyprovodit, ale měla naléhavé povinnosti."
Ser Kevan si odfrkl. "To máme všichni. Jak se vede tvému králi?" Jeho tón učinil z otázky výtku.
"Docela dobře," odpověděl Jaime bojovně. "Během dopolední je s ním ser Balon. Dobrý a chrabrý rytíř."
"To kdysi bývalo u mužů, co nosili bílý plášť, samozřejmostí a nebylo to třeba zdůrazňovat."
Žádný člověk si své bratry nevybírá, pomyslel si Jaime. Dej mi svolení vybrat si své vlastní muže a Královská garda bude opět velká jako dřív. Řečeno otevřeně by to však znělo chabě; prázdné chvástání od muže, jehož zvala říše Králokatem. Muže, který má místo cti lejno. Jaime to nechal být. Nebude se se svým strýcem hádat. "Pane," řekl, "musíš s Cersei uzavřít smír."
"My jsme snad ve válce? Že o tom nic nevím."
Jaime jeho uštěpačnou poznámku ignoroval. "Svár mezi Lannisterem a Lannisterem může jen pomoci nepřátelům našeho rodu."
"Pokud mezi námi panuje nějaký svár, není mým dílem. Cersei chce vládnout. Dobrá a dobře. Jediné, co po ní chci, je, aby mne nechala na pokoji. Moje místo je v Darry s mým synem. Hrad je třeba opravit, zemi osázet a ochraňovat."
Hořce se zasmál. "A tvoje sestra mi zanechala málo jiného, čím bych mohl trávit svůj čas. Také se musím postarat o Lancelovu svatbu. Jeho nevěsta je už netrpělivá, nemůže se dočkat našeho příjezdu do Darry."
Jeho vdova z Dvojčat. Jeho bratranec Lancel jel deset yardů za nimi. S vpadlýma očima a suchými bílými vlasy vypadal starší než lord Spravedlivý. Jaime cítil, jak jej při pohledu na něj svrbí amputované prsty… rozdává si to s Lancelem a Osmundem Černokotlým, a podle všeho, co vím, tak i s Měsíčním chlapcem… Pokoušel se s Lancelem mluvit víckrát, než by mohl spočítat, ale nikdy jej nezastihl o samotě. Pokud s ním nebyl jeho otec, tak to byl nějaký septon. Je to sice Kevanův syn, ale v žilách má mléko. Tyrion mi lhal. Chtěl mi svými slovy ublížit.
Jaime vytěsnil bratrance z mysli a otočil se zpátky ke svému strýci. "Zůstaneš po svatbě v Darry?"
"Na chvíli, snad. Zdá se, že kolem Trojzubce řádí Sandor Clegane. Tvoje sestra chce jeho hlavu. Je docela možné, že se přidal k Dondarrionovi."
Jaime slyšel o Solnopánvích. Doteď už to slyšela celá říše. Ten nájezd byl mimořádně brutální. Ženy znásilněné a zmrzačené, děti rozpárané svým matkám v náručí, polovina města vypálená. "V Panenském jezírku je teď Randyll Tarly. Nechej ho, ať si s psanci poradí sám. Já bych tě raději viděl v Řekotočí."
"Tam velí ser Daven. Strážce východu. Nepotřebuje mě. Lancel ano."
"Jak myslíš, strýče." Jaimeho hlava duněla stejným rytmem jako buben. Mrtev, mrtev, mrtev. "Udělal bys dobře, kdyby sis držel svoje rytíře kolem sebe."
Jeho strýc si jej změřil chladným pohledem. "To má být výhrůžka, pane?"
Výhrůžka? Tato myšlenka jej zaskočila. "Opatrnost. Jenom jsem tím chtěl říct, že… Sandor je nebezpečný."
"Já věšel psance a zlodějské rytíře, ještě když sis ty kálel do plenek. Nejsem takový, abych se jel postavit elegánovi a Dondarrionovi sám, pokud se obáváš tohoto. Žádný Lannister není takový blázen, aby se snažil získat slávu za každou cenu."
Nu, strýče, teď věřím, že mluvíš o mně. "Addam Marbrand by si s psanci mohl poradit stejně dobře jako ty. Stejně tak i kterýkoli z těch ostatních. Jenže z žádného nemůže být dobrý pobočník krále."
"Tvoje sestra zná moje podmínky. Nezměnily se. Pověz jí to, až budeš příště v její ložnici." Ser Kevan zabodl paty do slabin svého koně a rozjel se dopředu, prudce ukončil jejich rozhovor.
Jaime ho nechal jet. Chybějící ruka jej svrběla. Dělal si naděje proti naději, že to Cersei nějak špatně pochopila, ale zjevně se mýlil. Ví o nás dvou. O Tommenovi a Myrcelle. A Cersei ví, že to ví. Ser Kevan byl Lannisterem z Casterlyovy skály. Nevěřil, že by mu byla schopná ublížit, a přesto… mýlil jsem se v Tyrionovi, tak proč ne v Cersei? Když synové vraždí otce, co by mohlo zabránit neteři, aby poručila zabít svého strýce? Nepohodlného strýce, který toho ví příliš mnoho. Ačkoli možná Cersei doufala, že Ohař odvede tu práci za ni. Kdyby Sandor Clegane sera Kevana zabil, nemusela by si zakrvácet vlastní ruce. A on to udělá, kdyby se měli ti dva střetnout. Kevan Lannister to kdysi s mečem uměl, jenže už nebyl mladý, a Ohař…
Kolona jej dostihla. Když jel jeho bratranec vedle něj, doprovázen dvěma septony, Jaime na něj zavolal. "Lanceli. Bratránku. Chtěl jsem ti poblahopřát k svatbě. Jen mě mrzí, že mi moje povinnosti nedovolí zúčastnit se."

"Je třeba chránit Jeho Veličenstvo."
"Přesně tak. Přesto se mi nelíbí, že zmeškám tvoje uvedení do manželského lože. Je to tvůj první sňatek, a její druhý. Jsem si jistý, že tě milostpaní s potěšením zasvětí do všeho, co s tím jde ruku v ruce."
Tato košilatá poznámka rozesmála několik okolních pánů. Lancelovi septoni si Jaimeho naopak měřili nesouhlasnými pohledy. Jeho bratranec se nepohodlně zavrtěl v sedle.
"Vím toho dost, abych si mohl splnit svou manželskou povinnost, pane."
"To je přesně to, co chce nevěsta ve svou svatební noc," řekl Jaime. "Manžela, který ví, jak si splnit svou povinnost."
Lancelovi se nahrnula krev do tváří. "Modlím se za tebe, bratrance. A také za Její Výsost královnu. Ať Stařena vede její moudrost a Válečník ať ji ochraňuje."
"Nač by Cersei potřebovala Válečníka? Má mě." Jaime otočil svého koně dokola a jeho bílý plást zapleskal ve větru. Skřet mi lhal. Cersei by raději měla mezi nohama Robertovu mrtvolu než zbožného blázna jako Lancel. Tyrione, ty odporný bastarde, měl sis vymyslet pravděpodobnější lež. Odcválal kolem pohřebního vozu svého otce směrem k městu v dálce.
Ulice Králova přístaviště vypadaly téměř liduprázdné, když se Jaime Lannister vracel do Rudé bašty na vrcholu Aegonova kopce. Vojáci, kteří předtím zalidňovali hrací doupata a hostince, byli nyní z velké většiny pryč. Garlan Galantní odvedl polovinu tyrellských mužů zpátky do Vysokozahrady a jeho paní matka a pramatka odešly s ním. Druhá polovina odpochodovala na jih s Macem Tyrellem a Mathisem Jeřábcem, aby okupovali Bouřlivý konec.
Co se týkalo lannisterské armády, před městskými hradbami zůstalo utábořeno na dva tisíce zkušených veteránů, kteří očekávali příjezd flotily Paxtera Rudovína, jež je měla přepravit přes Černovodý záliv do Dračího kamene. Ukázalo se, že lord Stannis nechal za sebou jen malou posádku, když odplul na sever, a dva tisíce mužů by tedy měly být dostačující, jak usoudila Cersei.
Zbytek zapadánu se vrátil ke svým ženám a dětem, aby nanovo vystavěli svoje domy, osázeli svá pole a sklidili poslední úrodu. Cersei provedla Tommena jejich tábory, než odešli, nechala je provolávat slávu jejich malému králi. Nikdy nevypadala půvabněji než právě toho dne, s úsměvem na rtech a podzimním sluncem ve zlatých vlasech. Ať už o jeho sestře říkali cokoli, věděla, jak muže přimět, aby ji milovali, když jí na tom záleželo.
Jak Jaime projížděl hradní bránou, uviděl na vnějším nádvoří dva tucty rytířů jezdících proti kvintáně. Další věc, kterou už nemohu nikdy dělat, pomyslel si. Kopí bylo mnohem těžší a těžkopádnější než meč, a i s mečem to pro něj bylo hodně obtížné. Předpokládal, že by se mohl pokusit držet kopí levou rukou, ovšem to by znamenalo přesunout štít do pravé. Při klání byl protivník vždycky na levé straně. Štít na jeho pravé ruce by mu byl asi stejně užitečný jako bradavky na hrudním plátu. Ne, moje turnajové dny jsou již sečteny, pomyslel si, když sesedal… přesto se ale zastavil, aby je chvíli pozoroval.
Ser Tallad Vysoký byl shozen ze svého koně, když pytel s pískem proletěl kolem a udeřil jej do hlavy. Silnokanec udeřil do štítu tak prudce, až jej rozštípl. Kennos z Útesu tu zkázu dokončil. Pro sera Dermota z Dešťolesa museli vyvěsit nový štít. Ser Lambert se štítu jen letmo dotkl, ale Bezvousý Jon, ser Humfrey a ser Alyn zasadili všichni řádné údery, a Rudý Ronnet dokonce zlomil svoje kopí vpůli. Pak nasedl Rytíř květin a zahanbil všechny ostatní.
Turnajové klání bylo ze tří čtvrtin ježděním, jak Jaime vždycky věřil. Ser Loras jezdil skvěle a s kopím zacházel, jako by se s ním byl narodil… což nepochybně vysvětlovalo usouzený výraz jeho matky. Vždycky dostane hrot přesně tam, kde ho chce mít, a zdá se, že má rovnováhu kočky. Možná to ani nebyla tak šťastná náhoda, že mne shodil. Škoda že už nikdy nebude mít příležitost vyzkoušet to s tím chlapcem znovu. Ponechal muže jejich zábavě.
Cersei byla ve svém soláru v Maegorově pevnosti, s Tommenem a půvabnou manželkou lorda Dobrovětrského. Všichni tři se smáli velmistru Pycellemu. "Přišel jsem o nějaký dobrý vtip?" řekl Jaime, když vešel dovnitř.
"Och, podívejte," zavrněla paní Dobrovětrská, "vrátil se váš udatný bratr, Výsosti."
"Většina z něho." Jaime si uvědomil, že královna je opilá. Poslední dobou se zdálo, že Cersei má stále po ruce džbán vína, ona, která kdysi opovrhovala Robertem Baratheonem za to, že pije. Nelíbilo se mu to, jenže v tyto dny se mu nelíbilo všechno, co jeho sestra dělala. "Velmistře," řekla, "poděl se o svoje zprávy s lordem velitelem, budeš-li tak laskav."
Velmistr se tvářil strašně nešťastně. "Přiletěl pták," řekl. "Od paní Tandy. Posílá vzkaz, že její dcera přivedla na svět silného, zdravého chlapce."
"A nikdy bys neuhádl, jak toho malého bastarda pojmenovali, bratře."
"Pokud si vzpomínám, chtěli mu dát jméno Tywin."
"Ano, jenže to jsem zakázala. Řekla jsem Falyse, že nedovolím, aby dostal vznešené jméno našeho otce zplozenec nějakého pasáka vepřů a slaboduché krávy."
"Paní Tanda prohlašuje, že sama nemá se jménem dítěte nic společného," vložil se do jejich hovoru velmistr Pycelle. Na vrásčitém čele mu stály kapičky potu. "Píše, že o jménu rozhodl Lollysin manžel. Ten muž se jmenuje Bronn, a… zdá se, že…"
"Tyrion," skočil mu do řeči Jaime. "Pojmenoval to dítě Tyrion."
Stařec roztřeseně přikývl a otřel si čelo rukávem svého roucha.
Jaime se musel dát do smíchu. "Tak tady to máš, drahá sestro. Všude jsi Tyriona hledala, a on se po celou dobu skrýval v Lollysině břiše."
"Směšné, opravdu. Ty i Bronn jste oba směšní. Nepochybuji o tom, že ten malý bastard zrovna teď saje z jednoho z cecků Lollys Slaboduché, zatímco ten žoldák se na to dívá a uculuje se své vlastní drzosti."
"Možná se to dítě vašemu bratrovi nějakým způsobem podobá," navrhla paní Dobrovětrská. "Třeba je znetvořené nebo mu schází nos." Zasmála se hrdelním smíchem.
"Budeme tomu milému chlapečkovi muset poslat dar," prohlásila královna. "Nemám pravdu, Tommene?"

"Mohli bychom mu poslat koťátko."
"Lví mládě," řekla paní Dobrovětrská. Aby mu prokouslo hrdlo, navrhoval její úsměv.
"Já měla na mysli jiný dar," řekla Cersei.
Se vší pravděpodobností nového nevlastního otce. Jaime znal ten pohled v sestřiných očích. Viděl jej už předtím, a to docela nedávno, večer v den Tommenovy svatby, když nechala zapálit Pobočníkovu věž. Zelené světlo divohně zalévalo tváře přihlížejících, takže se nepodobaly ničemu víc než hnijícím mrtvolám, smečce rozdováděných přízraků, ovšem některé z mrtvol byly hezčí než jiné. Dokonce i v té zlověstné záři byla Cersei nádherná na pohled. Stála tam s jednou rukou na prsou, rty měla pootevřené, zelené oči se jí leskly. Ona pláče, uvědomil si Jaime, ale zda to bylo žalem či vytržením, to nemohl říci.
Ten pohled jej znepokojil, připomněl mu Aeryse Targaryena a to, jak jej vždycky vzrušovalo, když mohl něco zapálit nebo někoho upálit. Král neměl před svou gardou žádné tajnosti. Vztahy mezi Aerysem a jeho královnou byly během posledních dnů jeho vlády napjaté. Spali odděleně a během bdělých hodin se usilovně snažili vyhýbat se sobě navzájem. Avšak kdykoli dal Aerys nějakého člověka plamenům, královna Rhaella měla v noci návštěvu. V den, kdy upálil svého pobočníka, stáli na stráži před její komnatou Jaime a Jon Darry, zatímco král se oddával rozkoším.
"Ubližuješ mi," slyšeli Rhaellu křičet přes silné dubové dveře. "To bolí!" Jakýmsi podivným způsobem to bylo horší než výkřiky lorda Klepetského. "Přísahali jsme, že budeme ochraňovat také ji," byl nakonec Jaime nucen říct.
"To ano," připustil Darry, "jenže ne před ním."
Jaime pak viděl Rhaellu už jen jednou, ráno v den jejího odjezdu do Dračího kamene. Královna byla zahalená do pláště a na hlavě měla zvednutou kápi, když nastupovala do královského kolového domu, který ji měl odvézt z Aegonova Vysokého kopce k čekající lodi, ale slyšel si mezi sebou šeptat její služebné, jakmile byla pryč. Říkaly, že královna vypadala, jako by ji napadlo nějaké zvíře, rozdrápalo jí stehna a pokousalo prsa. Korunované zvíře, věděl Jaime.
Nakonec už trpěl Šílený král tak panickým strachem, že ve své přítomnosti nedovolil žádnou zbraň, kromě mečů, jež nosili příslušníci Královské gardy. Vous měl slepený a nemytý, jeho vlasy byly stříbrozlatou zacuchanou změtí, která mu sahala až k pasu, jeho nehty byly popraskanými žlutými klepety, devět palců dlouhými. Přesto jej ty čepele mučily, ty, kterým nemohl nikdy uniknout, čepele Železného trůnu. Ruce a nohy měl neustále pokryté strupy a napůl zhojenými řeznými ranami.
Nechej ho být králem nad ohořelými kostmi a uškvařeným masem, pomyslel si Jaime, když pozoroval sestřin úsměv. Nechej ho být králem popele. "Výsosti," řekl, "mohli bychom si promluvit v soukromí?"
"Jak si přeješ. Tommene, je nejvyšší čas, aby ses dnes věnoval svému učení. Jdi s velmistrem."
"Ano, matko. Učíme se o Baelorovi Požehnaném."
Paní Dobrovětrská se také zvedla k odchodu, políbila královnu na obě tváře. "Mám se vrátit na večeři, Výsosti?"
"To bych se velmi zlobila, kdybys nepřišla."
Jaime si nemohl pomoci, aby si nevšiml způsobu, jakým myrská žena kroutila boky, když odcházela. Každý její krok je smyslný. Když se za ní zavřely dveře, odkašlal si a řekl: "Nejdřív Černokotlí, pak Qyburn a teď ona. Podivnou sbírku přátel si kolem sebe poslední dobou udržuješ, drahá sestro."
"Lady Taenu jsem si velmi oblíbila. Umí mne zabavit."
"Je to jedna ze společnic Margaery Tyrell," připomněl jí Jaime. "Donáší své malé královně všechno, co se o tobě dozví."
"Samozřejmě že donáší." Cersei přešla ke stolu, aby si znovu dolila pohár. "Margaery byla vzrušená, když jsem ji požádala, aby uvolnila Taenu jako mou společnici. Měl jsi ji slyšet. ‚Bude vám jako sestra, tak jako je i mně. Samozřejmě že si ji musíte nechat! Já mám svoje sestřenice a svoje ostatní dámy.' Naše malá královna nechce, abych byla osamělá."
"Když víš, že na tebe donáší, proč si ji tu necháváš?"
"Margaery není ani zpolovice tak chytrá, jak si myslí. Nemá ani potuchy o tom, jakým sladkým hadem ta myrská coura je. Používám Taenu k tomu, že krmím malou královnu tím, co chci, aby slyšela. Něco z toho je dokonce pravda." Cersei svítily oči škodolibostí. "ATaena říká mně všechno, co dělá panna Margaery."
"Opravdu? Kolik toho o té ženě víš?"
"Vím, že je to matka mladého syna, který to na tomto světě chce někam dotáhnout. Udělá cokoli, co se od ní požaduje, aby mu to umožnila. Matky jsou všude stejné. Paní Dobrovětrská je možná had, ale rozhodně není hloupá. Ví, že pro ni mohu udělat víc než Margaery, a tak se snaží být mi užitečná. Byl bys překvapený, kolik prospěšných věcí mi už řekla."
"Jakých věcí?"
Cersei se posadila pod okno. "Věděl jsi, že Královna trnů si schovává ve svém kolovém domě truhlici plnou peněz? Staré zlato z dob před Dobytím. Kdyby byl nějaký obchodník tak nemoudrý, že by stanovil cenu ve zlatých mincích, zaplatila by mu ručkama z Vysokozahrady, z nichž každá má váhu poloviny jednoho z našich draků. Kdo by se odvážil stěžovat si, že ho podvedla matka Mace Tyrella?" Usrkla si vína a řekla: "Užil sis svou malou projížďku?"
"Náš strýc poznamenal cosi o tvé nepřítomnosti."
"Poznámky našeho strýce mě nezajímají."
"Měly by. Mohl by pro tebe být užitečný. Pokud ne v Řekotočí nebo ve Skále, pak tedy na severu, proti lordu Stannisovi. Otec na Kevana vždycky spoléhal, když -"
"Naším strážcem severu je Roose Bolton. Ten si se Stannisem poradí."
"Lord Bolton je polapen pod Šíjí, odříznutý od severu železnými muži v Kailinské držbě."
"Ne na dlouho. Boltonův bastard tuto malou překážku brzy odstraní. Lord Bolton bude mít dva tisíce Freyů, o které zvětší svou vlastní armádu, pod vedením synů lorda Waldera, Hosteena a Aenyse. To by mělo být víc než dost, aby si poradil se Stannisem a pár tisícovkami vyčerpaných mužů."
"Ser Kevan -"

"- bude mít plné ruce práce v Darry, kde bude učit Lancela, jak si utírat zadek. Otcova smrt z něj udělala babu. Je to vyřízený stařec. Daven a Damion nám poslouží lépe."
"Ano, mohli by." Jaime proti svým bratrancům nic neměl. "Ovšem stále potřebuješ pobočníka. Pokud ne našeho strýce, koho tedy?"
Jeho sestra se zasmála. "Tebe ne. V tomto ohledu nemusíš mít strach. Možná Taenina manžela. Jeho děd byl pobočníkem za Aeryse."
Pobočník zvaný Roh hojnosti. Jaime si lorda Owena dobře pamatoval; přátelský muž, ale neúspěšný. "Pokud si vzpomínám, vedl si tak dobře, že jej Aerys vyhnal do exilu a zabral mu pozemky."
"Robert mu je dal zpátky. Tedy alespoň některé. Taena by byla ráda, kdyby pro ně mohl Orton získat i ty zbylé."
"Takže tady jde o to, aby ses zavděčila nějaké myrské couře? Já myslel, že jde o vládu nad říší."
"Já vládnu říši."
Sedm, spaste nás všechny, to tedy vládneš. Jeho sestra ráda považovala sama sebe za lorda Tywina s prsy, jenže se mýlila. Jejich otec byl houževnatý a nesmiřitelný jako ledovec, zatímco Cersei byla jako divoheň, především pak, když se jí něco nedařilo. Radovala se jako naivní panna, když se dozvěděla, že Stannis vyplul z Dračího kamene, jistá si tím, že konečně vzdal boj a utekl do exilu. Když pak ze severu přišla zvěst, že se opět objevil u Zdi, její zuřivost neznala mezí a byla strašlivá. Rozum jí nechybí, jenže nemá rozvahu a trpělivost. "Ty potřebuješ silného pobočníka, aby ti pomáhal."
"Slabý vladař potřebuje silného pobočníka, tak jako Aerys potřeboval otce. Silný vladař potřebuje pouze horlivého služebníka, který bude vykonávat jeho rozkazy." Zatočila svým vínem v poháru. "Snad by mohl vyhovovat lord Hallyne. Nebyl by to první pyromancer, který se stal královským pobočníkem."
Ne. Toho posledního jsem zabil já. "Také se povídá, že máš v úmyslu jmenovat velitelem loďstva Aurana Vodského."
"On na mne snad někdo donáší?" Když neodpověděl, Cersei pohodila hlavou a řekla: "Vodský se na ten úřad hodí. Polovinu svého života strávil na lodích."
"Polovinu svého života? Vždyť mu nemůže být víc než dvacet."
"Dvacet dva, no a co? Otci nebylo ještě ani dvacet jedna, když jej Aerys Targaryen jmenoval pobočníkem. Je načase, aby kolem sebe Tommen měl nějaké mladé muže, namísto všech těch starých vrásčitých šedivášků. Aurane je silný a energický."
Silný, energický a pohledný, pomyslel si Jaime… rozdává si to s Lancelem a Osmundem Černokotlým, a podle všeho, co vím, tak i s Měsíčním chlapcem… "Paxter Rudovín by byl lepší volbou. Velí největší flotile v Západozemí. Auran Vodský by mohl velet ještě tak malé plachetnici, ale jen kdybys mu ji koupila."
"Jsi jako dítě, Jaime. Rudovín je Tyrellův vazal a synovec té jeho odporné pramatky. Já ve své radě nechci ani jednoho z mužů lorda Tyrella."
"VTommenově radě, chtěla jsi říct."
"Však ty víš, jak to myslím."
Až příliš dobře. "Vím jen to, že Aurane Vodský je špatná volba a Hallyne je ještě horší. A co se týče Qyburna… bohové buďte dobří, Cersei, vždyť jezdil s Vargem Hoatem. Citadela mu odebrala řetězí"
"Šedé ovce. Qyburn se mi osvědčil jako nanejvýš užitečný. A je věrný, což je mnohem víc, než mohu říci o některých ze svého vlastního rodu."
Vrány budou hodovat na nás všech, pokud budeš takto pokračovat, drahá sestro. "Cersei, poslechni si sebe sama. Vidíš trpaslíky v každém stínu a děláš si nepřátele z přátel. Strýc Kevan není tvůj nepřítel. Já nejsem tvůj nepřítel."
Zkřivila obličej vzteky. "Prosila jsem tě o pomoc. Klekla jsem si před tebou na kolena, a ty jsi mne odmítl!"
"Moje přísaha…"
"…ti nezabránila zabít Aeryse. Slova jsou vítr. Mohl jsi mít mne, ale vybral sis místo toho plášť. Vypadni."
"Sestro…"
"Řekla jsem vypadni. Dělá se mi zle, když se musím pořád dívat na ten tvůj hnusný pahýl. Vypadni!" Aby jeho odchod urychlila, zvedla nad hlavu svůj vinný pohár. Netrefila se, ale Jaime to pochopil.
Soumrak jej zastihl sedícího osamoceně v jídelně Věže bílých mečů, s pohárem dornského červeného a Bílou knihou před sebou. Otáčel stránky pahýlem pravé ruky, když tu vstoupil Rytíř květin, sundal si plášť a opasek s mečem a pověsil je na kolík na zeď, vedle Jaimeho věcí.
"Včera jsem tě viděl na nádvoří," řekl mu jaime. "Vedl sis dobře."
"Jistě lépe než dobře." Ser Loras si nalil pohár vína a sedl si proti němu z druhé strany půlměsícovitě tvarovaného stolu.
"Skromnější muž by odpověděl ‚Můj pán je příliš laskav,' nebo ‚měl jsem dobrého koně.'"
"Kůň byl ucházející, a můj pán je stejně laskavý, jako jsem já skromný." Loras mávl rukou ke knize. "Lord Renly vždycky říkával, že knihy jsou pro mistry."
"Tato je pro nás. Je zde zapsána historie každého muže, který kdy nosil bílý plášť."
"Díval jsem se do ní. Ty štíty jsou pěkné. Dávám přednost knihám s více ilustracemi. Lord Renly vlastnil několik s kresbami, z nichž by septon oslepl."
Jaime se musel usmát. "Tady žádné takové nejsou, pane, ale ty historie ti otevřou oči. Bylo by dobře, kdybys věděl o životech těch, kteří tu byli před námi."
"Já to vím. Princ Aemon Dračí rytíř, ser Ryam Rudovín, Velké srdce, Barristan Chrabrý…"
"…Gwayne Korořičský, Allyn Věžovský, Démon z Darry, ano. Určitě jsi slyšel také o Lucamorovi Silném."
"Lucamore Chlípný?" Zdálo se, že to sera Lorase pobavilo. "Tři manželky a třicet dětí, je to tak? Uřízli mu ptáka. Mám ti o něm zazpívat píseň, můj pane?"
"A o seru Terrenci Toyneovi?"

"Spával s královou milenkou a zemřel s křikem. A jaké z toho plyne ponaučení? Muži, kteří nosí bílé kalhoty, by si je měli těsně zašněrovávat."
"O Gylesi Šedoplášti? Orivelovi Otevřenorukém?"
"Giles byl zrádce, Orivel zbabělec. Muži, kteří zostudili bílý plášť. Co tím chce můj pán říct?"
"Málo a ještě méně. Nevykládej si jako urážku to, co jí nebylo míněno, pane. A co Tom Žebrovský?"
Ser Loras zavrtěl hlavou.
"Byl rytířem Královské gardy šedesát let."
"Kdy to bylo? Nikdy jsem -"
"Tak tedy o seru Donnelovi z Šerodolu?"
"To jméno jsem možná slyšel, ale -"
"Addison Kopec? Bílá sova, Michael Mertyns? Jeffory Severokříž? Říkali mu Nikdynevzdaný. Rudý Robert Květina? Co mi o nich můžeš říci?"
"Květina je jméno bastarda. Stejně tak Kopec."
"Přesto se oba muži pozvedli natolik, že veleli Královské gardě. Jejich příběhy jsou zapsány v této knize. Také je zde zápis o Rollandu Temnovci. Nejmladším muži, který kdy sloužil v Královské gardě, kromě mne. Dali mu bílý plášť na bitevním poli a do hodiny zemřel."
"Tak to asi nebyl moc dobrý."
"Byl dost dobrý. Zemřel, ale jeho král zůstal naživu. Spousta chrabrých mužů nosila bílý plášť. Většina jich byla zapomenuta."
"Většina si zasluhuje, aby byla zapomenuta. Na hrdiny se bude pamatovat vždycky. Na ty nejlepší."
"Na nejlepší a na nejhorší." Takže jeden z nás bude pravděpodobně žít v písni. "A na pár těch, kteří byli tak trochu obojím. Tak jako on." Poklepal na stránku, kterou měl rozečtenou.
"Kdo?" Ser Loras vytočil krk, aby se mohl podívat. "Deset černých střel na černém poli. Tenhle znak neznám."
"Patřil Cristonu Zelnému, který sloužil za prvního Viseryse a druhého Aegona." Jaime Bílou knihu zavřel. "Říkali mu Králotvůrce."

CERSEI

ři ubozí blázni s koženým pytlem, pomyslela si královna, když klesli na kolena u jejich nohou. Pohled na ně ji nepovzbudil. Snad je tu ale přece jen šance.
"Vaše Výsosti," řekl Qyburn tiše, "malá rada…"
"…čeká na moji přítomnost. Je docela možné, že jim budeme moci přinést zprávu o zrádcově smrti." V dálce za městem zpívaly svou smuteční píseň zvony Baelorova septa. Pro tebe žádné zvony vyzvánět nebudou, Tyrione, pomyslela si Cersei. Namočím tvou hlavu do dehtu a tvoje znetvořené tělo předhodím psům. "Vstaňte," řekla uchazečům o panský titul. "Ukažte, co jste mi přinesli."
Vstali; tři odpudiví muži, celí rozedraní. Jeden měl na krku nežit a žádný z nich se snad už půl roku nemyl. Vyhlídka, že by měla taková individua povýšit do panského stavu, ji pobavila. Mohla bych je při hostinách usazovat veále Margaery. Když ten hlavní blázen povolil tkanice pytle a vyndal hlavu ven, přijímací síň zaplnil pach hniloby. Hlava, kterou přinesli, byla šedozelená a hemžila se larvami. Páchne jako otec. Dorcas zalapala po dechu a Jocelyn si přikryla ústa a začala dávit.
Královna bez jediného škubnutí pozorovala jejich úlovek. "Zabili jste nesprávného trpaslíka," řekla nakonec, cedíc každé slovo mezi zuby.
"To není pravda," odvážil se namítnout jeden z bláznů. "Musí to být on, jen podívejte. Trpaslík. Vidíte? Je trochu nahnilý, to je všechno."
"Také mu narostl nový nos," poznamenala Cersei. "Poněkud objemný, řekla bych. Tyrionovi usekli nos v bitvě."
Tři blázni si vyměnili pohled. "To nám nikdo neřekl," pověděl ten s hlavou v ruce. "Tenhleten jeden si tam chodil kolem, drzý až hrůza, prostě ošklivý trpaslík, a tak jsme si mysleli…"
"Říkal, že je vrabčák," dodal ten s nežitém, "a ty jsi říkal, že lže." To bylo adresováno třetímu muži.
Královna v duchu zuřila, když si pomyslela, že nechává svoji malou radu čekat kvůli téhle frašce. "Okradli jste mne o čas a zabili jste nevinného člověka. Za to bych vám měla nechat utít hlavy." Jenže kdyby to udělala, další člověk by pak mohl zaváhat a nechat Tyriona proklouznout sítí. A raději by nechala pobít všechny trpaslíky v království, než by tohle dopustila. "Kliďte se mi z očí."
"Ano, Výsosti," řekl nežit. "Prosíme za prominutí."
"Chcete si tu nechat tu hlavu?" zeptal se muž, který ji držel.
"Dejte ji rytíři Merynovi. Ne, v pytli, vy zabedněnci. Sere Osmunde, vyprovoď je."
Trant odnesl hlavu a Černokotlý odvedl vrahy. Za sebou nechali jako důkaz své návštěvy pouze vyzvracenou snídani lady Jocelyn. "Okamžitě to po sobě ukliď," poručila jí královna. To byla už třetí hlava, kterou jí přinesli. Tohle byl alespoň trpaslík. To poslední bylo prostě jen ošklivé děcko.
"Někdo trpaslíka najde, nebojte se," ujistil ji ser Osmund. "A až to udělají, zabijeme jej nadobro."
Opravdu? Minulou noc se Cersei zdálo o stařeně s vrásčitými tvářemi a skřehotavým hlasem. Maggy Žába, tak jív Lannisportu říkali. Kdyby otec byl věděl, co mi řekla, nechal by jí vytrhnout jazyk. Cersei to ale nikdy nikomu neprozradila, dokonce ani Jaimemu. Medora řekla, že když nebudeme o jejích proroctvích mluvit, zapomeneme na ně. Řekla, že zapomenuté proroctví se nemůže vyplnit.
"Mám informátory, kteří Skřeta všude hledají, Výsosti," řekl Qyburn. Oblékl se do čehosi velmi podobného

mistrovskému rouchu, ale bílého místo šedého, neposkvrněného jako pláště Královské gardy. Lem, rukávy a vysoký tuhý límec byly ozdobeny spirálkami ze zlata a kolem pasu měl uvázanou zlatou šerpu. "Ve Starém městě, Rackoměstě, Dorne, dokonce i ve Svobodných městech. Ať utekl kamkoli, moji informátoři ho najdou."
"Ty vycházíš z předpokladu, že utekl z Králova přístaviště. Podle všeho, co víme, by se klidně mohl ukrývat v Baelorově septu, houpe se na provazech od zvonů a dělá ten příšerný kravál." Cersei protáhla obličej a nechala Dorcas, aby jí pomohla vstát. "Pojď, můj pane. Moje rada čeká." Vzala Qyburna za paži a společně se vydali dolů po schodech. "Postaral ses o ten malý úkol, co jsem ti dala?"
"Postaral, Výsosti. Je mi líto, že to trvalo tak dlouho. Taková velká hlava. Broukům trvalo mnoho hodin, než ji očistili. Na znamení úcty jsem vyložil ebenovou a stříbrnou truhličku plstí, abych připravil pro lebku odpovídající prostředí."
"Plátěný pytel by postačil. Princ Doran chce jeho hlavu a myslím, že je mu úplně jedno, v jakém balení mu přijde."
Na nádvoří znělo vyzvánění ještě hlasitěji. Byl to jen nejvyšší septon. Jak dlouho to ještě musíme trpět? Vyzvánění bylo sice melodičtější než Horovy výkřiky, ale…
Qyburn jako by jí četl myšlenky. "Přestanou vyzvánět při západu slunce, Výsosti."
"To bude velká úleva. Jak to můžeš vědět?"
"Vědění je podstatou mé služby."
Varys nás všechny přiměl věřit, že je nepostradatelný. Jací jsme jen byli blázni. Jakmile vešlo ve známost královnino rozhodnutí, že Qyburn zaujme Varysovo místo, obvyklá havěť nelenila a pospíchala se mu nechat poznat, aby vyměnili svoje šepoty za pár mincí. Po celou dobu to bylo stříbro, nikoli Pavouk. Qyburn mi poslouží stejně dobře jako on.
Těšila se na výraz na Pycelleho obličeji, až Qyburn usedne na Varysovo místo.
Kdykoli zasedala malá rada, stál na stráži přede dveřmi poradních síní rytíř Královské gardy. Dnes to byl ser Boros Blount. "Sere Borosi," řekla královna mile, "jsi dnes nějak šedivý. Nesnědl jsi náhodou něco špatného?" Jaime jej jmenoval královským ochutnávačem. Chutná úloha, ale pro rytíře ostudná. Ser Boros ji nesnášel. Jeho povislé tváře se zachvěly, když jim držel dveře.
Jakmile vstoupila, rádci se ztišili. Lord Gyles se místo pozdravu rozkašlal, dost hlasitě na to, aby probudil Pycelleho. Ostatní vstali, začali pronášet poklony. Cersei si dovolila ten nejnepatrnější z úsměvů. "Moji páni, jsem si jistá, že omluvíte mé zpoždění."
"Jsme tu kvůli tomu, abychom Její Výsosti sloužili," řekl ser Harys Rychlý. "Je pro nás potěšením čekat na váš příchod."
"Jsem si jistá, že všichni znáte lorda Qyburna."
Velmistr Pycelle její očekávání nezklamal. "Lorda Qyburna?" podařilo se mu zaskřehotat. Tváře mu zrudly. "Výsosti… tohle… mistr skládá svatou přísahu, že nebude vlastnit žádný majetek ani tituly…"
"Tvoje Citadela mu řetěz odebrala," připomněla mu Cersei. "Pokud již není mistr, nemůže po něm nikdo chtít, aby dostál svým slibům. Eunucha jsme také zvali lordem, pokud si vzpomínáš."
Pycelle vyprskl. "Tento muž je… neschopen…"
"Neodvažuj se povídat mi cokoli o schopnosti. Ne po té páchnoucí frašce, kterou jsi udělal z mrtvoly mého otce."
"Její Výsost si snad nemyslí…" Zvedl skvrnitou ruku, jako by chtěl odrazit úder. "Tiché sestry vyňaly vnitřnosti a orgány lorda Tywina, vypustily mu krev… poskytly mu všemožnou péči… jeho tělo bylo naplněno solemi a vonnými bylinami…"
"Och, ušetři mne těch nechutných detailů. Já jsem výsledky té tvé péče cítila. Léčitelské umění lorda Qyburna zachránilo život mému bratrovi, a nepochybuji o tom, že bude sloužit králi schopněji než ten přitrouble se usmívající eunuch. Můj pane, znáš své druhy v této radě?"
"Byl bych špatným informátorem, kdybych je neznal, Výsosti." Qyburn se usadil mezi Ortona Dobrovětrského a Gylese z Růženína.
Moji rádci. Cersei vytrhala i s kořeny každou růži a všechny ty, kteří byli zavázáni jejímu strýci a jejím bratrům. Na jejich místech byli nyní muži, jejichž loajalita bude náležet jen jí. Dokonce jim udělila nové tituly, vypůjčené od Svobodných měst; královna nebude mít u dvora žádné "mistry" kromě sebe. Orton Dobrovětrský byl jejím justiciárem, Gyles z Růženína jejím lordem pokladníkem. Aurane Vodský, oslňující mladý bastard z Proudomarky, bude jejím viceadmirálem. A jejím pobočníkem bude rytíř Harys Rychlý. Rozbředlý, plešatý a servilní, měl rytíř Harys v místech, kde má většina mužů bradu, jen chumáček bílého chmýří. Na náprsence jeho žlutého plyšového kabátce byl modrý kohout jeho rodu vyvedený z lazuritových korálků. Přes kabátec měl plást z modrého sametu, ozdobený stovkami zlatých ruček. Ser Harys byl ze svého jmenování nadšený. Byl příliš tupý, než aby si uvědomil, že se má stát spíše rukojmím než pobočníkem. Jeho dcera byla manželkou jejího strýce a Kevan svoji bezbradou manželku miloval, přestože měla plochou hruď a slepičí nožky. Dokud bude mít v ruce sera Haryse, bude si muset Kevan Lannister dvakrát rozmyslet, jestli se jí odváží postavit. Jistě, tchán není ideální rukojmí, ale raději tenký štít než žádný.
"Připojí se k nám král?" zeptal se ser Orton.
"Můj syn si hraje se svou malou královnou. Jeho představou kralování je v současné době razítkování papírů královskou pečetí. Jeho Veličenstvo je ještě příliš mladé, než aby mohlo porozumět státním záležitostem."
"A náš udatný lord velitel?"
"Ser Jaime je u svého zbrojíře, který mu dělá novou ruku. Vím, že už jsme z toho jeho pahýlu všichni velmi unavení. A odvažuji se říci, že by shledal tyto záležitosti stejně nezajímavými jako Tommen." Aurane Vodský se při těchto slovech uchechtl. Výborně, pomyslela si Cersei, čím víc se mu budou smát, tím menší představuje hrozbu. Jen ať se smějí.
"Máme tu nějaké víno?"
"Máme, Výsosti." Orton Dobrovětrský nebyl se svým velkým nosem a houštinou neposlušných rudooranžových vlasů pohledný muž, zato byl vždy velmi zdvořilý. "Máme dornské červené a stromovinské zlaté a také velmi dobré

kořeněné víno z Vysokozahrady."
"Myslím, že to zlaté. Dornská vína považuji za stejně kyselá jako Dorny." Zatímco jí Dobrovětrský naléval, Cersei řekla: "Soudím, že bychom mohli docela dobře začít právě s nimi."
Velmistrovi Pycellemu se stále chvěly rty, a přesto se mu nějak podařilo ovládnout jazyk: "Jak poroučíte. Princ Doran nechal zatknout vzpurné nemanželské dcery svého bratra, ale ve Slunečním oštěpu to nicméně stále vře. Princ píše, že nemůže doufat, že se vody utiší, dokud se mu nedostane spravedlnosti, která byla přislíbena."
"Samozřejmě." Únavný tvor, tenhleten princ. "Jeho dlouhé čekání je téměř u konce. Posílám do Slunečního oštěpu Balona Swanna, aby tam doručil hlavu Sandora Clegana." Ser Balon bude mít ještě jiný úkol, ale tuto část bylo nejlépe ponechat nevyřčenou.
"Á." Ser Harys se popotahoval palcem a ukazovákem za svoji legrační malou bradku. "Takže už je mrtvý? Ser Gregor?"
"Řekl bych, že ano, můj pane," odvětil suše Aurane Vodský. "Bylo mi řečeno, že odnětí hlavy od těla bývá často smrtelné." Cersei jej obdařila úsměvem; měla vtipkování ráda, pokud ovšem nebyla jeho terčem ona. "Ser Gregor zahynul na svá zranění, přesně jak velmistr Pycelle předpovídal."
Pycelle si několikrát odkašlal a kysele se podíval na Qyburna. "To kopí bylo otrávené. Nikdo na světě ho zachránit nemohl."
"To už jsi říkal. Dobře si to pamatuji." Královna se otočila ke svému pobočníkovi. "O čem jste mluvili, když jsem přišla, sere Harysi?"
"O vrabčácích, Výsosti. Septon Raynard říká, že jsou jich tu ve městě možná dva tisíce, a další přicházejí každým dnem. Jejich vůdci kážou o zkáze a uctívání démona…"
Cersei ochutnala víno. To je milé. "Že už byl dlouho nejvyšší čas, nemyslíte? Jak jinak byste nazvali toho rudého boha, kterého uctívá Stannis, pokud ne démonem? Naše církev by se měla proti takovému zlu postavit. Obávám se, že náš zesnulý nejvyšší septon to příliš zanedbával. Věk mu zatemnil zrak a vysál z něj sílu."
"Byl to již starý, vyřízený muž, Výsosti." Qyburn se usmál na Pycelleho. "Jeho smrt nás neměla překvapit. Žádný člověk tak úctyhodného věku nemůže žádat víc, než aby pokojně zemřel ve spánku."
"Ne," řekla Cersei, "ale musíme doufat, že jeho nástupce bude energičtější. Moji přátelé na druhém kopci mi říkají, že to bude se vší pravděpodobností Torbert nebo Raynard."
Velmistr Pycelle si odkašlal. "Mám rovněž přátele mezi Nejoddanějšími, a ti hovoří o septonu Ollidorovi."
"A nezapomínejte na Luceona," podotkl Qyburn. "Minulého večera hostil třicet Nejoddanějších pečenými selaty a stromovinským zlatým, a za dne rozdává suchary chudobným, aby dal najevo svoji zbožnost."
Zdálo se, že Aurana Vodského všechny tyhle řeči o septonech nudí stejně jako Cersei. Zblízka byly jeho vlasy spíš stříbrné než zlaté a oči měl šedozelené. Oči prince Rhaegara byly fialové. Přesto… ta podoba. Říkala si, zda by si kvůli ní Vodský oholil vous. Třebaže byl o deset let mladší než ona, toužil po ní; Cersei to poznala podle toho, jak se na ni pokaždé podíval. Muži se na ni dívali tímto způsobem od doby, co jí začala pučet ňadra. Prý proto, že jsem byla krásná, jenže Jaime byl také krásný, a na něho se takto nikdy nedívali. Když byla malá, oblékala si na sebe někdy v žertu bratrovy šaty. Vždycky ji zarazilo, jak odlišně se k ní muži chovali, když si mysleli, že je Jaime. Dokonce i sám lordTywin…
Pycelle a Dobrovětrský stále blábolili o tom, kdo by měl být novým nejvyšším septonem. "Jeden poslouží stejně dobře jako druhý," uzavřela královna jejich debatu rázně, "ale kdokoli si nasadí na hlavu křišťálovou korunu, musí dát Skřeta do klatby." Poslední nejvyšší septon byl ohledně Tyriona až podezřele rezervovaný. "Co se týče těch růžových vrabčáků, dokud nekážou o zradě, jsou problémem církve, ne naším."
Lord Orton a ser Harys tiše zamumlali na souhlas. Snaha Gylese z Růženína učinit totéž vyústila v záchvat kašle. Když z něj vylétl chuchvalec krvavého hlenu, Cersei se znechuceně odvrátila. "Mistře, přinesl jsi ten dopis z Údolí?"
"Přinesl, Výsosti." Pycelle jej vzal z hromádky papírů a uhladil jej. "Je to spíš prohlášení než dopis. Podepsaný v Runokameni Bronzovým Yohnem Královcem, paní Planodřevskou, pány Loveckým, Rudotvrzským a Zvonovským a Symondem Chrámovcem, rytířem Devíti hvězd. Všichni připojili své pečeti. Píší -"
Hromada nesmyslů. "Moji páni si ten dopis mohou přečíst, budou-li chtít. Královec a ti druzí shromažďují muže pod Orlím hnízdem. Mají v úmyslu odstranit lorda Malička jako protektora Údolí, i za použití násilí, bude-li to zapotřebí. Otázka je, zda jim to dovolíme?"
"Žádá lord Petyr o naši pomoc?" otázal se ser Harys.
"Zatím ne. Popravdě řečeno se zdá, že si s tím vůbec neláme hlavu. Ve svém posledním dopise se zmínil o povstalcích jen krátce, načež mne požádal, abych mu poslala nějaké staré Robertovy tapiserie."
Ser Harys se opět popotahoval za svůj směšný vousek. "A ti páni z prohlášení… žádají oni krále, aby jim byl v této věci nápomocen?"
"Nežádají."
"Nu… v tom případě nemusíme nijak zasahovat."
"Válka v Údolí by měla tragické následky."
"Válka?" Orton Dobrovětrský se zasmál. "Lord Petyr je nanejvýš zábavný člověk, ovšem válka se nedá vyhrát duchaplností. Pochybuji, že dojde ke krveprolití. A záleží vůbec na tom, kdo bude regentem malého lorda Roberta, pokud Údolí řádně odvádí daně?"
Ne, usoudila Cersei. Aby pravdu řekla, Malíček jí byl užitečnější u dvora. Měl nadání nalézat zlato a vůbec nekašlal.
"Lord Orton mne přesvědčil. Mistře Pycelle, uvědom lordy deklaranty, že se Petyrovi nesmí nic stát. Jinak je koruna spokojena s jakýmikoli opatřeními, která v záležitosti vlády v Údolí během období nezletilosti Roberta Arryna podniknou."
"Velmi dobře, Výsosti!"

"Můžeme začít diskutovat o loďstvu?" zeptal se Aurane Vodský. "Peklo na Černovodě přežil necelý tucet našich válečných lodí. Potřebujeme obnovit naši sílu na moři."
Dobrovětrský přikývl. "Námořní síla je nezbytná."
"Mohli bychom využít železné muže?" zeptal se Orton Dobrovětrský. "Nepřítele našeho nepřítele? Co by po nás mohl Mořskokamenný trůn chtít jako cenu za spojenectví?"
"Chtějí sever," odpověděl velmistr Pycelle, "který naše vznešená královna již přislíbila rodu Boltonů."
"Jak nepohodne," řekl Dobrovětrský. "Sever je nicméně velký. To území by se dalo rozdělit. Nemuselo by se jednat o trvalé uspořádání. Bolton by možná souhlasil, pokud jej ujistíme, že naše vojsko připadne jemu, jakmile bude Stannis zničen."
"Slyšel jsem, že Balon Greyjoyje mrtev," řekl ser Harys. "Víme vůbec, kdo teď vládne ostrovům? Měl lord Balon syna?"
"Leo?" zakašlal lord Gyles. "Theo?"
"Theon Greyjoy vyrůstal na Zimohradu jako svěřenec Eddarda Starka," řekl Qyburn. "Rozhodně by nám nebyl zrovna přátelsky nakloněn."
"Já slyšel, že ho zabili," řekl Dobrovětrský.
"A to měl Greyjoy jen jednoho syna?" Ser Harys se popotáhl za svůj vousek. "Co bratři? Byli tam nějací bratři. Nebo snad ne?"
Vatys by to byl věděl, pomyslela si Cersei podrážděně. "Nejsem pro to, abychom s tou ubohou chobotnicí cháskou lezli do postele. Ti přijdou na řadu, jakmile se vypořádáme se Stannisem. My nyní potřebujeme naši vlastní flotilu."
"Já navrhuji postavit nové válečné koráby," řekl Aurane Vodský. "Pro začátek deset."
"Kde na to vezmeme peníze?" zeptal se Pycelle.
Lord Gyles se toho chopil jako narážky k tomu, aby se opět rozkašlal. Vyšel z něj další růžový hlen, který si pečlivě otřel hedvábným rudým kapesníkem. "Nemáme žádné…" podařilo se mu vypravit ze sebe, než další slova zanikla v novém náporu kašle. "…ne… nemáme…"
Ser Harys byl natolik pohotový, že se mu alespoň podařilo zachytit význam toho, co zůstalo nevyřčeno mezi kašláním. "Příjmy koruny nebyly nikdy větší než právě teď," namítl. "Řekl mi tosámserKevan."
Lord Gyles zakašlal, "…výdaje… zlaté pláště…"
Cersei od něj tyto protesty slyšela už předtím. "Náš správce pokladny se snaží říci, že máme příliš mnoho zlatých plášťů a příliš málo zlata." Gylesovo kašlání ji začínalo znervózňovat. Garth Hrubián by možná nebyl tak nemocný.
"Třebaže jsou příjmy koruny vysoké, nejsou zas natolik vysoké, abychom stačili splácet Robertovy dluhy. V souvislosti s tím jsem se rozhodla odložit splácení částek, jež dlužíme církvi svaté a Železné bance Braavosu, a to až do konce války." Nový nejvyšší septon bude nepochybně lomit rukama a Braavosané na ni budou nadávat a skuhrat, ale co z toho? "Ušetřené peníze použijeme na stavbu naší nové flotily."
"Její Výsost je moudrá," řekl lord Dobrovětrský. "To je chytré rozhodnutí. A podle mne i potřebné, dokud válka neskončí."
"Podle mne rovněž," dodal ser Harys,
"Výsosti," řekl Pycelle roztřeseným hlasem, "obávám se, že to způsobí víc problémů, než tušíte. Železná banka…"
"…je na Braavosu, daleko za mořem. Dostanou své zlato, mistře. Lannister si splácí svoje dluhy."
"Braavosané také mají své rčení." Pycelleho řetěz tiše zacinkal. "Železná banka vždycky dostane, co jí patří, říkají."
"Železná banka dostane, co jí patří, až o tom rozhodnu já. Do té doby bude Železná banka uctivě čekat. Lorde Vodský, zahaj práci na stavbě korábů."
"Jak si přejete, Výsosti."
Ser Harys zašustil papíry. "Další záležitost… dostali jsme dopis od lorda Freye, v němž předkládá určité nároky…"
"Kolik pozemků a titulů bude ten muž ještě chtít?" vyštěkla královna. "]eho matka snad musela mít tři cecky."
"Moji pánové to možná neví," řekl Qyburn, "ale ve vinných špeluňkách a hospodách tohoto města jsou tací, kteří se domnívají, že koruna byla nějakým způsobem zapletena do zločinu lorda Waldera."
Ostatní rádci na něj jen nejistě hleděli. "Hovoříš o Krvavé svatbě?" zeptal se Aurane Vodský. "Zločinu?" opáčil ser Harys. Pycelle si hlasitě odkašlal. Lord Gyles se rozkašlal.
"Obzvlášť výřeční jsou ti takzvaní vrabčáci," varoval je Qyburn. "Říkají, že Krvavá svatba byla urážkou všech zákonů božích i lidských, a všichni, kdo se na tom nějak podíleli, jsou prokletí."
Cersei rychle pochopila, kam míří. "Lord Walder bude brzy čelit Otcově spravedlnosti. Je velmi starý. Ať vrabčáci plivají na jeho památku. S námi to nemá nic společného."
"Ne," řekl ser Harys. "Ne," řekl lord Orton. "Tohle by si přece nemohl nikdo myslet," dodal Pycelle. Lord Gyles zakašlal.
"Trocha plivanců na hrobě lorda Waldera by červy rušit neměla," souhlasil Qyburn, "ovšem bylo by užitečné, kdyby byl někdo za Krvavou svatbu potrestán. Pár freyovských hlav by severany mělo upokojit."
"Lord Walder nikoho ze svého vlastního rodu neobětuje," namítl Pycelle.
"Ne," přemítala Cersei, "ale jeho dědicové tak upejpaví nejsou. Lord Walder nám již brzy prokáže službu tím, že zemře, jak alespoň doufám. A existuje snad pro nového pána Přechodu lepší způsob, jak se zbavit nepohodlných nevlastních bratrů, nepříjemných příbuzných a pletichářských sester, než je označit za viníky?"
"Zatímco budeme čekat na smrt lorda Waldera, je tu ještě jiná záležitost," ozval se Aurane Vodský. "Zlaté společenství vypovědělo svou smlouvu s Myrem. Slyšel jsem v docích povídat, že si je najal lord Stannis a převáží je přes moře."
"Čím by jim zaplatil?" opáčil lord Orton. "Sněhem? Říká se jim Zlaté společenství. Kolik zlata může Stannis mít?"
"Dost málo," ujistila jej Cersei. "Lord Qyburn hovořil s posádkou myrské galéry kotvící v zálivu. Tvrdí, že Zlaté společenství má namířeno do Volantisu. Pokud by měli v úmyslu přejít do Západozemí, pochodují opačným směrem."

"Možná už je unavuje válčit pořád na prohrávající straně," podotkl lord Orton.
"To je možné," souhlasila královna. "Jenom slepec nevidí, že naše válka není ještě zdaleka vyhraná. Lord Tyrell obléhá Bouřlivý konec. Řekotočí je obsazeno Freyi a mým bratrancem Daveném, naším novým Strážcem západu. Lodě lorda Rudovína propluly Tarthskými úžinami a rychle se přesouvají k pobřeží. Na Dračím kameni zůstává jen pár rybářských člunů, které jeho vylodění rozhodně nemohou čelit. Hrad může ještě nějaký čas odolávat, ale jakmile budeme mít přístav, můžeme odříznout posádku od moře. Pak už nám bude ztrpčovat život jedině Stannis."
"Pokud se dá věřit lordu Jasonovi, snaží se domluvit s divokými zpoza Zdi," varoval je velmistr Pycelle.
"Divoši v kožešinách," prohlásil lord Orton. "Lord Stannis musí být vskutku zoufalý, když si hledá takové spojence.
"Zoufalý a pošetilý," souhlasila královna. "Severané divoké nenávidí. Roose Bolton by neměl mít problémy získat je na naši stranu. Pár se jich už připojilo k jeho nemanželskému synovi, aby mu pomohli vyhnat ty proklaté železné muže z Kailinské držby a vyčistit cestu, aby se mohli vrátit lordi Bolton, Okrovec a další. Dokonce i Bílý přístav již rozmýšlí, zda se k nám nepřipojí. Jeho pán souhlasil, že provdá obě svoje vnučky za naše přátele Freye a otevře svůj přístav pro naše lodě."
"Já myslel, že žádné lodě nemáme," podotkl ser Harys zmateně.
"Lord Wyman byl věrným vazalem Eddarda Starka," ozval se velmistr Pycelle. "Dá se takovému muži vůbec důvěřovat?"
Nikomu se nedá důvěřovat. "Je to tlustý starý muž, a vyděšený. V jedné záležitosti nicméně zůstává velmi umíněný. Trvá na tom, že před trůnem nepoklekne, dokud mu nebude navrácen jeho dědic."
"My máme jeho dědice?" zeptal se ser Harys.
"Je na Harrenově, pokud je stále naživu. Vzal jej do zajetí Gregor elegáne." Hora se ke svým vězňům ne vždy choval laskavě, dokonce i k těm, kteří měli cenu tučného výkupného. "Pokud je mrtvý, předpokládám, že budeme muset poslat lordu Wymanovi hlavy těch, kdo jej zabili, společně s naší nejupřímnější omluvou. Pakliže jedna hlava stačila k tomu, aby uchlácholila dornského prince, plný pytel by měl být pro tlustého severana zahaleného v tuleních kůžích více než dostačující."
"Nebude se lord Stannis rovněž snažit získat si spojenectví Bílého přístavu?" zajímal se velmistr Pycelle.
"Och, už se snažil. Lord Wyman přeposlal jeho dopisy nám a odpověděl vyhýbavě. Stannis požaduje meče a stříbro Bílého přístavu, za což nabízí… nu, vlastně nic." Jednoho dne musí zapálit svíci Cizinci za to, že si vzal Renlyho a nechal tu Stannise. Kdyby to bylo naopak, žilo by se jí teď mnohem hůř. "Právě dnes ráno přiletěl další pták. Stannis poslal toho svého cibulového pašeráka, aby v jeho jménu vyjednával s Bílým přístavem. Lord Wyman toho bídáka zavřel do kobky. Ptá se, co s ním má dělat."
"Ať ho pošle sem, abychom ho mohli vyslechnout," navrhl lord Orton. "Ten muž by mohl vědět hodně cenných informací."
"Ať zemře," řekl Qyburn. "Jeho smrt bude pro sever ponaučením, aby věděli, co se stává se zrádci."
"Souhlasím," řekla královna. "Nařídila jsem lordu Wymanovi, aby ho okamžitě nechal zkrátit o hlavu. To by mělo učinit přítrž jakékoli šanci, že by kdy Bílý přístav podporoval Stannise."
"Stannis bude potřebovat jiného pobočníka," poznamenal Aurane Vodský se zachechtáním. "Že by tuřínového rytíře?"
"Tuřínového rytíře?" opáčil ser Harys zmateně. "Co je to za člověka? O někom takovém jsem v životě neslyšel."
Vodský neodpověděl, jen převrátil oči v sloup.
"Co kdyby to pán Bílého přístavu odmítl?" zeptal se lord Orton.
"Neodváží se. Hlava cibulového rytíře je mincí, kterou bude potřebovat, aby vyplatil život svého syna." Cersei se usmála. "Ten tlustý starý blázen byl možná svým způsobem loajální Starkům, jenže teď, když vlci ze Zimohradu vyhynuli -"
"Její Výsost zapomněla na lady Sansu," podotkl Pycelle.
Královna se naježila.
"Na tu malou vlčici jsem rozhodně nezapomněla." Odmítala i jen vyslovit dívčino jméno. "Měla jsem ji zavřít do černé cely jako dceru zrádce, ale já ji místo toho přijala do své domácnosti. Sdílela můj krb a síň, hrála si s mými dětmi. Krmila jsem ji, oblékala jsem ji, snažila jsem se jí vštípit znalosti o světě, a jak se mi odvděčila za moji laskavost? Pomohla zavraždit mého syna. Jestliže najdeme Skřeta, najdeme i lady Sansu. Ještě není mrtvá… ale než s ní skoncuji, ujišťuji vás, že bude zpívat k Cizinci a žebrat o jeho políbení."
Rozhostilo se zaražené ticho. Copak si všichni spolkli jazyky? pomyslela si Cersei podrážděně. V duchu se podivila, proč se vůbec s nějakou radou zatěžuje.
"V každém případě," pokračovala, "je mladší dcera lorda Eddarda u lorda Boltona, a jakmile padne Kailinská držba, bude provdána za jeho syna Ramsayho." Pokud sehraje to děvče svou roli dostatečně přesvědčivě na to, aby dokázalo uplatnit svůj nárok na Zimohrad, žádnému z Boltonů nebude záležet na tom, že je to ve skutečnosti fracek nějakého sluhy, nastrčený Malíčkem. "Jestliže sever musí mít Starka, dáme mu ho." Nechala si od lorda Ortona znovu dolít pohár. "Na Zdi nicméně vyvstal další problém. Bratři Noční hlídky pozbyli rozumu a zvolili si za svého lorda velitele nemanželského syna Neda Starka."
"Sníh, tak se ten chlapec jmenuje," poznamenal Pycelle zcela zbytečně.
"Jednou jsem ho zahlédla na Zimohradu," řekla královna, "třebaže Starkové se ze všech sil snažili schovat jej. Hodně se podobá svému otci." Nemanželské děti jejího manžela také vypadaly jako on, ačkoli Robert měl alespoň tolik slušnosti, že jí je nevodil na oči. Jednou, po té politováníhodné záležitosti s kočkou, začal vyhrožovat, že si ke dvoru přivede jakousi svoji neurozenou nemanželskou dceru. "Dělej, jak myslíš," řekla mu, "ale možná zjistíš, že tohle město není zrovna zdravé prostředí pro dospívající děvče." Modřinu, kterou jí tato slova vysloužila, bylo obtížné ukrýt před

Jaimem, ale o té nemanželské dívce už Robert nikdy nemluvil. Catelyn Tully byla zbabělá myš, jinak by byla Jona Sněha zadusila už v kolébce. Místo toho přenechala tuto odpornou úlohu mně. "Sníh navíc sdílí zálibu lorda Eddarda ve zrádcovství," řekla. "Otec by předal říši Stannisovi. Syn mu dává pozemky a hrady."
"Noční hlídka přísahala, že se nebude na válkách vedených v Sedmi královstvích podílet," připomněl jim velmistr Pycelle. "Po čtyři tisíce let černí bratři tuto tradici dodržovali."
"Až doposud," řekla Cersei. "Ten bastard nám napsal list, v němž stvrzuje, že se Noční hlídka nepřidává na ničí stranu, ovšem jeho činy jeho slova popírají. Poskytl Stannisovi jídlo a přístřeší, a přesto má tu drzost prosit nás o zbraně a muže."
"Ohavnost," prohlásil lord Orton. "Nemůžeme dovolit, aby Noční hlídka spojila své síly se Stannisovými."
"Musíme Jona Starka prohlásit zrádcem a rebelem," souhlasil ser Harys. "Černí bratři jej musí odstranit."
Velmistr Pycelle uvážlivě přikyvoval. "Navrhuji, abychom Černý hrad informovali, že jim nebudeme posílat žádné další muže, dokud nebude Sníh odstraněn."
"Naše nové koráby budou potřebovat veslaře," řekl Aurane Vodský. "Uvědomíme vazaly, že od nynějška mají posílat svoje pytláky a zloděje mně místo na Zeď."
Qyburn se s úsměvem naklonil dopředu. "Noční hlídka nás chrání před žravci a měchohubci. Moji páni, já říkám, že musíme statečným černým bratrům pomoci."
Cersei se na něj ostře podívala. "Co to říkáš?"
"Jen tohle," řekl Qyburn. "Černá hlídka už celé roky prosí o muže. Lord Stannis na jejich prosbu odpověděl. Může si snad král Tommen dovolit zachovat se jinak? Jeho Veličenstvo by mělo poslat na Zeď stovku mužů. Aby na sebe ostentativně oblékli černě, ovšem ve skutečnosti…"
"…aby odstranili Jona Sněha z velitelské pozice," dořekla to za něj Cersei rozradostněně. Já věděla, že dělám dobře, když jej přijímám do své rady. "Ano, přesně tohle uděláme." Zasmála se. Pokud je ten kluk skutečně synem svého otce, nebude mít ani nejmenší podezření. Možná mi dokonce poděkuje, než mu mezi žebra zajede nůž. "Bude to třeba provést opatrně, to je jisté. Zbytek ponechejte na mně, moji páni." Takto se mělo nakládat s nepřítelem: pomocí dýky, ne nějakými prohlášeními. "Dnes jsme odvedli dobrou práci, moji páni. Děkuji vám. Máme tu ještě něco?"
"Ještě jednu poslední věc, Výsosti," odpověděl Aurane Vodský omluvným tónem. "Váhám, když mám obírat radu o čas takovými maličkostmi, ale poslední dobou slýchám v docích podivné řeči. Námořníci z východu. Mluví o dracích…"
"…a mantikorech a vousatých hydrách?" Cersei se uchechtla. "Přijď za mnou, až se doslechneš nějaké řeči o trpaslících, můj pane." Vstala, což byl signál, že zasedání rady skončilo.
Když vyšla Cersei ze sněmovních síní, vanul bouřlivý podzimní vítr a zvony Baelorova septa na druhém konci města stále pěly svoji smuteční píseň. Na nádvoří útočily proti sobě navzájem meči a štíty dvě desítky rytířů, dodávaly k hluku. Ser Boros doprovodil královnu zpátky do jejích komnat, kde našla paní Dobrovětrskou chichotající se s Jocelyn a Dorcas. "Co vás tak pobavilo?" zeptala se.
"Rudovínovic dvojčata," odpověděla Taena. "Oba se zamilovali do lady Margaery. Vždycky se mezi sebou hádali, kdo bude příštím pánem Stromoviny. Ted chtějí oba vstoupit do Královské gardy, jen aby byli nablízku své malé královně."
"Rudovínové měli vždycky víc pih než rozumu." Bylo však užitečné tohle vědět. Kdyby byli Hrůzák nebo Slinták přistiženi v posteli s Margaery… Cersei si pomyslela, zda má královna ráda pihy. "Dorcas, sežeň mi sera Osneyho Černokotlého."
Dorcas se začervenala. "Jak poroučíte."
Když byla dívka pryč, Taena Dobrovětrská se zeptala: "Proč tak zrudla?"
"Láska." Nyní bylo na Cersei, aby se dala do smíchu. "Zamilovala se do našeho sera Osneyho." Byl to nejmladší z bratrů Černokotlých, ten hladce oholený. Třebaže měl stejné černé vlasy, skobovitý nos a nenucený úsměv jako jeho bratr Osmund, na jedné tváři měl tři dlouhé škrábance, památku na jednu z Tyrionových děvek. "Myslím, že se jí líbí ty jeho jizvy."
Lady Taeně šibalsky zasvítily oči. "Přesně tak. Jizvy činí muže nebezpečným, a nebezpečí je vzrušující."
"Ty mne šokuješ, má paní," řekla královna škádlivým tónem. "Pokud tě tak vzrušuje nebezpečí, proč ses provdala za lorda Ortona? Pravda, všichni jej máme rádi, ale přesto…" Petyr kdysi poznamenal, že roh hojnosti, který měl ve znaku rod Dobrovětrských, se k lordu Ortonovi obdivuhodně hodí, protože má vlasy barvy mrkve, nos baňatý jako řípa a místo rozumu hrachovou kaši.
Taena se zasmála. "Můj pán je spíš bohatý než nebezpečný, tím je to. Přesto… doufám, že si o mně Její Výsost nebude myslet nic špatného, ale nepřišla jsem do Ortonovy postele úplně jako panna."
Vy ve Svobodných městech jste všechny děvky, viď? Dobře, že to věděla, jednoho dne to třeba bude moci využít. "A kdo byl prosím onen milenec tak… plný nebezpečí?"
Taenina olivová pleť ještě ztmavla, jak se začervenala. "Och, o tom bych raději mluvit neměla. Její Výsost ale moje tajemství neprozradí, že ne?"
"Muži mají své jizvy, ženy zase tajemství." Cersei ji políbila na tvář. Však já z tebe jeho jméno dostanu, a to brzy.
Když se vrátila Dorcas se sérem Osneym Černokotlým, královna svoje dámy propustila. "Pojď a posaď se u okna, sere Osney. Dáš si se mnou pohár vína?" Sama mu je nalila. "Tvůj plášť je rozedraný. Mám v úmyslu opatřit ti nový."
"Cože, bílý? Kdo zemřel?"
"Zatím nikdo," odpověděla královna. "Ty by sis přál připojit se ke svému bratrovi Osmundovi v naší Královské gardě?"
"Já bych raději byl v královnině gardě, nechať se Její Výsosti zlíbí." Když se Osney zasmál, tváře mu znachověly. Cersei mu přejela prsty po tváři. "Máš troufalý jazyk, pane. Ještě mne přiměješ zapomenout na dobré vychování."

"To by bylo dobře." Ser Osney ji chytil za ruku a začal jí vášnivě líbat prsty. "Moje nádherná královno."
"Myslím, žejsi prostopášný muž," zašeptala královna, "a žádný opravdový rytíř." Nechala ho, aby se dotkl přes látku šatů jejích prsou. "Stačí."
"Nestačí. Chci vás."
"Už jsi mne měl."
"Jen jednou." Znovu ji popadl ze levé ňadro a neobratně je zmáčkl, což jí připomnělo Roberta.
"Jedna dobrá noc pro jednoho dobrého rytíře. Prokázal jsi mi hrdinskou službu a dostal jsi svou odměnu." Cersei přejížděla prsty po jeho tkanicích. Cítila přes kalhoty, jak mu tuhne přirození. "Co to bylo za nového koně, co jsi na něm včera jezdil po nádvoří?"
"Ten černý hřebec? Dar od mého bratra Osfryda. Říkám mu Půlnoc."
Jak nádherně originální. "Pěkný kůň do bitvy. Ovšem já bych řekla, že neexistuje nic, co by se dalo srovnat s jízdou na čilé mladé klisničce." Usmála se na něj a lehce mu stiskla úd. "Pověz mi pravdu. Myslíš si, že je naše malá královna krásná?"
Ser Osney se od ní odtáhl, najednou obezřetný. "Myslím, že ano. Na dívku. Já mám raději dospělé ženy."
"A proč ne obojí?" zašeptala. "Utrhni pro mne tu malou růžičku, a uvidíš, jak umím být vděčná."
"Malou… Její Výsost myslí Margaery?" Ozdoba sera Osneyho v jeho kalhotách náhle zvadla. "Je to králova manželka. Nežil náhodou kdysi jeden příslušník Královské gardy, který přišel o hlavu kvůli tomu, že spal s královnou?"
"To bylo dávno." Byla to králova milenka, ne jeho manželka, a jeho hlava nebyla jediné, oč přišel. Aegon jej rozkrájel na kousky a tu ženu přiměl, aby se na to dívala. Cersei však nechtěla, aby se Osney zabýval takovými prastarými nepříjemnostmi. "Tommen není Aegon Nehodný. Neměj strach, udělá, co mu přikážu. Jde mi o to, aby přišla o hlavu Margaery, ne ty."
To jej přimělo zamyslet se. "O své panenství, myslíte?"
"O to taky. Za předpokladu, že je vůbec ještě panna." Znovu přejela prsty po jeho jizvách. "Nebo se bojíš, že by Margaery na tvoje… mužské kouzlo nereagovala?"
Osney se zatvářil ublíženě. "Má mě docela ráda. Ty její sestřenice si mě pořád dobírají kvůli mému nosu. Jak je velký a tak. Když s tím Megga začala posledně, Margaery jim poručila, aby toho nechaly, a řekla, že mám pohlednou tvář."
"No tak vidíš."
"To vidím," souhlasil muž pochybovačným tónem, "jenže co uvidím, jestli ona… jestli já… poté co…?"
"…spácháte ten čin?" Cersei se na něho uštěpačně usmála. "Vyspat se s královnou je zrada. Tommen by neměl jinou možnost než tě poslat na Zeď."
"Na Zeď?" vyjekl zděšeně.
Měla co dělat, aby se nedala do smíchu. Ne, raději ne. Muži nesnášejí, když se jim někdo směje. "Černý plášť by ti šel k očím a k těm tvým černým vlasům."
"Ze Zdi se ještě nikdo nevrátil."
"Ty se vrátíš. Jediné, co musíš udělat, je zabít toho kluka."
"Jakého kluka?"
"Bastarda, který se spolčil se Stannisem. Je mladý a nezkušený, a ty jsi zabil stovku mužů."
Černokotlý měl strach, cítila to z něj, ale byl příliš hrdý, než aby se jím nechal zotročit. Všichni muži jsou stejní. "Zabil jsem víc chlapců, než bych dokázal spočítat," začal se holedbat. "Jakmile bude ten hoch mrtvý, omilostní mne král?"
"Ano, a ještě tě povýší do šlechtického stavu." Pokud tě nejdřív nepověsí Sněhoví bratři. "Královna musí mít milence. Takového, co nezná strach."
"Lord Černokotlý?" Přes jeho tvář se pomalu rozprostřel úsměv a jeho jizvy zrudly. "Ano, líbí se mi, jak to zní. Lord Černokotlý…" Po chvíli se zamračil. "Na Zdi je zima."
"A já jsem horká." Cersei mu položila paže kolem krku. "Vyspi se s dívkou a zabij chlapce a jsem tvá. Máš na to odvahu?"
Osney přemýšlel jen okamžik, než přikývl. "Jsem váš člověk."
"To jsi, pane." Políbila ho a nechala jej chvíli ochutnat svůj jazyk, než se od něj odtrhla. "To by prozatím stačilo. Zbytek musí počkat. Bude se ti o mně dnes v noci zdát?"
"Ano," vydechl ochraptěle.
"A až budeš v posteli s naší pannou Margaery?" zeptala se jej škádlivě. "Až budeš v ní, budeš si představovat, že to děláš se mnou?"
"Budu," přísahal Osney Černokotlý.
"Dobrá."
Jakmile odešel, Cersei si k sobě zavolala Jocelyn, aby jí vykartáčovala vlasy, zatímco sama si zula topánky a protáhla se jako kočka. Pro tohle jsem byla stvořená, řekla si v duchu. Byla to čirá elegance takového počínání, co ji na tom těšilo nejvíc. Dokonce ani Mace Tyrell by se neodvážil obhajovat svoji drahou dceru, kdyby byla přistižena při činu s takovým, jako je Osney Čemokotlý, a ani Stannis Baratheon, ani Jon Sníh by neměli důvod divit se, proč byl ser Osney poslán na Zeď. Postarala by se o to, aby to byl ser Osmund, kdo svého bratra s královničkou přistihne; tímto způsobem by pak bylo nemožné jakkoli zpochybňovat loajalitu druhých dvou Černokotlých. Kdyby mne teď viděl otec, už by tak pohotově nemluvil o tom, že bych se měla znovu provdat. Škoda že už je mrtvý. On a Robert, Jon Arryn, Ned Stark, Renly Baratheon, všichni mrtví. Jen Tyrion ještě zůstává, ale ne nadlouho.
Toho večera si královna nechala zavolat do své ložnice lady Taenu. "Dáš si se mnou pohár vína?" zeptala se jí.
"Jen malý." Myřanka se zasmála. "Velký."
"Chci, abys ráno navštívila moji snachu," řekla Cersei, zatímco ji Dorcas připravovala k odchodu na lože.

"Lady Margaery je vždycky šiastná, když mne vidí."
"Já vím." Královna si nemohla nevšimnout oslovení, jaké Taena užívala, když hovořila o Tommenově mladé manželce.
"Pověz jí, že jsem poslala sedm voskovic do Baelorova septa, na památku našeho drahého nejvyššího septona."
Taena se zasmála. "Pokud ano, ona tam pošle sedmdesát sedm svící, abyste ji v žalu nepřekonala."
"Já bych se velmi zlobila, kdyby to neudělala," řekla královna s úsměvem. "Řekni jí rovněž, že má tajného ctitele, rytíře tak okouzleného její krásou, že nemůže v noci spát."
"Mohla bych se Její Výsosti zeptat, který je to rytíř?" V Taeninych velkých černých očích se uličnicky zablesklo. "Že by to byl ser Osney?"
"Možná," přitakala královna, "ale neříkej jeho jméno otevřeně. Nechej ji, aby je z tebe vymámila. Uděláš to?"
"Když vás to potěší. A to je jediné, co si přeji, Výsosti."
Venku se zvedal chladný vítr. Zůstaly vzhůru dlouho do noci, popíjely stromovinské zlaté a vyprávěly si navzájem příběhy. Taena se docela opila a Cersei se podařilo dostat z ní jméno jejího tajného milence. Byl to jistý myrský námořní kapitán, napůl pirát, s černými vlasy až na ramena a jizvou, která mu běžela přes tvář od brady až k uchu.
"Stokrát jsem mu řekla ne, a on říkal ano," svěřila se jí žena, "dokud jsem nakonec také neřekla ano. Nebyl to muž, kterého by šlo odmítnout."
"I já takové znám," řekla královna s trpkým úsměvem.
"Její Výsost také někdy poznala takového muže?"
"Roberta," zalhala, a myslela přitom na Jaimeho.
A přesto, když pak zavřela oči, byl to její druhý bratr, o kom se jí zdálo, a ti tři ubozí blázni, s nimiž začala svůj den. Ve snu to byla Tyrionova hlava, co jí přinesli v pytli. Nechala ji pobronzovat a uložila ji do svého nočníku.

ŽELEZNÝ KAPITÁN

ítr vanul od severu, zatímco Železné vítězství obeplouvalo mys a vplouvalo do svatého zálivu zvaného Naggova kolébka.
Viktarion se na přídi připojil k Nutovi Holiči. Před nimi vyrůstalo posvátné pobřeží Starého Wyku a travnatý kopec nad ním, kde se ze země zvedala Naggova žebra, která vypadala jako kmeny velkých bílých stromů, široká jako stěžně válečného korábu a dvakrát tak vysoká.
Kosti Síně Šedého krále. Viktarion vnímal kouzlo vyzařující z toho místa. "Pod těmito kostmi stál Balon, když prohlásil sám sebe králem," vzpomínal. "Přísahal, že pro nás získá zpátky naše svobody, a Tarle Třikráte utopený mu posadil na hlavu korunu z naplaveného dříví. ‚BALON!' volali. ‚BALON! KRÁL BALON!'"
"Tvé jméno budou provolávat stejně hlasitě," řekl Nutě.
Viktarion přikývl, třebaže Holičovu jistotu nesdílel. Balon měl tři syny a také dceru, kterou velmi miloval.
Tolik řekl i svým kapitánům v Kailinské držbě, když na něj poprvé začali naléhat, aby si pro sebe nárokoval Mořskokamenný trůn. "Balonovi synové jsou mrtví," namítl Rudý Ralf Kamenodomský, "a Aša je žena. Byl jsi silnou pravou rukou svého bratra, a právě ty musíš zvednout meč, který nechal upadnout." Když jim Viktarion připomněl, že mu Balon nařídil, aby bránil Držbu proti severanům, Ralf Děrovec řekl: "Vlci jsou poraženi, pane. Jaký bude užitek z toho, když získáme tuto bažinu a přijdeme o ostrovy?" A Ralf Kulhavec dodal: "Vraní oko byl velmi dlouho pryč. Nezná nás."
Euron Greyjoy, král Ostrovů a severu. Ta myšlenka probudila starou vášeň v jeho srdci, a přesto…
"Slova jsou vítr," řekl jim Viktarion, "a jediný dobrý vítr je ten, který nám duje do plachet. Chcete snad, abych bojoval proti Vranímu oku? Bratr proti bratrovi, železní proti železným?" Euron byl stále jeho starší bratr, bez ohledu na to, kolik zlé krve mezi nimi bylo. Žádný člověk není tak prokletý jako ten, jenž zabije svého příbuzného.
Když ale přišel vzkaz od Mokrovlasa, který všechny svolával na královolbu, všechno se změnilo. Aeron promlouvá hlasem Potopeného boha, připomněl si Viktarion v duchu, a pokud je vůlí Potopeného boha, abych seděl na Mořskokamenném trůnu já… Příštího dne svěřil velení nad Kailinskou držbou Ralfu Děrovci a vyrazil po souši k Horké řece, kde kotvila mezi vrbami a rákosím Železná flotila. Rozbouřená moře a nestálé větry jej zdržely, ale přišel jen o jednu loď a nyní byl bezpečně doma.
Hoře a Železná msta byly blízko za nimi, když Železné vítězství míjelo výběžek. Za nimi pluly Tvrdá ruka, Železný vítr, Šedý duch, Lord Quellon, Lord Vickon, Lord Dagon a ostatní, devět desetin Železné flotily, plavící se na večerním přílivu v nepravidelné řadě, která se táhla dlouhé lígy dozadu. Pohled na jejich plachty naplnil Viktariona spokojeností. Žádný muž nikdy nemiloval svoje ženy tak, jako miloval lord kapitán svoje lodě.
Podél posvátného pobřeží Starého Wyku, kam až oko dohlédlo, kotvily válečné lodě, jejichž stěžně čněly k obloze jako kopí. Na hlubší vodě viděl kořist: kogy, karaky a válečné koráby ukořistěné při nájezdech nebo ve válce, příliš velké, než aby mohly připlout blíž k pobřeží. Od přídě k zádi a na stěžních vlály známé praporce.
Nutě Holič pozoroval přimhouřenýma očima pobřeží. "Je tamhleto Mořská píseň lorda Drsnořádského?" Holič byl podsaditý muž s nohama do "o" a dlouhými pažemi, ale oči už neměl tak bystré jako zamlada. V těch dnech uměl vrhat sekeru tak dobře, že muži říkali, že jí dokázal člověka oholit.
"Ano, Mořská píseň." Zdálo se, že Rodrik Ctec pro jednou opustil své knihy. "A tamhle je Hromovládce starého Bubnovského s Nočním letcem Černopřílivského vedle něj." Viktarion měl pořád stejně bystré oči jako kdysi. Poznal je dokonce i se svinutými plachtami a ochable visícími praporci, jak se ostatně příslušelo lordu kapitánovi Železné flotily.
"Také Stříbroploutev. Nějaký příbuzný lorda Sawana." Vraní oko pána Lahvovce utopil, jak Viktarion slyšel, a jeho dědic zemřel v Kailinské držbě, ale Lahvovec měl i bratry a také další syny. Kolik? Čtyři? Ne, pět, a žádný z nich nemá

důvod mít Vraní oko v lásce.
A pak ji uviděl: galéru s jediným stěžněm, štíhlou a nízkou, s temně rudým trupem. Její plachty, nyní svinuté, byly černé jako bezhvězdná obloha. Dokonce i zakotvená vypadala Tichost krutá a rychlá zároveň. Na její přídi byla černá železná panna s vystřenou rukou. Pás měla štíhlý, ňadra vysoko posazená a pyšná, nohy dlouhé a půvabně tvarované. Na hlavě měla větrem rozevlátou hřívu černých železných vlasů a její oči byly z říčních perel, ale neměla ústa.
Viktarion sevřel ruce v pěst. Ubil těmi pěstmi čtyři muže k smrti, a také jednu ženu. Třebaže byly jeho vlasy prokvetlé šedí, byl stále stejně silný jako vždycky, s širokou býčí hrudí a chlapecky plochým břichem. Vrah příbuzného je prokletý v očích bohů a lidí, připomněl mu Balon v den, kdy poslal Vraní oko na moře.
"Je tady," řekl Viktarion Holiči. "Spusťte plachtu. Dál budeme pokračovat za pomoci vesel. Nahá Hoři a Železné mstě, aby zůstaly stát mezi Tichostí a mořem. Zbytek flotily popluje do zálivu. Nikdo neopustí loď, dokud tak nepřikážu, člověk ani havran."
Muži na břehu zpozorovali jejich plachty. Přes záliv k nim doléhaly výkřiky, jak přátelé a příbuzní volali na pozdrav. Ovšem ne z Tichosti. Nesourodá směsice němých zrůd na její palubě nepromluvila ani slovo, když Železné vítězství proplouvalo kolem. Zírali na něj muži černí jako dehet a jiní zakrslí a chlupatí jako opice ze Sothorosu. Obludy, pomyslel si Viktarion.
Vyhodili kotvu dvacet yardů od Tichosti. "Spusťte člun. Půjdu na břeh." Připnul si meč, zatímco veslaři zaujímali svá místa; meč měl pověšený na jednom boku, dlouhou dýku na druhém. Nutě Holič mu přehodil kolem ramen a zapnul jeho kapitánský plášť. Byl vyroben z devíti vrstev zlatého brokátu, sešitých do tvaru krakatice Greyjoyů, s chapadly splývajícími mu až k botam. Pod ním měl těžkou šedou kroužkovou zbroj oblečenou na vařené černé kůži. V Kailinské držbě si zvykl nosit zbroj ve dne v noci. Otlačená ramena a bolavá záda se daly snést snáz než krvavé vnitřnosti. Stačilo, aby otrávené šípy těch ďáblů z bažin člověka jen škrábly, a o pár hodin později se začal svíjet a řvát, zatímco mu život stékal po nohou v rudých a hnědých proudech. Ať už získá Mořskokamenný trůn kdokoli, s těmi bažináři zatočím.
Nasadil si vysokou černou přilbici vykovanou do tvaru železné krakatice, jejíž chapadla obtáčela jeho tváře a setkávala se pod jeho bradou. Do té doby byl člun připravený. "Svěřuji truhlice do tvého opatrování," řekl Nutovi, když přelézal bočnici. "Postarej se, aby byly dobře střeženy." Na těch truhlicích hodně záleželo.
"Jak poroučíš, Výsosti."
Viktarion mu odpověděl se zamračením. "Ještě králem nejsem." Slezl do člunu.
Aeron Mokrovlas jej očekával v přílivu, měchy s vodou přehozené přes rameno. Kněz byl vysoký a hubený, třebaže menší než Viktarion. Nos mu čněl z kostnatého obličeje jako žraloci ploutev a oči měl železné. Vous mu sahal až k pasu a propletené provazce vlasů mu při každém poryvu větru pleskaly vzadu do nohou. "Bratře," řekl, zatímco vlny se rozbíjely bílé a studené kolem jejich kotníků, "co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít."
"Ale vstane znovu, tvrdší a silnější." Viktarion si sundal přilbici a poklekl. Voda mu natekla do bot a zmáčela mu kalhoty, když mu Aeron lil proud slané mořské vody po čele. A tak se modlili.
"Kde je náš bratr Vraní oko?" zeptal se lord kapitán Aerona Mokrovlasa, jakmile byli s modlitbami hotovi.
"V tom velkém stanu ze zlatého brokátu, odkud se ozývá ten největší hluk. Obklopuje se bezbožnými muži a zrůdami, horšími než předtím. Krev našeho otce se v něm zkazila."
"Krev naší matky rovněž." Viktarion by rozhodně nehovořil o vraždě příbuzného zde na tomto božím místě pod kostmi Naggy a Síní Šedého krále, ale mnoho nocí snil o tom, že vrazí obrněnou pěst do Euronova usmívajícího se obličeje, dokud maso nepukne a nevyteče krev, rudá a nespoutaná. Nesmím. Dal jsem Balonovi svoje slovo. "Dostavili se všichni?" zeptal se svého bratra kněze.
"Všichni, na nichž záleží. Kapitáni a králové." Na Železných ostrovech byli všichni jedno a totéž, protože každý kapitán byl králem na své palubě a každý král musel být kapitánem. "Máš v úmyslu zabrat si pro sebe korunu našeho otce?"
Viktarion si představil sám sebe sedícího na Mořskokamenném trůnu. "Bude-li to vůle Potopeného boha."
"Vlny promluví," řekl Aeron Mokrovlas, když se od něj odvracel. "Naslouchej vlnám, bratře."
"Ano." Napadlo jej, jak by jeho jméno znělo šeptané vlnami a provolávané kapitány a králi. Pokud by měl ten pohár připadnout mně, neodmítnu jej.
Shromáždil se kolem něj dav, aby jej přivítali, popřáli mu vše nejlepší a získali si jeho přízeň. Viktarion viděl muže ze všech ostrovů: Černopřílivské, Snědé, Kosatkodřevské, Kamenostromské, Rumpálské a mnoho dalších. Dostavili se všichni Dobrobratrští, ti ze Starého Wyku, z Velkého Wyku i z Kosatkohory. Byli tam i Tresskové, třebaže těmi každý slušný člověk opovrhoval. Skromní Pastýřští, Tkalcovští a Kopřivovští se tísnili vedle mužů z prastarých hrdých rodů; dokonce i pokorní Pokorní, krev nevolníků a solných žen. Na záda mu poklepal jeden Křídlomarský a Ráhnovec mu vtiskl do rukou vinný měch. Zhluboka se napil, otřel si ústa a dovolil jim odnést jej ke svým varným ohňům, aby naslouchal jejich hovorům o válce, korunách a drancování a o slávě a svobodě jeho vlády.
Toho večera vztyčili muži z Železné flotily nad čárou přílivu velký stan z plachtoviny, aby mohl Viktarion pohostit půl stovky slavných kapitánů pečeným kůzlečím, nasolenou treskou a raky. Aeron také přišel. Jedl rybu a pil vodu, zatímco kapitáni vypili tolik piva, že by na něm mohla plavat celá Železná flotila. Mnozí mu přislíbili své hlasy: Fraelegg Silný, chytrý Alvyn Bystrý, hrbatý Hotho Drsnořádský. Hotho mu nabídl svoji dceru za královnu. "Nemám se ženami štěstí," namítl Viktarion. Jeho první žena zemřela na porodním loži, porodila mu mrtvou dceru. Druhá onemocněla neštovicemi. A jeho třetí…
"Král musí mít dědice," nedal se odbýt Hotho. "Vraní oko přivádí ukázat před královolbu tři syny."
"Bastardy a zrůdy. Jak stará je ta tvoje dcera?"
"Dvanáct," odpověděl Hotho. "Pěkná a plodná, již měla krvácení, vlasy má v barvě medu. Prsa má zatím malá, ale má dobré boky. Vyvedla se spíš po své matce než po mně."

Viktarion věděl, že tím chce říct, že děvče není hrbaté. Když se však snažil představit si ji, viděl jen ženu, kterou zabil. Vzlykl pokaždé, když ji udeřil, a potom ji odnesl dolů na skaliska, aby ji dal krabům. "Rád se na to děvče podívám, jakmile budu korunován," řekl. Právě v tolik Hotho doufal, a tak se mohl spokojeně odbelhat.
To zavděčit se Baeloru Černopřílivovi bylo mnohem obtížnější. Seděl vedle Viktarionova lokte v tunice z beránčí vlny černošedé barvy, hladce oholený a pohledný. Plášť měl ze soboliny, sepnutý na rameni stříbrnou sedmicípou hvězdou. Osm let byl rukojmím ve Starém městě a vrátil se jako vyznavač sedmi bohů zelených krajin. "Balon byl šílenec. Aeron je ještě šílenější a Euron je nejšílenější ze všech," řekl lord Baelor. "A co ty, pane kapitáne? Když vykřiknu tvoje jméno, učiníš konec téhle šílené válce?"
Viktarion se zamračil. "Ty bys chtěl, abych ohnul koleno?"
"Kdyby to bylo třeba, tak ano. Sami proti Západozemí stát nemůžeme. To dokázal k našemu zármutku už král Robert. Balon říkal, že by za svobodu zaplatil železnou cenu, jenže naše ženy koupily Balonovi korunu prázdnými postelemi. Moje matka byla jedna z nich. Starý způsob je mrtvý."
"Co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít, ale vstane znovu tvrdší a silnější. Za sto let budou lidé o Balonovi Chrabrém zpívat."
"Říkej mu raději Balon Vdovotvůrce. Rád vyměním tu jeho svobodu za otce. Máš snad nějakého, co bys mi dal?" Když Viktarion neodpověděl, Černopříliv si jen odfrkl a odešel od něj.
Ve stanu bylo stále větší horko a dusno. Dva ze synů Gorolda Dobrobratrského se spolu na stole přetlačovali; Will Pokorný prohrál sázku a musel sníst svoji botu; Malý Lenoles Snědý hrál na skřipky, zatímco Romny Tkadlec zpíval "Krvavý pohár", "Ocelový déšť" a další nájezdnické písně. Qarl Panna a Eldred Tresska tančili prstový tanec. Když jeden z Eldredových prstů přistál ve vinném poháru Ralfa Kulhavce, zvedla se vlna smíchu.
Mezi smějícími se byla žena. Viktarion vstal a uviděl ji vedle stanové plenty, kde cosi šeptala do ucha Qarlovi Panně, což ho taky rozesmálo. Doufal, že nebude takový blázen, že sem přijde, a přesto mu pohled na ni vyčaroval úsměv na tváři. "Ašo," zvolal velitelským hlasem. "Neteři."
Přišla k němu, štíhlá a pružná ve vysokých botách z kůže potřísněné mořskou vodou, zelených vlněných kamaších, hnědé prošívané tunice a kožené vestě bez rukávů, napůl rozšněrované. "Strýčku." Aša byla na ženu vysoká, a přesto si musela stoupnout na špičky, aby ho mohla políbit. "Tak ráda tě vidím na své královnovolbě."
"Královnovolbě?" zasmál se Viktarion. "Jsi opilá, neteři? Posaď se. Tvůj Černý vítr jsem u břehu neviděl."
"Zakotvila jsem jej pod hradem Norna Dobrobratrského a přijela jsem přes ostrov." Posadila se na stoličku a bez optání se napila z vinného poháru Nuta Holiče. Nutě proti tomu nic neměl; opilý usnul už před nějakým časem. "Kdo je teď v Držbě?"
"Ralf Děrovec. Teď, když je Mladý vlk mrtvý, obtěžují nás už jen ti bažinářští ďáblové."
"Starkové nebyli jediní seveřané. Železný trůn jmenoval strážcem severu lorda z Hrůzova."
"Chceš mne poučovat o umění válčit? Bojoval jsem v bitvách, když tys ještě sála mléko své matky."
"A také jsi bitvy prohrával." Aša se napila vína.
Viktarionovi se nelíbilo, že mu připomíná Krásný ostrov. "Každý muž by měl prohrát v mládí bitvu, aby pak žádnou neprohrál, až bude starý. Doufám, že jsi sem nepřijela proto, aby ses dovolávala nároku na trůn."
Poškádlila jej úsměvem. "A co když ano?"
"Jsou muži, kteří si tě pamatují jakou malou holčičku, dovádějící bez šatiček v moři a hrající si se svou panenkou."
"Hrála jsem si také se sekerami."
"To ano," musel připustit, "jenže žena potřebuje manžela, ne korunu. Až budu králem, dám ti nějakého."
"Můj strýčínek je na mě tak laskavý. Mám ti také najít pěknou ženu, až já budu královnou?"
"Nemám u žen štěstí. Jak dlouho jsi tady?"
"Dost dlouho, abych viděla, co strýček Mokrovlas způsobil. Bubnovští mají v úmyslu nárokovat si trůn a Tarle Třikráte utopěný se nechal slyšet, že pravým dědicem černé linie je Maron Křídlomarský."
"Králem musí být krakatice."
"Vraní oko je krakatice. Starší bratr má přednost před mladším." Aša se naklonila blíž. "Jenže já jsem dítě z Balonova těla, takže jsem před vámi oběma. Poslouchej mne, strýčínku…"
Tehdy se rozhostilo náhlé ticho. Zpěv ustal. Malý Lenoles Snědý spustil svoje skřipky, muži odvrátili hlavy. Dokonce i třeskot talířů a nožů odezněl.
Do hodovního stanu vstoupil tucet nově příchozích. Viktarion uviděl Křivotvář Jona Bahnovce, Torwolda Hnědozuba, levorukého Lukase Tressku. Germund Lahvovec si zkřížil ruce na hrudi pokryté pozlaceným hradním plátem, který sundal z jednoho lannisterského kapitána během Balonový první rebelie. Vedle něj stál Kosadřevský z Kosatkohory. Za nimi byli Kamenoruký, Quellon Pokorný a Rudý Veslař s divokými vlasy zapletenými do copů. Také Ralf Pastýř a Ralf z Panského přístavu a Oarl Nevolník.
A Vraní oko, Euron Greyjoy.
Vůbec se nezměnil, pomyslel si Viktarion. Vypadá úplně stejně jako v den, kdy se mi vysmál a odešel. Euron byl nejpohlednější ze synů lorda Quellona, a ani tři roky exilu na tom nic nezměnily. Vlasy měl stále černé jako půlnoční moře, bez jediného bílého pramínku, a jeho tvář byla pod úpravným tmavým vousem stále hladká a bledá. Přes levé oko měl kousek černé kůže, ale to pravé měl modré jako letní den.
Jeho smějící se oko, pomyslel si Viktarion. "Vraní oko," řekl.
"Král Vraní oko, bratře." Euron se usmál. Jeho rty vypadaly ve světle lampy velmi tmavé, jakoby zhmožděné, a modré. "Nebudeme mít jiného krále než toho, který vzejde z této královolby." Mokrovlas vstal. "Na Mořskokamenném trůnu -"
"- nesmí sedět bezbožný muž, ano." Euron se rozhlédl po stanu. "Abych pravdu řekl, poslední dobou jsem sedával na Mořskokamenném trůnu docela často. Nic proti tomu neměl." Jeho smějící se oko se lesklo. "Kdo toho ví o bozích víc

než já? O koňských bozích a ohňových bozích a bozích ze zlata s očima z drahých kamenů, bozích vyřezaných z cedrového dřeva, vytesaných do hor, bozích z čirého vzduchu… Znám je všechny. Viděl jsem jejich vyznavače věnčit je květinami a prolévat v jejich jménu krev koz, býků a dětí. A slyšel jsem modlitby v půl stovce různých jazyků. Uzdravte moji odumřelou nohu, ať mne ta dívka miluje, dejte mi zdravého syna. Zachraňte mne, pomozte mi, učiňte mne bohatým… ochraňujte mne! Ochraňujte mne před mými nepřáteli, ochraňujte mne před temnotou, ochraňujte mne před kraby v mém břiše, před koňskými pány, před otrokáři, před žoldáky u mých dveří. Ochraňujte mne před Tichostí.
Zasmál. "Bezbožný! Proboha, Aerone, já jsem ten nejbohabojnější člověk, jaký kdy zvedl plachty! Ty sloužíš jednomu bohu, Mokrovlase, ale já sloužil deseti tisícům. Od Ibu po Ašaj, když lidé vidí moje plachty, tak se modlí."
Kněz zvedl kostnatý prst. "Modlí se ke stromům a zlatým sochám, k ohavnostem s kozí hlavou. Všechno jsou to falešní bohové…"
"Přesně tak," přitakal Euron, "a pro tento hřích je zabíjím. Prolévám jejich krev do moře a oplodňuji jejich ženy svým semenem. Ti jejich malí bohové mne nemohou zastavit, takže jsou to zjevně bohové falešní. Jsem zbožnější než dokonce ty sám, Aerone. Možná bys to měl být ty, kdo přede mnou poklekne, abych mu dal požehnání."
Rudý veslař se hlasitě zasmál a ostatní následovali jeho příkladu.
"Blázni," řekl kněz. "Blázni, otroci a slepci, tohle jste. Copak nevidíte, co stojí před vámi?"
"Král," odpověděl Ouellon Pokorný.
Mokrovlas si odplivl a vyšel ze stanu do noci.
Když byl pryč, Vraní oko stočil svoje usmívající se oko k Viktarionovi. "Pane kapitáne, nemáš pozdravení pro bratra, který byl tak dlouho pryč? Ani ty, Ašo? Jak se vede tvé paní matce?"
"Špatně," odpověděla Aša. "Jakýsi člověk z ní udělal vdovu."
Euron pokrčil rameny. "Já slyšel, že to byl Bouřlivý bůh, kdo smetl Balona na setkání se smrtí. Kdo byl ten člověk, který ho zabil? Pověz mi jeho jméno, neteři, abych na něm mohl sám vykonat pomstu."
Aša vstala. "Znáš jeho jméno stejně dobře jako já. Tři roky jsi byl pryč, a pak se náhle tvá Tichost vrátí v den smrti mého otce."
"Obviňuješ mne snad?" zeptal se Euron mírným hlasem.
"A měla bych?" Příkrost Ašina hlasu přiměla Viktariona zamračit se. Bylo nebezpečné mluvit takto s Vraním okem, přestože se jeho usmívající se oko lesklo pobavením.
"Poroučím větrům?" zeptal se Vraní oko svých věrných.
"Ne, Veličenstvo," odpověděl Kosatkodřevský z Kosatkohory.
"Žádný člověk neporoučí větrům," přitakal Germund Lahvovec.
"Kéž bys to tak dokázal," dodal Rudý veslař. "Pak by ses mohl plavit, kam bys chtěl, a nikdy by tě nezastihlo bezvětří."
"Tady to slyšíš, z úst tří chrabrých mužů," řekl Euron. "Tichost byla na moři, když Balon zemřel. Jestliže pochybuješ o slovu svého strýce, dovolím ti vyzpovídat svoji posádku."
"Posádku němých? Ano, to by mi tak bylo k užitku."
"Tobě by byl k užitku především manžel." Euron se opět otočil ke svým druhům. "Torwolde, nějak jsem zapomněl, ty máš ženu?"
"Jen jednu." Torwold Hnědozub se zasmál a ukázal, jak přišel ke svému jménu.
"Já nejsem ženatý," ozval se Levoruký Lukas Tresska.
"A z dobrého důvodu," odsekla Aša. "Všechny žerty Tresskovými opovrhují. Nedívej se na mě tak zkormouceně, Lukasi. Pořád ještě máš tu svoji slavnou ruku." Zapumpovala pěstí.
Tresska se začal vztekat, dokud mu Vraní oko nepoložil ruku na hrudník. "To nebylo zdvořilé, Ašo. Vždyť jsi ho ranila do srdce."
"Snazší než ho ranit do ptáka. Vrhám sekeru stejně dobře jako kterýkoli muž, ovšem když je cíl tak maličký…"
"Ta holka zapomíná na dobré vychování," řekl Křivotvář Jon Bahnovec. "Balon jí vtloukl do hlavy, že je muž."
"Tvůj otec se dopustil stejné chyby u tebe," odsekla Aša.
"Dej ji mně, Eurone," navrhl Rudýveslař. "Naplácám jí, dokud nebude mít zadek rudý jako moje vlasy."
"Jen si to pojď zkusit," řekla Aša, "a pak ti budou říkat Rudý eunuch." V ruce měla vrhací sekeru. Vyhodila ji do vzduchu a obratně ji chytila. "Toto je můj manžel, strýčínku. Jakýkoli muž, co by mě chtěl, musel by si to vyříkat nejdřív s ním."
Viktarion uhodil pěstí do stolu. "Tady žádné krveprolévání nebude. Eurone, odveď si ty své… miláčky… a jdi."
"Čekal jsem od tebe vřelejší přivítání, bratře. Jsem starší než ty… a brzy i tvůj právoplatný král."
Viktarionův obličej potemněl. "Až promluví královolba, pak uvidíme, kdo bude nosit korunu z naplaveného dříví."
"V tom se všichni shodneme." Euron zvedl dva prsty ke kousku kůže, která mu zakrývala levé oko, a zamířil k východu ze stanu. Ostatní odcházeli jemu v patách jako psi. Po jejich odchodu setrvávalo ve stanu ticho, dokud Malý Lenoles Snědý opět neuchopil svoje skřipky. Pivo a víno začaly opět téci proudem, třebaže někteří z hostů již žízeň ztratili. Eldred Tresska se vytratil, hýčkaje si svoji zakrvácenou ruku. Pak Will Pokorný, Hotho Drsnořádský a hodně z Dobrobratrských.
"Strýčínku." Aša mu položila ruku na rameno. "Pojď se se mnou projít, jestli chceš."
Venku před stanem se zvedal vítr. Přes bledou tvář měsíce se honily mraky. Vypadaly tak trochu jako rychle uhánějící galéry. Hvězd bylo málo a svítily jen slabě. Podél celého pobřeží kotvily lodě, jejich vysoké stěžně se zvedaly z přílivu jako les. Viktarion slyšel skřípot jejich trupů, když drhly o písek. Slyšel rovněž nářek jejich ráhnoví, pleskot praporců ve větru. O kus dál za nimi, v hlubších vodách zálivu, se ukotvené pohupovaly větší lodě, ponuré tvary zahalené do mlhy. Kráčeli spolu podél pobřeží těsně nad čárou přílivu, daleko od táborů a varných ohňů. "Pověz mi pravdu, strýčínku," řekla Aša, "proč tehdy Euron tak náhle odjel?"

"Vraní oko vyplul drancovat."
"Nikdy na tak dlouho."
"Vyrazil s Tichostí na východ. Dlouhá plavba."
"Já se tě ptala, proč odplul, ne kam." Když neodpovídal, Aša řekla: "Já jsem byla pryč, když Tichost vyplula. Vzala jsem Černý vítr kolem Stromoviny ke Kamenoschodům, abych obrala o pár cetek lysénské piráty. Když jsem se vrátila domů, Euron byl pryč a tvoje nová manželka byla mrtvá."
"Byla to jen solná žena." A od té doby, co dal její tělo krabům, se jiné ženy nedotkl. Jestliže se stanu králem, budu si muset vzít novou ženu. Věrnou ženu, která bude mou královnou a porodí mi syny. Král musí mít dědice.
"Můj otec o ní odmítl mluvit," řekla Aša.
"Není dobře mluvit o věcech, které se nedají změnit." Už byl z toho tématu unavený. "Viděl jsem Čtecovu loď."
"Vyžádalo si to veškerý můj šarm, abych ho dostala z jeho Knižní věže."
Takže má Drsnořád. Viktarionovo zamračení se prohloubilo. "Nemůžeš doufat, že bys mohla vládnout. Jsi žena."
"Tak proto vždycky prohraji v soutěži, kdo dál dočurá?" zasmála se Aša. "Strýčínku, mrzí mne, že to musím říct, ale možná máš pravdu. Po čtyři dny a čtyři noci jsem pila s kapitány a králi, naslouchala jsem tomu, co říkali… i tomu, co neřekli. Moji vlastní jsou se mnou, a mnozí Harlawové. Také mám Trise Lahvovce a pár dalších. Nestačí to." Kopla do kamínku a poslala jej se šplouchnutím do vody mezi dvě veslice. "Mám v úmyslu volat jméno svého strýce."
"Kterého strýce?" chtěl vědět. "Máš tři."
"Čtyři. Strýčínku, poslouchej mne. Sama ti posadím na hlavu korunu z naplaveného dříví… pokud budeš souhlasit s tím, že se o vládu podělíš."
"Podělit se o vládu? To přece nejde." Řeči té ženy mu nedávaly smysl. Chce snad být mou královnou? Viktarion zjistil, že se dívá na Ašu tak, jak se na ni nedíval nikdy předtím. Najednou cítil, jak mu začíná tuhnout úd. Je to Balonova dcera, připomněl si v duchu. Pamatoval si ji jako malou holčičku vrhající sekyrky do dveří. Zkřížil si ruce na hrudi. "Na Mořskokamenném trůnu může sedět jen jeden."
"Tak ať na něm sedí můj strýc," řekla Aša. "Já budu stát za tebou, budu ti hlídat záda a budu ti šeptat do ucha. Žádný král nemůže vládnout sám. I když seděli na Železném trůnu draci, měli muže, kteří jim pomáhali. Královské pobočníky. Jmenuj mne svým pobočníkem, strýčínku."
"Žádný král Ostrovů nikdy nepotřeboval pobočníka, tím méně ženu." Kapitáni a králové by mne nad svými poháry uráželi. "Proč si přeješ být mým pobočníkem?"
"Abych skoncovala s touto válkou dřív, než válka skoncuje s námi. Vyhráli jsme všechno, co můžeme vyhrát… a stejně rychle o to můžeme přijít, pokud teď válčit nepřestaneme. Chovala jsem se k paní Rukavičkářské s tou největší zdvořilostí a ona přísahá, že její manžel se mnou bude vyjednávat. Říká, že když jim dáme nazpět Pahorek v Hlubokolese, Torrhenovu věž a Kailinskou držbu, severané nám postoupí Mys mořského draka a celé Kamenité pobřeží. Tyto země jsou řídce obydlené, a přesto desetkrát větší než všechny ostrovy dohromady. Dohodu pak zpečetí výměna zajatců a každá strana bude souhlasit s tím, že se dají dohromady, kdyby měl Železný trůn -"
Viktarion se zachechtal. "Ta paní Rukavičkářská z tebe dělá pěkného blázna, neteři. Mys mořského draka a Kamenité pobřeží jsou naše. Proč bychom jim měli dávat vůbec něco zpátky? Zimohrad je spálený a rozbořený a Mladý vlk hnije bez hlavy v zemi. Máme celý sever, tak jak o tom tvůj otec snil."
"Až se veslice naučí proplouvat mezi stromy, tak možná. Rybář může ulovit velkou mořskou obludu, jenže ona jej stáhne dolů a utopí ho, pokud ji od sebe neodřízne. Sever je pro nás příliš velký, než abychom ho udrželi, a příliš plný severanů."
"Vraí se zpátky ke svým panenkám, neteři. Válečné výhry přenechej válečníkům." Viktarion jí ukázal svoje pěsti. "Mám dvě ruce. Žádný muž nepotřebuje tři. A nepotřebuji ani nikoho za zády."
"Já ale znám muže, který potřebuje rod Drsnořádských."
"Hotho Hrbáč mi nabídl svou dceru za královnu. Když si ji vezmu, budu mít i Drsnořádské."
To dívku zaskočilo. "Rodu Drsnořádských vládne lord Rodrick."
"Rodrick žádné dcery nemá, jenom knihy. Jeho dědicem bude Hotho a já budu králem." Teprve teď, když ta slova pronesl nahlas, zněla pravdivě. "Vraní oko byl příliš dlouho pryč."
"Někteří muži vypadají zdálky větší," varovala jej Aša. "Projdi se mezi varnými ohni, pokud máš odvahu, a naslouchej. Nevyprávějí si příběhy o tvojí síle ani o mé pověstné kráse. Mluví jen o Vraním oku; o dalekých místech, která viděl, o ženách, které znásilnil, a mužích, které zabil, o městech, která vyplenil, o tom, jak spálil flotilu lorda Tywina v Lannisportu…"
"Tojí? jsem spálil lví flotilu," rozhořčil se Viktarion. "Vlastníma rukama jsem hodil první pochodeň na jeho vlajkovou loď."
"Ten nápad se vylíhl v hlavě Vranímu oku." Aša mu položila ruku na paži. "A navíc zabil tvoji ženu… ne snad?"
Balon nařídil, aby o tom nemluvili, jenže Balon byl mrtvý. "Vsadil jí dítě do břicha a přinutil mne, abych ji zabil. Zabil bych i jeho, jenže Balon by nestrpěl, aby v jeho síni došlo k vraždě příbuzného. Poslal Eurona do exilu, aby se už nikdy nevrátil…"
"…dokud bude Balon žít?"
Viktarion pohlédl na svoje pěsti. "Nasadila mi parohy. Neměl jsem jinou možnost." Kdyby se to moji muži dozvěděli, smáli by se mi, tak jak se mi vysmál Vraní oko, když jsem s tím šel za ním. "Přišla za mnou celá vlhká a roztoužená," vychloubal se. "Zdá se, že Viktarion je velký všude jinde, jen ne tam, kde na tom záleží." Ale to jí říct nemohl.
"Je mi tě líto," řekla Aša, "a ještě víc líto je mi jí… ale nedáváš mi jinou šanci než si nárokovat Mořskokamenný trůn pro sebe."
To nedokážeš. "Jen si marni svůj dech, ženo."

"Budu," řekla a odešla od něj.

UTOPENÝ MUŽ

eprve když měl ruce a nohy necitlivé chladem, se Aerem Greyjoy vybrodil zpátky na břeh a znovu oblékl své roucho. Utekl před Vraním okem, jako by stále byl oním slabým tvorem, jímž býval kdysi, ale vlny rozbíjející se nad jeho hlavou mu znovu připomněly, že tamten muž je mrtvý. Narodil jsem se znovu z moře, tvrdší a silnější. A nemohl jej zastrašit žádný smrtelník, o nic víc než mohla temnota nebo kosti jeho duše, šedé a odporné kosti jeho duše. Zvuk otvírajících se dveří, skřípot zrezivělého železného pantu.

Kněžův šat praskal, když si jej přetahoval přes hlavu, tuhý solí od posledního praní před čtrnácti dny. Vlněná látka se mu lepila k vlhké hrudi, vpíjela slanou vodu, která mu stékala z vlasů. Naplnil svůj měch a přehodil si jej přes rameno. Jak kráčel po břehu, narazil do něj ve tmě jeden z jeho utopených mužů, vracející se z místa, kde byl odpovědět na volání přírody. "Mokrovlase," zamumlal. Aeron mu položil ruku na hlavu, požehnal mu a šel dál. Země se pod jeho nohama začala zvedat, nejdříve jen mírně, pak prudčeji. Když ucítil mezi prsty trsy trávy, věděl, že opustil pruh pláže. Pomalu stoupal, naslouchal hukotu vln. Moře se nikdy neunaví. Stejně neúnavný musím být i já.

Na temeni kopce se zvedalo ze země čtyřiačtyřicet nestvůrných kamenných žeber, která vypadala jako kmeny obrovských bledých stromů. Při pohledu na ně se Aeronovi rozbušilo srdce o něco rychleji. Nagga byl první mořský drak, ten nejmocnější, jaký se kdy pozvedl z vln. Živil se krakaticemi a mořskými obludami a ve svém hněvu potápěl celé ostrovy, jenže Šedý král jej zabil a Potopený bůh proměnil jeho kosti v kámen, tak aby se lidé nikdy nemohli přestat podivovat odvaze prvního z králů. Naggova žebra se stala pilíři a stropními trámy jeho královské síně a z drakových čelistí měl trůn. Po celých tisíc a sedm let zde vládl, vzpomněl si Aeron. Zde si vzal za ženu mořskou pannu a plánoval své války proti Bouřlivému bohu. Odsud vládl kameni i soli, nosil šat utkaný z mořských řas a vysokou bledou korunu vyrobenou z Naggoyých zubů.

Jenže to bylo na úsvitu věků, kdy na zemi a na moři přebývali opravdu velcí muži. Síň byla vyhřívána živým ohněm Naggy, z něhož si Velký král udělal svého otroka. Na jejích stěnách visely tapiserie utkané ze stříbrných mořských řas, nejvíce milých jeho očím. Válečníci Velkého krále hodovali na hojných darech moře u tabule ve tvaru velké hvězdice a seděli přitom v křeslech vyřezaných z perleti. Pryč, všechna ta sláva je pryč. Na světě už tak velcí muži nežili. Jejich životy se zkrátily. Po smrti Šedého krále Bouřlivý bůh Naggův oheň uhasil, křesla a tapiserie byly ukradeny, střecha a stěny shnily. Dokonce i králův velký trůn z dračích zubů byl pohlcen mořem. Zůstaly jen Naggovy kosti, aby železným mužům připomínaly všechnu tu slávu, která pominula. I to je dost, pomyslel si Aeron Greyjoy.

Do kamenitého úbočí bylo vytesáno devět širokých schodů. Za nimi se zvedaly pusté kopce Starého Wyku a v dálce pak hory, černé a kruté. Aeron se zastavil tam, kde kdysi stály dveře, vytáhl ze svého měchu zátku, napil se slané vody a otočil tvář k moři. Narodili jsme se z moře a do moře se musíme navrátit. Dokonce i tam slyšel nekonečný hřmot vln a cítil sílu boha, jenž přebýval pod vodami. Aeron klesl na kolena. Poslal jsi své lidi ke mně, modlil se. Opustili svoje síně i chatrče, svoje hrady a bašty a přišli sem k Naggovým kostem, z každé rybářské vesnice a každého skrytého údolí. Dej jim nyní moudrost poznat pravého krále, až stane před nimi, a sílu odmítnout falešného. Celou noc se modlil, protože když byl bůh v něm, Aeron nepociťoval potřebu spánku o nic víc, než jej potřebovaly vlny nebo mořské ryby.

Když se začalo do světa vkrádat první světlo, vítr před sebou hnal temná mračna. Černá obloha na sebe vzala barvu šedé břidlice; černé moře se změnilo v zelenošedé; černé hory Velkého Wyku za zálivem si oblékly modrozelené odstíny prastarých borovic. Jak se barva vkrádala zpátky do světa, rozvinuly se stovky praporců a začaly pleskat ve větru. Aeron spatřil stříbrnou rybu Lahvovců, krvavý měsíc Rumpálských, temně zelené stromy Kosatkodřevských. Viděl válečné rohy a mořské obludy a kosy, a všude krakatice, velké a zlaté. Pod nimi se začali rozhýbávat otroci a solné ženy, rozhrabávali uhlíky k novému životu a kuchali ryby pro své kapitány a krále k snídani. Svítání se dotklo kamenitého pobřeží a Aeron se díval, jak se muži probouzejí ze spánku, odhazují ze sebe přikrývky z tuleních kůží a volají o první roh piva. Pijte zhluboka, pomyslel si, protože dnes před sebou máme boží dílo.

Moře se také rozhýbávalo. Vítr se zvedl a vlny se zvětšily, vysílaly chocholy pěny, které se tříštily o trupy veslic. Potopený bůh se probouzí, pomyslel si Aeron. Slyšel jeho hlas vzdouvající se z hlubin moře. Budu tady dnes s tebou, můj silný a věrný služebníče, říkal ten hlas. Žádný bezbožný člověk na Mořskokamenném trůnu sedět nebude.

Právě tam, pod oblouky Naggových žeber, jej jeho utopení muži našli, stojícího vysokého a přísného, s dlouhými černými vlasy vlajícími ve větru. "Už je čas?" zeptal se Rus. Aeron přikývl a řekl: "Je. Jděte napřed a svolejte je všechny."

Utopení muži se chopili svých holí z naplaveného dříví a začali jimi tlouci o sebe, zatímco kráčeli dolů z kopce. Ostatní se k nim připojili a brzy se hlomoz rozšířil po celém pobřeží. Bylo to tak děsivé klepání a třeskot, jako by stovka stromů bušila do sebe svými větvemi. Brzy se začalo ozývat i bušení na bubny, bum-bum-bum-bum-bum, bum-bum-bum-bum-bum. Zahoukal válečný roh, pak další. Aaaaaaúúúúúúúúúúúúúúúúú.

Muži opustili své ohně, aby vyšli nahoru ke kostem Síně Šedého krále; veslaři, kormidelníci, plachtaři, loďaři, válečníci se svými sekerami a rybáři se svými sítěmi. Někteří s sebou měli otroky, aby je obsluhovali; někteří měli solné ženy. Jiné, ty, kteří se až příliš často plavili do zelených krajin, provázeli mistři, zpěváci a rytíři. Obyčejní lidé se tísnili v půlměsíci kolem úpatí pahorku, s otroky, dětmi a ženami úplně vzadu. Kapitáni a králové vystupovali vzhůru po svahu. Aeron Mokrovlas viděl veselého Sigfryho Kamenostroma, Andrika Neusměvavého, rytíře sera Harrase Drsnořádského. Lord Baelor Čemopříliv ve svém sobolím plášti stál vedle Kamenodomského v potrhané tulení kůži. Viktarion je všechny převyšoval, s výjimkou Andrika. Jeho bratr neměl na hlavě přilbici, ale jinak byl celý ve zbroji, se zlatým krakaticovým pláštěm visícím mu z ramen. On bude naším králem. Který člověk by na něj mohl pohlédnout a pochybovat o tom?

Když Mokrovlas zvedl svoje kostnaté ruce, bubny a rohy utichly, utopení muži spustili své hole a všechny hlasy zmlkly. Zůstal jen zvuk vln tříštících se o pobřeží, hřmot, který nedokázal utišit žádný z lidí. "Narodili jsme se z moře a do moře se navrátíme," začal Aeron, nejdříve tiše, takže muži museli napínat uši, aby jej slyšeli. "Bouřlivý bůh vzal ve svém hněvu Balona z jeho hradu a mrštil jím o skaliska, avšak Balon nyní hoduje pod vlnami ve vodních síních Potopeného boha." Zvedl oči k obloze. "Balon je mrtev. Železný král je mrtev!"
"Král je mrtev!" vykřikli jeho utopení muži.
"A přesto, co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít, ale vstane znovu, tvrdší a silnější!" připomněl jim. "Balon spadl, Balon, můj bratr, který ctil staré způsoby a zaplatil železnou cenu. Balon Chrabrý, Balon Požehnaný, Balon Dvakráte korunovaný, který pro nás všechny znovu získal naše svobody a našeho boha. Balon je mrtev… ale železný král znovu povstane, aby usedl na Mořskokamenný trůn a vládl ostrovům."
"Král znovu povstane!" odpověděli. "Povstane!"
"Povstane. Musí." Aeronův hlas hřměl jako vlny. "Jenže kdo? Kdo usedne na Balonovo místo? Kdo bude vládnout těmto svatým ostrovům? Je tady nyní mezi námi?" Kněz roztáhl ruce. "Kdo bude naším králem?"
V odpověď na něj zakřičel racek. Dav se začal rozhýbávat, jako lidé probouzející se ze sna. Každý člověk pohlédl na své sousedy, aby viděl, který z nich by se mohl odvážit nárokovat si korunu. Vraní oko nikdy neoplýval trpělivostí, pomyslel si Aeron Mokrovlas. Možná promluví jako první. Pokud ano, bude to jeho konec. Kapitáni a králové vážili na tuto hostinu dlouhou cestu a nebudou stát o to, aby před ně byl rovnou naservírován hlavní chod. Budou chtít ochutnávat a hodnotit, kousek od toho, sousto z onoho, dokud nepřijdou na to, co jim chutná nejlépe.
Euron to zřejmě věděl taky. Stál tam s rukama založenýma na hrudi mezi svými němými a zrůdami. Na Aeronovo volání odpověděly jen vítr a vlny.
"Železní muži musí mít krále," začal kněz naléhat po dlouhém mlčení. "Zeptám se znovu. Kdo nám bude vládnout?"
"Já budu," ozvala se odpověď zezdola.
A k nebi se rázem zvedly drsné výkřiky: "Gylbert! Král Gylbert!" Kapitáni se rozestoupili, aby mohli uchazeč o trůn a jeho věrní vystoupit na pahorek a postavit se vedle Aerona pod Naggova žebra.
Tento rádoby král byl vysoký vyzáblý šlechtic melancholického vzhledu, s hubenou, hladce oholenou tváří. Jeho tři zastánci zaujali pozice dva kroky pod ním, třímajíce jeho meč, štít a praporec. Byli vysokému lordu určitým způsobem podobní, a Aeron si pomyslel, že jsou to jeho synové. Jeden rozvinul jeho praporec, velkou černou veslici na pozadí zapadajícího slunce. "Jsem Gilbert Dalekovětrský, pán Osamělého světla," řekl muž shromážděným.
Aeron znal nějaké Dalekovětrské, podivné lidičky, kterým patřila území na nejzápadnějším pobřeží Velkého Wyku a rozptýlené ostrovy za ním, skaliska tak malá, že na většině mohl stát jen jeden lidský příbytek. Osamělé světlo z nich bylo nejvzdálenější, osm dnů plavby mezi hnízdišti tuleňů a lachtanů a nekonečným šedým oceánem. Dalekovětrští byli ještě podivnější než všichni ostatní, již tam žili. Někteří o nich říkali, že jsou to měniči, nesvatí tvorové, kteří na sebe mohou brát podobu tuleňů, mrožů, ba dokonce skvrnitých velryb, vlků divokého moře.
Lord Gylbert začal mluvit. Hovořil o podivuhodné zemi za Mořem zapadajícího slunce, o zemi bez zim a nouze, kde smrt nemá vlády. "Učiňte mne svým králem a já vás tam odvedu," zvolal. "Postavíme deset tisíc lodí, tak jako to kdysi udělala Nymeria, a odplujeme se všemi našimi lidmi do země za zapadajícím sluncem. Tam bude každý muž králem a každá žena královnou." jeho oči, jak si Aeron všiml, byly chvíli šedé, chvíli modré, proměnlivé jako samo moře. Šílené oči, pomyslel si, oči blázna. Vize, o nichž hovořil, byly nepochybně pastí nastraženou Bouřlivým bohem, aby zlákala železné muže ke zkáze. Obětiny, které jeho zastánci navršili před Naggova žebra, zahrnovaly tulení kůže a mroží kly, pažní náramky vyrobené z velrybí kostice, válečné rohy opásané bronzem. Kapitáni se na ně podívali a odvrátili se, nechali méně významné muže, aby si tyto dary rozebrali. Když ten blázen domluvil a jeho zastánci začali provolávat jeho jméno, k pokřiku se přidali jen Dalekovětrští, a to ještě ne všichni. Volání "Gylbert! Král Gylbert!" velmi brzy odeznělo. Nad jejich hlavami hlasitě zakrákal racek a usedl na vrcholek jednoho z Naggových žeber, zatímco pán Osamělého světla scházel z kopce.
Aeron Mokrovlas znovu popošel kupředu. "Ptám se vás znovu. Kdo nám bude vládnout?"
"Já!" zaburácel hluboký hlas, a dav se znovu rozdělil.
Mluvčí byl dopraven na kopec v křesle z vyřezávaného naplaveného dříví, které nesli na ramenou jeho vnukové. Velká troska muže, dvacet kamenů těžkého a devadesát let starého, oděného v bílé medvědí kožešině. Vlasy měl rovněž bílé jako padlý sníh a jeho obrovitý vous jej pokrýval jako deka od tváří až ke stehnům, takže bylo obtížné určit, kde končí vous a začíná kožešina. Třebaže jeho vnukové byli velcí urostlí muži, měli s tou tíhou na příkrých kamenných schodech co dělat. Před Síní Šedého krále položili jeho křeslo na zem a tři z nich zůstali stát o kus pod ním, jako jeho zastánci.
Před šedesáti lety by si tenhleten možná získal přízeň královolby, pomyslel si Aeron, ale jeho hodina již dávno minula.
"Ano, já!" zahřímal muž z místa, kde seděl, hlasem stejně obrovitým, jako byl sám. "Proč ne? Kdo je lepší? Jsem Erik Železotvůrce, pro ty, kdož jsou slepí, pak Erik Spravedlivý. Erik Kovadlinolamač. Ukaž jim moje kladivo, Thormore."
Jeden z jeho zastánců je zvedl, aby se mohli všichni podívat; byla to obludná věc, s topůrkem omotaným starou kůží, jejíž hlavicí byla cihla ze železa velká jako bochník chleba. "Nedokázal bych spočítat, kolik rukou jsem tímto kladivem rozmlátil na kaši," řekl Erik, "ale nějaký zloděj by vám to možná řekl. Ani bych neuměl říct, kolik hlav jsem rozdrtil na své kovadlině, avšak nějaké vdovy by mohly. Nemohu vám vypovědět o všech hrdinských činech, které jsem vykonal v bitvách, ale je mi osmdesát osm let a ještě zdaleka jsem se svým žitím neskončil. Pokud je staré moudré, tak není nikdo moudřejší než já. Pakliže je velké silné, není nikdo silnější než já. Chcete krále, který má dědice? Mám jich víc, než bych uměl spočítat. Král Erik. Ano! Líbí se mi, jak to zní. Tak pojďte a řekněte to se mnou. ERIK! ERIK KOVADLINOLAMAČ! KRÁL ERIK!"
jeho vnukové začali provolávat jeho jméno a dopředu popošli jejich synové s truhlicemi na ramenou. Když je na úpatí kamenných schodů obrátili dny vzhůru, vyřinul se z nich proud stříbra, bronzu a oceli; pažní náramky, obojky, dýky,

nože a vrhací sekery. Někteří z kapitánů si pro sebe uchvátili předměty, které se jim líbily nejvíc, a přidali své hlasy k sílícímu provolávání. Ale ještě než stačily výkřiky nabrat na intenzitě, proťal je ženský hlas. "Eriku!" Muži se rozestupovali, aby ji nechali projít. S jednou nohou na nejnižším schodu řekla: "Eriku, vstaň."
Rozhostilo se ticho. Vanul vítr, vlny se rozbíjely na pobřeží, muži si mezi sebou navzájem tiše povídali. Erik Železotvůrce shlížel ze svého křesla na Ašu. "Děvče. Třikrát proklaté děvče. Co jsi to říkala?"
"Postav se, Eriku," zvolala. "Postav se, a já vykřiknu tvé jméno s ostatními. Postav se, a budu první, kdo tě bude následovat. Chceš korunu, ano. Tak se postav a vezmi si ji."
O kus dál v davu se zasmál Vraní oko. Erik se na něj zamračil. Ruce velkého muže se sevřely kolem opěrek jeho křesla z naplaveného dříví. Obličej mu zrudl, pak zfialověl. Ruce se mu třásly úsilím. Aeron viděl silnou modrou žílu pulsujícímu na krku, jak zápolil sám se sebou a snažil se vstát. Na okamžik se zdálo, že by to mohl i dokázat, ale nakonec mu došel dech a svalil se se zasténáním zpátky na svůj polštář. Euron se smál stále hlasitěji. Starý muž svěsil hlavu a v jednom jediném okamžiku strašlivě zestárl. Jeho vnuci jej odnesli zpátky dolů z kopce.
"Kdo bude vládnout železným?" zvolal Aeron Mokrovlas znovu. "Kdo bude naším králem?"
Muži se dívali jeden na druhého. Někteří hleděli na Eurona, jiní na Viktariona, pár na Ašu. O trupy veslic pod nimi se zeleně a bíle rozbíjely vlny. Znovu vykřikl racek, divokým výkřikem a opuštěným. "Přihlas se o svůj nárok, Viktarione," zvolal Merlyn. "Skoncujme už s touto fraškou."
"Až budu připravený!" křikl na něj Viktarion v odpověď.
Aerona to potěšilo. Bude lépe, když ještě počká.
Jako další přišel Bubnovec, další starý muž, třebaže ne tak starý jako Erik. Vyšplhal na kopec po svých dvou nohou a na boku nesl Rudý déšf, svůj slavný meč, ukovaný z valyrijské oceli v časech před Zkázou. Jeho zastánci byli rovněž věhlasní muži: jeho synové Denis a Donnel, oba udatní bojovníci, a mezi nimi Andrik Neusměvavý, obr s pažemi silnými jako kmeny stromů. Pro Bubnovce to vyznívalo dobře, když se za něj postavil takový muž.
"Kde je psáno, že náš král musí být krakatice?" začal Bubnovec. "Jaké má Štít právo vládnout nám všem? Velký Wyk je největší z ostrovů, Drsnořád nejbohatší, Starý Wyk nejsvatější. Když byla černá linie pozřena dračím ohněm, železní udělili prvenství Vickonu Greyjoyovi, to ano… ale jako lordovi, ne jako králi…"
To byl dobrý začátek. Aeron slyšel souhlasné výkřiky, ale ty odezněly, jakmile začal starý muž básnit o slávě Bubnovců. Hovořil o Daleovi Děsu, Rorynu Pleniteli, stovce synů Gormonda Bubnovce Starootce. Tasil Rudý déší a pověděl jim, jak Hilmar Bubnovec Mazaný vzal tento meč ozbrojenému rytíři jen s pomocí svého důvtipu a dřevěného klacku. Mluvil o lodích dávno ztracených a bitvách zapomenutých osm stovek let, a dav začal být nepokojný. Mluvil a mluvil, a pak mluvil ještě víc.
A když byly otevřeny Bubnovcovy truhlice, kapitáni uviděli skrblické dary, které jim přinesl. Ještě nikdy nebyl trůn koupen bronzem, pomyslel si Mokrovlas. To zřejmě pochopili i ostatní, protože výkřiky "Bubnovec! Bubnovec! Král Dunstan!" brzy odumřely.
Aeron cítil, jak má sevřené břicho, a zdálo se mu, jako by se i vlny rozbíjely o břeh hlasitěji než předtím. Je čas, pomyslel si. Je čas, aby si Viktarion přišel nárokovat trůn. "Kdo bude naším králem?" vykřikl kněz znovu, ale tentokrát vyhledaly jeho divoké černé oči v davu bratra. "Devět synů se narodilo ze slabin Ouellona Greyjoye. Jeden byl silnější než všichni ostatní a neznal žádný strach."
Viktarion se setkal s jeho pohledem a přikývl. Jal se vystupovat po schodech a kapitáni mu dělali cestu. "Bratře, dej mi požehnání," řekl, když přišel na vrchol. Poklekl a sklonil hlavu. Aeron odzátkoval měch a vylil mu proud mořské vody na čelo. "Co je mrtvé, nemůže nikdy zemřít," řekl kněz a Viktarion odpověděl, "ale vstane znovu, tvrdší a silnější."
Když Viktarion vstal, rozestavili se pod ním jeho zastánci; Ralf Kulhavec, Rudý Ralf Kamenodomský a Nutě Holič, všichni proslulí válečníci. Kamenodomský třímal praporec Greyjoyů; zlatou krakatici na poli černém jako půlnoční moře. Jakmile jej rozvinul, kapitáni a králové začali provolávat jméno lorda kapitána. Viktarion čekal, dokud se neztišili, a pak řekl: "Všichni mne znáte. Jestli chcete milá slova, obraťte se jinam, já nemám jazyk zpěváka. Mám sekeru a mám tyhle."
Zvedl nad hlavu svoje obrovské obrněné pěsti, aby jim je ukázal, a Nutě Holič zvedl jeho sekeru, hrůzostrašný kus oceli. "Byl jsem věrný bratr," pokračoval Viktarion. "Když se Balon oženil, byl jsem to já, koho poslal na Drsnořád, aby mu přivedl nevěstu. Vedl jsem jeho veslice do mnoha bitev a nikdy jsem nepřišel ani o jednu. Když si Balon nasadil na hlavu korunu, byl jsem to já, kdo se plavil do Lannisportu, aby sežehl lvovi ocas. Jindy jsem to byl já, koho poslal stáhnout z kůže Mladého vlka, kdyby se s vytím vrátil domů. Jediné, co vám mohu slíbit, je to, že toho ode mne dostanete víc, než jste dostali od Balona. To je všechno, co jsem vám chtěl říct."
Po těchto slovech začali jeho zastánci provolávat: "VIKTARION! VIKTARION! KRÁL VIKTARION!" Na úpatí pahorku mezitím jeho muži vysypávali truhlice, z nichž se hrnulo stříbro, zlato a drahé kamení, bohatství z loupeživých nájezdů. Kapitáni se drápali přes sebe, aby si ukořistili ty nejhonosnější kousky, a přitom vykřikovali: "VIKTARION! VIKTARION! KRÁL VIKTARION!" Aeron pozoroval Vraní oko. Promluví nyní, nebo nechá královolbě volný průběh? Kosatkodřevský z Kosatkohory šeptal něco Euronovi do ucha.
Jenže to nebyl Euron, kdo zarazil jejich provolávání. Byla to žena. Strčila si dva prsty do úst a zapískala, pronikavým ostrým zvukem, který projel vřavou jako nůž tvarohem. "Strýčku! Strýčku!" Sklonila se v chůzi, sebrala kroucený zlatý obojek a výběhla nahoru po schodech. Nutě ji popadl za paži a Aeron na polovinu zabušení srdce doufal, že ji zastánci jeho bratra umlčí, jenže Aša se z Holičova stisku vykroutila a Rudému Ralfovi řekla něco, co jej přimělo ustoupit o krok stranou. Jak se mezi nimi prodírala nahoru, provolávání utichalo. Byla to dcera Balona Greyjoye, a shromáždění chtělo slyšet, co jim hodlá říct.
"Je chvályhodné, že jsi přinesl na královolbu takové dary, strýčku," řekla Viktarionovi, "ale nemusel jsi na sobě mít takovou zbroj. Slibuji, že ti neublížím." Aša se otočila, stanula tváří proti kapitánům. "Není nikdo statečnější než můj strýc, nikdo silnější, nikdo zuřivější v boji. A umí počítat do deseti stejně rychle jako jakýkoli muž, viděla jsem ho, jak to

dělal… třebaže když chce počítat až do dvaceti, musí si k tomu sundat boty." To je rozesmálo. "Nemá ale žádné syny. Vraní oko je starší než on a má na trůn větší nárok…"
"To má!" vykřikl Rudý veslař zezdola.
"Ano, jenže můj nárok je ještě větší." Aša si posadila obojek na hlavu, zlato se zalesklo proti jejím tmavým vlasům. "Balonův bratr nemůže mít přednost před Balonovým synem."
"Balonovi synové jsou mrtví," vykřikl Ralf Kulhavec. "Jediné, co vidím, je Balonova malá dcera!"
"Dcera?" Aša si zajela rukou pod koženou vestu. "Ohó! Co je tohle? Mám ti to ukázat? Někteří z vás neviděli ani jedno, od té doby, co je odstavili." Znovu se dali do smíchu. "Prsa jsou na králi strašlivá věc, tak zní ta píseň? Ralfe, dostal jsi mě, Já jsem žena… třebaže ne stará žena tak jako ty. Ralf Kulhavec… nemělo by to být spíš Ralf Povadlec?" Aša vytáhla ze záňadří dýku. "Jsem taky matka a tohle je moje kojeňátko!" Zvedla dýku do výše. "A tady jsou moji zastánci." Protlačili se kolem Viktarionových tří a postavili se pod ni: Oarl Panna, Tristifer Lahvovec a rytíř ser Harras Drsnořádský, jehož meč Soumrak byl stejně slavný jako Rudý déšť Dunstana Bubnovce. "Můj strýc říká, že ho znáte. Znáte taky mě -"
"Já tě chci poznat líp!" vykřikl někdo.
"Jdi domů a poznávej si svoji ženu," zavolala Aša v odpověď. "Strýc říká, že vám toho dá víc, než vám dal můj otec. Nuže, co to bylo? Zlato a sláva, odpoví někteří. Svoboda, vždy tak sladká. Ano, je to tak, dal nám to… ale také vdovy, jak vám řekne lord Černopříliv. Kolika z vás byly vypáleny domovy, když sem přišel Robert? Kolika byly znásilněny a zmrzačeny dcery? Spálená města a rozbořené hrady, to vám můj otec dal. Porážka, to vám otec dal. Tady strýček vám toho chce dát ještě víc. Já ne."
"A co nám tedy dáš?" zeptal se Lukas Tresska. "Pletení?"
"Ano, Lukasi. Upletu nám všem království." Přehodila si dýku z ruky do ruky. "Musíme si vzít ponaučení z Mladého vlka, který vyhrál každou bitvu… a prohrál všechno."
"Vlk není krakatice," namítl Viktarion. "Co krakatice jednou uchvátí, to nepustí, ať je to veslice nebo mořská obluda."
"A co jsme uchvátili, strýčku? Sever? Co je to, pokud ne jenom lígy a lígy a lígy a lígy, daleko od zvuku moře? Získali jsme Kailinskou držbu, Pahorek v Hlubokolese, Torrhenovu věž, dokonce Zimohrad. A jaké bohatství z nich máme?" Pokynula a její muži z Černého větru popošli kupředu, na ramenou truhlice z dubu a železa. "Dávám vám bohatství Kamenitého pobřeží," řekla Aša, když byla otočena dnem vzhůru první z nich. Z truhlice se s rachotem vyřinul proud oblázků, černých a šedých a bílých, hrnoucích se dolů po schodech, ohlazených mořem. "Dávám vám bohatství Hlubokolesa," řekla, když byla obrácena druhá truhlice. Vyhrnuly se z ní borové šišky, které nadskakovaly na schodech a kutálely se do davu. "A nakonec, zlato Zimohradu." Ze třetí truhlice se vysypaly žluté turíny, kulaté, tvrdé a velké jako lidská hlava. Přistály mezi oblázky a šiškami. Aša jeden nabodla dýkou.
"Harmunde Ostrý," vykřikla, "tvůj syn Harrag na Zimohradu zemřel, pro tohle." Stáhla turín z dýky a hodila mu jej. "Myslím, že máš ještě další syny. Jestli chceš vyměnit jejich hlavy za turíny, vykřikni jméno mého strýce!"
"A co když vykřiknu tvoje jméno?" zeptal se Harmund. "Co potom?"
"Mír," odpověděla Aša. "Území. Vítězství. Dám ti mys Mořského draka a Kamenité pobřeží, černou zemi a vysoké stromy a dost kamenů na to, aby si každý z tvých mladých synů mohl postavit svou síň. Také budeme mít seveřany… jako přátele, po jejichž boku se budeme moci postavit proti Železnému trůnu. Vaše volba je jednoduchá. Korunujte mne, a budete mít mír a vítězství. Korunujte mého strýce, a budete mít další válku a další porážku." Zastrčila svoji dýku do pochvy. "Co budete mít, železní?"
"VÍTĚZSTVÍ!" vykřikl Rodrik Čtec, s rukama ohnutýma kolem úst. "Vítězství a Aša!"
"AŠA!" zvolal v ozvěně lord Baelor Černopříliv. "KRÁLOVNA AŠA!"
Ašina posádka se k jejich provolávání připojila. "AŠA! AŠA! KRÁLOVNA AŠA!"
Dupali nohama a mávali pěstmi a křičeli, zatímco Mokrovlas jen nevěřícně naslouchal. Ona by ponechala dílo svého otce nedokončené! Jenže její jméno provolával Tristifer Lahvovec, společně s mnoha Drsnořádskými, nějakými Dobrobratrskými, rudolícím lordem Merlynem, více muži, než by byl kněz kdy věřil… jméno ženy!"
Ostatní však mlčeli nebo si mumlali mezi sebou navzájem. "Žádný zbabělý mír!" zařval Ralf Kulhavec. Rudý Ralf Kamenodomský zamával praporcem Greyjoyů a zaburácel: "Viktarion! VIKTARION!" Muži se začali navzájem strkat. Někdo hodil Aše po hlavě borovou šišku. Když ucukla, její koruna ze zlatého obojku se svezla na zem. Kněz z toho měl na chvíli dojem, jako by stál na vrcholu obřího mraveniště, s tisícem zuřivých mravenců u svých nohou. Výkřiky "Aša!" a "Viktarion!" se dmuly sem a tam a zdálo se, jako by je měla všechny pohltit divoká bouře. Bouřlivý bůh je mezi námi, pomyslel si kněz, zasévá hněv a svár.
Tehdy prořízl vzduch zvuk rohu, ostrý jako výpad meče.
Jasný a zhoubný byl jeho hlas, vibrující horký výkřik, který člověka rozechvíval až do morku kostí. Ten výkřik setrvával ve vlhkém mořském vzduchu: ááááRRÍÍÍÍíiii

samotného pekla, chtělo se mu vykřiknout, třebaže by jej žádný člověk neslyšel. Tváře holohlavého muže byly tak nafouklé, že vypadaly, jako by měly každou chvíli prasknout, a svaly na jeho hrudníku sebou cukaly takovým způsobem, že to vypadalo, jako by se vytetovaný pták chtěl trhnutím zvednout z jeho masa a vzlétnout. A nyní glyfy jasně zářily, každá čárka a písmenko se mihotaly bílým ohněm. Dál a dál a dál se ten zvuk táhl, odrážel se ozvěnou od pustých kopců za nimi a přes vody Naggovy kolébky, aby zazvonil o hory Velkého Wyku, dál a dál a dál, dokud nezaplnil celý ten mokrý svět.
A když už se zdálo, že nikdy neskončí, náhle utichl.
Trubači konečně došel dech. Zapotácel se a málem upadl. Kněz uviděl Kosatkodřevce z Kosatkohory, jak jej chytil za paži, aby jej udržel ve vzpřímené poloze, zatímco Levoruký Lukas Tresska mu vzal zatočený černý roh z rukou. Z rohu stoupal tenký pramínek kouře, a kněz viděl krev a puchýře na rtech muže, jenž na něj troubil. Pták na jeho hrudi rovněž krvácel.
Euron Greyjoy pomalu vystoupil na kopec. Oči všech přítomných se upíraly na něho. Nad jejich hlavami vykřikl racek, a vykřikl znovu. Žádný bezbožný člověk nesmí sedět na Mořskokamenném trůnu, pomyslel si Aeron, ale věděl, že musí nechat svého bratra promluvit. Jeho rty se tiše pohybovaly v modlitbě.
Ašini zastánci ustoupili stranou, a Viktarionovi rovněž. Kněz udělal krok dozadu a položil ruku na chladný oblý kámen Naggových žeber. Vraní oko se zastavil na vrcholu schodiště, ve dveřích Síně Šedého krále, a otočil svoje usměvavé oko na kapitány a krále, ale Aeron cítil také jeho druhé oko, to, které nechával zakryté.
"ŽELEZNÍ," řekl Euron Greyjoy, "slyšeli jste můj roh. Nyní slyšte má slova. Jsem Balonův bratr, Ouellonův nejstarší žijící syn. V mých žilách koluje krev lorda Vickona a krev starých krakatic. Přesto jsem se plavil dál než kterýkoli z nich. Jenom jedna žijící krakatice nikdy nepoznala porážku. Jenom jedna nikdy neohnula koleno. Jenom jedna se plavila do Ašaje vedle Stínu a viděla krásy a hrůzy přesahující lidskou představivost…"
"Pokud se ti ten Stín tak líbil, vraí se tam zpátky," vykřikl růžovolící Oarl Panna, jeden z Ašiných zastánců.
Vraní oko jej ignoroval. "Můj bratříček by ukončil Balonovu válku a zabral si sever. Moje sladká neteř by vám dala mír a borové šišky." Jeho modré rty se zkřivily v úsměvu. "Aša dává přednost vítězství před porážkou. Viktarion chce království, ne pouze pár ubohých yardů půdy. Ode mne dostanete obojí.
Říkáte mi Vraní oko. Nuže, kdo má bystřejší oko než vrána? Po každé bitvě vrány přilétají ve stovkách a tisícovkách, aby hodovaly na padlých. Vrána dokáže spatřit smrt zdaleka. A já říkám, že celé Západozemí umírá. Ti, kdož mne budou následovat, budou hodovat až do konce svých dnů.
Jsme železní, a kdysi jsme byli dobyvatelé. Vládli jsme všude, kde byl slyšet hukot vln. Můj bratr by chtěl, abyste se spokojili se studeným a bezútěšným severem, moje neteř by vám dala ještě méně… ale já vám dám Lannisport, Vysokozahradu, Stromovinu, Staré město. Říční kraje a Rovinu, Králoles a Deštoles, Dorne a blata, Měsíční hory a Arrynské údolí, Tarth a Kamenné schody. Já říkám, vezměme si to všechno! Říkám, vezměme si Západozemí." Pohlédl na kněze. "A to všechno pro větší slávu našeho Potopeného boha, aby bylo jasno."
Na polovinu zabušení srdce byl Aeron smělostí jeho slov ohromen. Kněz kdysi snil stejný sen, když poprvé spatřil rudou kometu na obloze. Přeženeme se přes zelené krajiny s ohněm a mečem, zničíme sedm bohů septonů a bílé stromy seveřanů…
"Vraní oko," zvolala Aša, "nechal jsi svůj rozum v Ašaji? Když nedokážeme udržet sever - a to nedokážeme - jak bychom mohli získat celých Sedm království?"
"Nu, jednou už k tomu došlo. Naučil snad Balon svoje děvče tak málo o způsobech války? Viktarione, zdá se, že dcera našeho bratra nikdy neslyšela o Aegonu Dobyvateli."
"O Aegonovi?" Viktarion si zkřížil ruce na obrněné hrudi. "Co má s námi Dobyvatel společného?"
"Já toho vím o válce tolik jako ty, Vraní oko," řekla Aša. "Aegon Targaryen dobyl Západozemí s draky."
"A tak to uděláme i my," ujistil ji Euron Vraní oko. "Ten roh, co jsi slyšela, jsem našel mezi kouřícími ruinami, které byly Valyrií, kam se neodvážil vkročit žádný člověk, jenom já. Slyšela jsi jeho zvuk a cítila jsi jeho sílu. Je to dračí roh, opásaný obručemi z rudého zlata a valyrijské oceli, na nichž jsou vyryta zaříkávadla. Na takové rohy troubívali Dračí páni ze starých časů, než je pohltila Zkáza. S tímto rohem, železní muži, dokážu podřídit draky své vůli."
Aša se nahlas zasmála. "Roh, kterým bys podrobil své vůli kozy, by byl užitečnější, Vraní oko. Žádní draci už nejsou."
"Opět se mýlíš, děvče. Jsou tři, a já vím, kde je hledat. A tohle určitě stojí za korunu z naplaveného dříví."
"EURON." vykřikl Levoruký Lukas Tresska.
"EURON! VRANÍ OKO! EURON!" zvolal Rudý veslař.
Němí a zrůdy z Tichosti otevřeli Euronovy truhlice, vysypali před kapitány a krále jeho dary. Pak už to byl Hotho Drsnořádský, koho kněz uslyšel, když si plnil ruce zlatem. Gormond Dobrobratrský to volal taky, i Erik Kovadlinolamač.
"EURON! EURON! EURON!" Volání nabývalo na hlasitosti, stalo se burácením. "EURON! EURON! VRANÍ OKO! KRÁL EURON!" Valilo se vzhůru do Naggova kopce, jako by sám Bouřlivý bůh lomozil v mracích. "EURON! EURON! EURON! EURON! EURON! EURON!"
Dokonce i kněz může pochybovat. Dokonce i prorok může poznat hrůzu. Aeron Mokrovlas sáhl do svého nitra po svém bohu a nalezl jen ticho. Zatímco tisíc hlasů provolávalo jméno jeho bratra, jediné, co slyšel on, byl skřípot zrezivělého železného pantu.

BRIENNE

a východ od Panenského jezírka kopce náhle zdivočely a borovice se sevřely kolem nich jako armáda tichých, šedozelených vojáků.
Mrštný Dick řekl, že cesta podél pobřeží je nejkratší a nejsnadnější, a tak se zřídkakdy ocitali mimo dohled od zálivu.

Městečka a vesnice podél pobřeží byly stále menší a vzdálenější od sebe. Za soumraku si vždycky našli nějaký hostinec. Krabb se podělil o společné lože s ostatními poutníky, zatímco Brienne zaplatila pokoj pro sebe a Podricka.
"Bylo by levnější, kdybychom se všichni dělili o jednu postel, milostpaní," říkával Mrštný Dick. "Mohla bys mezi nás položit svůj meč. Starej Dick je neškodnej chlapík. Kavalírskej jako rytíř a čestnej, jako je den dlouhej."
"Dny se zkracují," podotkla Brienne.
"Nu, to je docela možný. Pokavaď mi v posteli nevěříš, moh bych se prostě stočit do klubíčka na podlaze, milostpaní."
"Ne na mojí podlaze."
"Člověk by si myslel, že nevěříš vůbec nikomu."
"Důvěru si musí člověk vysloužit. Tak jako zlato."
"Jak říkáš, paní," přikývl Krabb, "ale o kus dál na sever, kde se cesta ztrácí, budeš muset starýmu Dickovi důvěřovat. Kdybych si chtěl vzít tvý zlato pod hrotem meče, kdo by mě zastavil?"
"Ty meč nemáš, já ano."
Zavřela mezi nimi dveře a stála tam naslouchajíc, dokud si nebyla jistá, že odešel. Jakkoli mrštný možná Dick byl, nebyl to Jaime Lannister ani Šílená myš, ba dokonce ani Humfrey Vlajkomávač. Byl jako vyžle a podvyživený, jeho jediným kusem zbroje byla promačkaná, rzí prolezlá polopřílba. Místo meče nosil starou zubatou dýku. Pokud zrovna nespala, nepředstavoval pro ni žádnou hrozbu. "Podricku," řekla, "přijde čas, kdy už tu nebudou žádné hostince, kde bychom mohli přenocovat. Našemu průvodci nedůvěřuji. Až si pak rozděláme tábor, mohl bys mne hlídat, zatímco budu spát?"
"To jako mám zůstat vzhůru, má paní? Pane?" Zamyslel se. "Mám meč. Jestli se ti Krabb pokusí ublížit, mohl bych ho zabít."
"Ne," řekla přísně. "Nechci po tobě, aby ses ho pokusil zabít. Jediné, co máš dělat, je pozorovat ho, když já budu spát, a probudit mě, kdyby udělal cokoli podezřelého. Já se probouzím rychle, to uvidíš."
Krabb vyjevil svoji pravou povahu příštího dne, když zastavili, aby napojili koně. Brienne musela poodejít stranou za jeden z keřů, aby si ulevila. Právě si dřepla k zemi, když uslyšela Podricka, jak říká: "Co to děláš? Jdi odtamtud pryč."
Dokončila svou záležitost, natáhla si kalhoty a vrátila se na cestu, kde našla Mrštného Dicka, jak si otírá mouku z prstů.
"V mém sedlovém vaku žádné zlaťáky nenajdeš," řekla mu. "Já svoje zlato nosím na těle." Něco bylo ve váčku u jejího pasu, zbytek ukrytý v páru tajných kapes všitých do jejího oděvu. Naditý měšec uvnitř jejího sedlového vaku byl naplněný měďáky, velkými i malými, halíři a půlhalíři, a penízky ještě menší hodnoty… a jemnou bílou moukou, aby vypadal ještě plnější. Koupila ji u kuchaře v hostinci U Sedmi mečů toho rána, kdy vyjela z Šerodolu.
"Dick ti nechtěl nijak ublížit, paní." Zavrtěl svými pomoučenými prsty, aby jí ukázal, že nemá zbraň. "Jenom jsem se díval, jestli máš ty zlaťáky, cos mi slíbila. Svět je plnej lhářů, hotovejch oklamat poctivýho chudáka. Teda ne že bys ty byla jedním z nich."
Brienne nezbývalo než doufat, že je lepším průvodcem než zlodějem. "Měli bychom jet." Znovu nasedla na koně.
Dick často zpíval, když takto jeli bok po boku; sice nikdy celou písničku, jen kousek toho a úryvek tamtoho. Měla podezření, že se ji tím snaží okouzlit, aby polevila ve své ostražitosti. Někdy se pokoušel přimět ji a Podricka, aby zpívali s ním, ale bylo to marné. Chlapec byl příliš plachý a měl svázaný jazyk a Brienne nezpívala vůbec. Zpívala jsi svému otci? ptala se jí kdysi paní Catelyn v Řekotočí. Zpívala jsi Renlymu? Nezpívala, nikdy, třebaže chtěla… tolik chtěla…
Když Mrštný Dick zrovna nezpíval, tak mluvil, častoval je příběhy z Prasklepetského mysu. Každé ponuré údolí mělo svého pána, říkal, a všechny dohromady spojovala jen jejich nedůvěra vůči cizincům. V jejich žilách kolovala krev Prvních lidí, tmavá a silná. "Andalové se snažili podrobit si Prasklepeto, ale my je vykrváceli v údolích a utopili v bažinách. To, co nedokázali jejich synové vybojovat meči, vyhrály jejich krásné dcery polibky. Provdaly se do rodů, které si jejich otcové nemohli podrobit, ba, ba."
Šerodolští králové Temnovcí se pokoušeli vnutit Prasklepetskému mysu svoji nadvládu; Skopovci z Panenského jezírka se o to snažili rovněž, a později také zpupní Keltigarové z Krabího ostrova. Jenže Prasklepetští znali své slatiny a lesy tak, jako je neznal nikdo jiný, a v případě největšího nebezpečí vždycky zmizeli v jeskyních, které provrtávaly jejich kopce jako včelí plástve. Když nebojovali s rádoby dobyvateli, válčili mezi sebou navzájem. Jejich krvavé spory byly stejně hluboké a temné jako bažiny mezi jejich kopci. Čas od času přinesl nějaký hrdina mysu mír, ale ten nikdy netrval déle než po jeho život. Jedním z těch udatných pánů byl lord Lucifer Tvrdý, a také bratři Bruneové. Staří Kostilamači byli ještě lepší, ale Krabbové byli nejmocnějšími ze všech. Dick stále nemohl uvěřit, že Brienne nikdy předtím neslyšela o rytíři Clarenci Krabbovi a jeho smělých činech.
"Proč bych ti měla lhát?" opáčila. "Každé místo má svoje místní hrdiny. Tam, odkud pocházím já, zpívají minesengři o seru Galladonovi z Morne, Dokonalém rytíři."
"Seru Gallacosi jakém?" Odfrklsi. "O tom jsem nikdy neslyšel. Proč byl tak zatraceně dokonalej?"
"Ser Galladon byl hrdinou takové odvahy, že pro něj ztratila srdce samotná Panna. Jako symbol své lásky mu darovala kouzelný meč. Spravedlivá panna, tak mu říkali. Žádný obyčejný meč se mu nevyrovnal a žádný štít nevydržel jeho polibek. Ser Galladon nosil Spravedlivou pannu hrdě, ale tasil ji jen třikrát. Nepoužil Pannu proti smrtelníkovi, protože byla tak mocná, že by učinila jakýkoli boj nespravedlivým."
Krabba to pobavilo, jak se zdálo. "Dokonalej rytíř? Spíš bych řek dokonalej trouba. Jakej má smysl mít nějakej kouzelnej meč, když ho sakra nepoužíváš?"
"Čest," odpověděla. "Tím smyslem je čest."
To ho rozesmálo ještě hlasitěji. "Ser Clarence Krabb by si tím tvým Dokonalým rytířem utřel svůj chlupatej zadek, milostpaní. Kdyby se ti dva někdy byli setkali, tak by na polici v Šepotech seděla jedna hlava navíc. ‚Měl jsem použít ten svůj kouzelnej meč,' říkala by všem ostatním hlavám. ‚Měl jsem použít ten zatracenej meč.'"
Brienne si nemohla pomoci, ale musela se usmát. "Možná," připustila, "jenže ser Galladon žádný blázen nebyl. Proti

nepříteli osm stop vysokému a sedícímu na praturovi by Spravedlivou pannu klidně tasil. Říkají, že jednou ten meč použil k tomu, aby jím uťal drakovi hlavu."
Na Mrštného Dicka to nijak nezapůsobilo. "Kostilamač také bojoval proti drakovi a ani k tomu nepotřeboval kouzelnej meč. Prostě mu jenom zauzlil krk, takže pokaždý, když potom drak výdech voheň, spálil si svou vlastní prdel."
"A co Kostilamač udělal, když přišli Aegon a jeho sestry?" zeptala se jej Brienne.
"Byl už mrtvěj. To by měla milostpaní vědět." Krabb si ji změřil postranním pohledem. "Aegon poslal nahoru na Prasklepeto svoji sestru, tu Visenyu. Lordi se doslechli o Harrenově konci. Protože to nebyli žádní cvoci, položili svý meče k jejím nohám. Královna je všechny přijala za svoje muže a řekla, že nejsou povinovaný věrností vůči Panenskýmu jezírku, Krabímu ostrovu ani Šerodolu. To ale nebrání těm zatracenejm Keltigarům posílat svý muže na východní pobřeží, aby tam pro ně vybírali daně. Když jich pošlou opravdu hodně, vrátí se jich jen pár… jinak se skláníme jen před našimi vlastními pány a před králem. Opravdovým králem, ne Robertem a jemu podobnejm." Odplivl si. "Na Trojzubci byli s princem Rhaegarem Krabbové a Bruneové a Slatinová, a taky byli v Královský gardě. Tvrdý, Jeskyňář, Borovec a tři Krabbové, Dobrotivý a Rupert a Clarence Krátcí. Byl šest stop vysoký, ale v porovnání s opravdovým rytířem Clarencem krátký. Tady na Prasklepetu jsme všichni dobří dračí muži."
Jak pokračovali dál na sever a na východ, cestujících ubývalo, až tam již nebyly k nalezení žádné hostince. Tou dobou byla cesta podél zálivu celá zarostlá plevelem. V noci si našli přístřeší v rybářské vesnici. Brienne zaplatila vesničanům pár měďáků za to, že jim dovolili uložit se na noc ve stodole. Patro si zabrala pro sebe a Podricka a vytáhla za nimi žebřík.
"To mě necháte tady dole samotnýho? Vždyť bych vám moh ukrást koně," volal na ně Krabb zezdola. "Nejlíp bude, když je taky vytáhneš po žebříku, milostpaní." Když jej ignorovala, pokračoval: "Dnes v noci má pršet. Studenej lijavec. Ty a Pod si budete spát hezky v teplíčku a chudák starej Dick aby tady dole mrznul." Zavrtěl hlavou, cosi si pro sebe mumlaje, zatímco si připravoval spaní na hromádce sena. "ještě nikdy jsem nepoznal tak nedůvěřivou pannu, jako seš ty."
Brienne se schoulila pod svým pláštěm, s Podrickem zívajícím po boku. Nebyla jsem vždycky tak opatrná, mohla by křiknout dolů na Krabba. Když jsem byla malá, věřila jsem, že všichni muži jsou stejně čestní jako můj otec. Dokonce i muži, kteří jí říkali, jaká je pěkná dívka, jak vysoká, chytrá a šikovná, jak půvabná při tanci. Až septa Roelle jí zvedla šupiny z očí. "Oni ty věci říkají jen proto, aby si získali přízeň tvého otce," řekla jí ta žena. "Pravdu najdeš ve svém zrcadle, ne na jazycích mužů." Byla to tvrdá lekce, rozplakala ji, ale osvědčila se jí na Harrenově, když s ní rytíř Hyle a jeho přátelé hráli tu jejich hru. Panna musí být v tomto světě nedůvěřivá, jinak nezůstane pannou dlouho, pomyslela si, zatímco venku začal padat déšť.
Při pranici na turnaji v Hořkomostu vyhledala své nápadníky a jednomu po druhém jim dala co proto, Brázdovskému a Ambrozskému a Chundelatému, rytířům Marku Svárovskému a Raymondu Bezzemkovi, a taky Willu Čápovi. Harryho Drvoštěpa přejela a Robinu Hrnčíři rozbila přilbici a zanechala mu na památku ošklivou jizvu na hlavě. A když padl poslední z nich, Matka jí poslala Věžovského. Tentokrát držel ser Ronnet meč, a ne růži. Každý úder, který mu zasadila, byl sladší než polibek.
Loras Tyrell byl posledním, který toho dne čelil jejímu hněvu. Nikdy se jí nedvořil, stěží se na ni podíval, ale měl toho dne na svém štítu tři zlaté růže a Brienne růže nenáviděla. Pohled na ně jí dodal zuřivou sílu.
Té noci se jí zdálo o boji, který vybojovala, a o Jaimem Lannisterovi připevňujícím jí duhový plášť kolem ramen. Příštího rána stále pršelo. Když posnídali, Mrštný Dick navrhl, aby počkali, až přestane.
"A kdy to bude? Zítra? Za čtrnáct dní? Až znovu přijde léto? Ne. Máme pláště a před sebou lígy cesty."
Pršelo celý den. Úzká pěšina, kterou se ubírali, se pod kopyty jejich koní záhy proměnila v bláto. Těch pár stromů, které viděli, vztahovalo k nebi holé větve a neutuchající déšť proměnil poslední listy, co na nich ještě zůstaly, ve vlhké hnědé chumáče. Dickův plášť navzdory podšívce z veverčí kůže promokl naskrz a Brienne viděla, jak se chvěje. Na okamžik jí ho bylo líto. Moc dobře se nenajedl, to je zřejmé. Říkala si v duchu, zda opravdu existuje ta pašerácká jeskyně nebo ruiny hradu zvaného Šepoty. Hladoví lidé dělají zoufalé věci. Tohle všechno mohla být docela dobře nějaká léčka určená k tomu, aby ji nakonec okradl. Žaludek se jí stáhl podezřením.
Na čas se zdálo, jako by neutuchající ťukání deště bylo jediným zvukem na světě. Mrštný Dick se jako bez života plouţil dál. Seděl na koni se shrbenými zády, jako by jej to mělo udržet v suchu. Tentokrát nebyla poblíž žádná vesnice, když se snesl večer. A nebyly tam ani stromy, které by jim poskytly útočiště. Byli nuceni utábořit se mezi shlukem kamení zhruba padesát yardů nad čárou přílivu. Brienne si říkala, že kameny je ochrání aspoň před nejhorším větrem.
"Lepší bude, když budeme v noci držet stráž, milostpaní," řekl jí Krabb, když se pokoušela zapálit oheň z naplaveného dříví. "Na místech jako tohle by mohli být čvachtavci."
"Čvachtavci?" Brienne se na něj podezřívavě podívala.
"Obludy," řekl Mrštný Dick zálibně. "Vypadaj jako lidi, dokud se k nim nedostaneš blíž, jenže jejich hlavy jsou moc velký a tam, kde maj normální lidi vlasy, maj čvachtavci šupiny. Jsou bílí jako rybí břicha, s ploutvema mezi prstama. Jsou pořád mokří a smrděj rybinou, maj modrý rty a za nima řady zelenejch zubů ostrejch jako jehly. Některý říkaj, že První lidi je všecky pozabíjeli, jenže to není pravda. Přicházej v noci a kradou zlý malý děcka, ťapotaj kolem na těch svejch mokrejch hnátách a vydávaj přitom šplouchavý zvuky, šplaš-šploš. Holčičky si nechávaj, vychovávaj je, ale kluky žerou, trhaj je na kusy těma svejma ostrejma zelenejma zubiskama." Zašklebil se na Podricka. "Tebe taky sežerou, hochu. Sežerou tě syrovýho."
"Jen ať si to zkusí. Všechny je pozabíjím." Podrick se dotkl svého meče.
"To si můžeš zkusit. Čvachtavce jen tak nezabiješ." Mrkl na Brienne. "Seš zlobivá malá holka, paní?"
"Ne." Jenom bláznivá. Dřevo bylo příliš mokré, než aby se dalo zapálit, bez ohledu na to, kolik jisker Brienne vykřesala svým pazourkem a ocelí. Z třísek se zvedl pramínek kouře, a to bylo všechno. Znechuceně se posadila na zem se zády

opřenými o skálu, přetáhla přes sebe plášť a odevzdala se chladné, mokré noci. S myšlenkami na teplé jídlo žvýkala proužek tvrdého nasoleného hovězího, zatímco Mrštný Dick vyprávěl o dobách, kdy rytíř Clarence Krabb bojoval proti králi čvachtavců. Povídat umí, jen co je pravda, pomyslela si Jenže Mark Svárovský s tou svou opičkou byl taky zábavný.
Bylo příliš mokro, než aby viděli, jak slunce zapadá, příliš šedivo, než aby viděli vyjít měsíc. Noc byla černá a bezhvězdná. Krabbovi došly všechny příběhy a usnul. Podrick také brzy chrápal. Brienne tam seděla opřená zády o skálu a naslouchala vlnám. Jsi blízko moře, Sanso? říkala si. Čekáš v Šepotech na loď, která nikdy nepřipluje? Koho máš s sebou? Místo na lodi pro tři, řekl. Připojil sek tobě Skřet a ser Dontos, nebo jsi našla svoji sestřičku?
Měla za sebou dlouhý den a byla unavená. A i když seděla opřená zády o kámen, s deštěm tiše ťukajícím kolem ní, zjistila, že se jí klíží víčka. Dvakrát si zdřímla. Podruhé se probudila s trhnutím a se srdcem bušícím jí v hrudi, přesvědčená, že se někdo nad ní tyčí. Končetiny měla ztuhlé a plášť se jí zamotal kolem kotníků. Odkopala jej ze sebe a vstala. Mrštný Dick byl schoulený proti kameni, napůl pohřbený ve vlhkém, těžkém písku, a spal. Sen. Byl to jen sen. Možná udělala chybu, když se odloučila od rytířů Creightona a Illifera. Zdálo se, že jsou to čestní muži. Kéž by tu tak byl se mnou Jaime, pomyslela si… jenže byl rytířem Královské gardy, jeho právoplatné místo bylo u jeho krále. Kromě toho to byl Renly, koho chtěla. Přísahala jsem, že ho budu ochraňovat, a selhala jsem. Pak jsem přísahala, že ho pomstím, a rovněž jsem selhala. Místo toho jsem utekla s paní Catelyn, a tu jsem také zklamala. Vítr se změnil a déšť jí stékal po tváři.
Příštího dne se cesta zúžila v oblázky posetou nitku a nakonec v pouhý náznak cesty. Blízko k poledni náhle končila u úpatí větrem vyhlodaného útesu. Nahoře stál malý hrad mračící se nad vlnami, jeho tři pokřivené věže byly vykreslené proti olověné obloze. "To jsou Šepoty?" zeptal se Podrick.
"Připadá ti to snad jako nějaká zatracená ruina?" odsekl Krabb. "To je Strašnobrloh, kde má svoje sídlo lord Brune. Tady cesta končí. Odteďka už to budou jen samé borovice."
Brienne pozorovala útes. "Jak se dostaneme nahoru?"
"Snadno." Mrštný Dick otočil svého koně. "Držte se blízko mě. Čvachtavci obyčejně uchvátěj opozdilce."
Ukázalo se, že cesta nahoru je příkrá kamenitá stezka, skrytá ve skalní rozsedlině. Většinou byla přírodní, ale tu a tam byly k usnadnění výstupu vytesané schody. Z obou stran se k nim tiskly kamenné stěny, vyhlodané staletími větrů a vodní tříště. Na některých místech nabývaly fantastických tvarů. Mrštný Dick na pár ukázal, když vystupovali.
"Tamhle je obří hlava, vidíte?" Brienne se usmála, když ji uviděla. "A tamhle je kamennej drak. To druhý křídlo mu upadlo, když byl můj táta ještě kluk. Nad ním visí kamenný vemena, jako cecky nějaký zkamenělý čarodějnice." Ohlédl se zpátky na její hruď.
"Pane? Má paní?" ozval se Podrick. "Tamhle je jezdec."
"Kde?" Žádný z kamenů jí jezdce nepřipomínal.
"Na cestě. Ne kamenný jezdec. Opravdový. Jede za námi. Tamhle dole." Ukázal tam.
Brienne se otočila v sedle. Vystoupili už tak vysoko, že viděli na lígy daleko podél pobřeží. Po stejné cestě, kudy ještě před chvílí jeli oni, dvě či tři míle za nimi, se ubíral jezdec na koni. Už zase? Podezřívavě si změřila Mrštného Dicka.
"Na mě se nedívej," ohradil se Krabb. "Tohle nemá se starým Mrštným Dickem nic společnýho, ať je to kdokoli. Nejspíš to bude nějakej Bruneho člověk, vrací se z války. Nebo nějakej zpěvák, co se toulá z místa na místo." Otočil hlavu a odplivl si. "Čvachtavec to není, to je jistý. Ti na koních nejezděj."
"Ne," přitakala Brienne. Alespoň v tomhle se shodli.
Posledních sto stop výstupu bylo nejprudších a nejzrádnějších. Zpod kopyt jejich koní odlétaly uvolněné kamínky a s rachotem se kutálely dolů po kamenité stezce za nimi. Když se vynořili z rozsedliny ve skále, ocitli se rovnou pod hradbami. Zpoza vrcholku zdí nad nimi na ně vyhlédl obličej, a vzápětí se ztratil. Brienne si říkala, že by to mohla být žena, a řekla to i Mrštnému Dickovi.
Souhlasil. "Brune je příliš starej, než aby moh šplhat po hradbách, a jeho synové a vnukové odešli do válek. Tady nezbyl nikdo než ženský a jedno či dvě děcka s nudlí u nosu."
Měla na rtech otázku, ke kterému králi se lord Brune přidal, ale zdálo se, že na tom stejně nesejde. Bruneho synové byli pryč; někteří se možná už nevrátí. Tady se s žádnou pohostinností nesetkáme. Hrad plný starců, žen a dětí nerad otvíral své brány ozbrojeným cizincům. "Promluvíš s pánem, protože ho znáš," řekla Mrštnému Dickovi.
"Možná jsem ho znal, kdysi."
Podívala se na hruď jeho kabátce. Tam, kde kdysi býval nějaký znak, byla dnes jen otřepaná vlákna a rozedřená tmavší látka. Její průvodce byl dezertér, o tom nepochybovala. Že by jezdec za nimi byl některý z jeho bratrů ve zbrani?
"Měli bychom jet dál," naléhal, "než se začne Brune divit, proč jsme pod jeho hradbami. Dokonce i ženská umí nabít zatracenou kuši." Dick ukázal k vápencovým kopcům se zalesněnými svahy, které se zvedaly za hradem. "Vocaď už žádný další cesty nevedou, jen potoky a stezky lesní zvěře, ale milostpaní se nemusí ničeho bát. Mrštnej Dick to tady dobře zná."
Právě toho se Brienne obávala. Podél vrcholku útesu vanul v poryvech vítr, ona však cítila jediné, past. "Co ten jezdec?" Pokud jeho kůň neuměl běhat po vlnách, brzy začne vyjíždět nahoru po útesu.
"Co s ním? Jestli je to nějakej blázen z Panenskýho jezírka, možná tu zatracenou stezku ani nenajde. A jestli jo, ztratíme se mu v lesích. Odsud už nebude moct jet po žádný cestě."
Jen po našich stopách. Brienne si říkala, jestli by nebylo lepší setkat se s jezdcem zde, kde mohla třímat v ruce meč. Jestli je to ale potulný zpěvák nebo jeden ze synů hradního pána, budu vypadat jako naprostý blázen. Říkala si, že Krabb má asi pravdu. Jestli bude za námi i zítra, tak si to s ním vyřídím. "Jak chceš," řekla nakonec a nasměrovala svou klisnu ke stromům.
Hrad se za jejich zády zmenšoval a brzy jim zmizel z očí. Všude kolem rostly jehličnany, vysokánská zeleně oděná kopí,

vyrážející k obloze. Země v lese byla pokryta vrstvou jehličí silnou jako hradní zeď, posetou šiškami. Kopyta koní jako by nevydávala žádný zvuk. Mírně pršelo, na chvíli přestalo, pak znovu začalo, ale mezi borovicemi stěží tu a tam propadla kapka.
V lese byl jejich postup mnohem pomalejší. Brienne popoháněla svou klisnu zeleným šerem, proplétala se sem a tam mezi stromy. Uvědomila si, že tam by bylo velmi snadné ztratit se. Ať se podívala na kteroukoli stranu, všude to vypadalo stejně. Sám vzduch tam byl šedý, zelený a tichý. Borové větve ji škrábaly do tváří a hlučně drápaly do jejího nově pomalovaného štítu. Přízračné ticho panující v lese na ni doléhalo stále tísnivěji s každou ubíhající hodinou.
Mrštný Dick byl také nepokojný. Později toho dne, když se již smrákalo, se pokusil zpívat. "Byl tam medvěd, medvěd, medvěd, celý černý a hnědý, a porostlý chlupama," zpíval, hlasem tak škrábavým jako pár vlněných kalhot. Borovice pohlcovaly jeho píseň, stejně jako vpíjely vítr a déšť. Po chvíli zastavili.
"Je to tu špatné," řekl Podrick. "Je to špatné místo."
Brienne měla stejný pocit, ale ničemu by neposloužilo, kdyby to připustila. "Borový les je ponuré místo, ale je to jenom les. Není tu nic, čeho bychom se měli obávat."
"A co čvachtavci? A hlavy?"
"To je ale šikovnej kluk," řekl Mrštný Dick se smíchem.
Brienne po něm vrhla podrážděný pohled. "Žádní čvachtavci nejsou," řekla Podrickovi, "ani hlavy."
Kopce se zvedaly, kopce klesaly. Brienne zjistila, že se modlí, aby byl Mrštný Dick čestný člověk a věděl, kam je vede. Co se jí týkalo, nebyla si jistá ani tím, zda by vůbec dokázala najít cestu zpátky k moři. Ve dne či v noci, obloha byla ničím nerušená šeď, bez slunce a hvězd, které by jí pomohly najít cestu.
Té noci si rozbili tábor časně, jakmile sešli z kopce a ocitli se na kraji lesknoucí se zelené bažiny. V zelenošedém světle vypadala země docela pevná, ale kdyby jeli dál, pohltila by koně až po kohoutek. Museli se otočit a vrátit se na pevnější místo. "To nevadí," ujišťoval je Krabb. "Vyjdeme zpátky do kopce a sejdeme dolů jinudy."
Příštího dne to bylo stejné. Jeli skrze borovice a slatiny, pod temnou oblohou a přerušovaným deštěm, kolem vpustí, jeskyní a ruin starých pevností, jejichž kameny byly porostlé mechem. Každá hromádka kamení tam měla svůj příběh, a Mrštný Dick jim je všechny vyprávěl. Podle toho, co říkal, napájeli muži z Prasklepeta svoje borovice krví. Brienne začala brzy docházet trpělivost. "Jak je to ještě daleko?" zeptala se nakonec. "Už jsme určitě viděli každý strom Prasklepetského mysu."
"To sotva," namítl Krabb. "Už jsme blízko. Vidíš, les už řídne. Jsme skoro u moře."
Ten blázen, kterého mi přislíbil, bude pravděpodobně můj vlastní odraz na hladině rybníka, pomyslela si Brienne, ale připadalo jí, že nemá smysl obracet se zpátky, když už došla tak daleko. Byla však unavená, to nemohla popřít. Stehna měla od sedla ztvrdlá jako železo a poslední dobou spala v noci jen čtyři hodiny, zatímco na ni Podrick dával pozor. Byla přesvědčená, že kdyby měl Mrštný Dick v úmyslu pokusit se je zavraždit, stalo by se to tady, na území, které dobře znal. Možná je odvádí do nějakého loupežnického doupěte, kde má druhy stejně zrádné, jako je sám. Anebo je možná jen vodí stále dokola, čeká, až je dostihne jezdec za nimi. Neviděli po tom muži ani stopy od doby, co vyjeli od hradu lorda Bruneho, což ovšem nemuselo nevyhnutně znamenat, že lov na ně vzdal.
Je možné, že ho budu muset zabít, uvědomila si jednou v noci, když obcházela kolem tábora. Z toho pomyšlení se jí zvedl žaludek. Její starý zbrojmistr vždycky pochyboval o tom, zda je dost silná do bitvy. "Máš v pažích mužskou sílu," řekl jí nejednou, "ale tvoje srdce je stejně měkké jako u kterékoli panny. Jedna věc je cvičit na nádvoří s otupeným mečem v ruce, a druhá je zarazit stopu nabroušené oceli do břicha člověka a vidět, jak mu vyprchává světlo z očí." Aby ji utužil, posílal ji za řezníkem jejího otce, aby tam zabíjela jehňata a selata. Selata kvičela a jehňata naříkala jako vystrašené děti. Než je Brienne pozabíjela, byla slepá slzami a šaty měla tak zakrvácené, že je pak dala své služebné, aby je spálila. Zbrojmistr však měl stále pochybnosti. "Sele je sele. S člověkem je to jiné. Když jsem byl panošem stejného věku, jako jsi teď ty, měl jsem přítele, který byl silný, rychlý a hbitý, na cvičebním nádvoří nejlepší ze všech. Všichni jsme si byli jistí, že z něj bude jednoho dne skvělý rytíř. Pak Kamenoschody zasáhla válka. Viděl jsem, jak můj přítel srazil nepřítele na kolena a vyrazil mu sekeru z ruky, ale když jej měl zabít, na okamžik zaváhal. A takový okamžik znamená v bitvě život. Ten muž tasil svou dýku a našel skulinku ve zbroji mého přítele. Jeho síla, jeho rychlost, jeho odvaha, všechen jeho tvrdě nabytý um… to všechno nestálo ani za pšouk, protože neměl odvahu zabít. Pamatuj si to, děvče."
Budu, slíbila svému stínu tam v borovém lese. Posadila se na kámen, vytasila meč a začala obtahovat jeho ostří. Budu si to pamatovat, a budu se modlit, abych neztratila odvahu, až ji budu potřebovat.
Svítání příštího dne bylo bezútěšné, studené a zatažené. Ani na chvíli neviděli slunce, ale když se černě změnila v šeď, Brienne věděla, že je čas opět nasednout na koně. S Mrštným Dickem jedoucím v čele vjeli zpátky mezi stromy. Brienne následovala těsně za ním, s Podrickem uzavírajícím řadu na jeho koníkovi.
Hrad se před nimi zjevil bez varování. V jednom okamžiku byli v hloubi lesa, kde nebylo vidět nic než borovice táhnoucí se na lígy a lígy do dáli. Pak objeli balvan a před nimi se objevila průrva. O míli dál les náhle končil. Za ním byla obloha a moře… a prastarý rozpadlý hrad, opuštěný a zarostlý, stojící na kraji útesu. "Šepoty," řekl Mrštný Dick.
"Poslouchejte. Uslyšíte ty hlavy."
Podrick otevřel ústa. "Ano, slyším je."
Brienne to slyšela taky. Tiché slabé mumlání, které jako by vycházelo stejným dílem ze země a z hradu. Zvuk nabíral na hlasitosti, jak se blížila k útesu. Náhle si uvědomila, že je to moře. Vlny vyhlodaly díry v útesech pod hradem a voda nyní protékala jeskyněmi a tunely. "Žádné hlavy tu nejsou," řekla. "To jsou vlny, co slyšíte šeptat."
"Vlny nešeptají. Jsou to hlavy."
Hrad byl postavený ze starých neomítnutých kamenů, z nichž ani dva si nebyly podobné. V průrvách mezi kameny rostl hustý mech a ze základů vyrůstaly stromy. Většina starých hradů měla boží háje. Podle svého vzhledu měly

Šepoty málo jiného. Brienne poodešla se svým koněm ke kraji útesu, kde se zřítila parkánová zeď. Z hromady rozbitých kamenů vyrůstaly trsy jedovatého červeného břečťanu. Uvázala svého koně ke stromu a popošla tak blízko ke kraji srázu, jak se jen odvažovala. Padesát stop pod ní divoce vířily vlny přes zbytky roztříštěné věže. Za ní zahlédla ústí obrovské jeskyně.
"To je stará majáková věž," řekl Mrštný Dick, který tiše přišel až za ni. "Spadla, když jsem byl zpolovice tak starej jako tady Pod. Bejvaly tu schody dolů k jeskyni, jenže když se zřítil útes, rozbily se taky. Potom už tady přestali pašeráci přistávat. Byly doby, kdy mohli vplout se svejma loděma rovnou do jeskyně, ale pak už ne. Vidíš?" Položil jí ruku na záda a druhou ukázal před sebe.
Brienne naskočila husí kůže. Stačí, aby do mne strčil, a budu tam dole spolu s věží. Ustoupila dozadu. "Sundej ze mě ty ruce."
Krabb protáhl tvář. "Já jenom…"
"Mě nezajímá, co jsi jenom. Kde je brána?"
"Z druhý strany." Zaváhal. "Ten tvůj blázen není doufám člověk, co by se na někoho moc dlouho zlobil, co?" řekl nervózně. "Já jen, že jsem minulou noc přemejšlel a napadlo mě, že by se moh na Starýho Dicka zlobit kvůli tý mapě, co jsem mu prodal, a taky jak sem řek, pašeráci už tady nepřistávaj."
"Až dostaneš svoje zlato, můžeš mu vrátit cokoli, co ti za tvoji pomoc zaplatil." Brienne si nedokázala představit, že by mohl Dontos Hollard představovat hrozbu. "Pokud je ovšem tady."
Udělali obhlídku kolem hradeb. Hrad byl trojúhelníkovitého tvaru se čtvercovou věží v každém rohu. Brána již byla hodně zetlelá. Když Brienne zatáhla za jedno z křídel, dřevo prasklo, odlouplo se v dlouhých, mokrých třískách a dobrá polovina křídla se zbortila. Uvnitř Brienne viděla jen další zelené šero. Les rozhlodal stěny, spolkl hlavní baštu i prostor mezi vnitřní a vnější zdí. Za bránou však byla padací mříž, jejíž zuby byly zajeté hluboko do měkké bahnité půdy. Železo bylo rudé rzí, ale drželo pevně, když jím zalomcovala. "Tuhle bránu už hodně dlouho nikdo nepoužíval."
"Mohl bych přes ni přelézt," nabídl se Podrick. "Vedle útesu. Tam, kde je spadlá zeď."
"Je to příliš nebezpečné. Ty kameny mi připadají volné a červený břečían je jedovatý. Někde tu určitě bude výpadová branka."
Našli ji na severní straně hradu, napůl skrytou za hustým ostružiním. Všechny bobule byly obrané a polovina větví byla osekaná, aby byla uvolněna cesta k brance. Pohled na usekané větve naplnil Brienne nepokojem. "Někdo tudy šel, a to nedávno."
"Tvůj blázen a ta holka," řekl Krabb. "Vždyí jsem to povídal."
Sansa? Tomu Brienne nevěřila. Dokonce i vínem páchnoucí opilec jako Dontos Hollard by měl víc rozumu, než aby ji vláčel na toto pusté místo. Něco na zřícenině v ní probouzelo velice nepříjemný pocit. Tady Starkovic děvče nenajde… ale musí se podívat. Někdo tady byl, pomyslela si. Někdo, kdo potřeboval zůstat schovaný. "Jdu dovnitř," řekla.
"Krabbe, ty půjdeš se mnou. Podricku, po tobě chci, abys hlídal koně."
"Já tam chci jít taky. Jsem panoš, umím bojovat."
"Proto chci, abys zůstal tady. V těchto lesích jsou možná psanci. Nesmíme tu nechat naše koně nestřežené."
Podrick kopl botou do kamínku. "Jak si přeješ."
Protlačila se ramenem napřed mezi ostružiním a zatáhla za zrezivělý kovový kruh. Dveře výpadové branky chvíli odolávaly, pak se s trhnutím otevřely, jejich panty zaskřípaly na protest. Brienne se z toho zvuku zježily vlasy vzadu na krku. Tasila meč. Dokonce i v kroužkové zbroji a vařené kůži si připadala jako nahá.
"Jdi dál, paní," pobízel ji Mrštný Dick za ní. "Na co ještě čekáš? Starej Krabb je mrtvěj už tisíc roků."
Na co ještě čekala! Brienne si v duchu říkala, že je blázen. Ten zvuk bylo jen moře odrážející se donekonečna ozvěnou skrze jeskyně pod hradem, stoupající a klesající s každou novou vlnou. Jenže to znělo jako šeptání, a Brienne na okamžik málem viděla hlavy položené na policích a šeptající si mezi sebou navzájem. "Měl jsem použít svůj meč," říkala jedna z nich. "Měl jsem použít svůj kouzelný meč."
"Podricku," řekla Brienne. "Vcestovní pokrývce mám sbalený meč v pochvě. Přines mi ho sem."
"Ano, pane. Má paní. Přinesu." Chlapec odběhl.
"Meč?" Mrštný Dick se poškrábal na hlavě. "Máš meč v ruce. Na co potřebuješ druhej?"
"Tenhle je pro tebe." Brienne k němu natáhla jílec.
"To jako vopravdu?" Krabb se po něm váhavě natáhl, jako by jej mohl meč kousnout. "Nedůvěřivá panna dává starýmu Dickovi meč?"
"Umíš s tím zacházet?"
"Jsem Krabb." Popadl meč z její ruky. "Pocházím ze stejný krve jako starej ser Clarence." Švihl čepelí do vzduchu a zasmál se na ni. "Někteří říkaj, že to je meč, co dělá pána."
Když se Podrick Payne vrátil, držel Přísežník tak opatrně, jako by to bylo dítě. Mrštný Dick při pohledu na zdobenou pochvu s řadami lvích hlaviček jen písknul, ale když vytáhla meč a zkusmo jím fala do prázdna, ztichl. Dokonce i jen zvuk, který vydávaje ostřejší než obyčejný meč. "Jdeme," řekla Krabbovi. Natočená bokem proklouzla skrze branku, sklánějíc hlavu, aby se neuhodila o klenbu.
Otevřel se před ní hustě zarostlý prostor mezi vnější a vnitřní zdí. Po levici měla hlavní bránu a zborcenou slupku stavení, které možná kdysi bylo stájí. Celá jeho polovina se dusila semenáčky, které prorůstaly skrze suchý hnědý došek střechy. Po pravici viděla zetlelé dřevěné schody sestupující do tmy, snad do žaláře či sklepení. Tam, kde kdysi stávala bašta, byla jen hromada spadlého kamení porostlého zeleným a rudým mechem. Nádvoří bylo samý plevel a borové jehličí. Borovice tam rostly úplně všude, seřazené do velebných zástupů. V jejich středu vyrůstal bledý cizinec; štíhlý mladý čarostrom s kmenem bílým jako klášterní panna. Z jeho k nebi se natahujících větví vyrůstaly rudé listy. A dál, na místě zborcené zdi, už byla jen prázdnota oblohy a moře…

…a zbytky ohniště.
Na její uši neúnavně doléhaly šepoty zezdola. Brienne poklekla vedle ohniště. Sebrala zčernalý klacík, přičichla k němu, rozhrabala popel. Někdo se tady pokoušel minulou noc ohřát. Anebo chtěli vyslat signál proplouvající lodi.
"Halóóóóóó," zavolal Mrštný Dick. "Je tu někdo?"
"Buď zticha," napomenula jej Brienne.
"Někdo se tu možná schovává. Chtěj se na nás podívat, než se nám ukážou." Šel k místu, kde se schody ztrácely v zemi, a podíval se dolů do tmy. "Hallóóóóó," zavolal znovu. "Je někdo tam dole?"
Brienne viděla, jak se pohnul mladý stromek. Zpoza keřů vyklouzl muž, tak pokrytý blátem, až se zdálo, jako by náhle vyrostl ze země. V ruce třímal zlomený meč, ale byl to jeho obličej, při pohledu na který zatajila dech. Malá očka, široké a ploché nosní dírky.
Znala ten nos. Znala i ty oči. Vepř, tak mu jeho přátelé říkali.
Zdálo se, jako by se všechno udalo během jediného okamžiku. Zpoza okraje studny vyklouzl druhý muž, přičemž nenadělal větší hluk, než by mohl vydat had klouzající hromádkou mokrého listí. Měl na sobě železnou polopřílbu zabalenou do špinavého červeného hedvábí a v ruce třímal oštěp. I toho Brienne znala. Za ní se ozvalo zašustění a z červeného listí vyhlédla hlava. Krabb stál dole pod čarostromem. Podíval se nahoru a spatřil obličej. "Tady," zavolal na Brienne. "Tady máš toho svýho blázna."
"Dicku," zavolala naléhavě, "pojď sem."
Střapáč seskočil ze stromu, hýkaje smíchy. Byl oblečený v strakatém šaškovském úboru, ovšem tak vybledlém a špinavém, že byl spíš hnědý než šedý či růžový. Místo šaškovské hůlky měl trojitý řemdih, tři železné koule osázené ostrými hroty a spojené řetězy s dřevěným topůrkem. Mávl jím, prudce a nízko, a jedno z Krabbových kolen explodovalo ve sprše krve a kosti. "To je legrace," zakrákal Střapáč, když Dick upadl na zem. Meč, který mu dala, mu vyletěl z ruky a zmizel v plevelu. Svíjel se na zemi, naříkal a držel se za zbytky kolena. "Jen se podívejme," zakrákal Střapáč, "to je přece Pašeráckej Dick, ten, co pro nás namaloval tu mapu. To jsi sem přišel celou tu dalekou cestu, abys nám vrátil naše zlato?"
"Prosím," sténal Dick, "prosím, ne, moje noha…"
"Bolí to? Můžu to ukončit."
"Nechej ho na pokoji," zakročila Brienne.
"NE!" zavřískal Dick, zvedaje zakrvácené ruce, aby si ochránil hlavu. Střapáč zatočil řemdihem nad hlavou a mávl jím dolů, rovnou do středu Krabbova obličeje. Ozvalo se zlověstné prasknutí. V tichu, které následovalo, slyšela Brienne zvuk svého srdce.
"Ty seš ale hnusnej, Štrapáci," řekl muž, který vylezl ze studny. Když uviděl Brienninu tvář, dal se do smíchu. "Už zase ty, ženská? To nás jako honíš? Nebo ti chyběly naše přátelský ksichty?"
Střapáč přeskakoval z nohy na nohu a točil řemdihem. "To pro mě si přišla. Sní o mně každou noc, když si strká prsty do tý svý dírky. Chce mě, hoši, tý velký kobyle její veselej Střapáč prostě scházel! Ošoustám jí prdel a napumpuju ji doplna šaškovským semenem, dokud nepřivede na svět malýho mě."
"Na to bys musel použít jinou díru, Štrapáci," řekl Timeon svým dornským přízvukem.
"V tom případě vošoustám všechny její díry. Jen pro jistotu." Přiblížil se k ní z pravé strany, zatímco Vepř kroužil z levé, čímž ji přiměli postavit se zády k rozeklanému okraji útesu. Místo na lodi pro tři, vzpomněla si Brienne. "Jste tu jenom vy tři."
Timeon pokrčil rameny. "Všichni jsme se po odchodu z Harrenova rozešli, každej svou cestou. Urswyck a jeho hoši odjeli na jih do Starýho města. Rorge si myslel, že by se mu mohlo podařit ztratit se v Solnopánvích. Já a moji kámoši jsme zamířili do Panenskýho jezírka, jenže tam jsme se nemohli k žádný lodi ani přiblížit." Dorn zvedl svoje kopí. "Tys ale dala Vargovi co proto s tím svým kousnutím, víš? Ucho mu celý zčernalo a začal z něho vytejkat hnis. Rorge a Urswyck chtěli vodejít, ale Koza řek, že musíme držet jeho hrad. Přej je teď lordem z Harrenova a nenechá si ho vod nikoho vzít. Když to říkal, tak přitom slintal jak prase, jako vždycky. Pak jsme se doslechli, že z něho Hora vodsekával maso po malejch kouskách. Jeden den ruku, další chodidlo, pokaždý hezky úhledně a čistě. Pahýly mu vobvazovali, aby Hoat hned tak nezheb. Jeho ptáka si nechával nakonec, jenže pak přiletěl nějakej havran se vzkazem, že ho volaj do Králova přístaviště, tak to s ním skoncoval a vodjel."
"Já tady nejsem kvůli vám. Hledám svoji…" Málem řekla svoji sestru, "…jednoho šaška."
"Já jsem šašek," oznámil Střapáč šťastně.
"Ale špatný šašek," vyhrkla Brienne. "Ten, kterého hledám já, cestuje s urozenou dívkou, dcerou lorda Starka ze Zimohradu."
"V tom případě potřebuješ Ohaře," řekl Timeon. "Ten tady ale není. Jenom my."
"Sandora elegána?" řekla Brienne. "Proč bych potřebovala jeho?"
"To on má to Starkovo děvče. Podle toho, co jsem slyšel, měla namířeno do Řekotočí a on ji cestou sebral. Zatracenej pes!"
Řekotočí, pomyslela si Brienne. Má namířeno do Řekotočí. Za svými strýci. "Jak to víte?"
"Dozvěděli jsme se to od jednoho chlápka z Berikovy bandy. Pán blesků ji taky hledá. Posílá svý chlapy sem a tam podél celýho Trojzubce, čenichaj po ní, kde se dá. Narazili jsme na tři z nich, když jsme vypadli z Harrenova, a tohle jsme z jednoho vymáčkli, ještě než zhebnul."
"Mohl vám lhát."
"To moh, ale nelhal. Později jsme se dozvěděli, jak Ohař zabil tři z mužů svýho bráchy v jedny hospodě na rozcestí. Ta holka tam byla s ním. Hostinskej nám to odpřisáhl, než ho tady Rorge zabil, a ty jeho děvky říkaly to samý. Fuj, ty byly hnusný. Pozor, ne tak hnusný jako ty, ale přesto…"

Snaží se mě rozptýlit, uvědomila si Brienne, ukolébat mne svým hlasem. Vepř k ní byl stále blíž. I Střapáč udělal skok jejím směrem. Couvala před nimi. Shodí mne z útesu, když je nechám. "Držte se ode mě," varovala je.
"Myslím, že tě vošoustám do nosu, děvko," prohlásil Střapáč. "Nebyla by to sranda?"
"Má moc malýho ptáka," vysvětloval Timeon. "Hoď na zem ten svůj pěknej meč a budeme na tebe hodný, ženská. Potřebujeme zlato, abychom zaplatili těm pašerákům, to je všechno."
"A když vám dám zlato, necháte nás jít?"
"Necháme." Timeon se usmál. "Ale až tě všichni tři vošoustáme. Zaplatíme ti jako řádný kurvě. Stříbrňák za každý číslo. Anebo ti zlato vezmeme a znásilníme tě tak či tak a uděláme ti to samý, co udělal Hora lordu Vargovi. Tak co si vybereš?"
"Tohle." Brienne se vrhla proti Vepři.
Škubl svým zlomeným mečem nahoru, aby si ochránil tvář, ale tak jako on zvedl čepel nahoru, Brienne sekla tou svou dolů. Přísežník prokousl koženou zbroj, vlnu, kůži a sval žoldákova stehna. Vepř divoce sekal kolem sebe, ale to už pod ním noha povolila. Než se svalil na záda, jeho zlomený meč škrábl o její kroužkovou zbroj. Brienne mu probodla hrdlo, prudce otočila čepelí a vytáhla ji, odvracejíc se právě ve chvíli, kdy těsně kolem jejího obličeje prolétlo Timeonovo kopí. Nezarazila jsem se, pomyslela si, zatímco jí po tváři stékala krev. Viděl jsi to, můj pane zbrojmistře? Sotva ránu cítila.
"Jsi na řadě," řekla Timeonovi, zatímco Dorn vytahoval druhé kopí, kratší a silnější než to první. "Tak házej."
"Abys mohla uskočit a seknout po mně? Skončil bych mrtvěj jako Vepř. Ne. Vezmi si ji, Štrapáci."
"Vezmi si ji sám," odsekl Střapáč. "Viděl jsi, co udělala kámošovi? Je to upínej cvok." Šašek byl teď za ní, Timeon před ní. Ať se otočila kamkoli, měla jednoho z nich za zády.
"Vezmi si ji," pobízel Timeon Štrapáce, "a můžeš pak ošukat její mrtvolu."
"Ty ses na mě ale hodnej." Střapáč otáčel řemdihem nad hlavou. Vyber si jednoho, říkala si Brienne v duchu. Vyber si jednoho a rychle ho zabij. Pak náhle, jakoby odnikud, přiletěl kámen a zasáhl Štrapáce do hlavy. Brienne neváhala. Vrhla se na Timeona.
Byl lepší než Vepř, ale měl jenom krátké vrhací kopí, zatímco ona byla vyzbrojená mečem z valyrijské oceli. Přísežník jako by v jejích rukou ožil. Nikdy v životě nebyla tak rychlá. Čepel se stala šedivým rozmazaným obrysem. Zranil ji na rameni, když se k němu přiblížila, ale ona mu usekla ucho a půlku tváře, odštípla hlavici jeho kopí a přes články kroužkové košile, kterou měl na sobě, mu zarazila do břicha celou stopu oceli.
Timeon se stále snažil bojovat, když z něj meč vytáhla, třebaže se mu z břicha řinul proud krve. Zašmátral po svém opasku a tasil dýku, a tak mu Brienne usekla ruku. Tohle je za Jaimeho. "Matko, smiluj se nade mnou," lapal Dorn po dechu, s krví crčící mu z úst a ze zápěstí. "Doraz mě. Pošli mě zpátky do Dorne, ty čubko."
Jeho přání mu splnila.
Když se otočila, byl Střapáč na kolenou a vypadal omámeně, zatímco kolem sebe šmátral po řemdihu. Jakmile se vrávoravě postavil, do ucha jej zasáhl další kámen. Podrick vyšplhal po rozbořené zdi a nyní stál zamračený mezi břečianem, další kámen v ruce. "Říkal jsem ti, že umím bojovat!" křikl na ni dolů.
Střapáč se pokoušel odplazit. "Vzdávám se," křičel šašek. "Vzdávám se. Nesmíš hodnýmu Střapáčovi ublížit. Jsem příliš zábavnej, než abych moh umřít."
"Nejsi o nic lepší než všichni ostatní. Také jsi loupil, znásilňoval a vraždil."
"Ano, dělal jsem to, to ano, nepopírám to… ale jsem zábavnej, umím spoustu žertíků a legrácek. Dovedu mužský rozesmát."
"A ženy rozplakat."
"Je to snad moje chyba? Ženský nemaj smysl pro humor."
Brienne spustila Přísežník. "Vykopej hrob. Tamhle pod čarostromem." Ukázala tam svým mečem.
"Nemám rýč."
"Máš dvě ruce." O jednu víc, než jsi nechal Jaimemu.
"Nač se s nima párat. Nechejme je tu pro vrány."
"Timeon a Vepř ať si klidně krmí vrány. Mrštný Dick bude mít hrob. Byl to Krabb. Tohle je jeho místo."
Země byla po dešti měkká, ale i tak trvalo šaškovi zbytek dne, než vyhrabal dostatečně hlubokou jámu. Než skončil, již se snášela noc, a jeho ruce byly krvavé a plné puchýřů. Brienne zastrčila Přísežník do pochvy, vzala tělo Dicka Krabba a odnesla je k jámě. Pohled na jeho tvář byl k nevydržení. "Mrzí mě, že jsem ti nedůvěřovala. Už nevím, jak se to dělá."
Když poklekla, aby tělo položila do hrobu, pomyslela si, šašek se mě teď pokusí zabít, zatímco jsem k němu otočená zády.
Jeho přerývané dýchání uslyšela o půl zabušení srdce předtím, než na ni Podrick vykřikl varování. Střapáč svíral v pěsti ostrý kámen. Brienne měla v rukávě dýku.
A dýka skoro pokaždé nad kamenem zvítězí.
Odkopla jeho paži stranou a vrazila mu ocel do břicha. "Směj se," zavrčela na něho. Střapáč místo toho zasténal. "Směj se," opakovala. Jednou rukou jej popadla pod krkem a druhou jej bodala do břicha. "Směj se!" Říkala to stále dokola, zas a znovu, dokud neměla ruku rudou až po zápěstí a nedusila se ze zápachu šaškova umírání. Jenže Střapáč se ani jednou nezasmál. A vzlyky, které Brienne slyšela, pocházely všechny od ní. Když si to uvědomila, odhodila dýku a otřásla se.
Podrick jí pomohl uložit Mrštného Dicka do jámy. Než s ním byli hotovi, vycházel měsíc. Brienne si oškrábala hlínu z dlaní a hodila do hrobu dva zlaťáky.
"Proč jsi to udělala, má paní? Pane?" zeptal se Pod.
"Byla to odměna, kterou jsem mu slíbila za to, že pro mě najde šaška."

Tu najednou se za nimi ozval smích. Vytrhla Přísežník z pochvy a otočila se v očekávání dalších Krvavých drancířu… ale byl to jen Hyle Lovecký, sedící se zkříženýma nohama na drolící se zdi. "Jestli jsou dole v pekle nevěstince, tak ti ten ničema poděkuje," zavolal rytíř dolů. "Jinak jsi vyhodila peníze."
"Já svoje sliby dodržuji. A co tady děláš ty?"
"Lord Randyll mi přikázal, abych tě sledoval. Řekl mi, že kdybys prý dílem nějaké zatracené náhody narazila na Sansu Stark, mám ji přivést do Panenského jezírka. Neměj strach, nařídil mi, abych ti neublížil."
Brienne si odfrkla. "Jako bys mohl."
"Co teď budeš dělat, má paní?"
"Zahrabu ho."
"Myslím ohledně toho děvčete. Sansy Stark."
Brienne se na okamžik zamyslela. "Pokud mluvil Timeon pravdu, měla namířeno do Řekotočí. Někde po cestě ji sebral Ohař. Když ho najdu…"
"…tak tě zabije."
"Nebo taky zabiju já jeho," odpověděla umíněně. "Pomůžeš mi zahrabat toho ubohého Krabba, pane?"
"Žádný opravdový rytíř nemůže odmítnout takové krasavici." Rytíř Hyle slezl ze zdi. Společně navršili hlínu na rov Mrštného Dicka, zatímco měsíc stoupal na obloze výš a výš a dole pod zemí si hlavy zapomenutých králů šeptem sdělovaly svá tajemství.

KRÁLOVNOTVŮRCE

od planoucím sluncem Dorne se bohatství měřilo nejenom zlatem, ale i vodou, a tak byla každá studna horlivě střežena. Studna v Zázvorokamenci však vyschla již před sto léty a její strážci odešli na nějaké mokřejší místo, opustili svou skromnou tvrz se štíhlými pilíři a trojitým klenutím. Následně se přikradl písek, aby si ji zabral pro sebe.
Arianne Martell tam dorazila s Dreyem a Sylvou právě ve chvíli, kdy slunce již zapadalo a západní strana oblohy se proměnila v tapiserii zlaté a purpurové barvy a všechny mraky zářily karmínem. Ruiny tvrze jako by také svítily; popadané sloupy se leskly růžově, přes popraskané kamenné podlahy se kradly rudé stíny a barva písku přecházela od zlatého přes oranžový k purpurovému, jak světla ubývalo. Garin přijel o pár hodin dříve a rytíř zvaný Temnohvězda již předchozího dne.
"Je to tu půvabné," poznamenal Drey, když pomáhal Garinovi napájet koně. Přivezli si s sebou svoji vodu. Písečtí oři Dorne byli rychlí a neúnavní, ale ani ti nedokázali běžet dlouhé lígy bez vody. "Jak ses dozvěděla o tomhle místě?"
"Jednou mě sem přivedl můj strýc, společně s Tyenne a Sarellou." Ta vzpomínka přivodila Arianne úsměv na rty. "Chytil tehdy pár zmijí a ukazoval Tyenne nejbezpečnější způsob, jak získat jejich jed. Sarella obracela kameny, smetala písek z mozaiek a chtěla vědět všechno, co se vědět dalo, o lidech, co tam kdysi žili."
"A co jsi dělala ty, princezno?" zeptala se Flekatá Sylva.
Já jsem seděla vedle studny a představovala si, že mě sem přivlekl nějaký zlodějský rytíř, aby si tady se mnou užil, pomyslela si, vysoký, tvrdý muž s černýma očima a vlasy vybíhajícími špičkou do středu čela. Ta vzpomínka ji znepokojila. "Snila jsem," řekla, "a když slunce zapadlo, seděla jsem se zkříženýma nohama u nohou svého strýce a žadonila o příběh."
"Princ Oberyn znal mnoho příběhů." Garin tam byl s nimi toho dne také; byl to Ariannin mléčný bratr a byli nerozluční od dob ještě předtím, než se naučili chodit. "Pamatuji se, že nám vyprávěl o princi Garinovi, tom, po kterém jsem dostal jméno."
"Garin Velký," ozval se Drey, "zázrak Rhoyne."
"Ano, právě ten. Valyrie se před ním třásla strachy."
"Třásli se," řekl serGerold, "a pak ho zabili. Kdybych já odvedl čtvrt milionu mužů na smrt, říkali by mi Gerold Velký?" Odfrkl si. "Myslím, že navždycky zůstanu Temnohvězdou. Alespoň je má vlastní." Vytáhl z pochvy meč, posadil se na okraj vyschlé studny a začal obtahovat ostří olejovým brouskem.
Arianne jej obezřetně pozorovala. Je dost urozený na to, aby z něj byl cenný manžel, pomyslela si. Otec by sice pochyboval o mém zdravém rozumu, ale naše děti by byly krásné jako dračí lordi. Pokud v Dorne žil pohlednější muž, nevěděla o něm. Ser Gerold Dayne měl orlí nos, vysoké lícní kosti, silnou čelist. Tvář míval hladce oholenou, ale husté vlasy mu spadaly až na límec jako stříbrný vodopád, rozdělené vpůli pramenem v barvě půlnoční černi. Má ale krutá ústa a ještě krutější jazyk. Jeho oči vypadaly černé, když tam tak seděl vykreslen na pozadí skomírajícího slunce a ostřil si meč, ale ona se do nich již dívala z mnohem větší blízkosti a věděla, že jsou fialové. Temně fialové. Temné a vzteklé. Zřejmě na sobě cítil její pohled, protože náhle vzhlédl od svého meče, setkal se s jejíma očima a usmál se. Arianne cítila, jak ji polévá horko. Nemělajsem ho sem vodit. Jestli se na mě takhle podívá, až tady bude Arys, písek se zbarví krví. Čí, to nevěděla. Podle tradice byli muži Královské gardy těmi nejlepšími rytíři v Sedmi královstvích… jenže Temnohvězda byl Temnohvězda.
Dornské noci mohou být v píscích velmi studené, a tak Garin nasbíral dřevo, vybělené větve stromů, které uschly a odumřely před stovkou let, a Drey rozdělal oheň, pískaje si, zatímco vykřesával jiskry ze svého pazourku.
jakmile oheň vzplanul, usedli kolem plamenů a podávali si z ruky do ruky měch letního vína… všichni kromě Temnohvězdy, který dal přednost neslazené citrónové vodě. Garin byl v živé náladě a zabavoval je vyprávěním nejnovějších příběhů z Prkenného města při ústí Zelenokrvavice, kam chodívali sirotkové od řeky obchodovat s námořníky z karak, kog a galér zpoza Úzkého moře. Pokud se dalo věřit námořníkům, východ se hemžil divy a hrůzami: vzpoura otroků v Astaporu, draci v Qarthu, šedý mor v Yi Ti. Na Baziliščích ostrovech povstal nový korzárský král a napadl město Vysokostromy a v Ohoru se vzbouřili stoupenci rudých kněží a pokusili se spálit Černou kozu. "A Zlaté

společenství vypovědělo svoji smlouvu s Myrem, právě když Myřané hodlali vstoupit do války s Lys."
"Lysénci si je koupili," ozvala se Sylva.
"Chytří Lysénci," podotkl Drey. "Chytří, zbabělí Lysénci."
Arianne znala pravdu. Kdyby měl Quentyn za sebou Zlaté společenství… "Pod zlatem drsná ocel," zněl jejich pokřik. Budeš potřebovat drsnou ocel, a ještě víc, bratře, pokud máš v úmyslu okrást mne o moje právo. Arianne v Dorne milovali a Quentyna znali jen málo. Žádné společenství žoldáků na tom nemohlo nic změnit.
Ser Gerold vstal. "Musím si jít ulevit."
"Dávej pozor, kam šlapeš," upozornil ho Drey. "Je tomu už hodně dávno, co princ Oberyn dojil místní zmije."
"Já byl jedem odkojen, Dalte. Každá zmije, která si do mne kousne, toho bude litovat." Ser Gerold zmizel pod zlomenou klenbou.
Když byl pryč, ostatní si vyměnili pohledy. "Promiň, princezno," řekl Garin tiše, "ale mně se ten muž nelíbí."
"Škoda," řekl Drey. "Já věřím, že je do tebe napůl zamilovaný."
"Potřebujeme ho," připomněla mu Arianne. "Je možné, že budeme potřebovat jeho meč, a zcela určitě budeme potřebovat jeho hrad."
"Vysoká poustevna není jediným hradem v Dorne," poukázala Flekatá Sylva, "a máš i jiné rytíře, kteří jsou do tebe zamilovaní. I tady Drey je rytíř."
"To jsem," potvrdil. "Mám skvělého koně a moc krásný meč, a co se mé udatnosti týče, jsem druhý hned za… nu, vlastně za několika jinými."
"Spíš za několika stovkami," zasmál se Garin.
Arianne je ponechala jejich vtipkování. Drey a Flekatá Sylva byli kromě její sestřenice Tyenne jejími nejdražšími přáteli, a Garin si je dobíral, protože jak Arianne, tak Drey byli odkojeni z prsu jeho matky, ale zrovna teď náladu na legrácky neměla. Slunce zapadlo a obloha byla plná hvězd. Jejich tolik. Opřela se zády o štíhlý sloup a přemýšlela, zda se její bratr dívá té noci na stejné hvězdy, af už je kdekoli. Vidíš tamtu bílou, Quentyne? To je Nymeriina hvězda, jasně planoucí, a ten mléčně bílý pás za ní, to je deset tisíc jejích lodí. Zářila stejně jasně jako kterýkoli muž, a stejně jasně vzplanu i já. Neokradeš mne o moje dědičné právo!
Ouentyn byl ještě velmi mladý, když jej poslali do Železodřeva; podle jejich matky až příliš mladý. V Norvosu nebylo zvykem posílat děti do pěstounské péče a paní Mellario princi Doranovi nikdy neodpustila, že jí vzal syna tak brzy.
"Mně se to nelíbí o nic víc než tobě," zaslechla tehdy Arianne říkat svého otce, "ale máme vůči nim krvavý dluh, a Ouentyn je jedinou mincí, kterou je lord Ormond ochoten přijmout."
"Mincí?" vykřikla její matka. "Je to tvůj syn. Co za otce může použít svoje vlastní tělo a krev ke splacení svých dluhů?"
"Otec prince," odpověděl Doran Martell.
Princ Doran stále předstíral, že její bratr je s lordem Železodřevským, ale Garinova matka jej viděla v Prkenném městě, kde se vydával za obchodníka. Jeden z jeho druhů byl tupozraký, stejně jako Cletus Železodřevský, poživačný syn lorda Anderse. Také s nimi cestoval mistr, zběhlý v řečech. Můj bratr není tak chytrý, jak si myslí. Chytrý muž by odešel do Starého města, i kdyby to znamenalo delší cestu. Ve Starém městě by mohl žít nikým nepoznán. Arianne měla v Prkenném městě přátele mezi sirotky, a někteří se velmi divili, proč princ a panský syn cestují pod falešnými jmény a hledají způsob, jak se dostat přes Úzké moře. Jeden z nich vlezl k nim v noci oknem, pošimral zámek na Quentynově malé truhličce a našel uvnitř svitky pergamenu.
Arianne by dala hodně a ještě víc za to, kdyby věděla, zda je tato tajná cesta za Úzké moře Ouentynovým vlastním dílem a jenom jeho… ale pergameny, které s sebou nesl, byly zapečetěny sluncem a kopím Dorne. Garinův bratranec se neodvážil rozlomit pečeť a přečíst si je, ale…
"Princezno." Ser Gerold Dayne stál za ní, napůl ve svitu hvězd, napůl ve stínu.
"Jak sis ulevil, pane?" zeptala se Arianne šibalsky.
"Písky byly neskonale vděčné." Dayne položil chodidlo na hlavu sochy, která možná byla Pannou, dokud jí písky neomlely tvář. "Napadlo mě, zatímco jsem močil, že ten tvůj plán ti možná nepřinese to, po čem prahneš."
"A po čem podle tebe prahnu, pane?"
"Po osvobození Písečných hadů. Po pomstě za Oberyna a Eliu. Zda znám tu píseň? Chceš pocítit chuť lví krve."
Ano, chci to, a také moje prvorozenecké právo. Chci Sluneční oštěp a trůn mého otce. Chci Dorne. "Chci spravedlnost."
"Říkej si tomu, jak chceš. Korunovat to Lannisterovic děvče je prázdné gesto. Ona nikdy nebude sedět na Železném trůnu. Ani nedostaneš válku, po které toužíš. Lev se nedá tak snadno vyprovokovat."
"Lev je mrtvý. Kdo ví, které ze svých lvíčat má lvice nejraději?"
"To, které má ve svém pelechu."
Rytíř Gerold tasil meč. Zaleskl se ve světle hvězd, ostrý jako lži. "Jedině takhle můžeš začít válku. Ne s korunou ze zlata, ale s mečem z oceli."
Já nejsem vrah dětí. "Dej to pryč. Myrcella je pod mou ochranou. A ser Arys nedovolí, aby jeho drahé princezně kdokoli ublížil, to přece víš."
"Ne, má paní. Jediné, co vím, je to, že Daynové zabíjejí Dubosrdcké již několik tisíc let."
Jeho arogance jí vzala dech. "Mně se zdá, že oni zabíjejí stejně dlouho vás."
"Všichni máme své rodinné tradice." Temnohvězda zastrčil meč zpátky do pochvy. "Vychází měsíc a já v jeho záři vidím, že se blíží tvůj ideál."
Měl opravdu bystré oči. Ukázalo se, že jezdec na šedém oři je skutečně ser Arys, s bílým pláštěm vlajícím za ním, zatímco poháněl svého koně přes písek. Princezna Myrcella seděla na tomtéž koni za ním, zahalená do roucha s kápí, která skrývala její zlaté kadeře.

Zatímco jí ser Arys pomáhal ze sedla, Drey před ní poklekl na koleno. "Výsosti."
"Moje lenní paní." Flekatá Sylva poklekla vedle něho.
"Moje královno, jsem váš člověk." Garin klesl na obě kolena.
Myrcella zmateně chytila sera Aryse za paži. "Proč mi říkají Výsosti?" zeptala se naříkavým hlasem. "Sere Arysi, co je tohle za místo a kdo jsou ti lidé?"
On jí nic neřekl? Arianne popošla kupředu ve víru hedvábí, s úsměvem na tváři, aby dítě uklidnila. "Jsou to moji praví a věrní přátelé, Výsosti… a budou rovněž vašimi přáteli."
"Princezno Arianne?" Dívka se jí vrhla kolem krku. "Proč mi říkají královno? Stalo se snad něco Tommenovi?"
"Spolčil se se zlými lidmi, Výsosti," řekla Arianne, "a já se obávám, že se s ním dohodli, že vás připraví o váš trůn."
"Můj trůn? Myslíš Železný trůn?" Dívka byla zmatenější než předtím. "On mi přece nic neukradl. Tommen je…"
"…mladší než vy, ne snad?"
"Jsem starší o rok."
"To znamená, že Železný trůn náleží podle práva vám," řekla Arianne. "Váš bratr je ještě malý chlapec, nesmíte ho z ničeho vinit. Má kolem sebe špatné rádce… ale vy máte přátele. Mohu mít tu čest představit vám je?" Vzala dítě za ruku. "Vaše Veličenstvo, dovolte mi představit vám sera Andreyho Dalta, dědice Citrodřeva."
"Moji přátelé mi říkají Drey," řekl, "a byl bych velmi poctěn, kdyby mi tak Její Veličenstvo říkalo rovněž."
Třebaže měl Drey upřímnou tvář a hezký úsměv, Myrcella jej pozorovala s obezřetným výrazem. "Dokud tě nepoznám, musím tě oslovovat sere."
"Čemukoli dává Její Výsost přednost, jsem její muž."
Sylva si odkašlala, dokud Arianne neřekla: "Mohu vám představit paní Sylvu Santagar, moje královno? Moji nejdražší Flekatou Sylvu."
"Proč ti tak říkají?" zeptala se Myrcella.
"Kvůli mým pihám, Výsosti," odpověděla Sylva, "třebaže všichni předstírají, že to je proto, že jsem dědička Skvrnodřeva."
Další byl na řadě Garin, chlapík s klátivými končetinami, dlouhým nosem a nefritovým cvočkem v uchu. "Tady je veselý Garin ze sirotků, který mne dovede vždycky rozesmát," řekla Arianne. "Jeho matka byla mou kojnou."
"Je mi líto, že zemřela," řekla Myrcella.
"Nezemřela, sladká královno." Garin blýskl po Arianně zlatým zubem, který mu koupila, aby nahradila ten, co mu vyrazila. "Má paní chtěla říct, že jsem ze sirotků od Zelenokrvavice."
Na to, aby se Myrcella dozvěděla historii sirotků od řeky, bude mít dost času během cesty po řece vzhůru. Arianne odvedla svoji nastávající královnu k poslednímu členu své malé skupiny. "Jako posledního, ale prvního v udatnosti, vám představuji sera Gerolda Dayna, rytíře z Hvězdopadu."
Ser Gerold poklekl na koleno. Chladně dítě pozoroval a od jeho tmavých očí se odráželo světlo měsíce.
"Jednou žil Artur Dayne," řekla Myrcella. "Byl rytířem Královské gardy za dnů Šíleného krále Aeryse."
"Byl to Meč jitra. Je mrtvý."
"A ty jsi teď Meč jitra?"
"Ne. Lidé mi říkají Temnohvězda a jsem z noci."
Arianne dítě odtáhla. "Určitě máte hlad. Máme datle, sýr a olivy a citrónovou vodu k pití. Nesmíte ale jíst ani pít příliš mnoho. Po chvíli odpočinku musíme vyrazit. Tady venku na pískách je vždycky nejlepší cestovat v noci, než vyjde slunce. Je to laskavější ke koním."
"Ak jezdcům," dodala Flekatá Sylva. "Pojďte, Výsosti, ohřejte se. Bylo by mi ctí, kdybyste mi dovolila posloužit vám."
Zatímco Sylva odváděla princeznu k ohni, Arianne zjistila, že ser Gerold stojí za ní. "Můj rod se táhne deset tisíc let do minulosti, až k úsvitu věků," stěžoval si. "Jak je tedy možné, že můj bratranec je jediný Dayne, na kterého si kdo kdy vzpomene?"
"Byl to velký rytíř," ozval se ser Arys Dubosrdcký.
"Měl velký meč," řekl Temnohvězda.
"A velké srdce." Ser Arys vzal Arianne za paži. "Princezno, potřeboval bych s tebou chvíli mluvit."
"Pojďme." Odvedla sera Aryse hlouběji do zřícenin hradu. Pod pláštěm byl rytíř oblečen v kabátci ze zlatého brokátu, na němž byly vyšity tři zelené dubové listy jeho rodu. Na hlavě měl lehkou ocelovou přilbici se zoubkovaným bodcem na vrcholu, ovinutou po dornském způsobu žlutým šátkem. Mohl by se vydávat za jakéhokoli rytíře, nebýt ovšem toho pláště. Plášť Královské gardy, rozpoznatelný na první pohled. Galantní blázen. "Kolik toho to dítě ví?"
"Docela málo. Než jsme odjeli z Králova přístaviště, její strýc jí zdůraznil, že jsem její ochránce a že jakékoli příkazy, které jí vydám, budou určeny k tomu, aby zajistily její bezpečí. Také slyšela davy v ulicích, volající po pomstě. Poznala, že se nejedná o hru. Ta dívka je statečná a na svůj věk velmi bystrá. Udělala všechno, oč jsem ji požádal, a nepoložila mi jedinou otázku." Rytíř ji vzal za paži, rozhlédl se kolem, ztišil hlas. "Mám i jinou zprávu, kterou bys měla vědět. Tywin Lannister je mrtvý."
To pro ni byl šok. "Mrtvý?"
"Zavražděný Skřetem. Královna si pro sebe zabrala regentství."
"Opravdu?" Žena na Železném trůnu? Arianne se nad tím na okamžik zamyslela a usoudila, že to může být jen k dobru. Pokud si lordi Sedmi království zvyknou na vládu královny Cersei, bude pro ně pak mnohem snazší padnout na kolena před královnou Myrcellou. A lord Tywin byl nebezpečný protivník; bez něj budou nepřátelé Dorne mnohem slabší. Lannisterové zabíjejí Lannistery, jak milé. "Co se stalo s tím jejich trpaslíkem?"
"Uprchl," odpověděl ser Arys. "Cersei nabízí povýšení do panského stavu komukoli, kdo přinese jeho hlavu." Na dlážděném vnitřním nádvoří, napůl pohřbeném pod větrem hnanými písky, ji přitiskl zády k pilíři, aby ji políbil, a jeho

ruka zajela k jejímu ňadru. Líbal ji dlouze a prudce a byl by jí vyhrnul sukně, ale Arianne se zpod něj se smíchem vykroutila. "Vidím, že dosazování královen na trůn tě vzrušuje, pane, ale na tohle teď není čas. Později, to ti slibuji." Pohladila ho po tváři. "Měl jsi nějaké problémy?"
"Jenom Trystana. Chtěl sedět vedle Myrcelliny postele a hrát s ní cyvasse."
"Říkala jsem ti, že měl neštovice, když mu byly čtyři. Ty můžeš dostat jen jednou. Měl jsi mu namluvit, že Myrcella onemocněla šedou šupinatostí, to by jej od ní určitě odehnalo."
"Chlapce možná ano, ovšem ne mistra tvého otce."
"Caleotta," řekla. "Chtěl se na ni podívat?"
"Ne, když jsem mu popsal rudé skvrny na jejím obličeji. Řekl, že se nedá nic dělat, dokud nemoc neproběhne, a dal mi kelímek s mastí proti svědění."
Nikdo pod deset let na neštovice nikdy nezemřel, ale u dospělých mohly mít smrtelný průběh a mistr Caleotte je jako dítě neprodělal. Arianne se to dozvěděla, když sama v osmi letech onemocněla neštovicemi. "Výborně," řekla. "A služebná? Je přesvědčivá?"
"Zdálky. Skřet ji vybral zvlášť pro tento účel z mnoha dívek lepšího původu. Myrcella jí pomohla naondulovat vlasy a sama jí namalovala červené skvrny na tvář. Jsou to vzdálené příbuzné. Lannisport se jen hemží Lannysy, Lannetty, Lantelly a méně významnými Lannistery, a polovina z nich má světlé vlasy. Oblečená v Myrcelliných šatech, s mastí od mistra rozmazanou po tváři… při nedostatečném osvětlení by zmátla dokonce i mne. Mnohem obtížnější bylo najít muže, který by zaujal moje místo. Výškou mi nejvíc odpovídá Dake, jenže je tlustý, a tak jsem nakonec řekl Rolderovi, aby oblékl mou zbroj a nechal si spuštěné hledí. Ten muž je sice o tři palce menší než já, ale snad si toho nikdo nevšimne, když nebudu stát vedle něho. V každém případě se bude zdržovat jen před Myrcellinými komnatami."
"Jediné, co potřebujeme, je pár dní. Do té doby bude princezna mimo dosah mého otce."
"Kde?" Přitáhl ji k sobě blíž a pomazlil se s jejím krkem. "Nemyslíš, že je načase, abys mi pověděla zbytek svého plánu?"
Zasmála se a odstrčila ho od sebe. "Ne, je načase, abychom vyjeli."
Měsíc korunoval Měsíční pannu, když vyrazili z pískem zaváté ruiny Zázvorokamence směrem nejdříve na jih a pak na západ. Arianne a ser Arys jeli vpředu, s Myrcellou na dovádivé klisničce mezi nimi. Blízko za nimi následoval Garin s Flekatou Sylvou a její dva dornští rytíři průvod uzavírali. Je nás sedm, uvědomila si Arianne, zatímco jeli. Sedm jezdců, na cestě ke slávě. Jednoho dne nás zpěváci učiní nesmrtelnými. Drey chtěl větší skupinu, ale ta by mohla přitáhnout nevítanou pozornost a každý další člověk násobil riziko prozrazení. Alespoň tohle mne můj otec naučil. Už i v době, kdy byl Doran Martell mladší a silnější, to byl prozíravý muž, který kladl důraz na mlčení a uchovávání tajemství. Je načase, aby konečně odložil břímě vlády, ovšem nestrpím žádné urážky jeho cti nebo jeho osoby. Vrátí jej do jeho Vodních zahrad, aby si tam v klidu dožil léta, která mu ještě zbývají, obklopen smějícími se dětmi a vůní citroníků a pomerančovníků. Ano, a Quentyn mu tam může dělat společnost. Jakmile korunuji Myrcellu a osvobodím Písečné hady, celé Dorne se shromáždí pod mými praporci. Železodřevští se možná vysloví pro Quentyna, ale samotní nepředstavují žádnou hrozbu. Kdyby přešli k Tommenovi a Lannisterům, nechala by Temnohvězdu, aby je vykořenil do základů.
"Jsem unavená," stěžovala si Myrcella po několika hodinách v sedle. "Je to ještě daleko? Kam vůbec jedeme?"
"Princezna Arianne veze Její Výsost na místo, kde bude v bezpečí," ujistil ji ser Arys.
"Je to dlouhá cesta," připustila Arianne, "ale jakmile dorazíme k Zelenokrvavici, bude se nám cestovat snáz. Setkají se tam s námi někteří z Garinových lidí a sirotci řeky. Žijí na člunech a plují na nich za pomoci bidel sem a tam po Zelenokrvavici a jejích přítocích, rybaří, sbírají ovoce a dělají cokoli, co je třeba dělat."
"Přesně tak," zvolal Garin vesele, "a zpíváme a hrajeme si a tančíme na vodě a víme toho hodně a ještě víc o léčení. Moje matka je tou nejlepší porodní bábou v Západozemí a můj otec umí léčit bradavice."
"Jak můžete být sirotci, když máte matky a otce?" nechápala dívka.
"Jsou to Rhoynarové," vysvětlovala Arianne, "a jejich matka byla řeka Rhoyne."
Myrcella tomu nerozuměla "Já myslela, že vy jste Rhoynarové. Chci říct, vy Dornové."
"To částečně jsme, Výsosti. Mám v sobě Nymeriinu krev společně s krví Morse Martella, dornského šlechtice, za kterého se provdala. V den, kdy se vzali, zapálila Nymeria svoje lodě, aby její lidé pochopili, že se nemohou vrátit zpátky. Většina byla ráda, že ty plameny vidí, protože jejich cesty byly dlouhé a strašlivé, než nakonec připluli do Dorne, a mnoho a ještě víc jich padlo za oběť bouřím, nemocem a zotročení. Bylo však i pár takových, kteří truchlili. Tato vyprahlá suchá země ani její sedmitvářný bůh se jim nelíbili, a tak se drželi svých starých způsobů, vyrobili si čluny z trupů spálených lodí a stali se sirotky Zelenokrvavice. Matka v jejich písních není naše matka, co nás porodila, ale matka Rhoyne, jejíž vody nás vyživují od úsvitů věků."
"Já jsem slyšel, že Rhoynarové uctívají jakéhosi želvího boha," poznamenal ser Arys.
"Starý Říční muž je jen menší bůh," řekl Garin. "Narodil se také z matky řeky a bojoval proti Krabímu králi, aby získal vládu nade všemi, kdo dlí pod plynoucími vodami."
"Ach tak," vydechla Myrcella.
"Pokud jsem to dobře pochopil, tak vy jste také bojovala v pár mocných bitvách, Výsosti," řekl Drey svým nejveselejším hlasem. "Povídá se, že jste vůči našemu statečnému princi neprojevila u stolku s cyvasse žádné milosrdenství."
"Vždycky si postaví svoje figury úplně stejně, hory dá dopředu a slony do průsmyků," řekla Myrcella. "Tak jsem tam poslala svého draka, aby jeho slony sežral."
"Hraje vaše služebná tu hru také tak dobře?" zeptal se Drey.
"Rosamund?" opáčila Myrcella. "Ne. Snažila jsem se ji to naučit, ale ona říká, že pravidla jsou na ni moc složitá."

"Ona je taky Lannisterka?" zajímala se paní Sylva.
"Lannisterka z Lannisportu, ne z Casterlyovy skály. Její vlasy mají stejnou barvu jako moje, ale jsou rovné místo kudrnatých. Rosamund se mi ve skutečnosti moc nepodobá, ale když se oblékne do mých šatů, tak si lidé, kteří nás neznají, myslí, že jsem to já."
"Takže jste to takto udělala už někdy předtím?"
"Ach ano. Vyměnily jsme si role na Mořskorychlé cestou do Braavosu. Septa Eglantine mi obarvila vlasy nahnědo. Řekla, že to děláme jako hru, ale účelem bylo to, abych zůstala v bezpečí, kdyby naši loď přepadl můj strýc Stannis."
Dívka byla zjevně stále unavenější, a tak Arianne zavolala, aby zastavili. Znovu napojili koně, chvíli si odpočinuli a pojedli něco sýra a ovoce. Myrcella se rozdělila o pomeranč s Flekatou Sylvou, zatímco Garin jedl olivy a plival pecky na Dreye.
Arianne doufala, že se dostanou k řece, ještě než vyjde slunce, jenže vyjeli mnohem později, než původně plánovala, a tak byli stále ještě v sedle, když se východní obloha zbarvila dočervena. Temná hvězda přiklusal k ní. "Princezno," řekl, "nasadil bych rychlejší tempo, pokud přece jen nechceš to dítě zabít. Nemáme stany a za dne jsou písky kruté."
"Já znám písky stejně dobře jako ty, pane," řekla mu. Přesto udělala, co navrhoval. Vůči jejich koním to bylo kruté, ale raději přijde o šest koní než o jednu princeznu.
Netrvalo dlouho a začal vát vítr od západu, horký, suchý a plný ostrých zrnek písku. Arianne si přetáhla přes tvář závoj. Byl z mihotavého hedvábí, světle zelený nahoře a žlutý dole a barvy navzájem splývaly. Malé zelené perličky mu dodávaly potřebnou tíhu a tichounce ťukaly za jízdy o sebe.
"Už vím, proč moje princezna nosí závoj," řekl ser Arys, když si jej připevňovala ke spánkům své měděné přilbice. "Jinak by její krása zastínila slunce na nebesích."
Musela se zasmát. "Ne, tvoje princezna nosí závoj proto, aby si chránila oči před září slunce a ústa před pískem. Ty bys měl učinit totéž, pane." Říkala si, jak dlouho si asi její bílý rytíř brousil tento těžkopádný kompliment. Ser Arys byl příjemný v posteli, ale důvtipu moc nepobral.
Její Dornové si zakryli tváře stejně jako ona a Flekatá Sylva pomohla připevnit závoj malé princezně, ale ser Arys si nedal říct. Netrvalo dlouho a po obličeji mu stékal pot a tváře mu zčervenaly. Ještě chvíli a uvaří se v tom svém těžkém odění, přemítala. Nebyl by první. V minulých staletích přišlo z Princova průsmyku mnoho armád s vlajícími praporci, jen aby uschly a uvařily se na horkých rudých dornských pískách. "Ve znaku rodu Martellů je slunce a kopí, dvě oblíbené dornské zbraně," napsal kdysi Mladý drak ve svém vychloubačném pojednání Dobytí Dorne, "ale z těch dvou je vražednější slunce."
Naštěstí nemuseli projíždět hlubokými písky, ale jen přes pás sušiny. Když Arianne spatřila jestřába kroužícího vysoko nad nimi na bezmračné obloze, věděla, že mají to nejhorší za sebou. Brzy narazili na strom. Byl sukovitý a pokroucený, trnů na něm bylo stejně jako listí, z druhu zvaného písečná žebráci, ale znamenalo to, že nejsou daleko od vody.
"Jsme téměř na místě, Výsosti," řekl Garin Myrcelle zvesela, když vpředu spatřili další písečné žebráky, celou houštinu vyrůstající kolem vyschlého říčního koryta. Slunce bušilo dolů jako ohnivé kladivo, ale jejich cesta byla již téměř u konce. Zastavili, aby znovu napojili koně, zhluboka se napili ze svých měchů a zvlhčili si závoje, načež nasedli k poslednímu úseku cesty. Za další půl lígy již uháněli po ďáblotrávě a kolem olivových hájů. Za řadou vápencových kopců tráva zezelenala a zhoustla a objevily se citroníkové sady, napájené pavouci sítí starých zavlažovacích kanálů. Garin byl první, kdo spatřil zeleně se lesknoucí řeku. Zavýskl a rozjel se kupředu.
Arianne Martell jednou přejížděla Klikatici, když byla se třemi z Písečných hadů navštívit Tyeninu matku. Ve srovnání s oním mocným vodním tokem byla Zelenokrvavice stěží hodná názvu řeka, a přesto zůstávala životem Dorne. Dostala své jméno podle kalné zeleně svých lenivých vod; ale jak se k ní blížili, slunce jako by barvilo zeleň dozlatova. Zřídkakdy viděla krásnější pohled. Další část cesty by měla být pomalá a jednoduchá, pomyslela si, vzhůru po Zelenokrvavici a do Vaithu, tak daleko, kam až mohou plout čluny. To jí poskytne dostatek času připravit Myrcellu na všechno, co má přijít. Za Vaithem čekaly hluboké písky. Budou potřebovat pomoc z Pískovce a z Peklolesa, aby je mohli přejít, avšak Arianne nepochybovala o tom, že bude vše zabezpečeno. Rudá zmije byl v Pískovci vychován a milenka prince Oberyna Ellaria byla nemanželskou dcerou lorda Ullera; čtyři z Písečných hadů byly jeho vnučky. Korunuji Myrcellu v Peklolese a pozvednu tam svoje praporce.
Člun nalezli půl lígy po proudu, ukrytý pod převislými větvemi velké zelené vrby. Tyto bidly poháněné čluny s nízkou střechou a širokými boky měly stěží nějaký ponor, o kterém by se dalo mluvit; Mladý drak o nich neuctivě psal jako o "chatrčích postavených na prámech", což ovšem rozhodně nebylo správné označení. Všechny, kromě těch nejnuznějších sirotčích člunů, byly nádherně vyřezávané a pomalované. Tenhle byl vyvedený v odstínech zeleně, měl zaoblenou dřevěnou kormidelní páku tvarovanou do podoby mořské panny a skrze jeho zábradlí vykukovaly rybí tváře. Na jeho palubě se natřásala bidla, lana a sudy s olivovým olejem a houpaly se tam dozadu a dopředu železné lampy. Arianne nikde neviděla žádné sirotky. Kde je posádka? divila se.
Garin zastavil pod vrbou. "Probuďte se, vy rybooví lenoši," zavolal, když seskočil ze sedla. "Vaše královna je tady a touží po královském přivítání. Tak pojďte, vylezte už, dáme si nějaké písně a sladké víno. Moje ústa prahnou po -"
Dveře na člunu se otevřely dokořán. Do slunečního svitu vyšel Areo Hotah, svoji sekeru v ruce.
Garin se škubnutím zastavil. Arianne měla pocit, jako by ji Hotahova sekera zasáhla do břicha. Takhle to dopadnout nemělo. Když uslyšela Dreye říkat: "To je ten poslední obličej, který jsem doufal, že tady uvidím," věděla, že musí jednat. "Pryč!" vykřikla, vyskakujíc zpátky do sedla. "Arysi, chraň princeznu -"
Hotah zabušil topůrkem své sekery do paluby. Za ozdobným zábradlím člunu se zvedl tucet strážných vyzbrojených vrhacími oštěpy nebo kušemi. Další jako by vyrostli ze střechy kajuty. "Vzdejte se, má princezno," zvolal kapitán, "jinak vás musíme podle příkazu vašeho otce pozabíjet. Všechny kromě dítěte a vás."
Princezna Myrcella seděla bez hnutí na svém koni. Garin pomalu couval od člunu, ruce zvednuté nad hlavou. Drey si

odepjal svůj opasek s mečem. "Vzdát se bude tou nejlepší volbou," zavolal na Arianne, když jeho meč s žuchnutím dopadl na zem.
"Ne!" Ser Arys vjel se svým koněm mezi Arianne a střelce, s mečem lesknoucím se mu v ruce. Sundal ze zad svůj štít a protáhl levou ruku skrze popruhy. "Nedotknete se jí, dokud budu já dýchat."
Ty nezodpovědný blázne, bylo jediné, co měla čas si pomyslet, co si myslíš, že děláš?
Vzduch prořízl smích Temnohvězdy. "Jsi slepý, nebo tak hloupý, Dubosrdcký? Je jich příliš mnoho. Odlož ten meč."
"Udělej, co říká, sere Arysi," naléhal Drey.
Dopadli nás, pane, mohla Arianne zavolat. Tvoje smrt nás nezachrání. Pokud svoji princeznu miluješ, vzdej se. Když se ale pokoušela promluvit, slova jí uvízla v hrdle.
Ser Arys se na ni naposledy toužebně podíval, pak vrazil svému koni ostruhy do slabin a vyrazil.
Jel bez rozmyslu rovnou ke člunu, s bílým pláštěm vlajícím za ním. Arianne Martell nikdy neviděla nic ani z poloviny tak statečného, ani z poloviny tak hloupého. "Néééé," vykřikla, ale našla svů] jazyk příliš pozdě. Hotah burácivě vydal rozkaz. Zadrnčela kuše, pak další. Na tak malou vzdálenost jako by byla zbroj bílého rytíře vyrobená z pergamenu. První šíp proletěl rovnou skrze jeho těžký dubový štít, zabodl se mu do ramene. Druhý mu škrábl o spánek. Vržený oštěp zasáhl koně sera Aryse do boku, a zvíře přesto běželo vrávoravě dál, vzhůru po lodní lávce. "Ne," vykřiklo nějaké děvče, nějaké bláznivé malé děvče, "ne, prosím, tohle se stát nemělo." Slyšela taky Myrcellu, jak křičí hlasem prostoupeným strachem.
Meč sera Aryse sekl doprava a doleva a dva střelci šli k zemi. Jeho kůň se vzepjal na zadních a kopl jednoho střelce do obličeje, zatímco se muž snažil znovu nabít, ale ostatní střelci pálili dál, zasypávali velkého oře opeřenými šípy. Rány byly tak prudké, že koně srazily stranou. Nohy pod ním podklesly a zvíře se s hlasitým žuchnutím zřítilo na palubu.
Arysovi se nějak podařilo z něj seskočit. Dokonce se mu podařilo udržet v ruce svůj meč. Vydrápal se na kolena vedle svého umírajícího koně…
…a zjistil, že nad ním stojí Areo Hotah.
Bílý rytíř zvedl meč… příliš pomalu. Hotahova sekera mu usekla pravou paži v rameni, projela gejzírem krve a znovu se zableskla ve strašlivém obouručním seku, který uťal rytíři Arysovi hlavu a vymrštil ji otáčející se do vzduchu. Přistála v rákosí a Zelenokrvavice ji spolkla s tichým šplouchnutím.
Arianne si nepamatovala, jak sesedla ze svého koně. Možná spadla. Ani na to si nevzpomínala. Přesto se ocitla na všech čtyřech na písku, třesoucí se a vzlykající a zvracející svoji večeři. Ne, bylo jediné, na co byla schopná myslet, ne, nikomu se nemělo nic stát, všechno bylo naplánováno, byla jsem tak opatrná. Slyšela Areo Hotaha řvát: "Za ním. Nesmí nám uniknout. Za ním!" Myrcella byla na zemi, celá se třásla, bledý obličej v dlaních, krev jí prýštila mezi prsty.
Arianne to nechápala. Muži se drápali na koně, zatímco další se rojili kolem ní a jejích společníků, ale nic z toho jí nedávalo smysl. Upadla do snu, nějaké strašlivé rudé noční můry. Tohle nemůže být pravda. Brzy se probudím a vysměji se svým nočním hrůzám.
Když se jí snažili svázat ruce za zády, neprotestovala. Jeden ze strážných ji trhnutím zvedl na nohy. Byl oblečený v barvách jejího otce. Další se sklonil a vytáhl z její boty vrhací nůž, dar od její sestřenice paní Nym.
Areo Hotah si jej od muže vzal a zamračil se na něj. "Princ řekl, že vás musím přivést zpátky do Slunečního oštěpu," oznámil jí. Tváře a čelo měl postříkané krví rytíře Aryse. "je mi to líto, princezničko."
Arianne k němu zvedla slzami zbrocenou tvář. "Jak to mohl vědět?" zeptala se kapitána. "Byla jsem tak opatrná. Jak to mohl vědět?"
"Někdo mu to řekl." Hotah pokrčil rameny. "Vždycky se najde někdo, kdo to řekne."

ARYA
aždého večera před usnutím mumlala svoji modlitbu do polštáře. "Ser Gregor," zněla. "Dunsen, Sladký Raff, ser Ilyn, ser Meryn, královna Cersei." Šeptala by také jména Freyů z Přechodu, kdyby je všechna znala. Jednoho dne je budu znát, říkala si v duchu, a pozabíjím je všechny.
Žádný šepot ale nebyl příliš tichý, aby nebyl v Domě černé a bílé slyšet. "Dítě," řekl jí laskavý muž jednoho dne, "co jsou to za jména, která si po večerech šeptáš?"
"Já si žádná jména nešeptám," odpověděla. "Lžeš," řekl. "Všichni lidé lžou, když mají z něčeho strach. Někteří říkají hodně lží, jiní jen pár. Někteří mají jen jednu velkou lež, kterou říkají tak často, že jí sami málem uvěří… třebaže nějaká malá částečka z nich bude stále vědět, že je to pořád jen lež, a bude se to zračit v jejich tvářích. Pověz mi o těch jménech." Kousla se do rtu. "Ta jména nic neznamenají."
"Znamenají," nedal se odbýt laskavý muž. "Pověz mi to, dítě." Pověz mi to, nebo tě odsud vyženu, slyšela. "Jsou to lidé, které nenávidím. Chtěla bych, aby umřeli."
"V tomto domě slyšíme mnoho takových modliteb."
"Já vím," řekla Arya. Jaqen H'ghar jí kdysi zaručil splnění tří přání. Jedině, co jsem musela udělat, bylo zašeptat…
"Je toto důvod, proč jsi k nám přišla?" pokračoval laskavý muž. "Aby ses naučila našim uměním a mohla potom zabít lidi, které nenávidíš?"
Arya nevěděla, co na to odpovědět. "Možná."
"V tom případě jsi přišla na špatné místo. Nepřísluší ti, abys rozhodovala o tom, kdo bude žít a kdo zemře. Tento dar náleží Jemu mnoha tváří. My jsme jen jeho sluhové, kteří přísahali, že budou plnit jeho vůli."
"Ach." Arya se rozhlédla po sochách, které stály podél stěn, s plamínky svící mihotajícími se kolem jejich chodidel. "Kterým bohem je on?"
"On je všemi z nich," odpověděl kněz v černobílém rouchu.

Nikdy jí neřekl svoje jméno. A neudělala to ani dívenka s velkýma očima a propadlými tvářemi, která jí připomínala jiné děvčátko, jež se jmenovalo Lasička. Stejně jako Arya, žila dívenka pod chrámem společně se třemi akolyty, dvěma sluhy a kuchařkou jménem Umma. Umma při práci ráda povídala, ale Arya jí nerozuměla ani slovo. Ostatní jména neměli, nebo se rozhodli neříct jí je. Jeden ze sluhů byl velmi starý, záda měl ohnutá jako luk. Druhý měl rudý obličej a z uší mu vyrůstaly chumáče hustých chlupů. Považovala je oba za němé, dokud je neuslyšela, jak se modlí. Akolyté byli mladší. Nejstarší z nich byl ve věku jejího otce; ostatní dva nebyli o moc starší než Sansa, která bývala její sestrou. Akolyté také chodili oblečeni v černé a bílé, ale jejich roucha neměla kápě a byla černá na levé straně a bílá na pravé. U laskavého muže a dívenky tomu bylo naopak. Arya dostala služebníčky oděv: tuniku z nebarvené vlny, pytlovité kalhoty, lněné spodní prádlo, plátěné trepky na nohy.

Ze všech stálých obyvatel chrámu znal společnou řeč jen laskavý muž. "Kdo jsi?" ptával se jí každého dne.

"Nikdo," odpovídala, ona, která byla Aryou z rodu Starků, Aryou Podnožkou, Zrzkou Koňskou tváří. Taky byla Arrym a Lasičkou, Holátkem a Slaboškou, šenkem Nan, šedou myší, ovcí, duchem Harrenova… ale ne doopravdy, ne v samotném svém srdci srdcí. Tam byla Aryou ze Zimohradu, dcerou lorda Eddarda Starka a paní Catelyn, která kdysi měla bratry jménem Robb a Brann a Rickon, sestru jménem Sansa, zlovlka, co se jmenoval Nymeria, a nevlastního bratra jménem Jon Sníh. Tam byla někým… jenže to nebyla odpověď, kterou chtěl laskavý muž slyšet.

Bez společné řeči neměla Arya jiný způsob, jak hovořit s ostatními. Naslouchala jim však a při plnění svých každodenních povinností si v duchu opakovala slova, která slyšela. Třebaže byl nejmladší akolyta slepý, měl na starosti svíce. Chodíval po chrámu v měkkých trepkách, obklopen mumláním starých žen, které se tam přicházely každého dne modlit. Dokonce i bez očí vždycky věděl, které svíce dohořely. "Nechává se vést čichem," vysvětlil jí laskavý muž, "a tam, kde hoří svíce, je vzduch teplejší." Poradil Arye, aby zavřela oči a vyzkoušela si to.

Modlili se za svítání, ještě než posnídali, klečíce kolem nehybného černého jezírka. Některé dny vedl modlitby laskavý muž. V jiné dny to byla dívenka. Arya znala z braavoštiny jen pár slov, těch, která byla stejná jako ve vznešené valyrijštině. A tak odříkávala k Mnohotvárnému bohu vlastní modlitbu, která zněla: "Ser Gregor, Dunsen, Sladký Raff, ser Ilyn, ser Meryn, královna Cersei." Modlila se ji potichu. Pokud je Mnohotvárný bůh řádným bohem, uslyší ji.

Prosebníci přicházeli do Domu černé a bílé každý den. Většina jich přišla osamoceně a o samotě seděli; zapálili svíce na jednom oltáři či jiném, modlili se vedle jezírka, a někdy i plakali. Pár se jich napilo z černého poháru a usnulo; většina jich ale nepila. Nekonaly se tam žádné bohoslužby, nezpívaly se písně ani pajány k potěše boha. Chrám nebyl nikdy plný. Čas od času se nějaký prosebník dožadoval, zda by směl mluvit s knězem, a laskavý muž nebo dívenka jej odvedli dolů do svatyně, ale nestávalo se to často.

Podél stěn tam stálo třicet rozdílných bohů, obklopených malými světýlky. Plačící žena byla oblíbenkyní starých žen, jak si Arya všimla; bohatí lidé dávali přednost Bakkalonovi, Bledému dítěti, námořníci Měsíčnobledé panně a králi Merlingovi. I Cizinec tam měl svůj oltář, třebaže se zřídkakdy stávalo, že by jej přišel někdo navštívit. Po většinu času blikala u jeho nohou jediná svíce. Laskavý muž řekl, že na tom nezáleží. "Má mnoho tváří a mnoho uší, kterými naslouchá."

Pahorek, na němž chrám stál, byl provrtán jako včelí plástev tunely vytesanými ve skále. Kněži a akolyté měli svoje spací cely na první úrovni, Arya a sluhové na druhé. Nejnižší patro bylo zakázané pro všechny kromě kněží. Právě tam se nacházela svatyně.

Když Arya nepracovala, mohla se volně pohybovat mezi sklepeními a skladišti, pokud ovšem neopustila chrám, a také nesměla sestoupit na nejnižší úroveň. Objevila místnost plnou zbraní a zbroje: zdobené přilbice a podivné staré hrudní pláty, těžké meče, dýky a nože, kuše a dlouhá kopí s hlavicemi ve tvaru listů. Další místnost byla plná oblečení. Přepychové kožešiny a nádherné hedvábí v půl stovce barev tam ležely vedle hromad odporně páchnoucích hadrů a rozedřených halen z hrubého plátna. Také tu určitě budou komnaty se šperky a poklady, usoudila Arya. Představila si hromady zlatých desek, měšce plné stříbrňáků, safíry modré jako moře, řady zelených perel.

Jednoho dne za ní neočekávaně přišel laskavý muž a zeptal se jí, co tam dělá. Odpověděla mu, že se ztratila.

"Lžeš. Ba co hůř, lžeš velice špatně. Kdo jsi?"

"Nikdo."

"Další lež." Povzdechl si.

Weese by ji zmlátil dokrvava, kdyby ji přistihl při lži, ale v Domě černé a bílé tomu bylo jinak. Když pomáhala v kuchyni, Umma ji někdy plácla vařečkou, když se jí připletla do cesty, ale jinak na ni nikdo jedinkrát nepozvedl ruku. Zvedají ruce jen k tomu, aby zabíjeli, pomyslela si.

S kuchařkou vycházela velmi dobře. Umma jí vrazila do ruky nůž, ukázala na cibuli a Arya ji nakrájela. Umma ji postrčila směrem k hromadě těsta a Arya je hnětla, dokud kuchařka neřekla dost (dost bylo první braavoské slovo, které se naučila). Umma jí podala rybu a Arya ji vykostila, nakrájela na filátka a obalila v ořechách, která kuchařka nadrtila.

Poloslané vody, které obklopovaly Braavos, se hemžily rybami a korýši všemožných druhů, jak jí vysvětlil laskavý muž. Pomalá hnědá řeka vtékala do laguny od jihu, skrze širokou oblast plnou rákosí, přílivových jezírek a blátivých nánosů. Kolem se v hojném množství nacházeli škeble a lastury, slávky, žáby a želvy, krabi, humři a langusty, pruhovaní úhoři, mihule a ústřice; a všichni tito živočichové se pravidelně objevovali na vyřezávaném dřevěném stole, u kterého služebníci Mnohotvárného boha jídávali. Některé večery Umma okořenila ryby mořskou solí a drceným pepřem a uvařila úhoře s posekaným česnekem. Jednou za dlouhý čas kuchařka dokonce použila šafrán. Horkému koláči by se tu líbilo, pomyslela si Arya.

Večeře byla její oblíbenou denní dobou. Uplynulo již hodně času od doby, co chodívala spát každý večer s plným žaludkem. Některé večery laskavý muž dovolil, aby mu Arya kladla otázky. Jednou se ho zeptala, proč lidé, kteří přicházejí do chrámu, vždycky vypadají tak pokojně; tam doma se smrti všichni báli. Pamatovala si, jak plakal uhrovitý štolba, když jej bodla do břicha, a jak naříkal ser Amory Lorch, když jej Koza nechal shodit do medvědí jámy.

Vzpomínala si na vesnici u Božího oka a na to, jak křičeli a řvali a sténali vesničané, kdykoli se jich Lechtač vyptával na zlato.
"Smrt není ta nejhorší věc," odpověděl laskavý muž. "Je to Jeho dar nám, konec nouze a bolesti. V den, kdy se narodíme, posílá Mnohotvárný bůh každému z nás temného anděla, jenž kráčí životem po našem boku. Když jsou naše hříchy a naše utrpení příliš velké, než aby se daly unést, anděl nás vezme za ruku, aby nás převedl do nočních krajin, kde hvězdy planou stále jasněji. Ti, kdož se přicházejí napít z černého poháru, hledají svoje anděly. Pokud se bojí, svíce je uklidní. Když cítíš hořet naše svíce, jaké myšlenky ti to přináší na mysl, mé dítě?"
Myšlenky na Zimohrad, vyhrkla málem. Cítím sníh, kouř a borové jehličí. Cítím stáje. Cítím Hodora, jak se směje, a Jona s Robbem jak spolu cvičně bojují na nádvoří, a Sansu jak si zpívá o nějaké hloupé krásné dámě. Cítím krypty, kde sedí kamenní králové, cítím pekoucí se horký chléb, cítím boží háj, cítím svého vlka, cítím jeho srst, skoro jako by byl tady vedle mě. "Necítím vůbec nic," odpověděla, aby slyšela, co jí na to řekne.
"Lžeš," řekl, "ale můžeš si svá tajemství ponechat, když si to tak přeješ, Aryo z rodu Starků." Takto ji oslovoval, jen když se mu něčím znelíbila. "Víš, že toto místo můžeš kdykoli opustit. Nejsi jedna z nás, ještě ne. Můžeš jít domů, kdykoli si to budeš přát."
"Řekl jsi mi, že když odejdu, nebudu se moci vrátit."
"Přesně tak."
Ta slova ji rozesmutnila. Syrio to taky říkal. Říkal to po celý čas. Syrio Forel ji naučil bojovat s Jehlou a pak pro ni zemřel. "Já nechci odejít."
"Pak tedy zůstaň… a pamatuj si, Dům černé a bílé není žádný sirotčinec. Všichni lidé musí pod jeho střechou sloužit. Valar dohaeris, tak to tady říkáme. Zůstaň, jestli chceš, ale věz, že budeme vyžadovat tvou poslušnost. Po celý čas a ke všem věcem. Pokud neuposlechneš, budeš muset odejít."
"Poslechnu."
"To uvidíme."
Měla i jiné úkoly kromě pomoci Ummě. Zametala chrámové podlahy; obsluhovala a nalévala při jídle; třídila hromady šatstva mrtvých lidí, vyprazdňovala jejich měšce a počítala hromádky roztodivných mincí. Každého rána provázela laskavého muže na obchůzce po chrámu, při které hledal mrtvé. Tichájako stín, říkávala si, vzpomínajíc na Syria. Nosívala lampu se silnými železnými bočnicemi. V každém výklenku otevřela v bočnici škvírku, aby se rozhlédla po mrtvolách.
Hledat mrtvé nebylo nijak obtížné. Přicházeli do Domu černé a bílé, modlili se hodinu nebo den nebo rok, napili se sladké tmavé vody z jezírka a natáhli se na kamenné lehátko ve výklenku za jedním bohem nebo za jiným. Zavřeli oči a usnuli, a už se nikdy neprobudili. "Dar Mnohotvárného boha na sebe bere nesčetně forem," řekl jí laskavý muž, "ale tady je smrt vždycky dobrá." Když našli tělo, odříkal modlitbu a ujistil se, že z něj skutečně již vyprchal život, a Arya přivolala sluhy, jejichž úlohou bylo odnést mrtvého dolů do sklepení. Tam akolyté těla svlékali a omývali. Šaty mrtvých lidí, peníze a cennosti šly do koše k roztřídění. Jejich studené mrtvoly byly odneseny do svatyně na nižší úrovni, kam mohli chodit jen kněží; co se tam dělo, to neměla Arya vědět. Jednou při večeři se jí zmocnilo strašlivé podezření, a tehdy odložila nůž a podezřívavě se zahleděla na plátek bledého bílého masa. Laskavý muž viděl hrůzu zračící se jívě tváři. "Je to vepřové, dítě," řekl jí. "Jenom vepřové."
Jejím ložem byl kámen a připomínalo jí Harrenov a postel, ve které spávala, když drhla schody pro Weese. Slamník byl vystlaný hadry místo slámou, takže byl o něco neforemnější než ten na Harrenově, ale na druhé straně tolik neškrabal. Dovolili jí mít tolik pokrývek, kolik si jen přála; silných vlněných dek, červených, zelených a kostkovaných. A její cela patřila jenom jí a nikomu jinému. Schovávala si tam svoje poklady: stříbrnou vidličku, ohebný klobouk a rukavice bez prstů, které jí dali námořníci na Titánově dceři, svoji dýku, boty a opasek, malou hromádku mincí, šaty, které předtím nosila…
A Jehlu.
Třebaže její povinnosti jí ponechávaly pramálo času k výcviku, šermovala, kdykoli mohla, utkávajíc se v souboji se svým stínem ve světle modré svíce. Jednoho večera se stalo, že šla kolem dívenka a uviděla Aryu při šermování. Dívenka neřekla ani slovo, ale příštího dne si odvedl laskavý muž Aryu do její cely.
"Všech těchto věcí se musíš zbavit," řekl na adresu jejích pokladů.
Arya se zděsila. "Jsou to moje věci."
"A kdo jsi ty?"
"Nikdo."
Sebral její stříbrnou vidličku. "Tohle patří Arye z rodu Starků. Všechny tyhle věci jí patří. Tady pro ně není místo. Její jméno je příliš pyšné, a my tady pro pýchu místo nemáme. Tady jsme všichni služebníci."
"Já sloužím," řekla ublíženě. Měla svoji stříbrnou vidličku ráda.
"Hraješ si na to, že jsi služebná, ale ve svém srdci jsi panská dcera. Zabrala sis pro sebe i jiná jména, ale nosíš je tak lehce, jako bys mohla nosit plesové šaty. Pod nimi byla vždycky Arya."
"Já jsem plesové šaty nikdy nenosila. Nedá se v nich bojovat."
"Proč bys měla chtít bojovat? Jsi snad nějaký nájemný rváč, plížící se uličkami, dychtící po krvi?" Povzdechl si. "Než se napiješ z chladného poháru, musíš nabídnout všechno, co jsi, Jemu mnoha tváří. Své tělo. Svou duši. Sebe samu. Pokud se nedokážeš přimět udělat to, musíš toto místo opustit."
"Ta železná mince -"
"- ti zaplatila cestu sem. Odtud dál musíš platit svým vlastním způsobem, a cena je vysoká."
"Já žádné zlato nemám."
"To, co nabízíme, nelze koupit za zlato. Tou cenou jsi ty. Lidé se ubírají skrze toto údolí slz a bolesti mnoha způsoby.

Ten náš je nejtěžší. Jen pár je jich stvořeno k tomu, aby po ní mohli kráčet. Vyžaduje to mimořádnou sílu těla i ducha, a srdce jak tvrdé, tak silné."
Já ale mám tam, kde by mělo být srdce, jen díru, pomyslela si, a nemám kam jinam jít. "Já jsem silná. Stejně silná jako ty. Jsem tvrdá."
"Ty věříš, že toto je jediné místo pro tebe." Bylo to, jako by jí četl myšlenky. "V tom se ale mýlíš. V domácnosti nějakého kupce bys našla lehčí službu. Nebo bys raději byla kurtizánou a nechala muže zpívat písně o své kráse? Řekni jen slovo a pošleme tě k Černé perle nebo Dceři soumraku. Budeš spát na růžových plátcích a nosit hedvábné sukně, které budou při chůzi šustit, a urození pánové budou ožebračovat sami sebe kvůli tvé panenské krvi. Nebo je-li to manželství a děti, po čem toužíš, pověz mi to, a najdeme pro tebe muže. Nějakého poctivého učně, bohatého starce, námořníka, kohokoli, po kom jen zatoužíš."
Po ničem z toho netoužila. Mlčky zavrtěla hlavou.
"Je to Západozemí, o čem sníš, děvče? Zítra vyplouvá do Města racků, Šerodolu, Králova přístaviště a Tyroše Jasná paní Luco Prestayna. Máme pro tebe zajistit místo na její palubě?"
"Vždyť jsem ze Západozemí právě připlula." Někdy jí to připadalo jako tisíc let, co uprchlá z Králova přístaviště, jindy jako by to bylo teprve včera, ale věděla, že vrátit se tam nemůže. "Odejdu, když mě tady nechceš, ale tam nepůjdu."
"Na tom, co chci či nechci já, nezáleží," řekl laskavý muž. "Je možné, že tě sem Mnohotvárný bůh přivedl, abys byla Jeho nástrojem, ale když se na tebe dívám, vidím dítě… ba co víc, děvče. Mnozí sloužili Jemu mnoha tváří během staletí, ale jen pár z Jeho služebníků byly ženy. Ženy přivádějí na svět život. My přinášíme dar smrti. Nikdo nemůže dělat obojí."
Snaží se mě vystrašit, pomyslela si Arya, tak jako to udělal s tím červem. "Mně na tom nezáleží."
"To by mělo. Zůstaň, a Mnohotvárný bůh ti vezme uši, nos, jazyk. Vezme ti tvoje smutné šedé oči, které toho už tolik viděly. Vezme ti dlaně, chodidla, ruce a nohy, tvoje intimní části. Vezme ti tvoje naděje a sny, tvoje lásky a nenávisti. Ti, kdo vstoupí do jeho služeb, se musí vzdát všeho, co je dělá tím, kým jsou. Dokážeš to udělat?" Vzal jí bradu do dlaně a zahleděl se jí hluboko do očí, tak hluboko, až se zachvěla. "Ne," řekl, "myslím, že nedokážeš."
Arya jeho ruku odrazila. "Mohla bych, kdybych chtěla."
"To říká Arya z rodu Starků, pojídačka hrobních červů."
"Já se dokážu vzdát čehokoli, čeho chci!"
Ukázal na její poklady. "Tak začni s tímhle."
Toho večera po jídle šla Arya zpátky do své cely a svlékla si roucho a šeptala svá jména, ale spánek k ní odmítal přijít. Převracela se na matraci vycpané hadry, hryzala se do rtu. Cítila díru ve svém nitru, tam, kde kdysi bylo její srdce.
V černi noci opět vstala, oblékla si šaty, které nosila v Západozemí, a připjala si opasek. Jehla jí visela na jednom boku, dýka na druhém. S ohebným kloboukem na hlavě, bezprstými rukavicemi zastrčenými za opaskem a stříbrnou vidličkou v jedné ruce se začala krást nahoru po schodech. Tady není místo pro Aryu z rodu Starku, myslela si. Aryino místo bylo na Zimohradu, jenže Zimohrad už nebyl. Když padají sněhy a skučí bílé větry, osamělý vlk zemře, ale smečka přežije. Ona ale žádnou smečku neměla. Její smečku zabili, ser Ilyn, ser Meryn a královna, a když se pokoušela shromáždit si kolem sebe novou, všichni se rozutekli, Horký koláč, Gendry, Yoren a Zelenoruký Lommy, dokonce i Harwin, který byl mužem jejího otce. Protáhla se škvírou ve dveřích a vykročila do noci.
Bylo to poprvé, co se ocitla venku od doby, kdy vstoupila do chrámu. Obloha byla zatažená a mlha pokrývala zemi jako roztřepený šedý koberec. Po pravici slyšela pádlování na kanále. Braavos, Tajné město, pomyslela si. To pojmenování jí připadalo velmi příhodné. Opatrně sestoupila po příkrých schodech do krytého přístaviště, s mlhou vířící jí kolem kotníků. Mlha byla taková, že vodu vůbec neviděla, ale slyšela, jak jemně pleská proti kamenným pilířům. V dálce zazářilo v šeru světlo: noční oheň v chrámu rudých kněží, pomyslela si.
U kraje vody se zastavila, stříbrnou vidličku v ruce. Bylo to ryzí stříbro, pevné a těžké. Není to moje vidlička. Byla to Slánka, komu ji dal. Upustila ji do vody a naslouchala tichému šplouch, když vidlička klesla pod hladinu.
Jako další přišel na řadu ohebný klobouk, pak rukavice. Ty také patřily Slánce. Vysypala si do dlaně měšec: pět stříbrňáků, devět měďáků, pár haléřů, půlhaléřů a čtvrthaléřů. Rozsypala je nad vodou. Pak přišly na řadu boty. Ty nadělaly největší hluk. Následovala její dýka, ta, kterou vzala jednomu z lukostřelců, jenž prosil Ohaře o milost. Do kanálu šel její opasek, její plášť, tunika, kalhoty, spodní prádlo, všechno. Všechno, kromě Jehly.
Stála na kraji mola, bledá, s husí kůží po celém těle a třesoucí se v mlze. Jehla v její ruce jako by k ní šeptala. Bodej do nich špičatým koncem, říkala, a neříkej to Sanse! Na čepeli byla Mikkenova značka. Je to jenom meč. Kdyby potřebovala meč, dole pod chrámem jich byla stovka. Jehla byla příliš malá, než aby to byl řádný meč, byla to stěží víc než hračka. Byla malá hloupá holka, když ji pro ni nechal Jon udělat. "Je to jenom meč," řekla, tentokrát nahlas…
…jenže nebyl.
Jehla byla Robb a Bran a Rickon, její matka a její otec, dokonce i Sansa. Jehla byla šedivé zdi Zimohradu a smích jeho obyvatel. Jehla byla letní sněhy, příběhy staré chůvy, strom srdce s jeho rudými listy a strašidelnou tváří, teplý zemitý pach prosklených zahrad, kvílení severáku lomcujícího okenicemi v jejím pokoji. Jehla byla úsměv Jona Sněha. Cuchával mi vlasy a říkal mi "sestřičko", vzpomněla si, a najednou měla v očích slzy.
Polliver jí ten meč ukradl, když ji Horovi muži zajali, ale když pak s Ohařem vešla do hostince na rozcestí, byla tam. Bohové chtěli, abych ji měla. Ne Sedm, ani On mnoha tváří, ale bohové jejího otce, staří bohové severu. Mnohotvárný bůh může mít všechno ostatní, pomyslela si, ale tohle nedostane.
Vyběhla nahoru po schodech, nahá jako v den, kdy přišla na svět, svírajíc Jehlu v ruce. Napůl cesty vzhůru se jí pod nohama zahoupal jeden z kamenů. Arya si klekla a začala hrabat prsty kolem jeho okraje. Zpočátku se nehýbal, ale vytrvávala, vybírala drolící se maltu nehty. Nakonec se kámen posunul. Uchopila jej oběma rukama a s heknutím zatáhla. Otevřela se před ní štěrbina.

"Tady budeš v bezpečí," řekla Jehle. "Nikdo nebude vědět, kde jsi, jenom já." Strčila meč v pochvě za schod, pak zasunula kámen zpátky na místo, takže vypadal stejně jako všechny ostatní. Když vystupovala zpátky k chrámu, počítala schody, aby věděla, kde meč zase najde. Jednoho dne jej možná bude potřebovat. "Jednoho dne," zašeptala sama sobě.
Laskavému muži neřekla, co udělala, a on to přesto věděl. Příštího večera přišel po jídle do její cely. "Dítě," řekl, "pojď, posaď se se mnou. Musím ti povědět příběh."
"Jaký příběh?" zeptala se opatrně.
"Příběh o našem počátku. Pokud se máš stát jednou z nás, měla bys vědět, kdo jsme a jak jsme se zrodili. Lidé si možná šeptají o Mužích bez tváře z Braavosu, ale my jsme starší než Tajné město. Byli jsme už předtím, než povstal Titán, předtím než byl odmaskován Uthero, před Založením. Náš počet mezi severskými mlhami Braavosu vzrůstal, ale naše počátky sahají do Valyrie, mezi ubohé otroky, kteří se lopotili v hlubokých dolech pod Čtrnácti plameny, jež osvětlovaly noci Svobodné državy. Většina dolů jsou vlhká a mrazivá místa, vysekaná v chladném mrtvém kameni, ale Čtrnáct plamenů byly živoucí hory s žílami rozžhaveného kamene a ohnivými srdci. A tak byly doly staré Valyrie vždycky horké, a byly horké stále víc, s tím, jak se šachty prohlubovaly, stále jen prohlubovaly. Otroci se lopotili ve žhavé výhni. Kameny kolem nich byly tak horké, že se jich nemohli ani dotknout. Vzduch páchl sírou a sežehával jim plíce, když jej dýchali. Plosky chodidel měli sežehnuté a dělaly se jim na nich puchýře, dokonce i přes ty nejsilnější sandály. Někdy, když se při hledání zlata probourali skrze stěnu, nalezli místo toho páru nebo vroucí vodu nebo roztavený kámen. Některé šachty byly tak nízké, že v nich otroci nemohli stát rovně, ale museli chodit sehnutí nebo se dokonce plazit. A také tam v té žhavé rudé tmě žili červci."
"Zemní červi?" zeptala se zamračeně.
"Ohňočervci. Někteří říkají, že jsou příbuzní draků, protože červci také vydechují oheň. Místo aby plachtili po obloze, provrtávají se hlínou a skálou. Pokud se dá věřit starým příběhům, žili červci mezi Čtrnácti plameny ještě před příchodem draků. Ti mladí nejsou o nic větší než ta tvoje hubená paže, ale mohou narůst do obrovské velikosti, a lidi vůbec nemají v lásce."
"Zabíjeli otroky?"
"Ano. V šachtách, kde byly kameny popraskané a plné divných děr, byly často nalézány spálené, zčernalé mrtvoly. A přesto se doly pořád prohlubovaly. Otroci umírali ve stále hojnějších počtech, ale jejich pánům na tom nezáleželo. Rudé zlato a žluté zlato a stříbro byly považovány za cennější než životy nějakých otroků, protože otroci byli ve Svobodné državě laciní. Během války je Valyrijci brali do zajetí po tisícovkách. V mírových časech je nechávali množit se, a ty nejhorší posílali do dolů, aby tam umírali v rudé tmě."
"A otroci se nevzbouřili a nebojovali?"
"Někteří ano," odpověděl. "Vzpoury byly v dolech poměrně běžné, ale jen málokteré něčeho dosáhly. Dračí páni Svobodné državy byli zběhlí v magii a nikdo se neodvažoval vzepřít se jim, protože to bylo příliš nebezpečné. Udělal to až první Muž bez tváře."
"Kdo to byl?" vyhrkla Arya, než se zarazila, aby se zamyslela.
"Nikdo," odpověděl. "Někteří říkají, že sám byl otrokem, jiní trvají na tom, že to byl syn svobodného pána, muž urozeného původu. Někteří ti dokonce řeknou, že to byl dozorce, kterému se zželelo jeho svěřenců. Pravda je taková, že ve skutečnosti to nikdo neví. Ať to byl kdokoli, pohyboval se mezi otroky a naslouchal jejich modlitbám. V dolech se lopotili muži stovky rozličných národností, a každý se modlil ve svém jazyce ke svému bohu, a přesto se všichni modlili o stejnou věc. Žádali o propuštění ze života, o ukončení bolesti. Nepatrná věc, tak prostá. Jejich bohové však byli k jejich prosbám hluší a jejich utrpení pokračovalo. Jsou snad všichni jejich bohové mrtví? divil se… dokud jedné noci v rudé tmě neprozřel.
Všichni bohové mají svoje nástroje, muže a ženy, kteří jim slouží a pomáhají jim konat jejich vůli zde na zemi. Otroci nevolali ke stovce rozličných bohů, jak by se mohlo zdát, ale k jednomu bohu se stovkou různých tváří… a on byl nástrojem toho boha. Ještě té noci si vybral toho nejubožejšího ze všech otroků a osvobodil jej z nevolnictví. Takto byl dán první dar."
Arya se od něho odtáhla. "On toho otroka zabili." To jí připadalo nesprávné. "Měl zabít otrokáře?"
"Těm také přinese dar… ale to je příběh na jiný den, takový, o který je lépe se s nikým nedělit." Naklonil hlavu na stranu. "A kdo jsi ty, dítě?"
"Nikdo."
"Lžeš."
"Jak to víš? Je to snad nějaké kouzlo?"
"Pokud má člověk oči, tak ani nemusí být kouzelník, aby rozpoznal pravdu od lži. Jenom se potřebuješ naučit číst z tváře. Dívej se do očí. Na ústa. Na svaly kolem nich, na koutky, na místa, kde se čelist spojuje s očima, a tam, kde se krk napojuje na ramena." Lehce se jí dotkl dvěma prsty. "Někteří lháři mrkají. Jiní upřeně hledí, další se odvracejí. Někteří se hryžou do rtů. Mnozí si zakrývají ústa těsně předtím, než řeknou lež, jako by chtěli svůj klam zamaskovat. Ostatní znaky jsou možná méně patrné, ale vždycky tam jsou. Falešný úsměv a upřímný možná vypadají na první pohled stejně, ale liší se jako soumrak od úsvitu. Rozpoznáš soumrak od úsvitu?"
Arya přikývla, třebaže si nebyla jistá, zda by to opravdu dokázala.
"Pak se tedy můžeš naučit rozpoznat lež… a jakmile to dokážeš, žádné tajemství před tebou nebude v bezpečí."
"Nauč mne to." Klidně se stane nikým, pokud to bude zapotřebí. Nikdo aspoň neměl v sobě díry místo srdce.
"Ona tě to naučí," řekl laskavý muž, když se před jejími dveřmi objevila dívenka. "Začnete jazykem Braavosu. Jak můžeš být k něčemu užitečná, když neumíš mluvit a nerozumíš? A ty ji naučíš svůj jazyk. Budete se vyučovat navzájem, učit se jedna od druhé. Uděláš to?"

"Ano," odpověděla, a od toho okamžiku byla novickou v Domě černé a bílé. Její služebnické odění jí vzali a dostala roucho černobílé barvy, stejně máslově hebké jako stará červená pokrývka, kterou měla kdysi na Zimohradu. Pod ním nosila spodní prádlo z pevného bílého lnu a černou spodní halenu, která jí visela až pod kolena.
Potom s dívenkou společně trávily čas, dotýkaly se věcí a ukazovaly na ně, a každá se snažila naučit tu druhou pár slov ve svém jazyce. Nejdříve to byla jednoduchá slova, hrnek, svíce, bota; pak přišla na řadu obtížnější slova, pak věty. Kdysi Syrio Forel učil Aryu stát na jedné noze, dokud se nezačala třást. Později ji poslal honit po hradě kočky. Tančila vodní tanec na větvích stromů, s mečem z klacku v ruce. Tehdy to bylo těžké, ale tohle bylo mnohem obtížnější. Dokonce i vyšívání bylo zábavnější než učení se jazykům, říkala si v duchu po noci, kdy zapomněla polovinu slov, o nichž si myslela, že už je zná, a tu druhou polovinu vyslovovala tak špatně, že se jí dívenka smála. Moje věty jsou stejně křivé, jako bývaly moje stehy. Kdyby to děvčátko nebylo tak malé a podvyživené, Arya by je uhodila do toho jeho hloupého obličejíčku. Místo toho se jen hryzala do rtu. Příliš hloupá, než aby se to naučila, a příliš hloupá, než aby to vzdala.
Dívence šla společná řeč rychleji. Jednoho dne u večeře se otočila k Arye a zeptala se: "Kdo jsi?"
"Nikdo," odpověděla Arya v braavoštině.
"Lžeš," řeklo děvče. "Musíš lhát dobřeji."
Arya se dala do smíchu. "Dobřeji? Chtěla jsi říct lépe, hloupá."
"Lépe hloupá. Ukážu ti to."
Příštího dne začaly hrát lhací hru, při které si střídavě kladly navzájem otázky. Někdy odpovídaly pravdivě, jindy lhaly. Tázající se musela pokusit uhádnout, co bylo pravdivé a co klamné. Zdálo se, že dívenka to ví vždycky. Arya musela hádat. Po většinu času hádala špatně.
"Kolik je ti let?" zeptala se dívenka jednou ve společné řeči. "Deset," odpověděla Arya a zvedla deset prstů. Alespoň si myslela, že je jí stále deset, třebaže bylo obtížné být si tím jistá. Braavosané počítali dny jinak, než to dělali v Západozemí. Podle všeho, co věděla, její den jména přišel a odešel.
Dívenka přikývla. Arya pokývla hlavou v odpověď a pak ve své nejlepší braavoštině řekla: "Kolik let je tobě?"
Dívenka ukázala deset prstů. Pak znovu deset a ještě jednou. Pak šest. Její obličej zůstal hladký jako tichá voda. Přece jí nemůže být třicet šest let, pomyslela si Aiya. Je to malé děvčátko. "Lžeš," řekla. Děcko zavrtělo hlavou a ukázalo jí to znovu: deset a deset a deset a pak šest. Také řekla slova pro třicet a šest a přiměla Aryu, aby je zopakovala.
Příštího dne řekla laskavému muži, co dívenka tvrdila. "Nelhala ti," řekl kněz se smíchem. "Ta, které říkáš, dívenka, je dospělá žena, která strávila celý svůj život ve službě Jemu mnoha tváří. Dala mu všechno, čím byla, všechno, čím kdy mohla být, všechny životy, které v ní byly."
Arya se kousla do rtu. "Budu i já jako ona?"
"Ne," odpověděl, "ne, pokud si to nebudeš přát. To jedy ji učinily takovou, jakou ji vidíš."
Jedy. Tehdy to pochopila. Každého večera po modlitbě vylévala dívenka kamenný džbán do vod černého jezírka. Děvčátko a laskavý muž nebyli jedinými služebníky Mnohotvárného boha. Čas od času navštěvovali Dům černé a bílé druzí. Tlusťoch měl pronikavé černé oči, zahnutý nos a široká ústa plná žlutých zubů. Přísná tvář se nikdy neusmál; oči měl bledé, rty plné a tmavé. Sličný pán měl vous v odlišné barvě pokaždé, když ho viděla, a také jiný nos, ale nikdy nebyl méně než hezký. Tihle tři přicházeli nejčastěji, ale byli tam i ostatní: šilhavý, lorďátko, hladovec. Umma posílala Aryu, aby jim nalévala u stolu. "Když nebudeš zrovna nalévat, musíš tam stát zcela nehybně, jako bys byla vytesaná z kamene," řekla jí. "Dokážeš to?"
"Ano." Než se můžeš naučit hýbat se, musíš se naučit být bez hnutí, učil ji Syrio Forel kdysi dávno v Králově přístavišti. Sloužila jako šenk Roose Boltona na Harrenově a ten by člověka stáhl z kůže, kdyby rozlil jeho víno.
"Dobrá," řekl laskavý muž. "Nejlépe by bylo, kdybys byla rovněž slepá a hluchá. Uslyšíš mnoho věcí, ale musíš je nechat jedním uchem vejít a druhým zase vyjít. Neposlouchej."
Arya toho slyšela toho večera hodně, ale téměř všechno bylo v braavoštině, a tak stěží rozuměla jednomu slovu z deseti. Nehybná jako kámen, říkala si v duchu. Nejtěžší ze všeho bylo, když musela bojovat sama se sebou, aby nežívala. Než večer skončil, její rozum bloudil. Stála tam se džbánem v rukou a snila o tom, že je vlk a prohání se svobodná v měsícem zalitém lese, s velkou smečkou vyjící jí v patách.
"Ti ostatní muži jsou také všichni kněží?" zeptala se laskavého muže příštího rána. "Byly to jejich pravé tváře?"
"Co si myslíš, dítě?"
Myslela si, že ne. "Jaqen H'ghar je také kněz? Nevíš, jestli se Jaqen vrátí zpátky do Braavosu?"
"Kdo?" otázal se, ztělesněná nevinnost.
"Jaqen H'ghar. To on mi dal tu železnou minci."
"Nikoho toho jména neznám, dítě."
"Zeptala jsem se ho, jak proměnil svou tvář, a on řekl, že to není o nic složitější než dát si nové jméno, když víš, jak se to dělá."
"Opravdu?"
"Naučíš mě, jak si proměňovat tvář?"
"Když si to přeješ." Vzal její bradu do dlaně a otočil jí hlavu. "Nafoukni tváře a vystrč jazyk."
Arya nafoukla tváře a vyplázla jazyk.
"Tak, a teď je tvoje tvář jiná."
"Takhle jsem to nemyslela. Jaqen použil nějaké kouzlo."
"Veškeré čarování má svoji cenu, dítě. K tomu, abys to zvládala opravdu dobře, jsou zapotřebí dlouhé roky modlení, obětí a studia."
"Roky?" hlesla zmateně.

"Kdyby to bylo snadné, uměli by to všichni lidé. Než můžeš běžet, musíš umět chodit. Nač používat kouzlo, kde stačí obyčejný šaškovský trik?"
"Já neznám ani triky."
"V tom případě si procvičuj obličeje. Pod kůží a svaly. Nauč se je používat. Svoje tváře, svoje rty, svoje uši. Úsměvy a zamračení by se na tvém obličeji neměly objevovat jako náhlé bouře. Úsměv by měl být sluhou, který přijde, jen když ho zavoláš. Nauč se ovládat svůj obličej."
"Ukaž mi jak."
"Nafoukni tváře." Udělala to. "Zvedni obočí. Ne, výš." To taky udělala. "Dobrá. Uvidíme, jak dlouho to vydržíš. Asi ne moc dlouho. Zítra ráno si to zkus znovu. Ve sklepení najdeš myrské zrcadlo. Zkoušej si to před ním hodinu každý den. Oči, nosní dírky, tváře, uši, rty, nauč se je všechny dokonale ovládat." Vzal její bradu do dlaně. "Kdo jsi?"
"Nikdo."
"Lež. Malá smutná lež, dítě."
Příštího dne vyhledala myrské zrcadlo a každé ráno a každý večer seděla před ním se svícemi z obou stran a dělala do něj obličeje. Ovládni svou tvář, říkala si, a můžeš lhát.
Brzy poté jí laskavý muž přikázal, aby pomáhala ostatním akolytům připravovat mrtvoly. Práce to nebyla ani zdaleka tak těžká jako drhnout schody pro Weeseho. Někdy byla mrtvola příliš velká či tlustá, a tak se musela potýkat s její váhou, ale většinou byli mrtví jen staré suché kosti ve vrásčitých kůžích. Arya se na ně dívala, zatímco je omývala, přemýšlela, co je přivedlo k černému jezírku. Vzpomněla si na příběh, který slyšela od staré chůvy, o tom, jak někdy během nekonečné zimy lidé, kteří žili na tomto světě již hodně dlouho, oznámili, že odcházejí na lov. A jejich dcery plakaly a jejich synové odvraceli tváře k ohni, slyšela starou chůvu říkat, ale nikdo jim v tom nedokázal zabránit nebo se jich zeptat, jakou zvěř chtějí ulovit, když je venku tolik sněhu a chladný vítr tak skučí. Pomyslela si, jaký příběh asi staří Braavosané říkají svým synům a dcerám, než se odeberou do Domu černé a bílé.
Měsíc se obrátil a obrátil se znovu, třebaže Arya to ani jednou neviděla. Sloužila, omývala mrtvé, dělala obličeje do zrcadla, učila se braavoštině a snažila se pamatovat si, že je nikdo.
Jednoho dne pro ni poslal laskavý muž. "Tvůj přízvuk je hrozný," řekl jí, "ale znáš už dost slov, aby ti bylo svým způsobem rozumět. Je načase, abys nás na chvíli opustila. Jediným způsobem, jak se můžeš opravdu zdokonalit v našem jazyce, je, když jím budeš mluvit každý den od svítání do soumraku. Musíš odejít."
"Kdy?" zeptala se ho. "Kam?"
"Hned," odpověděl. "Za těmito zdmi najdeš stovku ostrovů Braavosu. Učila ses výrazy pro srdcovky, slávky a škeble, je to tak?"
"Ano." Zopakovala mu je ve své nejlepší braavoštině.
Její nejlepší braavoština mu vyčarovala úsměv na tváři "To bude stačit. U přístaviště pod Potopeným městem najdeš obchodníka s rybami jménem Brusco, dobrého muže se špatnými zády. Potřebuje nějaké děvče, aby postrkovalo jeho káru a prodávalo jeho srdcovky, slávky a škeble námořníkům z lodí. Tím děvčetem budeš ty. Rozumíš?"
"Ano."
"A když se tě Brusco zeptá, kdo jsi, co odpovíš?"
"Nikdo."
"Ne. To by mimo tento dům nešlo."
Zaváhala. "Mohla bych být Slánka ze Solnopánví."
"Slánku zná Ternesio Terys a muži z Titánovy dcery. Jsi nápadná způsobem řeči, takže musíš být nějaké děvče ze Západozemí… ale raději nějaké jiné děvče."
Kousla se do rtu. "Mohla bych být Kočka?"
"Kočka." Zvažoval to. "Ano. Braavos je plný koček. Jedné navíc si nikdo nevšimne. Jsi Kočka, sirotek z…"
"Králova přístaviště." Dvakrát se svým otcem navštívila Bílý přístav, ale Královo přístaviště znala lépe.
"Přesně tak. Tvůj otec byl mistrem veslařů na galéře. Když tvoje matka zemřela, vzal tě s sebou na moře. Pak taky umřel a jeho kapitán pro tebe neměl žádné použití, tak tě vysadil z lodi zde v Braavosu. A jak se jmenovala ta loď?"
"Nymeria," odpověděla bez váhání.
Toho večera odešla z Domu černé a bílé. Na pravém boku měla dlouhý železný nůž schovaný pod pláštěm, záplatovanou a vybledlou věcí, přesně takovou, jakou by mohl nosit sirotek. Z obuvi jí vyčuhovaly palce a její halena byla tak rozedřená, že jí vítr profukoval naskrz. Před ní však ležel Braavos. Večerní vzduch byl cítit kouřem, solí a rybinou. Kanály byly křivé, uličky ještě křivější. Lidé po ní vrhali zvědavé pohledy, když šla kolem, a žebravé děti na ni volaly slova, kterým nerozuměla. Netrvalo dlouho a byla úplně ztracená.
"Ser Gregor," odříkávala si, když přecházela po kamenném mostě podpíraném čtyřmi oblouky. Z jeho středu viděla stěžně lodí v Hadrníkově přístavu. "Dunsen, Sladký Raff, ser Ilyn, ser Meryn, královna Cersei." Začal se snášet déšť. Arya zvedla obličej, aby jí dešťové kapsy zalévaly tváře, tak šťastná, že by mohla tančit. "Vatar morghulis," řekla tiše, "valar morghulis, valar morghulis."

ALAYNE

akmile okny proniklo vycházející slunce, Alayne se v posteli posadila a protáhla se. Gretchel uslyšela, jak se rozhýbává, a okamžitě vstala, aby jí přinesla župan. Místnosti během noci vychladly. A bude to ještě horší, až nás bude mít zima ve svém sevření, pomyslela si. V zimě bude toto místo chladné jako hrob. Alayne vklouzla do županu a zavázala si jej kolem pasu. "Oheň téměř dohořel," poznamenala. "Přihoď do krbu další poleno, prosím."
"Jak si má paní přeje," odpověděla stařena. Alayniny komnaty v Panenské věži byly větší a přepychovější než malá

komůrka, kde byla ubytovaná, když ještě žila paní Lysa. Teď měla šatnu a také vlastní latrínu a balkon z vyřezávaného bílého kamene, z něhož byl výhled do Údolí. Zatímco se Gretchel věnovala ohni, Alayne přešla bosá přes místnost a vyklouzla ven. Kámen pod jejími chodidly byl chladný a jako vždycky foukal prudký vítr, ale výhled z balkonu ji na to všechno přiměl během okamžení zapomenout. Panenská věž byla nejvýchodnější ze sedmi štíhlých věží Orlího hnízda, a tak před sebou měla celé Údolí jako na dlani, jeho lesy, řeky a pole, všechno zamlžené v ranním oparu. Vycházející slunce dopadalo na horská úbočí a navozovalo dojem, jako by hory kolem byly ze zlata. Jak nádherné. Nad ní se tyčil sněhem oděný vrcholek Obrova kopí, nezměrnosti z kamene a ledu, vedle které vypadal hrad usazený na jeho rameni jako trpaslík. Rampouchy dvacet stop dlouhé věnčily okraj propasti, kam v létě padaly Alyssiny slzy. Nad zamrzlým vodopádem kroužil sokol, rozprostíral modrá křídla na pozadí ranní oblohy. Kéž bych také měla křídla.

Položila ruce na kamenné sloupkové zábradlí a přiměla se nahlédnout přes jeho okraj. Viděla Oblohu, šest stovek stop pod sebou, a kamenné schody vytesané do hory, točitou cestu, která vedla kolem Sněhu a Kamene dolů až na samé dno údolí. Viděla věže a bašty Měsíční brány, malé jako kostičky z dětské stavebnice. Kolem jejich stěn se rozhýbávaly armády lordů deklarantů, muži vylézali ze svých stanů jako mravenci z mraveniště. Kéž by to byli opravdoví mravenci, pomyslela si, mohli bychom je zašlápnout a rozdupat.

Před dvěma dny se k ostatním připojili mladý lord Lovecký a jeho rekruti. Nestor Královec pro ně zavřel bránu, jenže měl ve své posádce necelých tři sta mužů. Každý z lordů deklarantů jich s sebou přivedl tisíc, a dohromady jich bylo šest. Alayne znala jejich jména stejně dobře jako svoje vlastní. Benedar Zvonovský, pán Chrabropísně, Symond Chrámovec, rytíř z Devítihvězdy, Horton Rudotvrzský, pán Rudotvrze, Anya Planodřevská, paní Železodubů. Gilwood Lovecký, zvaný všemi Mladý lord Lovecký, pán Dlouholukova. A Yohn Královec, nejmocnější z nich všech, obávaný Bronzový Yohn, pán Runokamene, Nestorův bratranec a velitel starší větve rodu Královců. Těch šest se shromáždilo v Runokameni po pádu Lysy Arryn a uzavřelo spolu smlouvu, přísahajíce, že budou bránit lorda Roberta, Údolí a sebe navzájem. Jejich deklarace se ani slovem nezmiňovala o lordu protektorovi, ale hovořila o "špatné vládě", která musí skončit, a také o "falešných přátelích a zlých rádcích".

Vzhůru po nohou jí zavanul studený poryv větru. Zašla dovnitř, aby si vybrala šaty, ve kterých posnídá. Petyr jí věnoval garderobu své zesnulé manželky, hojnost hedvábí, saténu, sametu a kožešin daleko přesahující vše, o čem kdy snila, třebaže většina z šatů jí byla příliš velká; paní Lysa hodně přibrala během dlouhého sledu těhotenství, porodů mrtvých dětí a potratů. Pár z nejstarších oděvů však bylo ušito pro mladou Lysu z Řekotočí a některé byla Gretchel schopná vyspravit, aby padly Alayne, která měla ve třinácti téměř stejně dlouhé nohy jako její teta ve dvaceti. Dnešního rána upoutal její zrak dvoubarevný šat v tullyjské červené a modré, olemovaný popelčinou. Gretchel jí pomohla vsoukat ruce do zvonových rukávů a zašněrovala jí záda, pak jí vykartáčovala a sepjala vlasy. Alayne si je minulého večera před odchodem na lože opět nabarvila natmavo. Přeliv, který jí dala její teta, měnil její vlastní bohatou kaštanovou hněď na Alayninu tmavohnědou, ale nikdy netrvalo dlouho a červeň se opět začínala u kořínků přikrádat zpátky. A co budu dělat, až mi barva dojde? Byla dovezená z Tyroše za Úzkým mořem.

Když sešla dolů, aby posnídala, opět ji zarazila přízračná tichost Orlího hnízda. V celých Sedmi královstvích nebylo tišššího hradu. Služebnictva tam bylo pomalu a všichni byli staří a hovořili tichými hlasy, aby nevyrušovali mladého pána. Na hoře nebyli žádní koně, nevrčeli tam a neštěkali psi, na nádvoří se necvičili v boji rytíři. Dokonce i kročeje strážných zněly podivně tlumeně, když kráčeli po bledých kamenných síních. Slyšela vzdychat a sténat vítr kolem věží, a to bylo všechno. Když přišla na Orlí hnízdo, byl tam slyšet rovněž hukot Alyssiných slz, ale nyní byl vodopád zamrzlý. Gretchel jí řekla, že zůstane tichý až do jara.

Lorda Roberta našla samotného v Ranní síni nad kuchyněmi, kde apaticky míchal dřevěnou lžící ve velké misce ovesnou kaši s medem. "Já chci vejce," začal si stěžovat, když ji uviděl. "Chtěl jsem tři vejce vařená naměkko a kus slaniny."

Vejce bohužel neměli o nic víc, než měli slaninu. V sýpkách Orlího hnízda bylo dostatečné množství ovsa, kukuřice a ječmene, aby je stačilo živit celý rok, ale co se týkalo donášky čerstvých pokrmů ze dna Údolí, byli závislí na nemanželské dívce jménem Mya Kámen. Když se lordi deklaranti utábořili u úpatí hory, Mya se neměla kudy dostat nahoru. Pán Zvonovský, první ze šesti, kteří se dostavili k Bráně, poslal nahoru havrana, aby Malíčkovi vzkázal, že na Orlí hnízdo už nepůjde žádné jídlo, dokud nepošle dolů lorda Roberta. Nebylo to docela obléhání, zatím ne, ale mělo to k němu velmi blízko.

"Vejce dostaneš, až sem přijde Mya, kolik jen budeš chtít," slíbila Alayne malému lordovi. "Přinese nám vejce a máslo, melouny a všechny možné dobré věci."

Chlapce tím však neuspokojila. "Já chtěl vejce dnes"

"Broučku, žádná vejce nemáme, vždyť to přece víš. Sněz si prosím svou kaši, je moc dobrá." Snědla lžíci své.

Robert strkal svoji lžíci sem a tam po misce, ale ani jednou si ji nepřenesl ke rtům. "Nemám hlad," řekl nakonec. "Chci jít zpátky do postele. V noci jsem vůbec nespal. Slyšel jsem zpívání. Mistr Colemon mi dal snové víno, ale já to pořád slyšel."

Alayne odložila svou lžíci. "Kdyby zpíval, slyšela bych to taky. Měl jsi zlý sen, to je všechno."

"Ne, to nebyl sen." Do očí mu vhrkly slzy. "Marillion zase zpíval. Tvůj otec říká, že je mrtvý, ale není."

"Je." Vyděsilo ji, když ho slyšela takto mluvit. Už to je dost zlé, že je malý a nemocný, ale co když je taky blázen?

"Broučku, je mrtvý. Marillion příliš miloval tvou paní matku a nemohl žít s tím, co jí udělal, a tak vkročil do oblohy."

Alayne jeho mrtvolu neviděla, o nic víc, než ji viděl Robert, ale nepochybovala o skutečnosti, že je zpěvák po smrti. "Je pryč, opravdu."

"Jenže já ho slyším každou noc. I když zavřu okenice a přikryji si hlavu polštářem. Tvůj otec mu měl nechat vyříznout jazyk. Říkal jsem mu to, ale on to neudělal."

Potřeboval jazyk, kterým by se přiznal "Buď hodný chlapec a sněz tu kaši," přemlouvala jej Alayne. "Prosím. Kvůli

mně."
"Já kaši nechci." Robert mrštil svou lžící přes síň. Odrazila se od tapiserie na zdi a zanechala šmouhu od kaše na bílém hedvábném měsíci. "Pán chce vejce!"
"Pán si sní kaši a bude za to vděčný," ozval se Petyrův hlas za nimi.
Alayne se otočila a uviděla ho ve dveřním oblouku, s mistrem Colemonem po boku. "Měl bys lorda protektora poslechnout, můj pane," řekl mistr. "Tvoji lordi vazalové vystupují na horu, aby ti složili slib věrnosti, takže budeš potřebovat všechnu svoji sílu."
Robert si promnul kloubem dlaně levé oko. "Pošli je pryč. Já tu nikoho nechci. Jestli sem přijdou, nechám je vyletět."
"Bolestně mne k tomu pokoušíš, můj pane, ale obávám se, že jsem jim slíbil bezpečný návrat," řekl Petyr. "V každém případě je příliš pozdě poslat je nyní nazpět. Teď už jsou možná až u Kamene."
"Proč nás nenechají na pokoji?" zakvílela Alayne. "Nikomu jsme neublížili. Co od nás chtějí?"
"Jenom lorda Roberta. Jeho a Údolí." Petyr se usmál. "Přijde jich sem osm. Přivede je lord Nestor a budou mezi sebou mít Lyna Korořičského. Ser Lyn není druhem muže, který by se držel stranou, když je ve hře krev."
Jeho slova pramálo ukonejšila její obavy. Ser Lyn zabil v soubojích takřka stejné množství mužů jako v bitvách. Vysloužil si rytířské ostruhy během Robertovy rebelie, kdy bojoval nejdříve proti lordu Jonu Arrynovi v bránách Rackoměsta a později pod jeho praporci na Trojzubci, kde zabil prince Lewyna z Dorne, bílého rytíře Královské gardy. Petyr jí vysvětlil, že princ Lewyn byl již vážně zraněn, než jej příliv bitvy smetl k jeho poslednímu tanci s Opuštěnou paní, ale dodal: "To ovšem není věc, o které by ses měla před lordem Lynem zmiňovat. Ti, kdo tak učiní, zakrátko dostanou šanci zeptat se na pravdu onoho Martella samotného, dole v síních pekelných." Kdyby byla pravdou byt jen polovina toho, co slyšela od stráží lorda Roberta, byl ser Lyn nebezpečnější než všech šest lordů deklarantů dohromady. "Proč sem jde zrovna on?" zeptala se. "Já myslela, že ser Lyn je na tvé straně."
"Lord Lyonel Korořičský je mé vládě příznivě nakloněn," řekl Petyr, "ale jeho bratr kráčí svou vlastní cestou. Na Trojzubci, když byl jejich otec zraněn, to byl Lyn, kdo popadl Opuštěnou paní a zabil muže, který ho zranil. Zatímco Lyonel odnášel starého muže zpátky k mistrům v týlu, Lyn vedl výpad proti Dornům ohrožujícím Robertovo levé křídlo, roztříštil jejich linie a zabil Lewyna Martella. A tak když starý lord Corbray umíral, odkázal Opuštěnou paní svému mladšímu synovi. Lyonel dostal svoje pozemky, svůj titul, svůj hrad a všechny svoje peníze, a přesto má stále pocit, že byl okraden o svoje prvorozenecké právo, zatímco ser Lyn… nu, má rád Lyonela asi tolik, jako má rád mne. Chtěl ruku paní Lysy pro sebe."
"Mně se ser Lyn nelíbí," řekl Robert. "Nechci ho tady. Pošli ho zpátky dolů. Nikdy jsem neřekl, že sem má přijít. Ne sem. Matka říkala, že Orlí hnízdo je nedostupné."
"Tvoje matka je mrtvá, můj pane. Až do tvého šestnáctého dne jména vládnu na Orlím hnízdě Já." Petyr se otočil ke shrbené služebné otálející blízko schodiště vedoucího do kuchyně. "Melo, přines jeho lordstvu novou lžíci. Chce si sníst svou kaši." nechci! Ať moje kaše letí!" Tentokrát Robert mrštil celou miskou i s kaší a medem. Petyr Baeliš hbitě uhnul stranou, ale mistr Colemon tak rychlý nebyl. Dřevěná miska jej zasáhla naplno do hrudi a její obsah mu vyšplíchl do tváře a na ramena. Vyjekl téměř nemistrovsky, zatímco Alayne se otočila, aby ukonejšila malého lorda. Příliš pozdě. Již jej přemohl záchvat třesu. Džbánek s mlékem vylétl do vzduchu, když jej zasáhla jeho ruka mlátící kolem. Když se pokusil vstát, převrhl dozadu židli a spadl na ni. Jedním chodidlem kopl Alayne do břicha tak prudce, že jí vyrazil dech.
"Och, bohové, buďte dobří," slyšela znechuceně říkat Petyra.
Mistr Colemon, obličej a vlasy potřísněné kaší, poklekl nad svým malým svěřencem, mumlaje slova útěchy. Kousek kaše mu pomalu stékal dolů po levé tváři, jako chuchvalcovitá šedohnědá slza. Není to tak strašný záchvat jako posledně, pomyslela si Alayne, neztrácejíc naději. Jakmile třes ustal, přišli na Petyrův příkaz dovnitř dva strážní v nebesky modrých pláštích a stříbřité kroužkové zbroji. "Odneste ho zpátky do postele a přiložte mu pijavice," nařídil jim lord protektor, a vyšší ze strážných vzal chlapce do náruče. Mohla jsem ho odnést sama, pomyslela si Alayne. Neváží víc než panenka.
Colemon ještě chvíli otálel, než je následoval. "Můj pane, možná by bylo nejlepší odložit vyjednávání s lordy deklaranty na jiný den. Záchvaty jeho lordstva jsou od smrti paní Lysy stále horší. Přikládám tomu dítěti pijavice tak často, jak se jen odvažuji, a připravuji mu snové víno a makové mléko, aby lépe spal, ale…"
"Spí dvanáct hodin denně," řekl Petyr. "Potřebuji, aby byl čas od času taky vzhůru."
Mistr si pročísl vlasy prsty, vytřepávaje kousky kaše na podlahu. "Kdykoli bylo jeho lordstvo příliš rozrušené, paní Lysa mu nabídla prs. Arcimistr Ebrose tvrdí, že mateřské mléko má mnoho léčivých vlastností."
"Tohle mi snad radíš, mistře? Abychom pro pána Orlího hnízda a ochránce Údolí našli kojnou? A kdy ho odstavíme, v jeho svatební den? To by mohl přejít rovnou od bradavek své kojné k prsům své manželky." Lord Petyr se nahlas zasmál, čímž dal jasně najevo, co si o tom myslí. "Ne, já bych řekl, že ne. Navrhuji, abys našel nějaký jiný způsob. Ten hoch má rád sladkosti, je to tak?"
"Sladkosti?" opáčil Colemon.
"Sladkosti. Dorty a koláče, zavařeniny a želé, med z plástve. Co takhle špetku sladkospánku do mléka, nezkoušel jsi to? Jen špetku, aby ho to uklidnilo a zabránilo tomu jeho prokletému třesu."
"Špetku?" Ohryzek na mistrově krku poskočil nahoru a dolů, jak polkl. "Jednu malou špetku… snad, možná. Ne příliš mnoho a ne příliš často, ano, mohl bych to zkusit…"
"Špetku," řekl lord Petyr, "než ho přivedeš na setkání s lordy."
"Jak poroučíš, můj pane." Mistr pospíchal z místnosti a jeho řetěz tiše cinkal při každém jeho kroku.
"Otče," zeptala se Alayne, když byl pryč, "dáš si ke snídani misku kaše?"
"Já kaši nenávidím." Podíval se na ni Malíčkovskýma očima. "Raději bych si dal ke snídani polibek."
Pravá dcera by neodmítla dát políbení svému otci, a tak k němu Alayne přešla a políbila ho, rychlým suchým dotekem

na tvář, a stejně rychle od něj ustoupila.
"Jak… poslušné." Malíček se usmál ústy, ale ne očima. "Nu, věc se má tak, že pro tebe mám ještě jiné povinnosti. Pověz kuchaři, aby svařil červené víno s medem a rozinkami. Naši hosté budou po dlouhém výstupu prochladlí a žízniví. Jakmile sem přijdou, přivítáš je a nabídneš jim občerstvení. Víno, chléb a sýr. Jaký sýr nám tu ještě zbyl?"
"Ten pikantní bílý a smradlavý modrý."
"Bílý. A také by ses měla raději převléknout."
Alayne se podívala na svoje šaty, hlubokou modř a hutnou červeň Řekotočí. "Vždyť nejsou nijak -"
"Jsou příliš tullyovské. Lordi deklaranti by nebyli potěšeni pohledem na moji nemanželskou dceru, poskakující kolem v šatech mé mrtvé manželky. Vyber si něco jiného. Musím ti připomínat, aby ses vyhýbala nebesky modré a smetanové?"
"Ne." Nebesky modrá a smetanová byly barvy rodu Arrynů. "Osm, říkal jsi… a jedním z nich je Bronzový Yohn?"
"Jediný, na kterém záleží."
"Bronzový Yohn mě zná," připomněla mu. "Byl hostem na Zimohradu, když jeho syn odjížděl na sever, aby se dal k černým." Matně si vzpomínala, jak se do rytíře Waymara bláznivě zamilovala, jenže to už bylo tak strašně dávno, když ještě byla malá hloupá holka. "A to nebylo jedinkrát. Lord Královec znovu viděl… viděl Sansu Stark v Králově přístavišti, během Pobočníkova turnaje."
Petyr jí dal prst pod bradu. "Ten Královec zahlédl tuhle pěknou tvářičku, o tom nepochybuji, jenže to byla jedna tvář mezi tisíci. Muž bojující na turnaji má jiné starosti než si všímat nějakého dítěte v davu. A na Zimohradu byla Sansa malé děvčátko se světle hnědými vlásky. Moje dcera je vysoká, krásná panna a její vlasy jsou tmavohnědé. Muži uvidí to, co očekávají, že uvidí, Alayne." Políbil ji na nos. "Ať Maddy rozdělá oheň v soláru. Přijmu naše lordy deklaranty tam."
"Ne ve velkém sále?"
"Ne. Bohové ať nedovolí, aby mne zahlédli byť jen v blízkosti trůnu Arrynů. Mohli by si myslet, že mám v úmyslu posadit se na něj. Zadnice tak neurozená jako moje nesmí nikdy usilovat o tak vznešené polštáře."
"Solár." Tady se měla zarazit, ale ta slova z ní přece jen vyšla. "Kdybys jim dal Roberta…"
"A Údolí?"
"Oni mají Údolí."
"Och, většinu z něho, to je pravda. Ale ne celé. V Rackoměstě mne mají docela rádi a také mám mezi lordy pár přátel, třebaže tě ujišťuji, že s lordy deklaranty nemohou soupeřit. Přesto, kam bychom podle tebe měli jít, Alayne? Zpátky na moji mocnou pevnost na Prstech?"
Přemýšlela o tom. "Joffrey ti dal Harrenov. Jsi tam lordem ve svém vlastním právu."
"Titulem. Potřeboval jsem mocné sídlo, abych se mohl oženit s Lysou, a Casterlyovu skálu mi Lannisterové dát nehodlali."
"Ano, jenže ten hrad je tvůj."
"Ach, a jaký je to hrad? Obrovité síně a rozpadlé věže, duchové a průvany, nelze jej vytopit ani náležitě osídlit posádkou… a také je tam ta malá záležitost s kletbou."
"Kletby jsou jen v písních a příbězích."
Zdálo se, že jej to pobavilo. "Složil někdo píseň o Gregoru elegánovi, umírajícím na bodnutí otráveným kopím? Nebo o tom žoldákovi před ním, jehož končetiny ser Gregor odsekával jednu po druhé? Tom, co si zabral hrad od sera Amoryho Lorche, jenž jej obdržel od lorda Tylina? Jednoho zabil medvěd, druhého tvůj trpaslík. Paní Whent je také mrtvá, jak jsem se doslechl. Hnusokamenští, Silní, Bránovští… Harrenov zahubil každou ruku, která se jej kdy dotkla."
"Tak ho tedy dej lordu Freyovi."
Petyr se zasmál. "Možná to udělám. Anebo ještě lépe, naší sladké Cersei. Ačkoli o té bych neměl mluvit ošklivě, posílá mi sem nádherné tapiserie. Není to od ní laskavé?"
Sansa při zmínce o královně ztuhla. "Ona není laskavá. Děsí mne. Kdyby se dozvěděla, kde jsem -"
"- možná by ji to odstranilo ze hry dřív, než jsem plánoval. Za předpokladu, že předtím neodstraní sama sebe." Petyr ji poškádlil malým úsměvem. "Při hře o trůny mohou projevovat dokonce i ty nejskromnější figury svou vlastní vůli. Někdy odmítají činit pohyby, které jsi pro ně naplánovala. Zapamatuj si to dobře, Alayne. Je to lekce, které se Cersei Lannister stále ještě nenaučila. A teď, nemáš náhodou nějaké jiné povinnosti?"
Opravdu měla. Nejdříve se postarala, aby bylo svařeno víno, našla kolo pikantního bílého sýra a nařídila kuchaři, aby upekl dost chleba pro dvacet lidí, pro případ, že by si lordi deklaranti přivedli víc společníků, než očekávali. Jakmile pojí náš chléb a sůl, budou našimi hosty a nemohou nám ublížit. Freyové porušili všechny zákony pohostinnosti, když zavraždili její matku a jejího bratra ve Dvojčatech, ale Sansa nevěřila, že by se pán tak vznešený jako Yohn Královec někdy snížil k tomu, aby udělal totéž.
Jako další byl na řadě solár. Podlaha byla pokryta myrským kobercem, takže nebylo potřeba klást na zem rohože. Alayne požádala dva sluhy, aby vztyčili stůl na kozách a přinesli osm těžkých židlí z dubu a kůže. Na hostinu by postavila jednu do hlav stolu, jednu na opačný konec a po třech z každé strany, jenže toto neměla být žádná hostina. Nechala muže rozestavit šest židlí na jednu stranu a dvě na druhou. Lordi deklaranti teď již možná dosáhli Sněhu. Vykonat tento výstup zabralo většinu dne, i když člověk cestoval na zádech muly. Pěšky to většině lidí trvalo několik dní.
Je možné, že lordi budou rokovat pozdě do noci. Budou potřebovat čerstvé svíce. Jakmile Maddy zapálila oheň v krbu, poslala ji dolů, aby vyhledala vonné voskovice, které dal pán Voskovec paní Lyse v době, kdy se jí dvořil. Pak se znovu odebrala do kuchyně, aby se přesvědčila, jak pokračuje příprava vína a chleba. Zdálo se, že je všechno v pořádku, a stále ještě měla čas, aby se vykoupala, umyla si vlasy a převlékla se.

Chvíli se nemohla rozhodnout mezi šaty z purpurového hedvábí a dalšími z tmavomodrého sametu prokládaného stříbrem, které by zdůraznily modř jejích očí, ale nakonec si uvědomila, že Alayne je přece jen nemanželské dítě a neměla by nosit oděv nepřislušející jejímu postavení. Šaty, které si nakonec vybrala, byly z beránčí vlny, tmavohnědé a jednoduše střižené, s listy a šlahouny vyšitými zlatou nití na živůtku, rukávech a lemu. Byly skromné a přiměřené, třebaže sotva bohatší, než by mohla nosit služebná. Petyr jí dal také všechny šperky paní Lysy, a Alayne si vyzkoušela několik náhrdelníků, ale všechny jí připadaly příliš nápadné. Nakonec si vybrala jednoduchou sametovou stužku v barvě podzimního zlata. Když jí Gretchel přinesla Lysino stříbrné zrcadlo, říkala si, že barva dokonale ladí s Alayninou záplavou tmavohnědých vlasů. Bronzový Yohn mne nepozná, pomyslela si. Vždyť stěží poznávám sama sebe.
Připadajíc si takřka stejně smělá jako lord Petyr sám, nasadila si Sansa na tvář úsměv a šla přivítat hosty.
Orlí hnízdo bylo jediným hradem v Sedmi královstvích, kde byl hlavní vchod dole pod žaláři. Příkré kamenné schody se vinuly vzhůru po úbočí hory kolem hrádků Kámen a Sníh, ale končily u Oblohy. Posledních šest stovek stop výstupu bylo kolmých, což nutilo jejich návštěvníky, aby sesedli z mul a rozhodli se jak dál. Buď mohli vystoupat v houpajícím se dřevěném koši, který byl používán k vyzvedávání zásob, nebo mohli vyšplhat vzhůru kamenným komínem za použití úchytek vytesaných do skály.
Pán Rudotvrzský a paní Planodřevská, nejstarší z lordů deklarantů, se rozhodli nechat se nahoru vytáhnout rumpálem, načež byl koš spuštěn ještě jednou pro tlustého lorda Zvonovského. Ostatní páni vystupovali po svých. Alayne se s nimi setkala v Půlměsícové síni vedle hořícího krbu, kde je uvítala jménem lorda Roberta a nabídla jim chléb, sýr a horké svařené víno ve stříbrných číších.
Petyr jí předem dal seznam erbů, který si měla prostudovat, a tak znala jejich znaky, když už ne jejich tváře. Rudý hrad byl zjevně Rudotvrzský; nevysoký muž s úpravným šedým vousem a mírnýma očima. Paní Anya byla jedinou ženou mezi lordy deklaranty a měla na sobě tmavozelený plášť se zlomeným kolem Planodřevských, vyšitým korálky z gagátu. Šest stříbrných zvonečků na purpuru, to byl Zvonovský, s břichem jako hruška a kulatý v ramenou. Jeho vous byl rudožlutošedivý děs, vyrůstající z mnohonásobnosti brad. Vous Symonda Chrámovce byl naopak černý a zastřižený do ostré špičky. Zobanovitý nos a ledově modré oči dodávaly rytíři Devítihvězdnému vzhled elegantního dravého ptáka. Na jeho kabátci bylo devět černých hvězd na zlatém kříži. Hermelínový plást mladého lorda Loveckého ji zmátl, dokud si nevšimla brože, kterou jej měl sepnutý, vějíře z pěti stříbrných šípů. Alayne by hádala jeho věk spíš k padesátce než ke čtyřicítce. Jeho otec vládl v Dlouholukově po takřka šedesát let, jen aby pak zemřel tak náhle, až si někteří šeptali, že nový lord svoje nástupnictví uspíšil. Tváře a nos Loveckého byly červené jako jablíčka, což vypovídalo o jisté zálibě ve vinné révě. Dbala na to, aby mu dolila pohár pokaždé, když jej vyprázdnil.
Nejmladší muž ve skupině měl na hrudi tři havrany, každého svírajícího v pařátech krvavě rudé srdce. Hnědé vlasy mu spadaly na ramena; jeden pramen se mu vlnil dolů po čele. Rytíř Lyn Korořičský, pomyslela si Alayne s obezřetným pohledem na jeho tvrdá ústa a nepokojné oči.
Jako poslední přišli Královci, lord Nestor a Bronzový Yohn. Pán Runokamene byl stejně vysoký jako Ohař. Třebaže jeho vlasy byly šedivé a jeho obličej vrásčitý, lord Yohn stále vypadal, jako by dokázal ve svých sukovitých rukou lámat mnohem mladší muže jako větvičky. Jeho zjizvená vážná tvář přinesla Sanse na mysl vzpomínky na čas, který strávil na Zimohradu. Pamatovala si jej u tabule, kde tiše hovořil s její matkou. Slyšela jeho hlas odrážející se od stěn, když se vrátil z lovu s jelenem přivázaným za sedlem. Viděla jej na nádvoří, s cvičebním mečem v ruce, srážejícího jejího otce k zemi a obracejícího se, aby porazil taky sera Rodáka. Pozná mě. Určitě mě pozná. Zvažovala, že se mu vrhne k nohám a bude prosit o jeho ochranu. Nikdy nebojoval za Robba, proč by teď měl za mne? Válka skončila a Zimohraá paál. "Pane," zeptala se jej plaše, "dáš si pohár vína, abys zahnal chlad?"
Bronzový Yohn měl břidlicově šedé oči, napůl skryté pod tím nejrozježenějším obočím, jaké kdy viděla. Vlnilo se, když se na ni podíval dolů. "Neznám tě odněkud, děvče?"
Alayne měla pocit, jako by si byla spolkla jazyk, ale lord Nestor ji zachránil. "Alayne je nemanželská dcera lorda protektora," řekl svému bratranci nevrle.
"Malíčkův malý prst byl zaneprázdněný," řekl ser Lyn se šibalským úsměvem. Zvonovský se zasmál a Alayne cítila, jak jí stoupá barva do tváří.
"Jak jsi stará, dítě?" zeptala se paní Anya.
"Čt-čtrnáct, má paní." Na okamžik si nemohla vzpomenout, jak stará by Alayne vlastně měla být. "A už nejsem dítě, ale panna."
"Ovšem doufám, že ne bez panenské blány." Huňatý knír mladého lorda Loveckého zcela zakrýval jeho ústa.
"Zatím ne," řekl ser Lyn, jako by tam vůbec nebyla. "Ovšem řekl bych, že květinka je akorát zralá k utržení."
"Tak tohle pokládáte v Srdcodomě za zdvořilost?" Paní Anya měla šedivějící vlasy, vrásky kolem očí a volnou kůži pod bradou, ale ovzduší vznešenosti, které z ní vyzařovalo, se nedalo s ničím pomýlit. "Ta dívka je mladá a dobře vychovaná, a jistě už si vytrpěla dost hrůz. Dávej si pozor na jazyk, pane."
"Můj jazyk je moje starost," odpověděl Korořičský. "Ty, má paní, by sis měla dávat pozor na svůj. Nikdy se mi nelíbilo, když proti mně kdokoli něco měl, jak by ti mohl dosvědčit slušný počet nyní již mrtvých mužů."
Paní Anya se od něj odvrátila. "Raději nás zaveď ke svému otci, Alayne. Čím dříve budeme mít tohle za sebou, tím lépe."
"Lord protektor vás očekává v soláru. Následujte mne, moji páni." Z Půlměsíční síně vystoupili po mramorovém schodišti, které obcházelo jak podzemní krypty, tak žaláře, a prošli pod třemi vražednými děrami, o nichž lordi deklaranti předstírali, že si jich nevšimli. Zvonovský brzy odfukoval jako kovářské měchy a tvář Rudotvrzského zešedla stejně jako jeho vlasy. Strážní na vrcholu schodiště zvedli při jejich příchodu padací mříž. "Tudy, moji pánové." Alayne je vedla podloubím, kolem tuctu nádherných tapiserií. Venku před solárem stál Lothor Brune. Otevřel jim dveře a následoval je dovnitř.

Petyr byl usazený u stolu na kozách, s pohárem vína po ruce, prohlížel si křehký bílý pergamen. Když lordi deklaranti vstupovali dovnitř, zvedl oči. "Moji páni, buďte vítáni. A ty rovněž, má paní. Výstup je namáhavý, já vím, Posaďte se, prosím. Alayne, moje drahá, další víno pro naše vznešené hosty."
"Jak si přeješ, otče." Byly zapáleny svíce, jak si s potěšením všimla; solár voněl muškátovým ořechem a dalším drahým kořením. Šla pro džbán, zatímco návštěvníci se rozesazovali jeden vedle druhého… všichni kromě Nestora Královce, který zaváhal, načež přešel kolem stolu, aby se posadil na prázdné místo vedle Malička, a kromě Lyna Korořičského, jenž se šel místo toho postavit ke krbu. Rubín ve tvaru srdce, který měl vsazený do jílce svého meče, červeně zářil, když si ohříval ruce. Alayne viděla, jak se usmál na sera Lothora Bruneho. Ser Lyn je na staršího muže velmi hezký, pomyslela si, ale cen jeho úsměv se mi nelíbí.
"Četl jsem vaše pozoruhodné prohlášení," začal Petyr. "Velkolepé. Ať už je psal jakýkoli mistr, má dar zacházet se slovy. Jen bych si přál, kéž byste mne také bývali pozvali, abych je podepsal."
To je zaskočilo. "Ty?" opáčil Zvonovský. "A podepsat?"
"Vládnu brkem stejně dobře jako kterýkoli muž, a nikdo nemiluje lorda Roberta víc než já. Co se týče falešných přátel a zlých rádců, vykořeňme je všemi prostředky. Moji páni, já jsem s vámi, srdcem i rukou. Ukažte mi, kde to mám podepsat, prosím."
Alayne, která nalévala víno, slyšela, jak se Lyn Korořičský uchechtl. Co se týkalo ostatních, zdálo se, že jsou v koncích. Yohn Královec si se zapraskáním promnul klouby na rukou a řekl: "My jsme si nepřišli pro tvůj podpis. Ani nemáme v úmyslu vyměňovat si s tebou milá slova, Malíčku."
"Jaká škoda." Petyr odložil pergamen stranou. "Jak si přejete. Odložme tedy milá slova a pojďme k věci. Co ze mne budete mít, moji páni a má paní?"
"Nebudeme z tebe mít nic." Symond Chrámovec přišpendlil lorda protektora chladným modrým pohledem. "Chceme, abys odešel."
"Odešel?" Petyr předstíral překvapení. "A kam bych šel?"
"Koruna tě jmenovala pánem Harrenova," poukázal mladý lord Lovecký. "To by mělo komukoli bohatě stačit."
"Říční krajiny potřebují pána," přitakal starý Horton Rudotvrzský. "Řekotočí je obléháno, Kapradinovský a Černoles jsou v otevřené válce a psanci se volně potloukají na obou stranách Trojzubce, kradou si a zabíjejí dle libosti. Po tamní krajině se na každém kroku povalují nepohřbené mrtvoly."
"V tvém podání to zní úžasně přitažlivě, pane Rudotvrzský," odpověděl Petyr, "ale bohužel mám naléhavé povinnosti zde. A také je třeba vzít v úvahu lorda Roberta. Nebo snad chcete, abych tahal nemocné dítě do středu takového krveprolití?"
"Jeho lordstvo zůstane v Údolí," prohlásil Bronzový Yohn.
"Mám v úmyslu vzít chlapce do Runokamene a vychovat tam z něj rytíře, na jakého by byl Jon Arryn hrdý."
"Proč Runokámen?" divil se Petyr. "Proč ne Železoduby nebo Rudotvrz? Proč ne Dlouholukov?"
"Kterýkoli z nich by posloužil stejně dobře," prohlásil lord Zvonovský, "a jeho lorstvo navštíví během času popořadě každý z nich."
"Opravdu?" Petyrův tón jako by vyjadřoval pochybnosti.
Paní Anya si povzdechla. "Lorde Petyre, pokud máš v úmyslu rozeštvat nás proti sobě navzájem, ušetři si to úsilí. Mluvíme tady jedním hlasem. Runokámen nám všem vyhovuje. Lord Yohn vychoval tři vlastní syny, a není muže vhodnějšího k tomu, aby si vzal do pěstounské péče jeho lordstvo. Mistr Heliweg je o hodně starší a zkušenější než tvůj mistr Colemon a lépe uzpůsobený k tomu, aby si poradil s křehkým zdravím lorda Roberta. Na Runokameni se chlapec naučí umění válčit od samotného Silného Sama Kamene. Nikdo by nemohl doufat, že nalezne lepšího zbrojmistra. Septon Lucos jej bude vzdělávat v záležitostech ducha. Na Runokameni rovněž nalezne další chlapce svého věku, což pro něj budou vhodnější společnici než staré ženy a žoldnéři, kteří jej momentálně obklopují."
Petyr Baeliš si hladil svůj vous. "Jeho lordstvo potřebuje společnost, v tom s vámi souhlasím. Ovšem Alayne není stará žena. Lord Robert moji dceru velmi miluje, což by vám jistě pověděl i sám. A abych pravdu řekl, požádal jsem pány Roubovského a Lípovce, aby mi sem poslali každý jednoho svého syna do pěstounské péče. Každý z nich má chlapce Robertova věku."
Rytíř Lyn se zasmál. "Dvě štěňata od páru domácích psíků."
"Robert by kolem sebe měl mít také staršího chlapce. Řekněme nějakého slibného mladého panoše. Někoho, koho by mohl obdivovat a snažit se ho napodobovat." Petyr se otočil k paní Anye. "Ty máš takového chlapce v Železodubech, má paní. Snad bys mohla souhlasit s tím, že mi sem pošleš Harrolda Tvrdovce."
Zdálo se, že paní Anyu jeho návrh pobavil. "Lorde Petyre, ty jsi ten nejdrzejší zloděj, jakého bych kdy chtěla potkat."
"Já toho chlapce nechci ukrást," namítl Petyr, "ale myslím si, že on a Robert by mohli být přátelé."
Bronzový Yohn se naklonil dopředu. "Bylo by vítané a vhodné, aby se lord Robert spřátelil s mladým Harrym, a taky že se spřátelí… ovšem na Runokameni, pod mým dozorem, jako s mým svěřencem a panošem."
"Dej nám toho chlapce," řekl lord Zvonovský, "a můžeš bez úhony odjet z Údolí na svoje řádné sídlo v Harrenově."
Petyr si jej změřil mírně káravým pohledem. "Chceš tím říci, že jinak bych mohl přijít k újmě, můj pane? Nechápu proč. Moje zesnulá žena si myslela, že tohle je moje řádné sídlo."
"Lorde Baeliši," řekla paní Anya, "Lysa Tully byla vdova po Jonu Arrynovi a matka jeho dítěte a vládla zde jako jeho regentka. Ty… buďme upřímní, nejsi Arryn, a lord Robert není z tvé krve. Jakým právem si vůbec dovoluješ vládnout nám?"
"Lysa mne jmenovala lordem protektorem, pokud si dobře vzpomínám."
"Lysa Tully nikdy ve skutečnosti nebyla z Údolí," oponoval mladý lord Lovecký, "ani neměla právo námi disponovat."
"A lord Robert?" zeptal se Petyr. "Chce snad jeho lordstvo tvrdit, že paní Lysa neměla rovněž právo disponovat svým

vlastním synem?"
Lord Nestor po celý ten čas mlčel, ale nyní nahlas promluvil. "Kdysi jsem doufal, že se s pani Lysou sám ožením. Stejně jako v to doufal otec pána Loveckého a syn paní Anyi. Korořičský se od ní takřka nehnul půl roku. Kdyby si vybrala kteréhokoli z nás, žádný z přítomných by nemohl nic namítat proti jeho právu být lordem protektorem. Avšak stalo se, že si vybrala lorda Malička a svěřila svého syna do jeho péče."
"Byl to také syn Jona Arryna, bratrance," připomněl strážci brány zamračeně Bronzový Yohn. "Patří do Údolí."
Petyr předstíral zmatek. "Orlí hnízdo je stejně tak součástí Údolí jako Runokámen. Nebo je někdo odstěhoval?"
"Žertuj si dle libosti, Malíčku," vyhrkl pán Zvonovský. "Chlapec půjde s námi."
"Tolik se mi příčí, že tě musím zklamat, pane Zvonovský, ale můj nevlastní syn zůstane zde se mnou. Není to příliš zdravé dítě, jak sami dobře víte. Cesta by je vyčerpala. Jako jeho nevlastní otec a lord protektor to nemohu dovolit."
Symond Chrámovec si odkašlal a řekl: "Každý z nás má u úpatí této hory tisíc mužů, Malíčku."
"Jistě se jim tam dole líbí."
"Bude-li to zapotřebí, můžeme jich svolat ještě víc."
"Vyhrožuješ mi válkou, pane?" Nezdálo se, že by z toho měl Petyr strach.
Bronzový Yohn řekl: "Dostaneme lorda Roberta."
Na okamžik se zdálo, jako by dospěli do slepé uličky, dokud se ser Lyn neodvrátil od ohně. "Ze všech těch žvástů už je mi nanic. Malíček by vás svými řečmi svlékl ze spodního prádla, kdybyste mu naslouchali dostatečně dlouho. Tuto záležitost nelze vyřešit jinak než ocelí." Tasil svůj meč.
Petyr roztáhl ruce. "Já u sebe meč nenosím, pane."
"To se dá snadno napravit." Světlo svíce se zavlnilo podél kouřově šedé oceli jeho meče, tak tmavé, že Sanse přinesla na mysl Led, velký meč jejího otce. "Tvůj jablkožrout meč nosí. Řekni mu, aby ti ho dal, nebo tas tu dýku, co máš u pasu."
Viděla, jak Lothor Brune sáhl po svém meči, ale než se mohly čepele střetnout, vstal pln hněvu Bronzový Yohn. "Odlož tu ocel, pane! Jsi Korořičský, nebo Frey? Jsme zde jako hosté."
Paní Anya našpulila ústa a řekla jen: "Tvoje chování je nemístné."
"Schovej svůj meč, pane," řekl v ozvěně mladý lord Lovecký. "Všechny nás jen zahanbuješ."
"No tak, Lyne," pokáral jej Rudotvrzský mírnějším tónem. "Tohle by ničemu neposloužilo. Dej Opuštěnou paní spát."
"Moje paní má žízeň," trval na svém ser Lyn. "Kamkoli si přijde zatančit, má ráda kapku rudé."
"Tvoje paní musí žíznit dál." Bronzový Yohn se mu postavil do cesty.
"Lordi deklaranti. Pche." Ser Lyn si odfrkl. "Měli byste se spíš jmenovat Šest starých bab." Zasunul tmavý meč zpátky do pochvy a odešel z místnosti, odstrčiv Bruneho ramenem stranou, jako by tam vůbec nebyl. Alayne naslouchala, jak odeznívají jeho kroky v chodbě.
Anya Planodřevská a Horton Rudotvrzský si vyměnili pohled. Lovecký vyprázdnil svůj pohár a natáhl jej, aby mu znovu dolili. "Lorde Baeliši," řekl rytíř Symond, "musíš nám tuto nepříjemnost prominout."
"Musím?" Malíčkůvhlas byl náhle chladný. "To vy jste ho sem přivedli, moji páni."
Bronzový Yohn řekl: "Nikdy jsme to neměli v úmyslu -"
"Vy jste ho sem přivedli. Byl bych v právu, kdybych nyní zavolal svoje stráže a nechal vás všechny zatknout."
Lovecký vyskočil od stolu tak prudce, že málem vyrazil Amye z rukou džbán vína. "Zaručil jsi nám bezpečný návrat!"
"Ano. Buďte vděční, že v sobě mám víc cti než někteří." Petyr zněl tak rozezleně, jak jej neslyšela ještě nikdy předtím. "Přečetl jsem si vaši deklaraci a vyslechl jsem vaše požadavky. Nyní poslouchejte vy moje. Odsuňte svoje armády od této hory. Jděte domů a nechejte mého syna na pokoji. Bylo zde období špatné vlády, to nepopírám, jenže to bylo Lysino dílo, nikoli moje. Dejte mi rok a slibuji vám, že s pomocí lorda Nestora dosáhnu toho, že žádný z vás nebude mít důvod k nespokojenosti."
"To říkáš ty," opáčil Zvonovský. "Jak ti ale máme důvěřovat?"
"Opovažuješ se mne zvát nedůvěryhodným? To jsem nebyl já, kdo tasil ocel při vyjednávání. Píšete o ochraňování lorda Roberta, a zároveň mu odpíráte jídlo. Tohle musí skončit. Já nejsem žádný válečník, ale budu s vámi bojovat, pokud svoje obléhání nezrušíte. V Údolí jsou kromě vás ještě jiní lordi a Královo přístaviště mi také pošle muže. Jestli je to válka, po čem toužíte, řekněte to rovnou a Údolí bude krvácet."
Alayne viděla pochybnosti klíčící v očích lordů deklarantů. "Rok není zas tak dlouhá doba," řekl lord Rudotvrzský nejistě. "Snad… kdybys nám dal záruky…"
"Nikdo z nás nechce válku," připustila paní Anya. "Podzim pomalu končí a musíme se připravit na zimu."
Zvonovský si odkašlal: "A na konci toho roku…"
"…pokud nedám Údolí do pořádku, ochotně místo lorda protektora uvolním," ujistil je lord Petyr.
"Mně to připadá čestné," vložil se do hovoru lord Nestor.
"Nesmí následovat žádná odvetná opatření z tvé strany," naléhal lord Symond. "Žádné řeči o zradě nebo rebelii. I toto nám musíš odpřisáhnout."
"Milerád," přikývl Petyr. "Já chci přátele, nikoli protivníky. Všechny vás omilostním, i písemně, budete-li si to přát. Dokonce i Lyna Korořičského. Jeho bratr je dobrý člověk, není třeba uvalovat hanbu na tak vznešený rod."
Paní Anya se otočila ke svým druhům lordům deklarantům. "Moji páni, snad bychom se mohli poradit?"
"Není třeba. Je zřejmé, že vyhrál." Šedé oči Bronzového Yohna pozorovaly Petyra Baeliše. "Nelíbí se mi to, ale mám takový dojem, že ten svůj rok dostaneš. A radím ti, abys ho využil dobře, můj pane. Ne všichni z nás se dají tak snadno ošálit." Škubl dveřmi tak prudce, že je málem vytrhl z pantů.
Později následovala jakás takáš hostina, ačkoli Petyr byl nucen omluvit se za skrovnou krmi. Robert byl před ně nahnán v kabátci smetanové a modré barvy a docela půvabně jim zahrál roli malého lorda. Bronzový Yohn tam nebyl,

aby toho byl svědkem; již odešel z Orlího hnízda, aby započal dlouhý sestup, stejně jako rytíř Lyn před ním. Ostatní páni s nimi zůstali až do rána.
Očaroval je, pomyslela si Alayne, když se toho večera ukládala ke spánku, naslouchajíc skučení větru za okny. Nemohla by říci, odkud se to podezření vzalo, ale jakmile jí přelétlo přes mysl, nedovolovalo jí usnout. Převalovala se z boku na bok a házela sebou, trápila se tím jako pes se starou kostí. Nakonec vstala, oblékla se a zanechala Gretchel jejím snům.
Petyr byl ještě vzhůru, psal nějaký dopis. "Alayne," řekl. "Moje drahá. Co tě sem přivádí tak pozdě?"
"Musím to vědět. Co se stane do roka?"
Odložil svůj brk. "Rudotvrzský a Planodřevská jsou staří. Jeden z nich nebo oba možná zemřou. Gilwooda Loveckého zavraždí jeho vlastní bratři. Nejpravděpodobněji mladý Harlan, který zařídil smrt lorda Eona. Já vždycky říkal, že pro majetek jsou lidé schopni všeho. Zvonovský je prodejný a dá se koupit. S Chrámovcem se spřátelím. Bronzový Yohn Královec bude vůči mně nadále nepřátelský, jak se obávám, ale dokud bude sám, nepředstavuje velkou hrozbu."
"A ser Lyn?"
V jeho očích tančilo světlo svíce. "Ser Lyn zůstane mým nesmiřitelným nepřítelem. Bude o mně mluvit pohrdavě a urážlivě s každým člověkem, s nímž se setká, a propůjčí svůj meč každému tajnému spiknutí s úmyslem svrhnout mne."
Tehdy se její podezření proměnilo v jistotu. "A jak ho za jeho službu odměníš?"
Malíček se nahlas zasmál. "Samozřejmě zlatem a chlapci a sliby. Ser Lyn je mužem prostých choutek, moje drahá. Jediné, co miluje, je zlato, mladí chlapci a zabíjení."

CERSEI
rál trucoval. "Chci sedět na Železném trůnu," řekl jí. "Joffreyho jsi tam nechávala sedět."
"Joffreymu bylo dvanáct."
"Jenže já jsem král. Ten trůn patří mně."
"Kdo ti to řekl?" Cersei se zhluboka nadechla, aby ji Dorcas mohla zašněrovat těsněji. Bylo to velké děvče, mnohem silnější než Senelle, ale také neobratnější.
Tommenův obličej zrudl. "Nikdo mi to neřekl."
"Nikdo? Takhle říkáš své paní manželce?" Královna za vším tímhle spiknutím tušila Margaery Tyrell. "Jestli mi lžeš, nebudu mít jinou možnost než poslat pro Pata a nechat ho zbít, dokud mu nepoteče krev." Pate byl Tommenův otloukánek, stejně jako byl předtím Joffreyův. "Tohle chceš?"
"Ne," zamumlal král zamračeně.
"Kdo ti to řekl?"
Zašoupal chodidly. "Lady Margaery." Naštěstí si uvědomoval, že v doslechu své matky by nebylo radno zvát ji královnou.
"To už je lepší. Tommene, musím rozhodovat o vážných záležitostech, o věcech, na které jsi ještě velmi mladý, než abys jim mohl rozumět. Nepotřebuji, aby se za mnou na trůnu ošíval a vrtěl hloupý malý chlapec, rozptylující mne dětinskými otázkami. Předpokládám, že si Margaery myslí, že bys měl být přítomen na zasedáních mé rady, je to tak?"
"Ano," přiznal. "Říká, že se musím naučit, jak kralovat."
"Až budeš starší, můžeš moje rady navštěvovat dle libosti," řekla mu Cersei. "Ujišťuji tě, že tě to velmi brzy přestane bavit. Robert je vždycky prospal." Když už se obtěžoval tím, že vůbec přišel. "Dával přednost lovu a sokolničení a nezáživné věci nechával na starém lordu Arrynovi. Pamatuješ si ho?"
"Zemřel na bolení břicha."
"Ano, zemřel, chudák. A když už se tolik chceš dozvídat nové věci, snad by ses mohl naučit jména všech králů Západozemí a všech pobočníků, kteří jim kdy sloužili. Zítra ráno bys mi je mohl odříkat."
"Ano, matko," odpověděl poslušně.
"Takto se chová můj hodný chlapec." Vláda patřila jí; Cersei neměla v úmyslu vzdát se jí, dokud Tommen nedospěje. Jájsem čekala, on může taky. Hrála si na poslušnou dceru, uzardělou nevěstu, přizpůsobivou manželku. Přetrpěla Robertovo opilecké osahávání, Jaimeho žárlivost, Renlyho urážení, Varyse s tím jeho protivným huhňáním, Stannise donekonečna skřípajícího zuby. Soupeřila s Jonem Arrynem, Nedem Starkem a svým odporným, zrádným vražedným zakrslým bratrem, a po celou tu dobu přísahala sama sobě, že jednou přijde řada na ni. Pokud si Margaery Tyrell myslí, že mne připraví o moji hodinu na slunci, bude se zatraceně muset zamyslet znovu.
Přesto to nebyl zrovna dobrý způsob, jak začít den, a ani následující hodiny nepřinesly nic dobrého. Zbytek dopoledne strávila s lordem Gylesem a jeho účetními knihami, naslouchajíc jeho kašlání o zlaťácích a stříbrňácích. Po něm se dostavil lord Vodský, aby nahlásil, že první tři válečné koráby jsou takřka před dokončením, a požádal o další zlato, aby jim mohl dodat nádhery a lesku, jaké si zasluhují. Královna jeho žádosti s potěšením vyhověla. Pak obědvala s váženými členy kupeckého cechu a naslouchala jejich stížnostem o vrabčácích potulujících se ulicemi a spících na náměstích, zatímco Měsíční chlapec poskakoval kolem a pitvořil se. Možná budu muset použít zlaté pláště, aby ty vrabčáky z města vyhnaly, říkala si zrovna, když tu je vyrušil Pycelle.
Velmistr byl poslední dobou na poradách obzvlášť reptavý. Naposledy si trpce stěžoval na muže, které Auran Vodský vybral za kapitány jejích nových válečných korábů. Vodský měl v úmyslu svěřit velení lodí mladším mužům, zatímco Pycelle trval především na zkušenostech, naléhal, že by lodím měli velet kapitáni, kteří přežili bitvu na Černovodě. "Zkušené muže prověřené loajality," hovořil o nich. Cersei se vyjádřila, že jsou příliš staří, a dala za pravdu lordu Vodskému. "Jedinou věcí, kterou o sobě tito kapitáni prokázali, je to, že umějí plavat," řekla. "Žádná matka by neměla přežít svoje dítě a žádný kapitán by neměl přežít svoji loď." Na tohle neměl Pycelle slov.

Dnes jí připadal méně vznětlivý, a dokonce se mu podařilo cosi na způsob roztřeseného úsměvu. "Výsosti, přináším dobré zprávy," oznámil. "Lord Wyman vykonal, co jste chtěla, a zkrátil cibulového rytíře lorda Stannise o hlavu."
"Víme to s jistotou?"
"Hlava toho muže a jeho ruce byly vystaveny nad hradbami Bílého přístavu. Lord Wyman se k tomu přiznal a Freyové to potvrdili. Viděli tam tu hlavu, s cibulí v ústech. A ruce taky, s jeho zkrácenými prsty."
"Výborně," řekla Cersei. "Pošli do Bílého přístavu ptáka a informuj lorda Wymana, že jeho syn mu bude bezodkladně navrácen, když takto projevil svou loajalitu." Bílý přístav se brzy navrátí ke královu míru, zatímco Roose Bolton a jeho nemanželský syn se přibližovali od jihu a od severu ke Kailinské držbě. Jakmile bude jejich, spojí své síly a vyženou železné muže také z Torrhenovy věže a Pahorku v Hlubokolese. To jim zajistí spojenectví zbývajících vazalů Neda Starka, až přijde čas vytáhnout proti lordu Stannisovi.
Mace Tyrell mezitím postavil na jihu stanové město před Bouřlivým koncem a nechával vrhat kameny proti masivním zdem hradu ze dvou tuctů vrhacích praků, zatím s malým účinkem. Válečník lord Tyrell, přemítala královna. Jeho erbem by měl být tlustoch sedící na zadnici.
Toho odpoledne si vyžádal audienci zakaboněný vyslanec z Braavosu. Cersei slyšení už čtrnáct dní odkládala a ráda by je odložila na další rok, ale lord Gyles tvrdil, že si s tím mužem již nedokáže sám poradit… Královna se ostatně začínala divit, zda je Gyles schopen dělat cokoli jiného kromě kašlání.
Noho Dimittis, tak se Braavosan jmenoval. Nepříjemné jméno pro nepříjemného člověka. í hlas měl nepříjemný. Cersei se posunula ve svém křesle, když vešel, přemítajíc v duchu, jak dlouho bude muset trpět jeho výtky. Za ní se tyčil Železný trůn, jehož hroty a čepele vrhaly pokroucené stíny na podlahu. Na tom trůnu směl sedět jenom král nebo jeho pobočník. Cersei seděla u jeho úpatí, na křesle z pozlaceného dřeva, vyloženého rudými polštáři.
Když se Braavosan odmlčel, aby se nadechl, spatřila svou šanci. "Tohle je záležitost spíš pro našeho lorda pokladníka."
Tato odpověď vznešeného Noha zjevně neuspokojila. "Mluvil jsem s lordem Gylesem již šestkrát. Kašle na mne a neustále se vymlouvá, Výsosti, jenže zlato stále nepřichází."
"Promluv si s ním posedmé," navrhla Cersei mile. "Číslo sedm je pro naše bohy posvátné."
"Její Výsost ráda vtipkuje, jak vidím."
"Když vtipkuji, tak se usmívám. Vidíš snad, že bych se smála? Slyšíš můj smích? Ujišťuji tě, že když vtipkuji, tak se lidé smějí nahlas."
"Král Robert -"
"- je mrtvý," řekla ostře. "Železná banka dostane svoje zlato, až bude potlačena tato rebelie."
Měl tu drzost zamračit se na ni. "Výsosti -"
"Slyšení skončilo." Na jeden den toho Cersei přetrpěla až dost. "Sere Meryne, doprovoď vznešeného Noha Dimittise ke dveřím. Sere Osmunde, ty mne můžeš odvést zpátky do mých komnat." Brzy se dostaví její hosté a Cersei se ještě musela vykoupat a převléknout. Zdálo se, že večeře bude rovněž únavnou záležitostí. Byla to těžká práce, vládnout království, natožpak sedmi.
Ser Osmund Černokotlý s ní srovnal krok na schodech, vysoký a štíhlý v bělostném úboru Královské gardy. Když si byla Cersei jistá, že jsou sami, zavěsila se do jeho rámě. "Jak si prosím vede tvůj mladší bratr?"
Ser Osmund se zatvářil rozpačitě. "Á… docela dobře, jenom…"
"Jenom?" Královna nechala ve svých slovech zaznít náznak hněvu. "Musím se přiznat, že mi s milým Osneym dochází trpělivost. Je nejvyšší čas, aby tu klisničku zkrotil. Jmenovala jsem ho Tommenovým tělesným strážcem, aby mohl trávit většinu dne v Margaeryině společnosti. Teď už měl mít tu růžičku utrženou. Je snad královna k jeho šarmu slepá?"
"S jeho šarmem je to v pořádku. Ostatně je to Černokotlý, ne snad? Prosím za prominutí." Ser Osmund si prohrábl prsty hladké černé vlasy. "To s ní je ta potíž."
"A proč je tomu tak?" V královně již začaly ohledně sera Osneyho klíčit pochybnosti. Snad jiný muž by byl více podle Margaeryina vkusu. Aurane Vodský, s těmi jeho stříbrnými vlasy, nebo velký urostlý chlapík jako ser Tallad. "Dala by ta dívka přednost někomu jinému? Nelíbí se jí snad tvář tvého bratra?"
"Jeho tvář se jí líbí. Sám mi řekl, že před dvěma dny se dotkla jeho jizvy. ‚Od které to máš ženy?' zeptala se ho. Osney jí nikdy neřekl, že to je od ženy, ale ona to věděla. Možná jí to někdo pověděl. Taky říká, že se ho vždycky dotýká, když spolu mluví. Urovnává mu sponu na plášti, odhrnuje mu vlasy z čela a tak podobně. Jednou na střelnici jej nechala ukázat jí, jak správně držet luk, a tak kolem ní musel položit ruce. Osney jí vypráví košilaté vtipy a ona se jim směje a na oplátku mu říká ještě oplzlejší. Ne, ona ho chce, to je zřejmé, ale…"
"Ale?" pobídla jej Cersei.
"Nikdy nejsou ani na chvíli o samotě. Po většinu času je s nimi král, a když ne on, tak je tam někdo jiný. Dvě z jejích dam s ní sdílejí lože, každou noc jiné. Dvě další jí přinášejí snídani a pomáhají jí s oblékáním. Modlí se se svou septou, čte si se svou sestřenicí Elinor, zpívá se svou sestřenicí Allou, vyšívá se svou sestřenicí Meggou. Když nesokolničí s Jannou a Merry, hraje přihlouplé hry s tou malou Bulwerovic holkou. Na koni nejezdí, ale chodí často pěšky a vždycky si s sebou bere čtyři či pět společnic a přinejmenším tucet strážných. A pokaždé jsou kolem ní muži, dokonce i v Panenských komnatách."
"Muži?" Konečně něco, co v sobě obsahovalo jisté možnosti. "Co je to za muže, prosím?"
Ser Osmund pokrčil rameny. "Zpěváci. Je blázen do zpěváků, žonglérů a jim podobných. Také se tam vyskytují rytíři, co se motají kolem jejích sestřenic. Nejhorší ze všech je ser Tallad, jak aspoň říká Osney. Ten velký trouba dokonce ani neví, jestli je to Elinor nebo Alla, po které touží, ale ví, že ji chce strašně moc. Také tam přicházejí na návštěvu Rudovínovic dvojčata. Slinták přináší květiny a ovoce a Hrůzák hraje na loutnu. Osney říkal, že příjemnější zvuk by

člověk vyloudil, kdyby škrtil kočku. A chodí tam i ten muž z Letních ostrovů."
"Jalabhar Xho?" Cersei si pohrdavě odfrkla. "Se vší pravděpodobností žebrá o zlato a meče, aby mohl získat zpátky svoji domovinu." Pod svými šperky a peřím byl Xho sotva něčím víc než urozeným žebrákem. Robert mohl učinit přítrž tomu jeho věčnému obtěžování jediným rázným "ne", jenže představa dobytí Letních ostrovů jejího věčně opilého manžela zjevně vzrušovala. Nepochybně snil o nahých čokoládových děvkách pod péřovými plášti, s bradavkami černými jako uhel. A tak místo "ne" řekl Robert Xhovi vždycky "příští rok", třebaže příští rok jaksi nikdy nepřišel.
"Neřekl bych, že o něco žebrá, Výsosti," odpověděl ser Osmund. "Osney tvrdí, že je učí letnímu jazyku. Ne Osney, ten černoch - klisničku a její sestřenice."
"Kůň, který řehtá letním jazykem, by byl velkou senzací," řekla královna suše. "Vyřiď svému bratrovi, aby si udržoval svoje ostruhy dobře nabroušené. Já už najdu nějaký způsob, aby mohl na svoji klisničku brzy nasednout, na to se můžeš spolehnout."
"Povím mu to, Výsosti. Celý se na tu jízdu třese, nemyslete si, že ne. Je to přece jen pěkné mladé stvoření, ta klisnička."
To na mě se třese, ty blázne, pomyslela si královna. Jediné, co chce od Margaery, je panský stav, který získá, když se jí dostane mezi nohy. Třebaže měla Osmunda ráda, někdy jí připadal stejně nechápavý jako Robert. Doufám, že jeho meč je rychlejší než jeho rozum. Možná přijde den, kdy ho bude Tommen potřebovat.
Procházeli pod stínem spálené Pobočníkovy věže, když tu k nim dolehly zvuky jásavého povzbuzování. Na druhé straně nádvoří se nějakému panošovi podařilo projet pod kvintánou a roztočit příčné rameno. Nejhlasitěji tam povzbuzovaly Margaery Tyrrel a její slepičky. Takového povyku pro nic. Člověk by si myslel, že ten kluk vyhrál rovnou turnaj. Pak si s ohromením uvědomila, že chlapec sedící na koni je Tommen, celý oděný v pozlacené plátové zbroji.
Královna neměla jinou možnost než si nasadit na tvář úsměv a jít se na svého syna podívat. Přišla právě ve chvíli, kdy mu Rytíř květin pomáhal z koně. Chlapec byl udýchaný vzrušením. "Viděli jste to?" ptal se každého. "Udělal jsem to přesně tak, jako ser Loras říkal. Viděl jsi to, sere Osney?"
"Viděl," odpověděl Osney Černokotlý. "Pěkný pohled."
"Máte lepší posez než já, Veličenstvo," poznamenal ser Dermot.
"Taky jsem zlomil oštěp. Sere Lorasi, slyšel jsi to?"
"Bylo to hlasité jako zahřmění." Ser Loras měl bílý plaší sepnutý na rameni růží ze zlata a nefritu, a vítr mu umělecky čechral jeho hnědé kadeře. "Jel jste na skvělém koni, ale jednou to nestačí. Zítra dopoledne si to musíte zkusit znovu. Musíte jezdit denně, dokud každý úder nezasáhne přesně a přímo cíl a dokud se kopí nestane součástí vaší paže."
"Ano, takto chci."
"Byl jste úžasný." Margaery poklekla na koleno, políbila krále na tvář a objala ho. "Jen pozor, bratře," varovala Lorase. "Myslím, že za pár let tě můj manžel shodí z koně." Její tři sestřenice horlivě přikyvovaly a ta prokletá Bulwerovic holka začala poskakovat na místě a opakovat: "Tommen bude šampión, šampión, šampión."
"Až z něho ovšem bude dospělý muž," pronesla Cersei nahlas.
Jejich úsměvy odumřely jako růže sežehnuté mrazem. Jako první klesla na kolena stará septa s obličejem podobaným od neštovic. Po ní následovali ostatní, až na malou královnu a jejího bratra.
Zdálo se, že Tommen si náhlého chladu ve vzduchu nevšiml. "Matko, viděla jsi mne?" vyhrkl rozradostněně. "Zlomil jsem svoje kopí o štít a pytel s pískem mě nezasáhl!"
"Viděla jsem to z druhé strany nádvoří. Vedl sis dobře, Tommene. Ani bych od tebe nic jiného neočekávala. Máš klání v krvi. Jednoho dne budeš pánem kolbiště jako tvůj otec."
"Žádný muž před ním neobstojí." Margaery Tyrell se na královnu plaše usmála. "Já ale nevěděla, že král Robert si vedl na kolbišti tak skvěle. Povězte nám prosím, Výsosti, ve kterých turnajích zvítězil? Které velké rytíře shodil ze sedel? Jsem si jistá, že král by rád slyšel o vítězstvích svého otce."
Cersei cítila, jak se jí hrne krev do tváří. Ta dívka ji dostala. Robert Baratheon byl ve skutečnosti na kolbišti mizerný bojovník. Při turnajích dával přednost pranici, kdy mohl mlátit muže kolem sebe do krve otupenou sekerou nebo kladivem. Byl to Jaime, koho měla na mysli, když promluvila. To se mi nepodobá, takto se zapomínat. "Robert vyhrál turnaj na Trojzubci," musela říct. "Porazil prince Rhaegara a jmenoval mne svou královnou lásky a krásy. Překvapuje mne, že tento příběh neznáš, snacho." Nedala Margaery čas, aby jí mohla odpovědět. "Sere Osmunde, pomoz mému synovi ze zbroje, buď tak laskav. Sere Lorasi, ty pojď se mnou. Potřebuji si s tebou promluvit."
Mladý rytíř neměl jinou možnost než jí jít v patách jako štěně, kterým podle ní ostatně byl. Cersei čekala, dokud nebyli na točitých schodech, načež řekla: "Čí nápad to byl, smím-li vědět?"
"Mé sestry," připustil. "Ser Tallad, ser Dermot a ser Portifer jezdili na kvintáně, a královna navrhla, že by si to Jeho Veličenstvo mohlo vyzkoušet taky."
Říkají tak, aby mne rozčilil. "A tvůj podíl?"
"Pomohl jsem Jeho Veličenstvu obléci si zbroj a ukázal jsem mu, jak má posadit svoje kopí," odpověděl.
"Ten kůň na něho byl příliš velký. Co kdyby z něj spadl? Co kdyby mu pytel s pískem rozdrtil hlavu?"
"Modřiny a zakrvácené rty k rytířství patří."
"Začínám chápat, proč je tvůj bratr mrzák." To vymazalo úsměv z jeho hezkého obličeje, jak si s potěšením všimla.
"Možná se mému bratrovi nepodařilo vysvětlit ti tvoje povinnosti, pane. Jsi zde proto, abys ochraňoval mého syna před nepřáteli. Výcvik k rytířství spadá do povinností zbrojmistra."
"Rudá bašta nemá žádného zbrojmistra od doby, co byl Aron Santagar zabit," opáčil ser Loras s náznakem výtky v hlase. "Jeho Veličenstvu je téměř devět a dychtí se učit. Ve svém věku by již měl být panošem. Někdo ho musí učit."
Někdo bude, ale rozhodně ne ty. "A komu jsi dělal panoše ty, sere?" zeptala se sladce. "Lordu Renlymu, je to tak?"
"Měl jsem tu čest."

"To jsem si myslela." Cersei věděla, jak těsné svazky vznikají mezi panoši a rytíři, jimž sloužili. Nechtěla, aby Tommen takto přilnul k Lorasu Tyrellovi. Rytíř květin nebyl mužem, kterého by se měl snažit napodobovat kterýkoli chlapec.
"Poslední dobu jsem dost věcí zanedbala. Mám říši, které musím vládnout, válku, kterou musím bojovat, a otce, za něhož musím truchlit, a tak jsem nějak opomenula natolik důležitou věc jako jmenování nového zbrojmistra. Okamžitě tuto chybu napravím."
Ser Loras si odhrnul z čela pramen hnědých vlasů. "Její Výsost nenalezne žádného ani z poloviny tak zkušeného v zacházení s mečem a kopím, jako jsem já."
Tý že jsi skromný? "Tommen je tvůj král, nikoli tvůj panoš. Máš za něj bojovat a máš pro něj zemřít, bude-li to třeba. Nic víc."
Nechala jej stát na padacím mostě, který se klenul nad suchým příkopem se dnem posetým železnými oštěpy, a sama vešla do Maegorovy pevnosti. Kde teď najdu zbrojmistra? přemýšlela, vystupujíc do svých komnat. Když takto odmítla sera Lorase, neodvažovala se obrátit na žádného jiného z rytířů Královské gardy; to by bylo solí v ráně Vysokozahrady a jistě by je to jen rozezlilo. Ser Tallad? Ser Dermot? Někdo přece musí existovat. Tommen měl ve stále větší oblibě svého nového tělesného strážce, jenže Osney se projevil jako méně schopný v záležitosti svedení panny Margaery, než doufala, a pro jeho bratra Osfryda měla v plánu jiný úřad. Bylo docela škoda, že se tak splašil Ohař. Tommena drsný hlas a spálená tvář Sandora elegána vždycky děsily, a elegánovo pohrdání a neúcta by byly dokonalým protikladem k přihlouplé zdvořilosti Lorase Tyrella.
Aron Santagar byl z Dorne, vzpomněla si. Mohla bych poslat do Dorne. Mezi Slunečním oštěpem a Vysokozahradou se táhla staletí krve a válek. Ano, Dorn by obdivuhodně vyhovoval mým potřebám. V Dorne nepochybně mají nějaké dobré šermíře.
Když vstoupila do svého soláru, našla tam lorda Qyburna čtoucího si v okenním sedátku. "Jestli to Její Výsost potěší, mám zprávy."
"Další úklady a zrady?" zeptala se Cersei. "Mám za sebou dlouhý a únavný den. Mluv rychle."
Soucitně se na ni usmál. "Jak si přejete. Hovoří se o tom, že Archon z Tyroše nabídl Lys smluvní podmínky, aby ukončili svoji současnou obchodní válku. Povídalo se, že Myr měl vstoupit do války na tyrské straně, ale Myrští nevěřili, že by bez Zlatého společenství…"
"Čemu Myrští věří, mě nezajímá." Svobodná města ustavičně bojovala proti sobě navzájem. Jejich nekonečné zrady a spojenectví znamenaly pro Západozemí málo a ještě méně. "Máš nějaké opravdu důležité zprávy?"
"Zdá se, že vzpoura otroků v Astaporu se rozšířila do Meereenu. Námořníci z tuctu lodí hovoří o dracích…"
"Harpyje. V Meereenu jsou harpyje, ne draci." Odněkud si to pamatovala. Meereen byl na konci světa, daleko na východě za Valyrií. "Ať se tamní otroci bouří. Proč by mne to mělo zajímat? Tady v Západozemí žádné otroky nemáme. To je vše, co pro mne máš?"
"Jsou tu nějaké zprávy z Dorne, které by Její Výsost mohla shledat zajímavějšími. Princ Doran nechal uvěznit rytíře Daemona Písek, bastarda, který byl panošem Rudé zmije,"
"Vzpomínám si na něho." Ser Daemon byl mezi dornskými rytíři, kteří provázeli prince Oberyna do Králova přístaviště. "Co provedl?"
"Požadoval, aby byly osvobozeny dcery prince Oberyna."
"V tom případě je to blázen."
"Dále," pokračoval lord Qyburn, "byla dcera rytíře ze Skvrnodřeva zcela neočekávaně zasnoubena za lorda Jitrohorského, jak mne informovali naši dornští přátelé. Ještě téhož večera ji poslali do Zelenokamene, a říká se, že se s Jitrohorským již vzali."
"Možná nosí v břiše bastarda, proto tak rychlý sňatek." Cersei si pohrávala s pramínkem vlasů. "Jak stará je ta uzardělá nevěsta?"
"Jsou jí dvacet tři léta, Výsosti. Zatímco lordu Jitrohorskému -"
"- musí být sedmdesát. Toho jsem si vědoma." Jitrohorští byli její příbuzní skrze Roberta, jehož otec pojal za manželku jednu z nich ve stavu, jenž byl nepochybně záchvěvem chtíče a šílenství. Než se Cersei provdala za krále, byla Robertova matka již dlouho mrtvá, třebaže oba její bratři se dostavili na svatbu a zdrželi se půl roku. Robert později trval na tom, že jim tu zdvořilost oplatí návštěvou Jitrohory, hornatého malého ostrova u Mysu hněvu. Čtrnáct zatuchlých a bezútěšných dnů, které Cersei strávila v Zelenokameni, sídle rodu Jitrohorských, bylo těch nejdelších v jejím životě. Jaime ten hrad přejmenoval při prvním pohledu na "Zelenohovno", a brzy mu tak začala říkat i Cersei. Jinak trávila své dny sledováním, jak její královský manžel sokolnicí, loví, opíjí se se svými strýci a tříská různé mužské příbuzné do bezvědomí na nádvoří Zelenohovna.
Také tam byla jedna příbuzná, zavalitá vdovička s prsy jako melouny, jejíž otec i manžel zemřeli během obléhání Bouřlivého konce. "Její otec na mne byl hodný," řekl Robert, "a ona a já jsme si spolu hrávali, když jsme byli oba malí." Netrvalo dlouho a začal si s ní hrát znovu. Jakmile Cersei zavřela večer oči, král se vykradl z jejich pokoje a šel to ubohé osamělé stvoření utěšovat. Jaime jej jedné noci sledoval, aby její podezření potvrdil. Když se její bratr vrátil, zeptal se jí, jestli má Roberta zabít. "Ne," odpověděla. "Chci mu nasadit parohy." Ráda si říkala, že právě té noci byl počat Joffrey.
"Eldon Jitrohorský si vzal za manželku ženu o padesát let mladší než on," řekla Qyburnovi. "Proč by mne to mělo vůbec zajímat?"
Pokrčil rameny. "Neříkám, že by mělo… ale Daemon Písek a to Santagarovo děvče měli oba velmi blízko k vlastní dceři prince Dorana Arianne, anebo to tak alespoň Dornové říkají. Možná to znamená málo nebo ještě méně, ale myslel jsem si, že by to měla Její Výsost vědět."
"Teď už to vím." Ztrácela trpělivost. "Ještě něco?"
"Ještě jednu věc. Nicotnou záležitost." Omluvně se na ni usmál a pověděl jí o loutkovém představení, které si poslední

dobou získávalo velkou oblibu mezi prostým lidem Králova přístaviště; představení, ve kterém království zvířat vládnou nadutí lvi. "Malí lvi jsou v tomto protistátním příběhu stále hltavější a arogantnější, dokud nakonec nezačnou požírat své vlastní poddané. Když vznešený jelen vznese protest, lvi pozřou i jeho, a řvou, že na to mají právo jako ta nejmocnější ze všech zvířat."
"A to je konec?" zeptala se Cersei, kterou to ani v nejmenším nepobavilo. Nazíráno ve správném světle, mohlo to vypadat jako prospěšná lekce.
"Ne, Výsosti. Nakonec se z vejce vylíhne drak a sežere všechny lvy."
Konec ovšem měnil loutkové představení z obyčejné urážky ve zradu. "Nerozumní blázni." Na okamžik se zamyslela. "Pošli na ta představení některé ze svých našeptávačů, a ať si poznamenají, kdo je navštěvuje. Kdyby někteří z návštěvníků byli známí lidé, chci znát jejich jména."
"A co s nimi uděláte, smím-li se zeptat?"
"Majetní budou pokutováni. Zabrání poloviny jejich bohatství by mělo jako řádná lekce stačit, a my bychom si nově naplnili truhlice, aniž bychom je zcela zruinovali. Ti, co jsou příliš chudobní, než aby mohli zaplatit, přijdou o oko, za to, že se na tu zrádnou hru dívali. Loutkáře zkraťte o hlavu."
"Jsou čtyři. Snad by mi Její Výsost mohla dovolit vzít si dva z nich pro moje vlastní účely. Žena by byla obzvlášť…"
"Dala jsem ti Senelle," řekla královna ostře.
"Běda. To ubohé děvče je již zcela… vyčerpané."
Cersei se nelíbilo, když na to měla myslet. Ta dívka s ní šla nic netušíc, myslela si, že jen proto, aby obsluhovala a nalévala. A dokonce i ve chvíli, kdy jí Qyburn zaklapl pouto kolem zápěstí, zdálo se, že to stále nechápe. Královně se při té vzpomínce stále dělalo zle. V těch celách bylo strašně zima. Dokonce i plameny pochodní se chvěly. A ta odporná věc křičící ve tmě… "Ano, můžeš si vzít ženu. Dvě, když budeš chtít. Ale nejdřív chci jména."
"Jak Její Výsost poroučí." Qyburn se vzdálil.
Venku zapadalo slunce. Dorcas jí připravila horkou koupel. Královna si hověla v teplé vodě a přemítala, co poví u večeře svým hostům, když tu najednou vtrhl do dveří Jaime a nařídil Jocelyn a Dorcas, aby odešly. Její bratr byl špinavý a páchl koňmi. Měl s sebou Tommena. "Drahá sestro," řekl, "král požaduje meč."
Cerseiny zlaté kadeře se vznášely na hladině vody v kádi. V místnosti byla pára. Po tváři jí stékala kapka potu.
"Tommene," řekla nebezpečně tichým hlasem. "Co to má znamenat?"
Chlapec ten tón znal. Celý se schoulil.
"Jeho Veličenstvo chce na zítřejší ráno svého bílého koně," řekl Jaime. "Pro svoje lekce v turnajovém klání."
Posadila se v kádi. "Žádné klání nebude."
"Ano, bude." Tommen vystrčil spodní ret. "Musím jezdit každý den."
"Taky že budeš," prohlásila královna, "jakmile budeme mít řádného zbrojmistra, který bude na tvůj výcvik dohlížet."
"Já nechci žádného řádného zbrojmistra. Chci sera Lorase."
"Jsi na tom chlapci až příliš závislý. Já vím, to tvoje žena ti zaplnila hlavu bláznivými nápady o jeho udatnosti, ale Osmund Černokotlý je třikrát lepší rytíř než ser Loras."
Jaime se zasmál. "Snad ne ten Osmund Černokotlý, kterého znám já?"
Nejraději by ho zardousila. Asi bych měla nařídit seru Lorasovi, aby nechal sera Osmunda shodit jej z koně. To by možná vyhnalo Tommenovi jiskřičky nadšení z očí. Posol slimáka a zahanbi hrdinu, a oba se rázem scvrknou. "Pošlu pro nějakého Dorna, aby tě cvičil," řekla. "Dornové jsou ti nejlepší turnajoví rytíři v říši."
"Nejsou," odsekl Tommen. "Kromě toho, já nechci žádného hloupého Dorna, já chci sera Lorase. A poroučím to."
Jaime se zasmál. Vůbec mi nepomáhá. Považuje to snad za směšné? Královna nahněvaně pleskla dlaní do vody. "Mám poslat pro Pata? Ty mi nebudeš poroučet. Jsem tvoje matka."
"Ano, jenže já jsem král. Margaery říká, že každý musí dělat to, co král řekne. Zítra chci mít osedlaného svého bílého koně, aby mne mohl ser Loras učit, jak jezdit na turnaji. Také chci kotě a nechci jíst řípu." Založil si ruce na hrudi.
Jaime se pořád smál. Královna jej ignorovala. "Tommene, pojď sem." Když před ní couvl, povzdechla si. "Ty se bojíš? Král by neměl dávat najevo strach." Chlapec popošel ke kádi, oči sklopené k zemi. Natáhla se a pohladila jeho zlaté kadeře. "Král či ne, jsi malý chlapec. Dokud nevyrosteš, budu vládnout já. Naučíš se, jak jezdit na turnaji, to ti slibuji. Ale ne od Lorase. Rytíři Královské gardy mají důležitější povinnosti než si hrát s dítětem. Zeptej se lorda velitele. Není to tak, pane?"
"Velmi důležité povinnosti." Jaime se pousmál. "Například jezdit po městských hradbách."
Tommen vypadal, že má blízko k slzám. "Mohl bych dostat aspoň to kotě?"
"Možná," svolila královna. "Ale jen když už neuslyším žádné nesmyslné řeči o klání. Slibuješ?"
Zašoupal nohama. "Ano."
"Dobrá. Teď už běž. Moji hosté tu budou co nevidět."
Tommen odběhl, ale než vyšel ze dveří, ještě se otočil. "Až budu králem, postavím řípu mimo zákon!"
Její bratr za ním zavřel dveře svým pahýlem. "Sestro," řekl, když se s Cersei ocitli o samotě, "já se ti divím. Jsi opilá, nebo jenom hloupá?"
Znovu plácla dlaní do vody, postříkala mu nohy. "Dávej si pozor na jazyk, nebo -"
"- nebo co? Pošleš mě znovu na obhlídku městských hradeb?" Posadil se a zkřížil nohy. "Tvoje zatracené hradby jsou v pořádku. Prolezl jsem každou jejich píď a prohlédl jsem každou ze sedmi bran. Panty na Železné bráně jsou zrezivělé a Královská a Blátivá brána potřebují vyměnit po těch otřesech, co utržily od Stannisových beranidel. Zdi jsou tak silné, jako nebyly nikdy předtím… ale Její Výsost možná zapomněla, že naši přátelé z Vysokozahrady jsou uvnitř těchto zdí."
"Nezapomněla jsem na to," řekla mu, s myšlenkami na jistou zlatou minci s rukou na jedné straně a hlavou zapomenutého krále na druhé. Jak se mohlo stát, že měl ten mizerný žalářník takovou minci schovanou pod svým

nočníkem? Jak přijde muž jako Rugen ke zlatu z Vysokozahrady?
"Tohle je poprvé, co jsem slyšel o novém zbrojmistrovi. Budeš se muset rozhlížet dlouho a usilovně, abys našla lepšího turnajového šampióna, než je Loras Tyrell. Ser Loras je -"
"Já vím, co je. Nechci ho mít v blízkosti svého syna. Měl bys mu raději připomenout jeho povinnosti." Voda v kádi již chladla.
"On zná svoje povinnosti, a neexistuje nikdo, kdo by uměl lépe zacházet s kopím -"
"Ty jsi byl lepší, než jsi přišel o ruku. Ser Barristan, když byl mladý. Artur Dayne byl lepší, a princ Rhaegar byl soupeřem dokonce i pro něho. Nežvaň mi tady o tom, jak je Květina dobrý. Je to ještě kluk." Už ji unavovalo, jak jí Jaime soustavně hatil plány. Proti jejímu otci se nikdo nikdy nic namítnout neodvážil. Když Tywin Lannister mluvil, muži poslouchali. Když mluvila Cersei, mysleli si, že jí mohou oponovat, dokonce ji odmítat. A to všechno proto, že jsem žena. Proto, že se proti nim nemohu postavit s mečem. Robertovi projevovali větší úctu, než projevují mně, a přitom byl Robert tupý opilec. Ona to trpět nebude, především ne od Jaimeho. Musím se ho zbavit, a to brzy. Kdysi dávno snila o tom, že by spolu mohli bok po boku vládnout Sedmi královstvím, ale nyní se pro ni Jaime stal spíš přítěží než pomocníkem.
Cersei se zvedla. Voda jí stékala po nohou a odkapávala jí z vlasů. "Až budu chtít poradit, řeknu si o to. Teď odejdi, pane, potřebuji se obléknout."
"Máš na večeři hosty, já vím. Jaký je v tom úklad tentokrát? Je jich už tolik, že jsem ztratil přehled." Jeho pohled sklouzl k vodě stékající se do krůpějí na zlatých chloupcích mezi jejíma nohama.
On mě stále chce. "Stýská se ti po tom, oč jsi přišel, bratře?"
Jaime zvedl oči. "Taky tě mám rád, drahá sestro. Jenže jsi blázen. Nádherný zlatý blázen."
Ta slova pálila. V Zelenokameni jsi mne zahrnoval něžnějšími slovy, tu noc, kdy jsme spolu počali Joffreyho, pomyslela si. "Vypadni." Otočila se k němu zády a naslouchala, jak šmátrá pahýlem po dveřích a odchází.
Zatímco Jocelyn zajišťovala, aby bylo všechno připravené k večeři, Dorcas pomáhala královně do nových šatů. Byly na nich pruhy lesklého zeleného saténu střídající se s pruhy přepychového černého sametu a na živůtku měly důmyslnou černou myrskou krajku. Tato krajka byla velmi drahá, ovšem bylo nezbytné, aby královna stále vypadala co nejlépe, a ty její proklaté pradleny nechaly srazit několik z jejích zlatých šatů, takže jí už nepadly. Byla by je za jejich neopatrnost nechala zmrskat, ale Taena na ni naléhala, aby byla milosrdná. "Lidé vás budou mít raději, když budete laskavá," řekla, a tak Cersei nařídila, aby byla pradlenám stržena cena šatů z mezd, což bylo mnohem elegantnější řešení.
Dorcas jí vložila do ruky stříbrné zrcadlo. Výborně, pomyslela si královna, usmívajíc se na svůj odraz. Bylo příjemné nemuset se konečně oblékat do smutečních oděvů. V černé vypadala příliš bledá. Škoda že nevečeřím s lady Taenou, přemítala královna. Měla za sebou dlouhý den a Taenin důvtip ji vždycky rozveselil. Cersei neměla přítelkyni, jejíž společnost by ji tolik těšila, od Melary Vřesolžické, a o Melaře vyšlo najevo, že je to nenasytná malá pletichářka, která si dělala příliš velké ambice. Neměla bych oni smýšlet špatně. Je mrtvá a utopená, a naučila mne, že nemám nikdy důvěřovat nikomu kromě Jaimeho.
Než se v soláru připojila ke svým hostům, vypili již notnou dávku kořeněného vína. Lady Falyse nejenom jako ryba vypadá, ale také tak pije, pomyslela si, když si všimla napůl vyprázdněného džbánu. "Drahá Falyse," zvolala, líbajíc ženu na obě tváře, "a statečný ser Balman. Tolik mne zarmoutilo, když jsem se dozvěděla o vaši drahé, předrahé matce. Jak se vede naší paní Tandě?"
Lady Falyse vypadala, jako by se měla každou chvíli rozplakat. "Její Výsost je laskavá, že se ptá. Mistr Frenken říká, že si matka při pádu roztříštila kyčel. Udělal, co bylo v jeho silách. Nyní se modlíme, ale…"
Modlete se, jak chcete, než se měsíc obrátí, bude po smrti. Ženy takového stáří jako lady Tanda nemohly něco tak strašného jako roztříštěný kyčel přežít. "Přidám svoje modlitby k vašim," řekla Cersei. "Lord Qyburn mi pověděl, že Tandu shodil kůň."
"Při jízdě praskl podbřišník jejího sedla," řekl ser Balman. "Štolba si ale měl všimnout, že je řemen rozedřený. Byl potrestán."
"Doufám, že přísně." Královna zaujala své místo a pokynula hostům, aby se rovněž posadili. "Dáš si ještě pohár svařeného vína, Falyse? Vždycky jsi ho měla ráda, jak si vzpomínám."
"Je milé, že si to pamatujete, Výsosti."
Jak bych mohla zapomenout? pomyslela si Cersei. Jaime říkal, že je zázrak, že tu břečku taky nečůráš. "Jaká byla cesta?"
"Nepohodlná," postěžovala si Falyse. "Po většinu dne pršelo. Mysleli jsme, že přenocujeme v Růženíně, ale mladý svěřenec lorda Gylese nám odmítl pohostinnost." Pokrčila nos. "Dejte na má slova, až pán z Růženína zemře, ten bídák zmizí s jeho zlatem. Možná se dokonce pokusí zabrat si pro sebe jeho pozemky a panský stav, třebaže podle práva by měl Růženín přejít na nás. Moje paní matka byla teta jeho druhé ženy, třetí sestřenice Gylese samotného."
Je ve tvém znaku beránek, má paní, nebo hrabivá opice? pomyslela si Cersei. "Lord Gyles vyhrožuje, že zemře, po celou dobu, co ho znám, ale je pořád s námi a bude ještě mnoho let, jak doufám." Mile se usmála. "Nepochybuji o tom, že nás všechny svým kašláním ještě doprovodí do hrobů."
"Přesně tak," přitakal ser Balman. "Růženínský svěřenec není jediný, kdo nás potrápil, Výsosti. Cestou jsme potkali rovněž jakési lotry. Špinavé zanedbané tvory s koženými štíty a sekerami. Někteří měli na kabátcích vyšité hvězdy, posvátné sedmicípé hvězdy, ale i tak na ně byl hrozný pohled."
"Jsem si jistá, že měli vši," dodala Falyse.
"Říkají si vrabčáci," přitakala Cersei. "Morová rána země. Náš nový nejvyšší septon si s nimi bude muset poradit, jakmile bude korunován. Pokud ne, poradím si s nimi sama."
"Jeho nejvyšší Svatost ještě nebyla zvolena?" podivila se Falyse.

"Ne," musela královna připustit. "Již byl málem zvolen septon Ollidor, dokud jej někteří z těch vrabčáků nenásledovali do nevěstince, odkud jej pak vytáhli nahého na ulici. Nyní je pravděpodobnou volbou Luceon, třebaže naši přátelé na druhém kopci říkají, že mu stále chybí pár hlasů do požadovaného počtu."
"Ať Stařena osvítí jejich rokování svou zlatou lampou moudrosti," řekla Falyse zbožně.
Ser Balman se zavrtěl na židli. "Výsosti, rozpačitá záležitost, ale… pro případ, že by mezi námi panovaly nedobré pocity, měla byste vědět, že ani moje dobrá žena, ani její matka neměly s pojmenováním toho nemanželského dítěte nic společného. Lollys je prostoduché stvoření a jejímu manželovi je vlastní smysl pro černý humor. Nabádal jsem ho, aby vybral pro chlapce vhodnější jméno. Jen se tomu smál."
Královna usrkávala svoje víno a pozorovala ho. Ser Balman byl kdysi vyhlášeným turnajovým šampiónem a jedním z nejpohlednějších rytířů v Sedmi královstvích. Stále se mohl pyšnit velice pěkným knírem; jinak mu stáří na kráse nepřidalo. Vlnité plavé vlasy mu prořídly, zatímco břicho mu neúprosně napínalo látku kabátce. Jako nastrčenému muži mu k dokonalosti schází mnoho, přemítala. Přesto by mohl posloužit. "Tyrion bylo královské jméno ještě před příchodem draků. Skřet je poskvrnil, ale to dítě mu možná opět vrátí čest." Pokud bude ten bastard žít dostatečně dlouho. "Vím, že vám to nemohu klást za vinu. Lady Tanda je mi sestrou, kterou jsem nikdy neměla, a vy…" Její hlas se zlomil. "Promiňte. Žiji ve strachu."
Falyse otevřela a zavřela ústa, což jí navodilo vzezření obzvlášť hloupé ryby. "Ve… ve strachu, Výsosti?"
"Od té doby, co Joffrey zemřel, jsem nespala v kuse jedinou noc." Královna naplnila číše svařeným vínem. "Moji přátelé… jste moji přátelé, doufám? A krále Tommena?"
"Roztomilýchlapec," prohlásil serBalman. "Výsosti, samotná slova našeho rodu znějí: Jsme hrdí, že můžeme být věrní."
"Kéž by bylo víc takových jako ty, dobrý pane. Abych pravdu řekla, tak o seru Bronnovi z Černovody mám vážné pochybnosti."
Manžel a manželka si vyměnili pohled. "Ten muž je nestoudný, Výsosti," řekla Falyse. "Neotesaný a sprostý."
"Není to opravdový rytíř," přitakal ser Balman.
"Ne." Cersei se usmála, jen pro něho. "A ty jsi muž, který ví, co je to pravý rytíř. Pamatuji se, jak jsem se dívala, když jsi jezdil na turnaji… který turnaj to byl, v němž jsi bojoval tak úchvatně, sere?"
Skromně se usmál. "Myslíte tu záležitost v Šerodolu před šesti lety? Ne, vy jste tam nebyla, jinak bych vás byl jistě korunoval královnou lásky a krásy. Byl to turnaj v Lannisportu po Greyjoyově rebelii? Tehdy jsem vyhodil ze sedla mnoho dobrých rytířů…"
"Ano, tam to bylo." Její tvář zvážněla. "Skřet zmizel v tu noc, kdy můj otec zemřel, nechal za sebou dva poctivé žalářníky v kalužích krve. Někteří tvrdí, že uprchl za Úzké moře, ale já o tom pochybuji. Trpaslík je vynalézavý. Možná se stále zdržuje poblíž, plánuje další vraždy. Možná se ukrývá u nějakého svého přítele."
"Máte na mysli Bronna?" Ser Balman si uhladil svůj mohutný knír.
"Vždycky to byl Skřetův tvor. Jen Cizinec ví, kolik mužů poslal na Tyrionův příkaz do pekel."
"Výsosti, já myslím, že bych si byl všiml, kdyby se trpaslík plížil na našich pozemcích."
"Můj bratr je malý. K plížení jako stvořený." Cersei nechala roztřást svoji ruku. "Pojmenovat dítě nežádoucím jménem je zanedbatelné… ovšem nepotrestaná drzost může vést k rebelii. A ten Bronn si verbuje žoldnéře, jak mi sdělil Qyburn."
"Přijal do své domácnosti čtyři rytíře," přitakala Falyse.
Ser Balman si odfrkl. "Moje dobrá žena jim lichotí, když je nazývá rytíři. Všechno jsou to povýšení žoldnéři, a konkrétně mezi těmi čtyřmi by člověk nenašel ani náprstek rytířské cti."
"Jak jsem se obávala. Bronn shromažďuje meče pro Skřeta. Ať Sedm ochrání mého synka. Skřet ho zabije, stejně jako zabil jeho bratra." Vzlykla. "Moji přátelé, vložila jsem svoji čest do vašich rukou… ale co je královnina čest proti mateřskému strachu?"
"Můžete klidně mluvit dál, Výsosti," ujistil ji ser Balman. "Vaše slova se nikdy nedostanou mimo zdi této místnosti."
Cersei se natáhla přes stůl a stiskla mu ruku. "Já… já spala bych za nocí klidněji, kdybych se doslechla, že ser Bronn utrpěl… nehodu… dejme tomu při lovu?"
Ser Balman to chvíli zvažoval. "Smrtelnou nehodu?"
Ne, přeji si, aby si zlomil malíček. Musela se kousnout do rtu. Moji nepřátelé jsou všude a moji přátelé jsou tupci.
"Prosím, pane," zašeptala, "nenuť mne to říkat…"
"Chápu." Ser Balman zvedl prst.
I tuřín by to pochopil rychleji. "Jsi vskutku opravdový rytíř, pane. Odpověď na modlitby vystrašené matky." Cersei jej políbila. "Udělej to rychle, budeš-li moci. Bronn má kolem sebe nyní jen pár mužů, ale pokud nezakročíme, jistě jich shromáždí víc." Políbila Falyse. "Nikdy vám to nezapomenu, moji přátelé. Moji opravdoví přátelé. Jsme hrdí, že můžeme být věrní. Máte moje slovo, že najdu pro Lollys lepšího manžela, až bude po všem." Možná Černokotlého. "My Lannisterové splácíme svoje dluhy."
Zbytek byl svařené víno a řípa dušená na másle, čerstvě upečený chléb, štika s bylinkovou kůrčičkou a žebírka z divokého kance. Cersei si po Robertově smrti kančí maso velmi oblíbila. Dokonce jí ani nevadila společnost, ve které seděla, třebaže Falyse se hloupě uculovala a Balman střídal polévku se sladkostmi. Bylo již po půlnoci, než se jich zbavila. Ser Balman se osmělil navrhnout ještě jeden džbán vína a Cersei nepovažovala za rozumné odmítnout mu to.
Mohla jsem si najmout Muže bez tváře, aby Bronna zabil, a bylo by to za polovinu toho, co jsem dala za svařené víno, přemítala, když konečně odešli.
V tu dobu již její syn tvrdě spal, ale královna se na něj přesto šla podívat, než se sama odebrala na lože. Ke svému údivu vedle něj našla stulená tři černá koťata. "Odkud se tady vzala?" zeptala se sera Meryna Tranta, stojícího přede dveřmi královské ložnice.
"Dala mu je malá královna. Chtěla mu dát jen jedno, ale on se nemohl rozhodnout, které se mu líbí nejvíc."

Předpokládám, že to je lepší než vykuchat je z jejích matky dýkou. Margaeryiny neobratné pokusy o svádění byly natolik do očí bijící, až to bylo k smíchu. Na polibky je Tommen příliš mladý, tak mu dává koťata. Přesto si pomyslela, že by bylo lepší, kdyby nebyla černá. Černé kočky nosily smůlu, jak zjistila malá Rhaegarova dcerka v tomto samém hradu. Byla by to moje dcera, kdyby si Šílený král nezabral onen krutý žert s mým otcem. Muselo to být šílenství, které dohnalo Aeryse k tomu, že odmítl dceru lorda Tywina a vzal si místo ní jeho syna, zatímco vlastního syna oženil s mátožnou dornskou princeznou s černýma očima a plochou hrudí.
Vzpomínka na odmítnutí ji stále bolela, i po těch letech. Mnohokrát po večerech pozorovala v síni prince Rhaegara, probírajícího se dlouhými štíhlými prsty ve stříbrných strunách jeho harfy. Žil někdy na světě krásnější muž? On však byl víc než muž. Jeho krev byla krví staré Valyrie, krví draků a lidí. Když ještě byla malé děvčátko, otec jí slíbil, že se za Rhaegara provdá. Nemohlo jí tehdy být víc než šest či sedm. "Před nikým o tom nemluv, dítě," řekl jí, usmívaje se svým tajným úsměvem, který vždycky viděla jenom Cersei. "Ne, dokud nebude Jeho Veličenstvo souhlasit se zásnubami. Prozatím to musí zůstat naším tajemstvím." A také zůstalo, třebaže jednou namalovala obrázek sebe sama sedící za Rhaegarem na drakovi, s rukama těsně objímajícíma jeho hruď. Když ten obrázek objevil Jaime, namluvila mu, že to je královna Alysanne a král Jaehaerys.
Bylo jí deset, když konečně uviděla prince z masa a kostí, na turnaji, který její otec pořádal při příležitosti návštěvy krále Aeryse na západě. Pod hradbami Lannisportu byly postaveny tribuny po diváky a jásot prostého lidu se odrážel od Casterlyovy skály jako valící se hromobití. Otci provolávali slávu dvakrát tak hlasitě jako králi, vzpomněla si královna, ale jen z poloviny tak hlasitě jako princi Rhaegarovi.
Rhaegar Targaryen, sedmnáctiletý a čerstvě pasovaný na rytíře, vklusal na kolbiště v černé plátové zbroji oblečené na zlaté kroužkové košili. Z jeho přilbice vlály jako plameny dlouhé hedvábné fábory rudé, zlaté a oranžové barvy. Pod jeho kopím padli dva z jejích strýců, společně s tuctem nejlepších rytířů jejího otce, výkvětem západu. Po večerech princ hrával na stříbrnou harfu a dojímal ji k slzám. Když mu byla Cersei představena, málem utonula v hloubce jeho smutných fialových očí. Byl raněn, říkala si tehdy, ale já jeho ránu vyléčím, až se vezmeme. Vedle Rhaegara nebyl dokonce ani její krásný Jaime víc než holobrádek. Ten princ se stane mým manželem, říkala si, málem omdlévajíc vzrušením, a až starý král zemře, budu královnou. Její teta jí tuto pravdu vyjevila ještě před turnajem. "Musíš být mimořádně krásná," řekla jí lady Genna, která jí pomáhala do šatů, "protože během závěrečné slavnosti bude oznámeno tvoje zasnoubení s princem."
Cersei byla toho dne tak šťastná. Jinak by se nikdy neodvážila navštívit stan Maggy Žáby. Udělala to jen proto, aby ukázala Jeyne a Melaře, že se lvice ničeho nebojí. Měla jsem se stát královnou. Proč by se měla královna bát nějaké ošklivé stařeny? Při vzpomínce na její věštbu jí stále naskakovala husí kůže, i po všech těch letech. Jeyne utekla ze stanu s křikem, vzpomněla si, ale Melara zůstala a já taky. Nechaly jsme ji ochutnat naši krev a jejím přihlouplým věštbám jsme se smály. Žádné z nás nedávala ani ten nejmenší smysl. Měla se stát manželkou prince Rhaegara, bez ohledu na to, co ta ženština řekla. Její otec jí to slíbil a slovo Tywina Lannistera bylo zlatem.
Na konci turnaje se ale smát přestala. Žádná hostina na závěr se nekonala, nebyly pozvedány číše v přípitku na její zasnoubení s princem Rhaegarem. Panovalo chladné ticho a mezi králem a jejím otcem přelétaly chladné pohledy. Později, když Aerys, jeho syn a všichni jejich stateční rytíři odjeli do Králova přístaviště, šla dívka v slzách za svou tetou, nic nechápajíc. "Tvůj otec ten sňatek navrhl před králem," vysvětlovala jí lady Genna, "ale Aerys o tom nechtěl ani slyšet. ‚Jsi mým nejvznešenějším služebníkem, Tywine,' řekl král, ‚ovšem král přece neožení svého dědice s dcerou svého sluhy.' Osuš si slzy, dítě. Už jsi někdy viděla lva plakat? Tvůj otec ti najde jiného muže, ještě lepšího než Rhaegar."
Její teta ale zemřela a její otec ji zklamal, stejně jako jí teď působil zklamáni Jaime. Otec žádného lepšího muže nenašel. Místo toho mi dal Roberta, a Maggyina kletba rozkvetla jako jedovatá květina. Kdyby se byla provdala za Rhaegara, jak měli bohové v úmyslu, bylo by všechno jinak. Rhaegar by byl dnes naším králem a já bych byla jeho královnou, matkou jeho synů.
Nikdy Robertovi neodpustila, že ho zabil.
Jenže lvi ani neumějí odpouštět. Jak brzy zjistí rytíř Bronn z Černovody.

George R. R. Martin
HOSTINA PRO VRÁNY
Kniha čtvrtá - Píseň ledu a ohně (Část první)

Z anglického originálu A Feast for Crows,
vydaného nakladatelstvím Bantam Dell v New Yorku
v roce 2005, přeložila Hana Březáková.
Obálka: Martina Pilcerová.
Korektury: Eva Hartová.
Vydalo nakladatelství TALPRESS, spol. s r. o.,
Jungmannova 14, 110 00 Praha 1,
jako svou 408. publikaci.

Sazba: SF SOFT.
Tisk: S-TISK Vimperk.

První vydání, Praha 2006.